

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 95-102

Udgivet år og sted | Publication time and place: Köbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58, - 49.

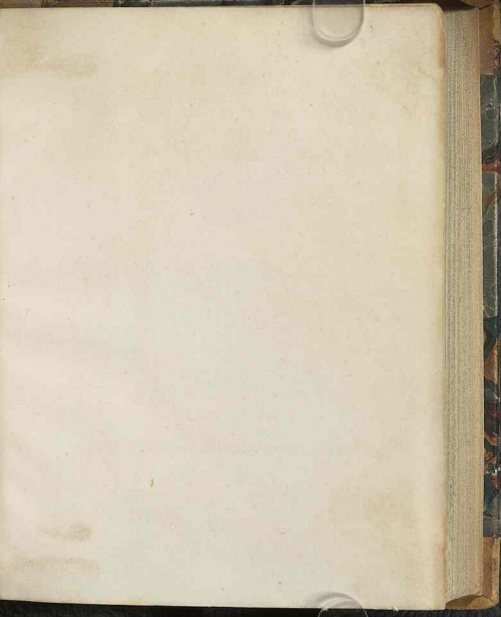
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

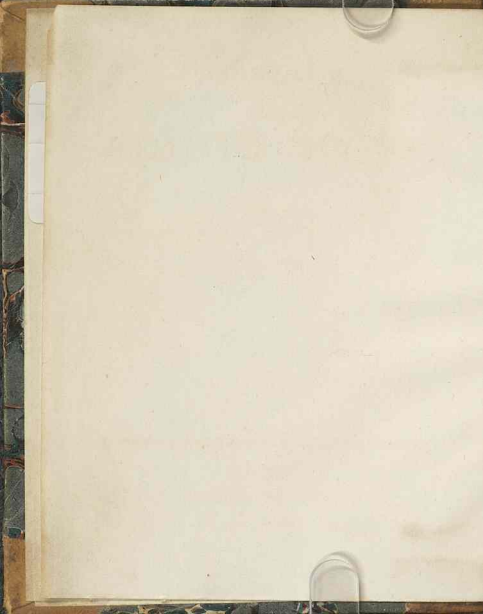

1 1 58 0 8 02064 0

+ Rex

Eva Effingham

eller

Hjemmet.

En Roman af Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

A. Rung.

Første til fjerde Hefte.

Kiøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1841.

Forste Kapitel.

"Cousine, en god Morgen."

"God Morgen, søde Hero."

Shakspeare.

Da Master Effingham bestemte sig for at reise hjem til Ny-York, sendte han Ordre til sin Commissionair om at gjøre Alt istand i hans Gaard i Byen til at modtage ham, eftersom han havde besluttet at tilbringe Vinteren der og først tage ud paa Landet til Foraaret. Saaledes maatte da Eva, neppe en Times Tid efterat hun var kommen iland, strax overtage Bestyrelsen af en af de største Huusholdninger i den største Stad i Amerika. Det var imidlertid heldigt for hende at hendes Fader tænkte altfor billigt til, i en Kone eller en Datter, kun at see et af de fornemste Tyender; og rigtige Anstuelser var det, der bragte ham til at anvende en ordentlig rund Sum til at

see den Post i Huset godt besat, som alene formaaer at
 lette Hersterinden en Byrde, der er saa tung at bære.
 Iftedetfor, som saa Mange af dem han boede iblandt, paa
 et eneste anmaassende Giestebud, hvor kun den Enes for-
 søngelige Daarstab kappes med den Andens, istedetfor
 paa et eneste sligt Giestebud at øde en Sum, der, rigtig
 anvendt, for et heelt Aar kunde bringe Orden og Regel-
 mæssighed i en Huusholdning ved at tilkiøbe sig en Per-
 sons Tid og Duellighed, der netop havde lagt sig efter
 det, og som gierne vilde hellige sig til slige Forretnin-
 ger — og istedetfor, som hine, efter saadant et Giestebud
 atter igien at lade deres Koner og Døtre vende tilbage til
 det mofommelige anstrengende Arbeide, hvortil det smukke
 Kien synes fordømt i dette Land: istedet derfor tænkte han
 først paa at grundlægge det selskabelige, huuslige Liv,
 inden han eftertragtede dets Glæds. Som en Mand af
 Verden besad Maffer Effingham den fornødne Erfaring,
 og som en retsindig Mand den fornødne Billighedsfølelse
 for at kunne tillade dem, der skyldte ham saa stor en
 Deel af deres Lykke, forholdsmæssig at deeltage i de
 Goder, Forsynet havde tilbeelt ham i saadan Overflødig-
 hed. Med andre Ord, ved at lønne en Huusholderste sær-
 deles godt gjorde han to Personer lykkelige; nemlig først
 sin Datter, ved at befrie hende fra Forretninger, der

virkelig ikke meer hørte til hendes Pligter, end at seie Steenbroen foran Huusdøren, — og dernæst en meget agt-
værdig Kone, der var meer end glad over at kunne faae
saa godt et Hjem paa saa behagelige Vilkaar. Denne lige-
saa naturlige som rigtige Foranstaltning kunde da Eva
takke for at hun forestod en af de roligste, eleganteste og
bedst ordnede Huusholdninger i Amerika, uden at der blev
gjort andre Fordringer paa hendes Tid end nødvendigt,
for at give nogle saa Befalinger om Morgenens, og een-
gang om Ugen at gaae nogle saa Regninger igiennem.

Et af de første og meest kjærkomne Besøg, Eva mod-
tog, var hendes Cousine Grace Van Courtlandt, som netop
var paa Landet da hun ankom, men som skyndte sig til-
bage til Byen for at træffe sin gamle Skolekammerad og
Nærpaarørende saa saare hun spurgte hendes Ankomst.
Eva Effingham og Grace Van Courtlandt vare Sødsendes-
børn, og der var kun en eneste Maaned imellem deres
Alder. Da den Sidste havde mistet baade sin Fader og
sin Moder, havde de levet meget sammen indtil den Første
kom til at reise udenlands med sin Fader, da de maatte
stilles ad. Det havde været Master Effinghams inderlige
Ønske, at tage sin Niece over med til Europa, og han
havde allerede lagt Planen dertil; men hendes Morfader, der
dengang endnu levede, modsatte sig paa Grund af sin

Alder og sin Kiærlighed for hende, og saa nødig han end vilde maatte han opgive sin Plan. Denne Bedstefader var imidlertid nu død; og Grace stod nu ene, med en meget betydelig Formue, næsten aldeles sin egen Herre.

Med den største Interesse og den inderligste Længsel havde de to livlige, hinanden oprigtig hengivne Veninder seet hen til dette Møde. De nærede endnu den sømme Kiærlighed for hinanden, om end deaar, de havde været skilte ad, havde fremkaldt mange nye Tiibøieligheder og Baner hos dem, saa at de ikke uden en vis Uengstelighed beredede sig for denne Sammenkomst. Denne fandt Sted omtrent en Uges Tid efter at Eva var bleven etableret i State-Street, og det en heel Time tidligere end det var Skik og Brug at tage imod Visiter. Som vor Heltinde nu hørte en Equipage holde for Døren og at man ringede paa Klokken, stjal hun sig til at lige ud bag Gardinet, og gienkiendte strax sin Cousine som denne steg ud af Vognen.

„Qu'avez Vous, ma chère?“ spurgte Mademoiselle Biesville, da hun saae sin elære stielve og blive bleg.

„Der kommer min Cousine, Miss Van Courtlandt, som jeg har elsket som min Søster; vi skal nu see hin-

anden for første Gang igien, efter saa mange Mars-
forløb!"

"Bien, c'est une tres-jolie jeune personne!" bemærkede Gouvernanten, og kigede ud fra det samme Sted, Eva havde forladt. "Sous le rapport de la personne, ma chère, vous devriez être contente au moins."

"Med Deres Tilladelse, Mademoiselle, vil jeg gaae ned alene. Jeg vilde nok helst første Gang træffe sammen med Grace uden Vidner."

"Tres-volontiers. — Elle est parente, et c'est bien naturel."

Efter denne bifaldende Ytring modte Eva netop sin Kammerpige i Deren som denne kom for at melde hende, at Mademoiselle de Courtlandt var i Bibliotheket, — og langsomt gik hun ned ad Trapperne for at tage imod hende. Bibliotheket fik sin Lysning ovenfra, fra en lille Kuppel, og ganske hændelsesviis havde Grace netop sat sig i den Stilling, som en Maler vilde have valgt, hvis hun skulde have siddet for ham. Som Eva traadte ind faldt netop et stærkt, fuldt, rigt Lys skraat ned paa hende, der ret fik hendes fine Skabning og yndige Træk til at træde frem; og det var Træk og en Skabning, man ikke saaer et see hver Dag, selv i et Land hvor qvindelig Skønhed er saa alminde-

lig. Hun var i Reisebragt, og dog var hendes Pynt meer søgt end Eva havde været vant til at see saa tidligt paa Dagen; men alligevel forekom det Eva, som om hun kun seldent havde seet en mere elskelig Skabning. En noget lignende Idee foer ogsaa igiennem Graces Siel; om hun end, med et Fruentimmers øieblikkelige Følelse i flige Anliggender, studsede over den yderlige Simpelt ved i Evas Klædebragt, saavel som over dens fuldendte Elegance, men dog studsede endnu mere over hendes yndige Ansigt og hendes yndige Skabning. Der var virkelig en betydelig Lighed imellem dem, om der end var et forskielligt Udtryk efter Enhvers Character og Gemytsbestaffenhed.

„Miss Effingham!“ sagde Grace, og gik et Skridt hen imod den Dame der traadte ind, og hendes Røst var neppe hørlig og hendes Begeme bævede.

„Miss Van Courtlandt!“ sagde Eva med samme sagte usikre Stemme.

En kold Gysen gienemrislede dem Begge ved denne Formalitet, og ganske uvilkaarligt standsede de Begge og neiede. Saa meget Indtryk havde de Amerikanske Søders Kulde allerede gjort paa Eva i den Ugestid, hun havde været hjemme, og Grace følte sig saa ængstelig angaaende en Persons Dømmelse, der havde været saa vidt omkring

i Europa, at der i dette critiske Dieblif var temmelig stor Fare for, at Mødet vilde løbe uheldigt af.

For saa vidt havde endnu Alt været efter alle Anstandsregler, om der end var gjort BOLD paa de heftige Følelser, der glødede i Begges Hjerter. Men hvor koldt og forlegent end det Smil var der viste sig som de neiede, saa havde det dog alligevel deres Barndoms søde Character, og mindede dem Begge om deres yngre Dages barnlige og sømme indbyrdes Forhold.

„Grace!“ sagde Eva, og ilede heftig et Par Skridt frem idet hun blussede som Morgenrøden.

„Eva!“

De aabnede Armene, og Dieblifket efter laae de tæt indesluttede i en lang inderlig Omfavnelse. Nu var deres tidligere fortrolige Venfkab atter vaagnet; og inden Aften var Grace som hjemme i sin Uncles Huus. Sandt nok at Eva Effingham bemærkede visse Giendommeligheder hos Miss Van Courtlandt, hun heller vilde have ønsket borte; og Miss Van Courtlandt vilde have følt sig mere ugeneert, havde Miss Effingham været lidt mindre tilbageholdende angaaende visse Gienstande, man havde lært denne at ansee for forbudne.

Uagtet disse Smaanyancer i Charactererne var deres gienfældige Omhed inderlig og oprigtig; og om end Eva,

efter Graces Begreber, var en lille Smule stiv og formel, var hun jo dog særdeles høflig og forekommende; og om Grace, efter Evas Begreber, var en lille Smule for fri og ugeneert, var hun jo dog quindlig og fiintfælsende.

Vi forbigaae de tre eller fire efterfølgende Dage, i hvilke Eva havde begyndt at sætte sig ind i sin nye Stilling, — og komme lige til en Samtale imellem Cousinerne, der vil tjene til at gjøre Læseren meer fortrolig med Begges Meninger, Gemytsbeskaffenhed og Følelser, og tillige lægge denne Fortællings egentlige Gienstand for Dagen. Denne Samtale fandt Sted netop i det Bibliothek, der havde været Vidne til deres første Sammenkomst, strax efter Theen, medens de unge Damer endnu vare alene.

„Du har vel isinde at besøge Greens, Eva. De ere Hajjis, og var meget i Belten i Vinter.“

„Hajjis! Du mener dog vel ikke dermed, at de har været i Mecca, Grace?“

„Ikke ganske: de har kun været i Paris, min Bedste. Derved bliver man Hajji i Ny-York.“

„Gaaer Pilgrimmen mon derved Ret til at bære den grønne Turban?“ spurgte Eva, og lo.

„Til at bære Alting, Miss Effingham; baade grønt blaat og guult, og til at bringe det i Mode.“

„Og hvad er mon da den Families Yndlingsfarve, Du nævnte?“

„Det maa da vel være den Første, til Ære for Ravnene; men, sandt at sige, mener jeg, de forraade Tilbøielighed for dem alle, med samt endda ikke just saa faa Nyancer.“

„Jeg er bange for de, efter denne Beskrivelse, ere ogsaa for prononcées. Jeg holder just ikke meget af vandrende Regnbuer, Grace.“

„Altfor grønne*) vilde Du have sagt, om Du havde turdet; men Du er ogsaa en Hajji, og selv Greens veed, at en Hajji aldrig spaser med Ordene, — med mindre det skulde høre hjemme i Philadelphia. Men Du har vel isinde at besøge disse Folk?“

„Ganske sikkert, om de høre til Selskabet, og gjør det nødvendigt ved deres Høflighed.“

„Som Hajjis er det en Rettighed for dem at høre med til Selskabet; men da de har tilbragt tre Maanedere i Paris, saa kender Du sagtens noget til dem.“

„De har maaskee ikke været der paa samme Tid som vi,“ svarede Eva læst hen; „og Paris er desuden en meget stor By. Folk kommer derhen og tage igjen derfra i

*) Groen a: grøn.

hundredeviis, om hvem man aldrig hører et eneste Ord. Jeg kan ikke erindre den Familie, Du omtaler."

"Gid Du maa undgaae dem; for, efter min ubereiste Formening, er de alt andet end behagelige, og det uagtet alt hvad de have seet eller paaftaae at have seet."

"Man kan sandelig gjerne have været hele Christenheden over, og dog forblive yderlig ubehagelig; som man ogsaa kan see en heel Deel, og dog kun see meget lidt der er noget værd."

Her fulgte en to tre Minuters Pause, under hvilken Eva giennemsaar en Regning, og Cousinen bladede i en Bog.

"Jeg gad nok vide hvad Du egentlig tænker om os," udbrød omsider den Sidste. "Hvorfor kan Du ikke være aabenhjertig mod en saa nær Beslægtet? Siig mig oprigtig, om Dig synes godt om Dit Fædreland?"

"Nu er Du den ellevte der har gjort mig dette Spørgsmaal, og det forekommer mig besynderligt, da jeg aldrig har dattet Noget."

"Nei, det mener jeg just ikke heller. Jeg vilde blot vide hvorledes vort selfabelige Forhold forekommer En, der har været opdraget udenlands."

"Du ønsker da at høre Meninger, der ikke kan have stor Værdie, siden min Erfaring blot indskrænker sig til

en fjorten Dages Tid. — Men der er jo skrevet saa mange Bøger over Landet, og det af mange dygtige Folk; hvorfor henvender Du Dig ikke til dem?"

"Na, Du mener de Reisende! Ingen af dem ere værd at lægge Mærke til; og vi foragte dem alle tilhøbe til det Yderste."

"Det tvivler jeg ingentunde paa, eftersom I Alle haade directe og indirecte idelig paaataa det. Der gives intet større Tegn paa Foragt end stadig at dvæle ved dens Størrelse."

Grace havde et ligesaa lyst Hoved som sin Cousine. Og skøndt hun var bleven udfordret ved Evas lille Udsald, havde hun dog Taft og Godmodighed nok til at lee.

"Maaskee vi ytre vor Foragt lidt vel ivrigt til at finde Tiltro; men Du troer dog vel ikke alt hvad disse Reisende have skrevet om os, Eva?"

"Ikke Halvdelen, forsikrer jeg Dig. Min Fader og Uncle Jack har afhandlet den Materie altfor ofte i min Nærværelse, til at jeg skulde være uvidende om alle de enkelte Feil, de have gjort sig skyldige i, hooch Politiken angaaer."

"Hvad Politiken angaaer! ja, den kender jeg ikke noget til, men havde dog troet, at de Reisende havde Ret i det Meste af hvad de siger om vor Politik. Men hver"

ken Din Fader eller Master John Effingham bekræfter dog vel hvad de siger om vort selskabelige Forhold!"

"Jeg kan sandelig ikke svare for nogen af dem, i dette Punkt."

"Men saa kom dog med Din egen Mening. Troer Du, De har Ret?"

"Men Du maa jo huske paa, Grace, at jeg endnu ikke har seet noget selskabeligt Forhold i N^y-York."

"Intet selskabeligt Forhold, Søde! Men Du har jo været hos Hendersons, og Morgans og Drewetts, tre af de største réunions, vi har haft i de to sidste Vintre!"

"Jeg troede virkelig ikke at Du kaldte disse ubehagelige Sammenstuvninger af Mennesker — 'Selskab.'"

"Ubehagelige Sammenstuvninger! Men, Barn da, det er jo dog Selskab; ikke sandt?"

"Ikke hvad man har lært mig at betragte som saadant; mig synes det rigtigere at kalde det Assemblée."

"Men er det da ikke det, man kalder 'Selskab' i Paris."

"Saa langt derfra som muligt: det kan vel være en af Selskabets Udværter, en af dets Former, men paa ingen Maade Selskabet selv. Man kunde ligesaa rigtigt kalde Kaart, der af og til benyttes i Verden, 'Selskab', som at tillægge et Bal, der gives i altfor smaa og overfyldte Værelser, dette Navn. Det er jo dog kun to af

de Maader, hvorpaa Drkkelsheden anstrenger sig for at variere sine Fortrystelser."

"Men da har vi her kun meget lidet Andet end disse Baller, disse Morgenvisiter og leilighedsviis en soirée hvor der ikke bliver danset."

"Det gjør mig ondt at høre; for i saa Tilfælde kan her ikke være noget selskabeligt Forhold."

"Men er det da anderledes i Paris, Florents, eller Rom?"

"Ganske anderledes. I Paris er der nu mange Huse, hvor man kan tage hen uden synderlige Omstændigheder. Damerne vise sig der, baade saa pyntede som om de, efter hvad jeg horte en Gentleman ytre for Mistress Wender-son, derved vilde opnaae deres 'høieste Formaal' den Aften, — og tillige saa aldeles simple; nogle som til Concert, eller til Opera, ja som om de skulde tage til Hove; nogle som de komme lige fra Middagsbordet, og Andre for derved at tage til Bal. Alle disse almindelige Forskielligheder forøger Forsamlingens Ugeneerthed og Behagelighed; og med fuldkommen gode Sæder, et vist Kiendskab til hvad der påseer, et smukt Sprog og en dannet og rigtig Udtale, finder Damerne for det Meste Veltilfredshed til at gjøre sig behagelige. Deres Høielse er sagtens af og til lidt heroiske; men det maa man oversee; og det

Eva Effingham, 1—4 S.

er desuden en Smag der alt mere og mere gaaer af Brug, som man nu har bedre Lecture end forhen."

"Og denne Hjerteløshed er det da, Du foretrækker for Dit eget Fædrenelands Naturlighed, Eva!"

"Jeg kan sandelig ikke see, at en stille retenue og god Tone er mere hjerteløs, end Fiasen, Lattermildehed og Barnagtighed. Der kan rigtignok være mere Naturlighed heri, men det kan neppe være saa behageligt, efterat man vel er sluppen ud af Ammestuen!"

Grace saa suurt, men hun holdt altfor inderligt af sin Cousine til at være vred paa hende. Desuden kom en hemmelig Mistanke om, at Eva havde Ret, hendes Riærlighed tilhjælp; og medens hendes lille God stærkt bevægede sig, haandthævede hun dog sin Godmodighed — Noget, der ikke altid kan opnaaes af dem der troe at deres „Superlativer" neppe rækker op til andre Folks „Positiver." I dette critiske Dilemma, hvor der var saa stor Fare for et Brud mellem de to unge Damer's Følelser, blev Bibliotheksdøren aabnet, og Pierre, Master Effinghams Kammertjener, meldte —

„Monsieur Bragg."

„Monsieur Hvem?" spurgte Eva forundret.

„Monsieur Bragg ønsker at hilse paa Mademoiselle," svarede Pierre paa Fransk.

„J mener vel min Fader: jeg kender ikke saadan en Person.“

„Han spurgte først efter Monsieur; men da han hørte at Monsieur var ude, bad han om den Gæst at maatte hilse paa Mademoiselle.“

„Er det hvad man i England kalder a person, Pierre?“

„Hans Udvortes er dertil, Mademoiselle, men selv holder han sig for a personage, om jeg tør være saa fri og have en Mening.“

„Beed om hans Raart; — jeg troer vist, det maa være en Feiltagelse.“

Under denne lille Conversation sad Grace Van Courtlandt og tegnede Huse med en Pen uden at høre et eneste Ord af hvad der blev sagt. Men da Eva fik Raart af Pierre, og med en forundret Stemme, som dette Ravn nok kunde fremkalde hos den der var ubevandret i den Amerikanske Nomenclatur, høit oplæste Ordene „Aristobulus Bragg,” gav Cousinen sig til at lee.

„Hvem i al Verden kan det dog være, Grace? — Har Du nogensinde hørt tale om flig en Person? — og hvad Ret kan han have til at ville aflægge mig en Bisit?“

„Lad ham for Alting komme ind; det er Din Faders Godsforvalter, og maaskee han har et Bud til Onkel.“

Lidligere eller tidligere bliver Du dog nødt til at gøre hans Bekendtskab, og det er derfor ligesaa godt først som sidst."

"Har I viist Herren ind i Salen til Baden, Pierre?"

"Oui, mademoiselle."

"Jeg skal ringe, naar jeg vil Eder Noget."

Pierre gik ud; og Eva aabnede sin Secretair, og tog en lille Tegnebog frem, som hun skyndsomst giennembladede. "Her er det," sagde hun smilende, 'Mister Aristobulus Bragg, Procurator og Rets Consulent, og Forvalter over Templetons Gods.' Du maa vide, Grace, at denne lille Bog indeholder Character=Skizzer af de Personer, som det er sandsynligt jeg kommer i Berørelse med, forfattet af John Effingham; Manuskt. Følgelig er det en Hemmelighed; men der kan jo ikke være noget Ondt i at læse det som angaaer vor nærværende Fremmede; og med Din Tilladelse vil vi læse det i Forening.

'Mister Aristobulus Bragg er fød i et af de vestlige Grevskaber i Massachusetts, og udvandrede i sit nittende Aar til Ny-York, efterat hans Opdragelse var endt. I sit et og tyvende Aar blev han Procurator; og har nu i de sidste syv Aar været en meget heldig Practicus ved alle Jurisdictioner i Otsego baade i Retsalen og i Omegnen.

Man kan ikke nægte ham Talenter, eftersom han begyndte sin Dannelselse i sit fjortende Aar, og fuldendte den med éclat i sit et og tyvende, det juridiske Cursus inclusive. Dette Menneske er er Udtog af alt det Gode og alt det Glette der findes hos en meget stor Classe af hans Medborgere. Han er skarpsindig, selvraadig, dristig i alt hvori han har en virkelig Interesse, og rede til, ikke blot at vende sin Haand, men ogsaa sit Hjerte og sine Principer, til Alt hvad der tilbyder en Fordeel. Hos ham er i bogstavelig Forstand 'Intet for høit, at han jo vil eftertragte det, intet for lavt, at han jo vil gjøre det.' Etersom Leiligheden tilbyder sig vil han søge baade en Gouverneurspost og et Skrivereembede; er dygtig i alle juridiske Kneb; har i en tre Aars Tid tumlet sig omkring mellem Classikerne, og har liget lidt ind til Medicin og Theologie, inden han endelig bestemte sig for Jura. En slig Sammensætning af Kløgt, Uforskrammenhed, sund Menneskeforstand, Forbringelsesfuldhed, Ydmyghed, Duellighed, Gemeenhed, Godhjertethed, Falskhed, Eggenfærlighed, Procuratorredelighed, moralsk Grigagtighed, og Vid, blandet med en Mundsmag af Lærdom og et meget skarpt Die for practiske Ting, — en slig Sammensætning kan vanskeligt beskrives, eftersom man kan være vis paa, for enhver af hans fremstik-

kende Egenstaber at træffe en anden ligesaa iøinesaldende, der næsten er hiin aldeles modsat. Kort sagt, Master Bragg er blot Omstændighedernes Skabning: hans Egenstaber udpege ham baade som et Medlem af Congressen og som en Sheriff — to Embeder som han er lige rede til at overtage. Jeg har brugt ham til at føre Opsynet med Din Faders Godser under dennes Forvarrelse, og det af den Grund, at han, som er breven i Aneb, ogsaa er bedst skikket til at opdage dem og bringe dem for Lyset, og med den Overbeviisning, at Ingen ustraffet vil forbrude sig, saalange Domstolene vedblive at bestemme Procesomkostningerne med deres nærværende Rundhaandethed.'

„Du kiender maastee Herren, Grace; er denne Skilbring tro?"

„Jeg forstaaer mig hverken paa Procesomkostninger eller Sheriffer, men det veed jeg, at Master Aristobulus Bragg er et morsomt Sammenjurium af Stoltthed, Ydmyghed, Gemeenhed, Snedighed og Dugtighed. Han har nu allerede staaet og ventet al den Tid i Salen, og det var ligesaa godt, Du tog imod ham, som han nu næsten kan betragtes som hørende til Familien. Du veed vel, at han har opholdt sig paa Templeton lige siden han blev

ansat af Master John Effingham. Det var der, jeg allerførst havde den Ære at træffe ham."

"Allerførst! Du har dog sikkert aldrig truffet ham andetsteds?"

"Med Din Tilladelse, min Bedste. Han kommer aldrig til Byen uden at bære mig med en Visit. Det er den Priis, jeg maa betale for at have havt den Ære at boe under Tag med ham en Uges Tid."

Eva ringede, og Pierre kom ind.

"Seed Master Bragg at komme her ind i Bibliotheket."

Grace satte et alvorligt Ansigt op, medens Pierre gik ud for at fere den Fremmede ind; og Eva stod og tænkte over det Sammensurium af Egenskaber, John Effingham havde samlet sammen i sin Beskrivelse, da Døren gik op, og Gienstanden for hendes Betragtninger traadte ind.

"Monsieur Aristobulus Bragg," sagde Pierre, og stirrede paa Kaartet, og stammede lidt ved Fornavnet.

Master Aristobulus Bragg nærmede sig med en utvungen Suffisance for at giere sin Reverence; men Miss Effinghams fuldbendte Holdning og rolige Værdighed som hun stod der for ham, forvirrede ham i den Grad, at han kom aldeles ud af sin Fatning. Som Grace havde bemærket, havde han, som Følge af at han havde levet tre Aar paa det gamle Templeton, begyndt at betragte sig

selv som et Børn af Familien, og hjemme omtalte han nu aldrig den unge Lady uden at benævne hende „Eva“ eller „Eva Effingham.“ Men i dette Dieblif fandt han, at der var stor Forskiel imellem at agere familiær mellem sine Kamerader og at drive det samme Bæsen i Nærverelsen af selve Gienstanden; og om han end sjelden var forlegen for Ord, enten af det ene eller det andet Slags, var han dog nu aldeles stum. Eva kom hans Forlegenhed tilhjælp ved at give Pierre et Bink om at bringe ham en Stol og ved at tale først.

„Det gjør mig ondt, at min Fader ikke er hjemme,“ sagde hun, for at dreie Besøget bort fra sig selv; „men vi vente ham hvert Dieblif. Er De nylig kommen fra Templeton?“

Aristobules aandede atter, og gienvandt saa meget af sit sædvanlige Bæsen, at han, med bestedent Hensyn paa sin Stilling i Familien, med Fatning kunde give et Svar. Den Fortrolighed, som han havde havt til Hensigt strax paa Stedet at ville gjøre gjældende, var vel for Diebliffet floaet tilbage, uden at han noie vidste, hvorledes det var tilgaaet; (thi det var blot den unge Ladys rolige Holdning forenet med en høflig Tilbageholdenhed, der havde stillet ham i en Afstand, han ikke kunde forklare sig;) øieblikkelig sølte han, og det med en Taft der gjorde hans

Skarpsindighed Være, at han her kun kunde skaffe sig en fast Stilling ved usædvanlig langsomme og vaersomme Midler; men Master Bragg var imidlertid en Person med megen Bestemthed, og havde paa sin Viis store Hensigter; og, saa besynderlig det end kan synes, fattede han i dette uheldige Dieblik i sin Sjæl den bestemte Beslutning, at han inden føie Tid vilde gjøre Miss Eva Effingham til Mistress Aristobulus Bragg.

„Jeg haaber, Master John Effingham besinder sig vel,” sagde han omtrent med den samme Vaersomhed, hvormed en irettesat Skoletøs begynder paa at fremsige sin Lectie. „Jeg hører, at han ikke befandt sig vel, da han reiste til Europa (endskiødt Master Aristobulus Bragg var saa skarp en Jagttager, var han dog langt fra at være critisk i sin Udtryksmaade); og efter at han nu har reist i saa slet et Selskab var det ikke meer end billigt, at han nu skulde have lidt No hjemme og paa sine gamle Dage.”

Havde Eva vidst, at den Person, der fremførte denne smukke Sætning og i et Sprog der var ligesaa poleret og velklingende som Tanken var fulbendt og glimrende, at denne Person virkelig dristede sig til at tænke paa hende som paa sit Livs Lebsagerinde, er det ikke let at sige hvad der vilde have været meest overveiende i hendes Sjæl, enten Eystighed eller Fortørnelse. Men Master Bragg

havde ikke den Bane at lade sine Hemmeligheder utidig undslippe sig, og disse vare sikkert af den Natur, at kun en Trolldmand kunde have opdaget dem uden Hjælp af mundtlig eller skriftlig Meddelelse.

„Er De nylig kommen fra Templeton?“ gientog Eva lidt forundret over, at Herren ikke havde fundet det be-
teiligt at besvare hendes Spørgsmaal, som efter hendes
Formening var det eneste, der kunde have sællids Inte-
resse for dem begge.

„Jeg tog hjemmefra i Forgaaes,“ værdigede Kristo-
bulus nu at svare.

„Det er længe siden jeg har seet vore herlige Bjerge,
og jeg var dengang saa ung, at jeg særdeles længe efter
at see dem; men den Fornøielse maa jeg da opsætte til
Foraaret.“

„Jeg antager, de ere de kionneste Bjerge i den hele
bekjendte Verden, Miss Effingham.“

„Det er mere end jeg tør vove at paastaae; men efter
min ufuldstændige Grindring, og efter hvad jeg holder for
langt vægtigere, efter Master John Effinghams og min
Faders forenede Vidnesbyrd, troer jeg, de ere særdeles
yndige.“

Kristobulus saae op, som om han havde noget lystigt
at sige, og han vovede endog et Smil i det han svarede:

„Jeg haaber, Mæster John Effingham har forberedet Dem paa en stor Forandring med Gaarden?“

„Vi veed, at den er bleven repareret og forandret under hans Bestyrelse. Det er skeet efter min Faders Forlangende.“

„Vi holder for, at den er bleven denationaliseret, Miss Effingham; i det mindste findes der ikke nogen lignende vesten for Albanien.“

„Det skulde giøre mig ondt om Uncle havde underkastet os denne Bebreidelse,“ sagde Eva, og smilede maaſtee lidt tvetydig; „den amerikanske Architectur er i Almindelighed saa simpel og reen. Imidlertid giør Mæster Effingham sig selv lystig over sine egne Forbedringer, hvori, som han siger, han ikkun videre har udført den oprindelige Artists Planer, der, efter hvad jeg forstaaer, arbejdede særdeles meget i den saakaldte Sammensatte Orden.“

„De sigter til Mæster Hiram Dolittle, en Gentleman, jeg aldrig har seet, men, som jeg nok har hørt, har efterladt sig mange Spor af sine Fremskridt i de nye Stater. Ex pede Herculem, som vi Classifkere sige, Miss Effingham. Jeg troer, det er den almindelige Mening, at Mæster Dolittles Tegninger ere blevene forbedrede, skiondt vel nok de fleste mene, at den græske og romerske Architectur, der er saa stærkt i Brug i Amerika, vilde have være mere re-

publicanist. Men hvert Guds Barn veed da ogsaa nok, at Master John Effingham ikke er nogen stærk Republicaner."

Eva havde ikke lyst til at afhandle sin Onkles Meninger med Aristobulus Bragg, og hun bemærkede blot løst hen, at hun ikke vidste, at Efterligningerne af den gamle Architectur, som forekommer saa hyppigt i Amerika, skyldtes Indvaanernes Tilbeielighed til Republicanisme."

"Til hvad ellers da, Miss Eva?"

"Det er dog vist nok," sagde Grace Van Courtlandt, "at disse Efterlignelser hverken passer til Materialet, Climetet eller Levemaaden; og en eller anden flig mægtig Bevæggrund, som den Master Bragg angav, har alene kunnet være istand til at overvinde alle disse Hindringer."

Aristobulus foer op fra Stolen, og erklærede under tusinde Undskyldninger, at han ikke havde vidst, at Miss Van Courtlandt var nærværende; hvilket Altsammen var sandt nok, thi han havde været saa beskæftiget i sin Sjel med hendes Cousine, at han ikke havde bemærket hende, som hun sad lidt bag ved Kafelovnsstiermen. Grace tog Undskyldningerne gunstig op, og Samtalen blev atter fortsat.

"Det gjør mig ondt, om min Oncle skulde forsynde

sig imod sit Fædrenelands herskende Smag," sagde Eva
 „men som det er os der skal boe i Bygningen, vil Straffen
 falde tungest paa Synderne."

„De maa ikke misforstaae mig, Miss Eva," svarede
 Kristobulus lidt urolig, — thi altforvel vurderede han
 John Effinghams Indflydelse og Rigdom til ikke at onste
 at staae sig godt med ham — „De maa ikke misforstaae
 mig. Jeg beundrer Bygningen, og veed, at det er et
 fuldkomment Exemplar af en reen Architectur af sit Slags;
 men den offentlige Mening har endnu ikke arbeidet sig saa
 høit op. Jeg seer alle Skønhederne, maa jeg sige Dem;
 men der er mange — maaskee Majoriteten, — som ikke
 gior det; og de Folk troer, at man maa spørge dem til
 Raads i flige Sager."

„Jeg troer sandelig, at Master John Effingham tæn-
 ker mindre paa sit eget Værk end det lader til De tæn-
 ker paa det, Sir; thi jeg har ofte hørt ham mere sig
 derover som over en blot Overdrivelse af den sammen-
 satte Ordens eiendommelige Momenter. Han kalder det
 mere en Caprice end en Smag. Og jeg kan heller ikke
 see hvad Interesse en Majoritet, som De kalder det, kan
 have i et Huus, der ikke tilhører den."

Det forbausede Kristobulus, at der var Nogen der
 ikke bekymrede sig om en Majoritet, thi i saa Henseende

lignede han saa temmelig Master Dodge, om han endog bevægede sig i en meget forskiellig Retning; og hans Forskæmselfe var naturlig og tydelig.

„Jeg mener ikke, at Publicum har en lovmæssig Ret til at controllere Borgernes Smag,” sagde han; „men De begriber upaatvivlelig, Miss Eva, at Det, i en republikansk Stat, vil byde og befale i alle Ting.”

„Jeg kan nok begribe, at en Person kan ønske at see sin Nabo vise en god Smag, eftersom det hjælper til at forskionne en Egn; men den, der skulde spørge hele Naboskabet til Raads inden han byggede, vilde rimeligviis komme til at opføre en meget compliceret Bygning, om han rettede sig synderlig efter de forskiellige Meninger, han fik meddeelt, eller ogsaa, hvad der er ligesaa rimeligt, slet ikke faae noget Huus!”

„Jeg troer De tager Feil, Miss Effingham; thi den offentlige Mening hælder for Diebliffet næsten udelukkende, baade oppe og nede, til den græske Skole. Det er ikke synderlig andet end Templer, vi bygge for vore Kirker, vore Banker, vore Kroer, vore Raadstuer og vore Baaningshuse: en Ven af mig har for ganske nylig bygget en Bryggergaard efter Modellen af Vindenes Tempel.”

„Havde det været en Mølle, kunde man nok have fattet Ideen,” sagde Eva, der nu kom efter, at hendes

Fremmede havde nogen skjult Humor, om han end kom frem dermed paa en Maade, at man maatte holde ham for alt Andet end en Spasmager. „Bjergene maae være dobbelt yndige, om de ere prydede saaledes som De siger. Jeg haaber virkelig, Grace, at jeg skal finde Bankerne ligesaa behagelige, som de nu eksistere i min Hukommelse!”

„Skulde de nu ikke vise sig fuldt saa elskværdige som De forestiller Dem, Miss Effingham,” saaldt Kristobulus ind, der ikke fandt noget upassende i at besvare en Bemærkning, der var bleven henvendt til Miss Van Courtlandt eller til hvem ellers, „saa haaber jeg, De vil være saa god at skjule det for Verden.”

„Jeg frygter for, det vilde overstige mine Kræfter; min stufede Forventning vilde være mig for stærk. Men maa jeg spørge, hvorfor De vilde have, jeg skulde holde denne særdeles ubehagelige Fornemmelse hos mig selv?”

„Jh, Miss Eva,” sagde Kristobulus, og satte et alvorligt Ansigt op. „Jeg er bange for at vore Landsmænd neppe vilde taale at høre en sliq Mening blive ytret af Dem.”

„Af mig! og hvorfor netop ikke af mig?”

„Maastee fordi de tænker paa, at De har reist og seet andre Lande.”

„Og er det da blot dem der ikke have reist, og som

ikke ere istand til at vurdere hvad de see, er det da blot dem, der have Ret til at criticere?"

"Jeg kan maaskee ikke nøiagtig udtrykke min egen Mening; men jeg mener, Miss Grace vil forstaae mig. Er De ikke enig med mig i, Miss Van Courtlandt, at det vilde være raadeligere for den, der aldrig havde seet nogen andre Bjerge, at klage over vore egne Ensomighed og Riedsommelighed, end for den der havde tilbragt hele sin Tid imellem Anderne og Alperne?"

Eva smilede, thi hun mærkede, at Master Bragg var istand til at iagttage, og giøre sig lystig over Provindsfølelsen, selv i det Diclif han var dens Herredømme saa aldeles undergivet; og Grace rødmede; thi hun vidste med sig selv, at hun, medens hun havde været sammen med sin Cousine, med Hensyn til andre Sienstande allerede havde forraadt noget af netop denne samme eenfoldige Omfindtlighed. Et Svar blev imidlertid ikke nødvendigt, som Døren just gik op, og John Effingham traadte ind. Mødet imellem disse to Gentlemen, — thi af Høflighed, om ikke med Rette, antage vi, at Aristobulus maa indbefattes i denne Kategori, — Mødet imellem disse to Gentlemen var hjerteligere end Eva havde ventet, thi Begge sølte de virkelig Ugtelse for hinanden, hver med Hensyn til en ganske æregen Fortjeneste, i det Master Bragg bar Ugtelse

for John Effingham som en riig og dertil en bindende Cyniker, og Master John Effingham betragtede Master Bragg saa temmelig som en Huuseier betragter en dygtig Gaardhund. Efter et Par Dieblisses Samtale, gik begge Herrerne ud sammen; og just som Damerne vilde gaae ned i Salen for Bordet, meldte Pierre, at der var givet Ordre til ogsaa at dække til Gudsforvalteren.

Andet Capitel.

”Jeg kender den Puffelruggede. Det har ret været et Skarn de sidste syv Aar; men han gaaer og skaber sig som en Gentleman.”
 Much ado about Nothing.

Eva og Cousinen traf Sir George Templemore og Capitain Truck i Salen; den Første var nemlig bleven i New York, fordi han gierne vilde være i Nærheden af sine Venner, og den Sidste var netop i Begreb med at gjøre sin regelmæssige Tour til Europa. Føier vi nu hertil Master Bragg og Husets sædvanlige Medlemmer, kender Læseren ogsaa hele Selskabet.

Kristobulus havde endnu aldrig siddet ved et saa prægtigt Bord, og for første Gang i sit Liv saae han Lys paa Bordet om Middagen; men ikke var han den, som

et eller andet Nytt kunde bringe ud af Fattningen. Havde han været en Europæer af samme Stand og Opdragelse, vilde et keitet Bæsen have forraadt ham over de halvhundrede Gange inden Desserten; men som han nu var, kunde en Jagttager, der vilde have overseet en vis gestieftig Høflighed, der characteriserede hans Forhold, nok have ladet ham passere ubemærket blandt Verdens navnløse Mængde, havde der ikke været en vis mærkelig Maneer i den Maade, hvorpaa han forsynede sig ved Bordet. Vil sandt, at han indbød dem, der sad hos ham, til at spise af Alt hvad han kunde naae, men sin Kniv brugte han som en Kulbærer bruger sin Skovl; da imidlertid det Selskab, han var i, hvor noieregnende det end kunde være hvad det selv angik, var aldeles hævet over Solvgæstrie; saa gik dog denne Deel af hans Manerer saadan hen uden at man videre lagde Mærke dertil. Men dette var derimod ikke Tilfældet med den allerede paaapegede Besynderlighed, der fortjener at omtales lidt mere omstændeligt, eftersom den er characteristisk for Personen.

Middagsmaaltidet ved Master Effinghams Bord var indrettet paa den rolige, fuldendte Maade, der udmærker en fransk diner. Hver Ret blev taget bort af Tjenere, af Tjenere blev der lagt for af hver Ret, og bragt hver af Gæsterne, den ene Ret efter den anden. Standsningen, der

skete ved denne Indretning, og den Anstand dermed var forbunden behagede hverken Aristobulus' Bufen paa, ei eller hans Tillegnelsesorganer. Istedetfor at vente efter Tjenernes mere successive Bevægelser, begyndte han at hjælpe sig selv, en Dont, han udførte med en vis Behandlighed, han havde tilegnet sig ved at besøge Restaurationer, — en Skole, nemlig, hvori han havde erhvervet sine fleste Begreber om Bordskik. Ad den sædvanlige Wei, ved den regulære Opvartning, fik han to Skiver; men ligerviis som den der ved sin Banes Begyndelse har lagt en god Grundvold ved et lykkeligt Tilfælde, begyndte han nu at strabe Necessorier sammen fra Hoire og Benstre, altsom Leiligheden tilbød sig. En heel Deel entremets, der havde et særdeles friskeende Udseende, kom først under hans Klør: alle disse fik han snart stillet op saa han kunde naae dem, ved at bede sine Naboer hjælpe sig; og derefter vovede han sig til at sende sin Tallerken hist og her hen, hvor han saae en Afsette, der lovede at lenne hans Umage. Ved slige Midler — som han imidlertid anvendte med en stille, uforstyrrende Bedholdenhed, der temmelig undgik Opmærksomheden, opnaaede Master Bragg at gjøre sin egen Tallerken til et Udtag af den første Anretning. Den indeholdt, i Centrum, Fisk, Drekke og Skinke, og rundt omkring disse Stapelartikler havde han lagt croquettes, rognons,

ragouts, Grønt, og andre lettere Sager, indtil Tallerkenen ikke alene var aldeles bedækket, men virkelig bedækket med et dobbelt og tredobbelt Lag; Sennop, usmeltet Smør, Salt, ja endog Peber prydede Kanten. Disse forsticllige Opdyngelser vare et Bær af Tid og Behændighed, og de fleste af Selskabet havde allerede mere end eengang stiftet Tallerkener, inden Kristobulus havde spist en eneste Mundfuld med Undtagelse af Suppen. Endelig var det lykkelige Dieblif kommet, da hans Klogt skulde belønnes, og Godsforvalteren vilde just til at begynde sin Tyggen, eller snarere Sluge-Proces, thi han gjorde sig ikke syn-derlig Uleilighed ved den første Operation, da Analdet af en Prop, der sprang iveiret, drog hans Opmærksomhed hen paa Champagnen. Denne Wiin kom ingensinde Kristobulus til Utide, thi da han godt kunde lide det Pirrende derved, var han endnu ikke kommen saa vidt i Gastro-nomien, at han havde faaet lært, naar det var de meest passende Diebliffe at nyde den. For den øvrige Deel af Selskabet var dette Dieblif virkelig kommet, skiondt hvad ham selv angik, han, efter en dannet Smags Regler, ikke var nærmere derved, end da han først satte sig ned ved Bordet. Da han imidlertid saae, at Pierre bød den om, rakte han ogsaa sit Glas hen, og ned et saligt Dieblif, som han nedspjalgede en Drif, der langt overgik hvad han

nogensinde havde seet udgyde sig af de vorede og harpixede Glaskehalse, som prydede flere Skienkesluer paa Landet af hans Bekjendtskab, og som vare ligerviis som ligesaamange siendtlige Batterier og ladede med Hovedpine og Colik.

Kristobulus stak sit Glas ud i eet Drag, og da han trak Beiret, smaskede han ganske ordentlig med Læberne. Dette var et uheldigt Moment, eftersom hans Fallerken, belæsset med dens Skatte, blev tagen bort i dette ubevogtede Dieblif, idet nemlig Tjeneren, som gjorde ham denne uvenlige Tjeneste, bildte sig ind, at kun Ulyst til Retterne kunde have været Aarsag til et Sammensurium, han aldrig før havde seet Nogen til.

Han blev altsaa nødt til at begynde de novo; men det kunde ikke længer skee med den første Anretning, der var bleven taget bort, og Kristobulus gav sig derfor nu ivrig isærd med Wildtet. Nøden tvang ham nu til at spise eftersom de forskjellige Retter bleve baarne omkring; og da han nu anvendte sin sædvanlige Vedholdenhed med Kniv og Gaffel, havde han virkelig ved Slutningen af den anden Anretning taget mere til sig end nogen Anden ved Bordet. Nu begyndte han at conversere, og vi ville aabne Conversationen i det Punkt af Maaltidet, hvor

Kristobulus saa sig istand til at blive en af de Samtalende.

Ulig Master Dodge, havde han ikke forraadt nogen synderlig Interesse for en Baronet, da han var en altfor klogtig og forfaren Mand til at fæste sit Sind til noget Slags Bagateller, og Master Bragg generte sig ikke mere for at indlade sig i Samtale med Sir George Templemore eller Master Effingham, end han vilde have geneert sig med en af sine fortroligste Kamerader. Hos ham havde hverken Alder eller Erfaring nogen særdeles Ret til at blive hørt; og hvad Rang angik, havde han rigtignok en og anden dunkel Idee om noget Sligt i Militzen, men tillagde derimod en usalareret Rang ikke nogen synderlig Vægt. Sir George Templemore gjorde just et eller andet Spørgsmaal om Registraturen af Contracter og andre Documenter, — en Indretning der for kort siden havde vakt Opsigt i England, — og et af Master Effinghams Svar indeholdt en eller anden ganske uvæsentlig Urigtighed, som Kristobulus da greb Leiligheden til at rette, som sin *coup d'essais* i den almindelige Conversation.

„Jeg beder om Forladelse, Sir,“ saaledes endte han sin Forklaring, „men jeg maa kiende disse Smaaomstændigheder, da jeg en kort Tid har fungeret som Grevs Skabskriver under en indtruffen Vacance.“

„De mener, at De var paa en Grevstabs Skrivers Contoir, Master Bragg,” bemærkede John Effingham, der havde en saa stor Modbydelighed for Usandhed, at han ikke tog i Betænkning uden Omstændigheder at modsigge hvad der var usandt, eller hvad han troede var usandt.

„Som Grevstabs skriver, Sir. Major Pippin døde nemlig eet Aar inden hans Tid var omme, og saa fik jeg Pladsen. — Jeg var saa regulær en Grevstabs skriver som Nogen i Ny-Yorks sex og halvtredstindstyve Grevstaber.”

„Dengang jeg havde den Ære at antage Dem som Master Effinghams Forvalter, Sir,” svarede den Anden lidt alvorligt, — thi han sølte sin egen sanddru Character impliceret i den Persons, som han havde valgt, — „forekommer det mig virkelig at De sad og skrev paa Contoiret, men jeg vidste ikke, De var Skriveren.”

„Aldeles rigtigt, Master John,” svarede Kristobulus uden at ytre den mindste Forlegenhed; „dengang var jeg bleven engageret som Skriver af min Eftermand; men et Par Maanedes iforveien beklædte jeg virkelig Grevstabs skrivers Post.”

„Var De bleven paa den regulære Forfremmelses Bane, bedste Sir,” spurgte Capitain Truett med sin Bassestemme, „hvilken Post vilde De nu have opnaaet?”

„Jeg tror, jeg forstaaer, hvad De mener, Gentleman,”

svorede Aristobulus, der bemærkede et almindeligt Smil. „Jeg kender endel Mennesker, der have ganske eiendommelige Anskuelse om hvorlunde man smukt skal blive i den samme Embedscarriere; men det er ikke min Mening. Kan man ikke opnaae eet Gode, saa seer jeg ikke mindste Grund til at afvise et andet. Jeg var med paa Valg samme Aar for at blive Sherif, men da jeg fandt, at jeg ikke havde Majoriteten for mig i Græskabet, saa tog jeg imod min Eftermands Tilbud at arbejde der paa Contoiret, indtil der tilbød sig noget Bedre.”

„Jeg kan tænke, De practiserede hele Tiden, Master Bragg,” bemærkede John Effingham.

„Na, ja, saa smaat, Sir — eller saa meget som muligt. Det bliver flauere og flauere for os Jurister nuomstunder, og der er mange Procuratorer, der flaae ind i andre Ting.”

„Maa jeg spørge Dem, Sir,” sagde Sir George ind, „hvad Forretninger de fleste af dem da driver paa denne Tid?”

„Nogen af os ere blevne Hesteprangere; men den langt større Part speculerer netop nu i Vest-Stæder.”

„I Vest-Stæder!” udbød Baronen, og saae ud som om han anede en Mystification.

„Retop; og saa i Møllepladser og Jernbanelinier og andre Eventualiteter.“

„Master Bragg mener, at de kjober og sælger Landstrækninger, hvorpaa man har det Haab, at alle dièse bekvemmelige Indretninger ville komme til at eksistere om et Aarhundredes Forløb.“ forklarede John Effingham.

„Haabet staaer til næste Aar, ja til næste Uge, Master John,“ svarede Kristobulus med et polist Blik; „om De end kan have megen Ret hvad Realiteten angaaer. Paa den sidste Tid er der her i Landet bleven gjort gode Speculationer med Capitaler af Forhaabninger.“

„Og selv har De kunnet modstaae denne Fristelse?“ spurgte Master Effingham: „jeg føler mig Dem dobbelt forbunden for at De er vedbleven at hellige min Interesse Deres Tid, medens saa mange bedre Udsigter viste sig for Dem.“

„Det var min Pligt, Sir,“ — og han buffede saa meget desto dybere ved Bevidstheden om at han virkelig havde forladt sin Post for et Par Maanedes siden for at indlade sig paa Vest-Speculationerne, som dengang vare i Moden, „ikke at tale om min Lyst. Der er endnu en heel Deel fordeelagtige Bestiæftigelser i dette Land, Sir George, men som er bleven overseet i al denne Hidsighed efter at indlade sig i Byhandelen.“

„By=Handelen!“

„Master Bragg mener ikke Handelen i Byen, men Handelen med Byer,“ forklarede John Effingham.

„Ja, Sir, Trafiken med Stæder. Jeg tager nu aldrig denne Bei uden jeg kaster mine Dine omkring for at see om der ikke kunde gøres noget Nyttigt, og jeg tilstaaer, at der har tilbudt sig flere særdeles Leiligheder, naar man blot havde Penge. Mælk er en god Forretning.“

„Le lait!“ udbød Mademoiselle Biesville uvilkaarlig.

„Ja, Ma'am, for Damer saavel som for Herrer. Gode Kartofler har jeg hørt godt omtale; og Ferskenes gjør virkelig en Deel rige Folks Lykke.“

„Hvilket Altsammen baade er redeligere og bedre Beskæftigelser end Trafiken med Stæder, som De omtalte,“ bemærkede Master Effingham jevnt hen.

Kristobulus saae forundret op, thi for ham var alt Det fortrinligt der gav god Profit, og Alt redeligt, som Lovene netop ikke forbød. Da han imidlertid bemærkede, at Selskabet var tilbøieligt til at høre paa ham, og da han nu havde indvundet det Forsømte, hvad Godevarerne angik, saa optog han med Fornøielse atter Themaet.

„Der er mange Familier, som i denne og forrige Sommer har forladt Dtsøgo, Master Effingham, og ere van-

drede ud til Vestlandet. Feberen har bredt sig vidt omkring."

"Feberen! — Har det gamle Dtsego," — thi saaledes vil Indbyggerne saa gjerne kalde et Grevskab, der har eksisteret i et halvt Aarhundrede, og som, sammenlignelsesviis, derved bliver ærværdigt — „har det gamle Dtsego mistet sit velbegrundede Rygte for Sundhed?"

"Jeg mener ikke en animalisk Feber, men Vest-Feberen."

"Ce pays de l'Ouest est il bien malsain?" hviskede Mademoiselle Biesville.

"Apparemment, mademoiselle, sur plusieurs rapports."

"Vest-Feberen har betaget baade Gamle og Unge; og har ført mange hele Familier bort fra vort Distrikt," vedblev Kristobulus, som ikke forstod det nys bemærkede lille Apart, og selvfølgelig ikke tog noget Hensyn derpaa; „de fleste af de tilgrændsende Grevskaber have ogsaa mistet en stor Deel af deres Befolkning."

"Og de der ere dragne bort; — siig mig, om de hører til de faste Familier, eller om det blot er de omflakkende Indbyggere?" spurgte Master Effingham.

"De fleste af dem hører til de regelmæssige Flyttere."

"Flyttere!" udbød atter Sir George, „er der en Deel af Befolkningen, der virkelig fortjener dette Navn?"

"Ligesaa godt som den, der støer en Hest, bør kaldes

en Smed, eller den der reiser et Huus, en Commermand," varede John Effingham.

„Det er vist," vedblev Master Bragg, „vi har en temmelig betydelig Suurdeig af dem i vort politiske Stof, saabelsom i vort Forretningsliv. I England er vel Følene temmelig stationære, kan jeg tænke mig, Sir George."

„Vi vil gierne forblive hele Generationer igiennem paa eet og det samme Sted. Vi elske det Træ, vore Forsædre have plantet, det Huus, de have bygget, den Urne, de have siddet ved, det Grønsvær, der bedækker deres Aste."

„Meget poetisk; og jeg tør nok sige, at der gives Situationer i Livet hvor flige Følelser faae Indpas uden synderlig Anstrengelse. Men de maae imidlertid dog virke overmaade hindrende paa Speculationsoperationerne i Deres Verdensdeel, Sir."

„Speculationsoperationerne! Men hvad betyder vel Speculationer, som De kalder det, Sir, mod vor Kiærlighed, vor Følelse for vore Forsædre, og mod Historiens, Sagnenes ærværdige Vaand!"

„Na, hvad nu Historien angaaer, saa træffer man da kun paa saa Hindringer her tillands; men man maa jo dog gjøre hvad Interessen byder, i det mindste hvad det nu angaaer; og en Nation er meget at beklage der paa

flig en Maade lader sig underkue af det Forbigangne, eftersom dens Industrie og Drivtighed stedsse bliver hæmmet af Hindringer, der vore frem af dens Minder. Baade i denne og i alle andre Henseender kan man virkelig kalde Amerika et lykkeligt og et frit Land, Master John Effingham."

Sir George Templemore havde for megen Taft til at ytre Alt hvad han følte i dette Dieblif, eftersom det uundgaaeligt maatte have saaret Selskabets Følelser; men han blev lønnet derfor ved betydningsfulde Smil fra Eva og Grace; hvilken Sidste den unge Baronet netop i dette Dieblif fandt fuldkommen saa smuk som hendes Cousine, og om hendes Bæsen end var mindre fuldendt, tyktes ham hendes naiveté saa særdeles interessant.

"Jeg har lært at de fleste gamle Nationer have at kæmpe med Vanskeligheder, som vi undgaae;" svarede John Effingham; "Skøndt jeg rigtignok maa tilstaae, at det omstalte Fortrin aldrig før har fremstillet sig for mig."

"Den politiske Deconom," bemærkede Master Bragg, "ja selv Geographerne have overset det; men practiske Mennesker see og føle dets Fordele hver Time paa Dagen. Man har sagt mig, Sir George Templemore, at det i England møder Vanskeligheder at lægge Hovedlandeveis og Gader over Tomter og Boliger, ja, at endog Jerabaner

og Canaler maae giøre en Krumning for at undgaae en Kirkegaard eller en Liigsteen?"

„Jeg tilstaaer denne Synd, Sir.“

„Vor Ven, Master Bragg,“ kaldt John Effingham ind, „betragter Livet blot som Middelet, ikke som Formaal.“

„Man kan ikke opnaae noget Formaal uden Midler, Master John Effingham, som jeg haaber De selv vil indrømme. Jeg erklærer mig for Veiens Formaal i det Mindste, og maa sige, at jeg glæder mig ved at være Indbygger i et Land, hvor der ere saa faa Hindringer som muligt for Fremstridt. Den, der her tillands vilde modsætte sig en Forbedring paa Grund af sine Forsædte, vilde fare ilde mellem sine Samtidige.“

„Vil De tillade mig at spørge Dem, Master Bragg, om De for Deres Vedkommende ikke søger nogen local Interesse?“ spurgte Baroneten, og lagde saa megen Delicathed som muligt i sin Stemme, idet han gjorde et Spørgsmaal, han følte, maatte være en Fornærmelse for et Menneskes Følelse; — „om ikke det ene Træ er Dem mere behageligt end det andet; om ikke det Huus, hvor De er født, er smukkere i Deres Dine end det, De aldrig har været inde i; eller det Altar De længe har bedet ved er Dem helligere end det, De aldrig har knælet ved?“

„Der er mig ingen større Fornøielse end at besvare de Herrers Spørgsmaale der have bereist vort Land,“ svarede Aristobulus; „thi jeg holder for, at vi ved at gjøre Nationerne bekjendt med hinanden, opmuntre Handels, og sikre Forretningernes Gang. For altsaa at besvare Deres Spørgsmaal maa jeg sige Dem, at et menneskeligt Væsen ikke er nogen Kat, der elsker en Localitet mere end sin egen Interesse; jeg tilstaaer, jeg har fundet nogle Træer behageligere end andre, og det behageligste Træ, jeg kan minde, var et af mine egne, hvoraf Gaugstæreren udbragte et tusind God stikert Lommer, uden at tale om Smaastykkerne. Det Huus, hvori jeg er født, blev revet ned kort efter min Fødsel, som ogsaa har været Tilfældet med det, der blev opført i Stedet; og jeg kan desaaarsag ikke sige Dem Noget i saa Henseende; og hvad Altre angaaer, er der ingen efter min Tro.“

„Master Braggs Kirke har klædet sig lige saa nogen af, som han havde Lust til at gjøre med alt Andet, om han kunde,“ sagde John Effingham. „Jeg drager i Tvivl om han nogenfinde har knælet; mindst for et Altar.“

„Vi høre sikkert til den staaende Orden,“ svarede Aristobulus, og saae hen til Damerne for at erfare hvorledes de optog hans Vittighed; „og Master John Effing-

ham er saa nær det Rette, som nogen Mand behøver at være det i Troessager. Hvad Huse angaaer, Master Effingham, troer jeg, det er den almindelige Mening, at De kunde have gjort noget Bedre ved Deres end reparere det. Være Materialierne blevne afhændede, kunde de være blevne solgte fordeelagtigt; og ved at lægge en Wei over Giendommen, kunde der være udbragt en fion lille Sum."

"I hvilket Tilfælde, jeg da vilde have været uden Huus, Master Bragg "

"Det vilde da ikke have været en Sag af stor Vigtighed, om De havde faaet et andet i en billigere Egn. Den gamle Bolig vilde have været godt stikket til en Fabrik, eller til en Kro."

"Jeg er en Kat, Sir, og holder af de Steder, jeg længe har opholdt mig paa."

Skiondt Kristobulus ikke let lod sig forknytte, saa blev han dog lidt forlegen ved Master Effinghams Tone, og Eva saae, at hendes Faders herlige Ansyn blussede af indre Følelse. Denne Afbrydelse forandrede derfor Samtalen, der er bleven meddeelt med temmelig Omstændelighed for at give Læseren et bedre Blik ind i en Character der vil optage en Deel af vor Fortælling, end der kunde skee ved en endog udført Beskrivelse.

„Jeg haaber at Deres Nædere ere fuldelig tilfredse med den Maade, hvorpaa De reddede deres Eiendom fra Arabernes Hænder, Capitain Truck,” sagde John Effingham, for at give Samtalen en anden Retning.

„Naar det angaaer Penge, ere Menneſterne mere tilbøielige til at erindre, hvorledes de gik tabt end hvorledes de bleve gienvundne, efterſom Moral og Handel i ſligt Tilfælde ere de modsatte Poler,” ſvarede den gamle Sømand med et alvorligt Anſigt. „Jeg har imidlertid Marſag til i det Hele at være tilfreds, bedste Sir; og ſaalænge De, mine Paſſagerer og Benner, ikke ere tilbøielig til at badle mig, vil det i det Mindſte forekomme mig ſom om jeg for en Deel havde opfyldt min Pligt.”

Eva reifte ſig fra Bordet, og gik hen til et Buffet; og da hun kom tilbage ſatte hun med yndig Anſtand en koſtbar og ſkønt udarbeidet Sølv-Punſchebolle foran Capitainen paa Montauk. Næſten paa ſamme Tid kom Pierre med en Preſenteerbakke, hvorpaa der laa et udmærket godt Uhr, et Par ſmaa Sølv-tænger til at tage Kul med og en Skibſraaber af mæſſigt Sølv.

„Diſſe ere lige ſaamange ſvage Bidneſbyrd om vore Gølelſer,” ſagde Eva; „og De vil viſe os det Venſkab at modtage dem ſom Tegn paa den Agtelſe, Deres Duellig-

Eva Effingham, 1—1 H.

hed, Deres hjertelige Velvillie og Deres Mod har vækket hos os."

"Min kiære unge Lady!" udbrod den gamle Sogut, rørt ind i Sjelen ved den Følelsesfuldhed, hvormed Eva skilte sig ved denne lille Forretning, — "min kiære unge Lady! — naa, Gud velsigne Dem! — Gud velsigne Dem Alle! — og Dem ogsaa, Master John Effingham, for den Sags Skyld! — og Sir George — At jeg dog ogsaa nogensinde kunde tage den Bagabond for en Gentleman og for en Baronet! — skiondt jeg antager, at der er baade Baroneter og Lorder, der er svage nok til at holde det ud med sliig en —" og han kastede et rasende Blik til Master Aristobulus Bragg. "Sid Herren forglemme mig i den haardeste Orkan, om jeg nogensinde skal forglemme fra hvem disse Sager ere komne og hvorfor de bleve mig forærede!"

Den værdige Capitain maatte her tage en Sturk Wiin for at lette sin indre Berørgelse; og Aristobulus benyttede sig af Leiligheden, og greb kold og føleløs Bollen, og gav sig til at veie den i Haanden, for omtrent at kunne vurdere dens Penge-Værdie. Saa saare Capitain Truck saae det, for-drede han sin Eiendom tilbage uden Omstændigheder, ligesom den var bleven taget, og kun Damernes Nærværelse forhindrede et Udbrud, der vilde være steget til en Krigserklæring.

„Med Forlov, Sir," sagde Capjtainen gnaven, da han havde faaet Bollen igien, ikke alene uden den Andens Samtykke, men paa en vis Maade mod hans Villie. „Denne Bolle er saa kostelig i mine Dine, som om den var forfærdiget af min Faders Been."

„Det maa De nok sige," svarede Godsforvalteren, „for den er i det Uvermindste sine hundrede Dollars værd."

„Værd, Sir! — Men, min kære unge Lady, skal vi ikke tale om den virkelige Værdie. Hvilken af disse Sager maa jeg takke Dem for?"

„Bollen kommer fra mig," sagde Eva smilende, skiondt en Taare glimrede i hendes Øie, som hun var Vidne til den gamle Seguts heftige inderlige Følelse. „Jeg meente, den cengang imellem kunde erindre Dem om mig, naar den blev fyldt til Fæder for 'Kærester og Koner'."

„Det skal den — ved Gud, det skal den! og jeg vil raade Master Saunders, at han holder mig dette Stykke ligesaa blankt som Bunden af en krydsende Fregat. — Fra hvem kommer Kultangern?"

„Fra Master John Effingham, som paastaar, at han vil være Deres Hjerte nærmest, uagtet hans Foræring har saa liden Værdie."

„Han kender mig ikke, min bedste unge Lady: Ingen har nogensinde været mit Hjerte saa nær, som De; nei,

ikke engang min egen kiære gudsfrygtige gamle Mutter. Men jeg takker Master John Effingham af min inderste Sjel, og skal sjelden ryge uden at tænke paa ham. Jeg ved, Uhret er Master Effinghams, og Raaberen er fra Sir George."

Herrernes But sagde Capitainen, at han havde Ret, og hjertelig rystede han enhver af dem i Haanden, og erklærede af sit fulde Hierte, at Intet vilde være ham en større Fornøielse end i deres Selstab at kunne opleve de samme farefulde Scener, som dem, de saa nylig vare slupne igiennem.

Medens dette gik for sig, var det lykkets Kristobulus, Paamindelsen uagtet, at faae sat paa hver enkelt af disse Sager, den ene efter den anden, og ved at veie dem paa een Finger og ellers undersøge dem, at skaffe sig en tilnærmende Idee om deres reelle Værdie. Uhret aabnede han endog, og tog et saa nøiagtigt Syn over Værket, som Omstændighederne nogentunde kunde tillade.

"Jeg har større Agtelse for disse Sager, Sir, end De har Agtelse for Deres Faders Grav," sagde Capitaen Truick barskt, idet han frelst den sidste Deel ud af Kristobulus's, efter hans Mening, vanhellige Kløer; „og hvad enten jeg nu er en Kat eller ikke nogen Kat, saa skal de, saa længe jeg farer, flyde med mig og gaae tilbunds med mig.

Betyder en sidste Willie noget, som, jeg med Smerte hører, ikke længer er Tilfældet, saa skal de dele mit sidste Leie med mig, det være tilvands eller tillands. Hele Resten er jo kun Blændværk, min kiære unge Lady; men forlad Dem paa: aldrig vil nogen Punsch smage saa liflig som af denne Skaal, og 'Kiæresten og Kæner' vil ingensinde mere saaledes blive hædrede."

"Vi tager til et Bal iaften hos Nogen, jeg lever paa en saa fortrolig Fod med, at jeg nok tør tage mig den Frihed at indføre en Fremmed; og jeg ønskede gierne, Gentlemen," sagde Master Effingham, og bukkede til Aristobulus og Captaineen, for at forandre Samtalen, "at De vilde gjøre mig den Ære at tage med."

Master Bragg tog med Glæde derimod, som Noget der fulgte af sig selv, medens Capitain Truck, først efterat han havde erklæret sig saa lidt skicket for slige Scener, endelig af John Effingham lod sig overtale til at tage mod Tilbudet. Damerne blev endnu kun nogle saa Minuter ved Bordet, men Master Effingham fulgte den gamle Skif at blive siddende ved Glasken indtil han gik ind i Salen, — en Skif, der endnu eksisterer i Amerika, og det ikke af nogen bedre Grund end at den endnu eksisterer i England, som det næsten er ganske sikkert at

den vil ophøre i Ny-York Karet efter at man har spurgt, at den er ophørt i London.

Credie Capitel.

"Du er saa flog som Du er yndig."

Shakspeare.

Som nu Capitain Truck bad om Tilladelse til at indvie de nye Kultanger ved at tænde en Cigar, fik Sir George Templemore sagt Pierre affides, at han skulde spørge Damerne, om han maatte komme ind til dem. Da han havde faaet denne Tilladelse, sneg Baroneten sig ganske sagte fra Bordet, og var snart udenfor Epifasalens Duft.

"Her vil De savne Røgelseskarret og Viraken," sagde Eva smilende, da Sir George traadte ind i Salen; "men De maa huske paa, at vi ikke er nogen kirkelig Indretning, og at vi ikke tør tage slige Friheder med Alterets Cereemonier."

"Det er dog nok kun en meget ung Skik hos os, fløndt den er langtfra at være en ubehagelig. De gjør mig imidlertid uret naar De antager, at jeg blot er løbet fra Tasselets Atmosphære."

„Nei vist ikke; vi fatte tilfulde, at De ogsaa har en Deel at bestille med Smigerens Atmosphære, og vi vil med det Samme indbilde os, at Alt er bleven ytret som Veligheden fordrer. Er vor ærlige gamle Capitain dog ikke en Juvel paa sin Viis?“

„Da De tillader mig at omtale Deres Faders Giest, saa troer jeg paa Ere ikke at det er muligt at kunne føre to Personer sammen, der er hinanden saa aldeles modsatte som Capitain Truck og denne Master Aristobulus Bragg. Denne Sidste er den overordentligste Person jeg nogeninde har været saa heldig at træffe paa.“

„De kalder ham en Person — Pierre kalder ham en personage; jeg bilder mig ind at han anseer det for noget ganske Tilfældigt om han skal tilbringe sine Dage under den ene eller den anden Characteer. Cousin Jack forsikker mig, at om end dette Menneſke paatager sig enhver Forretning han behager at overdrage ham, han dog aldeles ikke vilde ansee det for noget Brud paa Con-venientjerne at attraae Thronen i Whitehouse.“

„Dog sikkerligt uden Haab om at naae den.“

„Det tør jeg ikke svare for. Vel maa han undergaae mangen væsentlig Forandring, og mangen Forbedring fra Grunden af, før en sliq Climax kan gaae for sig i hans Lykkes Omstændigheder; men i det Dieblig De afstaffer

nedarvede Fordringer, er Døren aabnet for et heelt nyt Capitel af Tilfældigheder. Ruslands Alexander kaldte sig selv un heureux accident, og skulde vi nogensinde have den Lykke at faae Master Bragg til Præsident, saa kan vi kun kalde ham un malheureux accident, og det, mener jeg, er hele Forstiellen."

"Deres Republicanisme er ubetvingelig, Miss Effingham, og jeg maa virkelig opgive Forsøget paa at bibringe Dem sikrere Principer og det fornemmelig fordi jeg finder, at De bliver understøttet af begge Master Effinghams, som, i samme Dieblik de har saa meget at dable hjemme, i Grunden lader til at være deres eget System særdeles hengivne."

"De dable, Sir George Templemore, fordi de baade holde det for usikkert og uklogt at besmykke Mangler, om de endog veed at Guldkommenhed ikke er at haabe; og de ere hengivne fordi noie Kiendskab til andre Lande have overtydet dem om, at hvor daarligt vi end maae tilstaae vi har det, vi dog sammenlignelsesviis have det bedre end de fleste af vore Naboer."

"Jeg kan dog forsikre Dig," sagde Grace, "at i Særdeleshed mange af Master John Effinghams Meninger, just ikke hører til dem, der er de meest giældende her; tværtimod dabler han snarere hvad vi synes om, og synes om

det, vi dable. Selv min kiære Uncle holder man for en lille Smule heterodox i flige Materier."

"Det troer jeg gjerne," svarede Eva rolig. "Da disse Herrer, hvad Smag og det reent Behagelige angaaer, ere blevne fortrolige med noget Bedre, saa kan de dog ikke i den Grad nedsætte deres egen Kundskab, at de til Skyerne skulle opløste det som deres egen Erfaring lærer dem kun er relativt godt. Og vil Du nu blot et eneste Dieblis tænke efter, Grace, saa vil Du finde, at Folk nødvendigvis viis maae synes bedst om hvad der er efter deres egen Smag, indtil de lærer noget Bedre at kiende; og at de ligesaa nødvendigt maae have noget at udsætte paa de ubehagelige Virkeligheder, der omgive dem; om end disse Virkeligheder, som Følger af et vist politisk System, gjerne kunne være meget mindre ubehagelige end Følgerne af andre politiske Systemer, de ikke kiende noget til. I det ene Tilfælde, holde de af det Bedste, som er deres eget, ligesvem fordi det er deres Bedste; og i det andet kunne de ikke lide det Værste, som ogsaa er deres eget, fordi det er 'deres Værste.' Vi holde af hvad der er efter vor Smag i Naturen, uden at indlade os paa Sammenligninger; thi naar Sammenligning tilbyder sig, og vi træffe paa Forbedringer, ophører det aldeles at være vor Smag: medens jeg

er bange for at det ligger i Menneſkets Natur at klage over ethvert poſitivt Onde."

"Min ſynes en Republik er noget Rædsomt!"

"La république est une horreur!"

Grace holdt en Republik for noget Rædsomt uden at ſiende noget til nogen anden Statsforfatning og fordi den indeholdt rædsomme Ting, og Mademoiselle Bieville kaldte en Republik *une horreur*, fordi der var falden Hoveder, og Anarchiet havde haft Overmagten i hendes Fædreland under dets forſte Frihedskamp. Om end Eva ſjældent havde talet forſtandigere og mere ſindig end da hun ytrede de foregaaende Meninger, ſaa drog dog Sir George Templemore i Tvivl om hendes Phyſionomi virkelig havde det Fine og Delicate, han ſaa ſærdeles havde beundret, og da derimod Grace brød ud i det pludſelige fremſufende Udraab, vi have anført, vendte han ſig om til hendes ſkionne og livlige Anſigt, ſom han, i det mindſte i dette Dieblik, fandt det ſmukkeſte af de to.

Eva Effingham ſkulde endnu erfare, at hun netop var kommen ind i det allerintoleranteſte Selſkab, baade ſom Selſkab betragtet, og tillige med Hensyn til hvad man i Almindelighed kalder liberale Chriſtelige Begreber. Dermed mene vi ikke, at det i Amerika vilde være mindre ſikkert at ytre en høihiertet Mening til Fordeel for Men-

nekerettigheder, end i ethvert andet Land, thi i saa Henseende vise Lovene og Institutionerne sig virksomme; men vi mene ligefrem, at den Modstand de mere Dannede viser de Udbannedes Anmasselser, har fremkaldt en vis Følelsernes Stemning — Følelsernes der sjelden ere retfærdige og aldrig filosofiske — der har avlet en stiltiende men næsten eenstemmig Uvillie mod Institutionernes Virkninger i hvad vi kalde Verden. I Europa ytrer Nogen neppe en Mening af denne Natur, under Omstændigheder, hvor det i Hele lader sig gjøre, uden at finde en meget almindelig Deeltagelse blandt Tilhørerne; men i den Kreds, Eva nu var faldet, blev det næsten anseet for et Brud paa hvad der passede sig at ymte om at Mængden havde Rettigheder. Vi ønske imidlertid dog ikke at man skal forstaae os som om vi sagde mere end vi mene; thi vi have aldeles ingen Mistanke om at en stor Deel af Dissenterne selv, ere Dissenter saadan hen i Veiret og uden at have overveiet Sagen, eller ogsaa netop af den meget naturlige Grund vor Heltinde har givet; men vi ønske blot at blive forstaaede saalunde at vi mene, at saaledes viser det amerikanske selfæbelige Forhold sig for enhver Fremmed, som ogsaa for enhver Indfødt naar han vender tilbage fra et Ophold hos andre Nationer. Om dette Forholds Smag, Kløgt og Velbefindende vil vi ikke nu tale, men lade det

være nok med at sige, at Graces Udbrud gjorde et ubehageligt Indtryk paa Eva, og at hun, tvertimod Baronessen, meente at hendes Cousine aldrig havde været mindre smuk end medens hendes nydelige Ansigt havde den fortrydelige Mine, det ved denne Leilighed havde antaget.

Sir George Templemore havde Takt nok til at bemærke, at der havde fundet en lille Disharmonie Sted imellem de to unge Dameres Følelse, og det blev ham om at gjøre at forandre Samtalen. Hvad nu Provindslivet angik, da stode han nu fuldkommen paa Eva, og uden just at tænke over hvad Rolle Grace rimeligviis vilde spille i en sliq Undersøgelse, saa bragte han, maaskee lidt *maladroitement*, Selskabeligheden i det Hele i Ny York paa Bane.

„Jeg vilde nok vide,“ sagde han, „om de her have deres forskellige Glasser Selskaber, som vi har dem i London og Paris. Om de har deres *Faubourg St. Germain* og deres *Chaussée d'Antin*; deres *Piccadilly Grosvenor* og *Russell Squarer*?“

„Jeg maa henvise Dem til Miss Van Courtlandt for at faae dette Spørgsmaal besvaret,“ sagde Eva.

Grace saae op, og rødmede, thi det var hende noget ganske Nyt, og en interessant Omstændighed at blive spurgt om sliq en Gienstand af en kundskabsrig Fremmed.

„Jeg veed ikke om jeg rigtig forstaaer Sammenligningerne,” sagde hun; „Møndt jeg er bange for Sir George Templemore mener dermed, om vi stielner imellem Selstaber.”

„Og derfor er De bange, Miss Van Courtlandt?”

„Ja, thi det forekommer mig, som om et saadant Spørgemaal indeholdt en Tvivl om vor Cultur.”

„Man gjør hyppig flere Distinctioner end der ere virkelige, fremspringende Forskielligheder,” bemærkede Eva. „Selv London og Paris ere ikke hævede over Bebreidelser for denne Daarskab. Om jeg forstaaer ret, saa ønsker Sir George Templemore at vide, om vi vurderer Gentiliteten efter Streets, og Rangen efter Squares.”

„Ikke heller saa ganste, Miss Effingham; men om de imellem dem, som meget godt kunne passere for Gentlemen og Ladies, gjør de fine Distinctioner som man finder andetsteds. Om De har Deres 'Exclusives,' og Deres *élégants* og *élégantes*, eller om De ansee alle dem for lige, der ere indenfor Grændsen?”

„*Les femmes américaines sont bien jolies!*” udbrød Mademoiselle Biefville.

„Det er dog umuligt andet end at der maa danne sig Coterier i en Stad med tre hundrede tusinde Indbyggere.”

„Ikke blot det mener jeg. Men er der ingen Forskiel mellem Goterierne? Staaer ikke det ene Eted over det andet i Meningerne ved stiltiende Overeenskomst, om end ikke ved bestemte Forbud?“

„Jo vist finder man den Distinction, Sir George Templemore sigter til,“ sagde Grace, der fik Mod til at tale med, som hun mærkede Gienstanden blev hende tydeligere og tydeligere. „Alle de gamle Familier holde saaledes s. Ex. mere sammen; skøndt man beklager, at de ikke ere mere noiereg nende end de ere.“

„Gamle Familier!“ udbrød Sir George Templemore med saa stærk Betoning, som en beleven Mand netop kunde give Ordene under saadanne Omstændigheder.

„Gamle Familier,“ gjentog Eva, med at den Bægt Baroneten selv havde betænkt sig paa at bruge; — „i det mindste saa gamle, som to Aarhundreder kan gjøre dem, og med Stammelæver der endog række ud over dette Tidsrum, ligesom i den øvrige Verden. Ja, Amerikaneren har virkelig endog en meer end almindelig Stamtavle, eftersom han udenfor sin egen maaflæe ogsaa kan søge dens Rod i Europa.“

„Misforstaa mig ikke, Miss Effingham; jeg fatter fuldkommen, at Folkene hertilands i denne Henseende netop er som Folkene i alle andre civiliserede Lande; men

jeg forundrer mig kun over, at De i en Republik skulde have et saadant Udtryk, som 'Gamle Familier.'

„Den Forundring er da opstaaet, om jeg maa sige det, fordi De ikke tilstrækkelig har opfattet Landets virkelige Tilstand. Overalt i Verden findes der to store Marsager til Udmærkelse, — Rigdom og Fortjeneste. Naar nu en amerikansk Familie er vedbleven i en Række af Generationer at udmærke sig i Selskabet ved den ene eller begge af disse Marsager, hvorfor mon den da ikke har den samme Fordring paa at blive betragtet som Medlem af 'Gamle Familier' ligesaa vel som Europæerne under netop de samme Omstændigheder? En Republiks Historie er ligesaa goet en Historie som et Monarkies Historie, og et historisk Navn i den ene har ligesaa stor Ret til Udgivelse som et historisk Navn i den anden. Ja, De erkjender det jo i deres europæiske Republiker, medens De ønsker at nægte det i vores.“

„Jeg maa virkelig bede om Beviser for dette Sidste: Hvis vi tillade at disse Beskyldninger blive fremførte imod os uden Bevis, Mademoiselle Wiesville, ville vi tilsidst blive overvundne ved vor egen Forsømmelse.“

„C'est une belle illustration, celle de l'antiquité!“ bemærkede Gouvernanten saadan ganske i Almindelighed.

„Forlanger De Beviser, hvad kan De saa sige mod

'les Capponi — sonnez vos trompettes, et je vais faire sonner mes cloches,' eller von Erlachs, en Familie, der i fem Aarhundreder har staaet i Spidsen for dem der modsatte sig Undertrykkelser og Grobringsfyge."

"Altsammen meget rigtigt," svarede Sir George; "og dog maa jeg tilstaae, at saaledes betragte vi i Almindelighed ikke det Amerikanske selskabelige Forhold."

"En Descendent af Washington, med en tilsvarende Character og en Stilling i Selskabet, vilde dog ikke bestomindre ikke være aldeles simpel."

"Ja, hvis De trænger saa stærkt ind paa mig, saa maa jeg virkelig anraabe Miss Van Courtlandt om Undsætning."

"I dette Punkt vil De ikke finde Hjælp fra den Kant. Miss Van Courtlandt har selv et historisk Navn, og vil ikke sætte en ædel Stoltthed tilside for at frelse en Modstander ud af en Forlegenhed."

"Om jeg nu end tilstaaer, at Lid og Fortjeneste, i en vis Henseende kan sætte Familier i Amerika i samme Stilling som Familier i Europa, saa kan jeg dog ikke see hvorledes det kan svare til Deres Statsindretninger at lægge samme Vægt paa de udbortes Omstændigheder."

"Heri ere vi fuldkommen enige; for jeg troer, at

Amerikaneren har langt større Årsag at være stolt af sin Familie," sagde Eva rolig.

"Det lader som De ret nyder Paradoxer, denne Aften, Miss Effingham, for nu er jeg virkelig meget vis paa at De neppe kan finde noget antageligt Forsvar for denne nye Paaastand."

"Hvis jeg havde min gamle Allierede, Master Powis, her," sagde Eva, idet hun ganske uvilkaarlig berørte Caminristen med sin lille Fod, og man kunde bemærke hvorledes hendes livlige, spogende Tone blev blidere om end ikke sørgmodig, "saa vilde jeg bede ham forklare Dem denne Sag, han vilde strax være rede med sine Svar. Men som han nu er fraværende, saa vil jeg selv prøve derpaa. I Europa er Embeder, Magt, og folgelig Anseelse, arveligt; hvilket derimod ikke er Tilfældet her, hvor Alt afhænger af Valg. Men nu har man jo dog sikkerlig større Grund til at være stolt af Forsædre der ere blevene udvalgte til at beklæde ansvarlige Poster, end af Forsædre der have beklædt dem blot formedelst Følelsens Tilfældighed, heureux au malheureux. Den eneste Forstiel med Hensyn til Familier, der er mellem England og Amerika er, at De tillægger Det en positiv Rang som vi blot skienke Agtelse. Den offentlige Mening ligger til Grund for vort Adelskab, og det store Segl til Grund for Deres. Og da vi

Eva Effingham, I—4 H.

nu har faaet afgjort, at der er Familier i Amerika, lad os saa gaae tilbage igien hvor vi blev staaende, og undersøge, hvorvidt de har Indflydelse paa Hverdagslivets selstabelige Forhold."

"For at afgjøre det, maae vi henvende os til Miss Van Courtlandt."

"Efter min Mening har de meget ringere Indflydelse end de burde have," sagde Grace leende; "thi den store Oversømmelse af Udlændinger har aldeles forstyrret det rigtige Forhold i saa Henseende."

"Og dog tør jeg sige, at netop disse udlændinger virke godt," bemærkede Eva. "Mange blandt dem maae jo dog have været agtværdige Mennesker i deres Fødeland, og maae være en Akquisition for et Selskab der efter sin Natur maa være tant soit peu provindsialt."

"Oh!" udbrød Grace, "jeg kan taale alt andet end Højierne!"

"Hvem?" spurgte Sir George ivrig: "vil De tillade mig at bede Dem om en Forklaring, Miss Van Courtlandt?"

"Højierne;" gientog Grace leende, "ligesom hun rødmæde lige op til Tindingerne."

Baroneten saae fra den ene Cousine til den anden, og henvendte derefter et spørgende Blik til Mademoiselle

Biesville. Denne traf lidt paa Skuldbrene, og lod til selv at trænge til en Forklaring af den unge Ladys Mening.

„Hajjierne ere en Klasse, Sir George Templemore,” sagde Eva omsider, „hvortil vi begge, baade De og jeg have den Ære at høre.”

„Nei, ikke Sir George Templemore,” afbrød Grace hende med en Ivrigheid, som hun øiebliffelig fortrød; „han er ingen Amerikaner.”

„Saa har altsaa jeg gaaet alene af alle Nærværende, denne Fordeel. Man forstaaer derved Balfarter til Paris, istedetfor til Mecca; og Piligrimen maa være en Amerikaner istedetfor en Mahomedaner.”

„Nei, vist ikke, Eva; Du er heller ikke en Hajji.”

„Saa maa der da være en Qualification som jeg ikke kiender til: vil Du opklare vor Tvivl, Grace, og gøre os bekiendt med dette Væsens egentlige Character.”

„Du har været altfor længe borte til at være en Hajji — man maa være bleven blot smittet, — og ikke have været syg og være bleven helbredet, — for at være en rigtig Hajji.”

„Jeg takker Dig for denne Beskrivelse, Miss Van Courtlandt,” svarede Eva paa sin rolige Maade. „Jeg haaber at jeg, som har gaaet Sygdommen igiennem, ikke er bleven arret.”

„Jeg gad nok see en af disse Hajjier!“ udbrød Sir George. „Ere de af begge Kion?“

Grace lo, og nikkede.

„Vil De udpege mig en Hajji, hvis vi skulle være saa heldige at træffe paa Nogen iasten?“

Grace lo atter, og nikkede.

„Jeg har tænkt paa, Grace,“ sagde Eva efter et lille Ophold, „at vi maae give Sir George Templemore en bedre Idee om de Glasser, han er saa nysgierrig efter at lære at kiende, ved at gjøre hvad der ikke er mere end vor Pligt, og lade ham benytte Zeiligheden. Master Hawker tager iasten imod Fremmede sans cérémonies; vi have endnu ikke stikket Svar til Mistress Jarvis, og kan gierne see ind til hende en halv Times Tid, og dog komme tidnok til Mistress Houstons Bal.“

„Men Du kan dog sikkert ikke ønske, Eva, at føre Sir George Templemore ind i et saadant Huus som Mistress Jarvis!“

„Jeg ønsker ikke at føre Sir George Templemore nogetsohmhelst Sted ind, thi Eders Hajjier have deres egne Meninger om Sligt; men da Cousin Jack følger med os, vil han nok vise Dem denne vigtige Tjeneste. Jeg tør nok sige, at Mistress Jarvis ikke vil ansee det for en altfor stor Frihed.“

„Jeg svarer for at intet af hvad Master John Effingham kan foretage sig vil synes mal à propos for Mistress Jared Jarvis. Hans Stilling i Selskabet er altfor begrundet, og hendes er altfor tvetydig, til at efterlade nogen Tvivl i saa Henseende.“

„De seer, hvorledes dette opklarer Spørgsmaalet om Coterier,“ sagde Eva til Baroneten. „Der kan skrives hele Bøger om at begrunde Principer; men naar Personer kan gjøre hvad dem behager, hvor dem lyster, kan man sikkert sige at de ere privilegerede.“

„Meget rigtig hvad Birkeligheden angaaer, Miss Effingham; men jeg vilde inderlig gierne vide Aarsagen.“

„Saadanne Ting blive hyppig afgjorte uden nogen somhelst Grund. De er temmelig nøieregnende med at forlange Grunde for Det i Ny York som steer i London uden at man der gjør flige Fordringer. Noget er det, at Mistress Jarvis vil glæde sig over at see Dem uden Indbydelse, og at Mistriss Houston vilde i det Mindste synes underligt om hvis De tog Dem den samme Frihed med hende.“

„Deraf følger,“ sagde Sir George smilende, „at Mistress Jarvis er den meest giestfri af de To.“

„Og hvad skal der saa steer med Capitain Truck og

Master Bragg?" spurgte Grace — „dem kan vi dog ikke føre ind hos Mistress Hawker."

„Aristobulus vilde rigtigstignok kun være lidt paa sin Plads i saadant et Huus; men hvad den herlige, brave, ligefremme gamle Capitain angaaer, saa er han værbig til at komme hvor det skal være. Det skal være mig en Fornøjelse, selv at forestille ham for Mistress Hawker."

Efter en lille Beraadslagning imellem Damerne blev det bestemt, at der ikke skulde tales om de to første Visiter til Master Bragg, men at man vilde bede Master Effingham at føre ham til Ballet paa den bestemte Tid, og at det øvrige Selskab ganske stille skulde tage hen til de andre Steder uden at omtale deres Hensigt. Saasnart dette var bragt i Rigtighed gik Damerne hen at klæde sig paa, og Sir George Templemore gik ind i Bibliotheket for at fordrive Tiden med at læse lidt; hvor imidlertid Master John Effingham snart ogsaa kom hen. Her begyndte den Første da atter Samtalen om Distinctionerne i det selskabelige Forhold, med alle de forvildede Ideer der sædvanlig udmærker en Europæers Kiendskab til Sligt, forsaavidt Amerika angaaer.

Fjerde Capitel.

"Færdig."

"Dg jeg."

"Dg jeg."

"Hvor gaae vi hen?"

Midsummer Night's Dream.

Grace Van Cortlandt var den Første, der atter lod sig see efterat man var gaaet bort fra Salen. Det er ofte bleven sagt, at, hvor uimodsigeligt smukke de amerikanske Fruentimmer end ere, de i det Hele dog vise sig mere til deres Fordeel i et demi-toilette, end naar de ere pyntede til Bal. De ere kun lidt bekjendte med hvad der i andre Dele af Verden vilde kaldes Galladragt; men — omvendt af hvad der er Skik i Europa, hvor de Givte anvende meest Omhyggelighed ved deres Pynt, og den Ugivte bliver oplært til at iagttage en streng Simpelt, — syntes nu Grace at være pyntet nok i den vanskelige Baronets Dine, medens han tillige meente, at hun var mindre udsat for den nys omtalte Kritik end de fleste af hendes unge Landsmandinder i Almindelighed.

En Embonpoint der netop var tilstrækkelig til at udmærke hende fra hendes Jevnaldrende, en fin Teint, straalende Dine, et sødt Smil, rige Lokker, og flige Hænder

og Fodder, som Sir George Templemore, — han vidste selv ikke hvorledes — var kommen til at indbilde sig, kun kunde tilhøre Peerers og Prindsers Døtre, gjorde Grace saa særdeles henrivende denne Aften, at den unge Baronet begyndte at mene, at hun endog var smukkere end sin Cousine. Desuden var der en vis Fortryllelse ved Graces ustuerte Naturlighed, som i Særdeleshed var henrivende for en Mand der var bleven opdragen i de heiere Glasfers Følesløshed og Affectation i England. Hos Grace var tillige denne Eigefremhed adlet ved en fuldendt Takt og Tilbageholdenhed, eftersom den nye Opdragelsesskoles Udværter endnu ikke havde bidraget til at skade hendes Characteres Værdighed eller svække den Ynde der er forbunden med en ung Piges usikre Fremtræden. Hendes Bæsen var vistnok mindre uddannet end Evas, — en Omstændighed der vistnok bragte Sir George Templemore til at troe, hun var lidt mere naturlig, — men aldrig var hun uqvindlig eller uden Anstand, og Udtrykket 'simpel' kunde under ingen Omstændigheder anvendes om Grace Van Courtlandt til Trods for alle Modens egenfindige og vilkaarlige Love. I denne Henseende syntes Naturen at være kommen hende til Hjælp, thi havde end ikke hendes Selskab hævet hende over en slig Bestyldning, saa kunde dog Ingen have troet, at hun vilde have været

udsat for denne Bestyldning, om end hendes Stilling havde været mange Grader lavere end den virkelig var.

Alle og enhver ved, at vi, hvor den fornødne Lighed ved Opdragelsen er bragt tilveie, — for at vort Væsen og vore Principer dog ikke voldsomt skulde kunne saares, — at vi holde meest af dem, hvis Character og Tilbøieligheder mindst ligner vore egne. Dette var sandsynligvis Grunden hvorfor Sir Templemore, som allerede i nogen Tid havde erkendt at han kun nærede en haablos Kiærlighed for Eva, begyndte at betragte hendes kun lidt mindre elskværdige Cousine med en ny, en inderlig Interesse. Saa grantseende og saa inderlig interesseret Miss Effingham var i alt hvad der angik Graces Lykke, havde hun allerede opdaget denne Forandring i den unge Baronets Tilbøieligheder, og om hun end oprigtig glædede sig derover, for sin egen Skyld, saa bemærkede hun det dog ikke uden Betyrning, thi bedre end de fleste af hendes Landsmandinder søgte hun, hvormeg et amerikansk Fruentimmers Sjælefred udsattes for Fare, ved at blive henplantet i den gamle Verdens kunstmæssige Girkler.

„Jeg skal i Særdeleshed stole paa Deres Forsvar, Miss Van Courtlandt, for at forsvare Misses Jarvis og Misses Pawker for den Frihed jeg tager mig,“ begyndte Sir George, som Grace pludselig stod for dem i Biblio-

theket i al sin Elkenheds Glæde, der hos hende blev for-
 øget ved hendes Pynt; „og det maae i Sandhed være
 følesløse og uchristeligssindede Fruentimre der kunne mod-
 staae en saadan Talsmand.”

Grace var ikke vant til dette Slags Smiger; thi om
 end Baroneten talte muntert og som om han halv spøgte,
 var hans beundrende Blik altfor aabenhjertigt til at und-
 gaae et Fruentimmers instinctmæssige Jagttagelse. Hun
 rødmede stærkt, fattede sig imidlertid sieblikkelig, og sagde
 med en naiveté der havde tusindfold Ynde for hendes Til-
 hører; — „Jeg seer ikke, hvorfor Miss Effingham og jeg
 skulde betænke os ved at indføre Dem paa noget af Ste-
 derne. Mistress Hawker er en Paarende og en Om-
 gangsvende — i det mindste en af mine Omgangsven-
 der — og hvad stakkels Mistress Jarvis angaaer, saa
 er hun en Datter af en gammel Nabo, og vil glæde sig
 altfor meget over at see os, til at gjøre nogen Ophævelser.
 Jeg antager at Enhver der hører til en vis —” Grace
 betænkte sig og smilede.

„Enhver der hører til en vis —?” spurgte Sir George,
 nysgierrig.

„Enhver der kommer herfra Huset,” vedblev den unge
 Lady, og forandrede sin første Sætning, „vil være velkom-
 men i Spring-Street.”

„Puurt, indfødt Aristocratie!“ udbød Baroneten, med en affecteert triumpherende Mine. „De seer, Master John Effingham, at det støtter min Argumentation.“

„Aldeles af Deres Mening,“ svarede den Gentleman, Salen blev henvendt til — „saameget indfødt Aristocratie som Dem behager, kun intet arveligt.“

Evas og Mademoiselle Biesvilles Komme afbrød denne muntre Samtale, og da der netop blev meldt at Vognene vare fiorte frem, gik John Effingham hen efter Capitain Truck, der var i Salen tilligemed Master Effingham og Aristobulus.

„Ned *) er fuldt op bestieftiget med at gaae Procesakter og Forpagtningscontracter igiennem med sin Godsforvalter,“ sagde John Effingham som han fulgte Eva ned til Gadedøren. „Inden Klokken ti kan Du troe der vil være opført en ganske smuk Regning imellem dem!“

Mademoiselle Biesville fulgte efter John Effingham; saa kom Grace; og Sir George Templemore og Capitainen sluttede Troppen. Det undrede Grace, at den unge Baronet ikke bød hende sin Arm, thi hun var bleven vant til at det andet Kion viste hende denne Opmærksomhed i hundrede Tilfælde, hvor den snarere var en Gæne end en Tjeneste: Sir George vilde imidlertid have betænkt sig

*) Ned o: en Forkortning af 'Eduard'.

ved at tilbyde sig en Støtte, som en paastrængende For-
trolighed.

Da Miss Van Courtlandt kom meget i Selskab, holdt hun sin egen Equipage, og de tre Damer satte sig nu i denne, medens Herrerne toge Master Effinghams Vogn i Besiddelse.

Bekendtskabet imellem Effinghams og Mistress Jarvis skrev sig fra at de vare nære Naboer og, i en vis Forstand, omgikkes ude paa Landet. Men deres Omgang var saa ubetydelig, som om de boede hver paa sin Halvtugle af Verden, med Undtagelse af en Formiddagsvisit eengang imellem, og et Familieselskab nu og da hos Master Effingham. Saaledes havde deres Omgang været for den Sidstes Familie reiste udenlands, og det lod til at den skulde blive fornyet paa samme jævne venstabelige Maade som tidligere. I mange Henseender kunde to Bøssener ikke være hinanden mindre lige, end Master Jarvis og hans Kone. Den Første var en ligefrem, flittig, virksom Forretningsmand, medens den Sidste nærede en forfærdelig Attraa efter at figurere i den moderne Verden. Den Første indsaae tilfulde at Master Effingham, i det mindste hvad Opdragelse, Levemaade, Forbindelser og Bøsser angik, horte til en ganske anden Klasse end han, og uden at plage sig med at udfinde Grunden dertil, og uden at

nære nogen misundelig eller uvenlig Jølelse, var han aldeles fri for al utidig Forbringsfuldhed eller umandig Smigren, og fandt sig roligt i at lade Tingen gaae sin Rieue Gang. Hans Kone derimod udtrykte ikke sjelden sin Forundring over at Nogen i Ny York skulde bilde sig ind at være bedre end de selv; og en dithen hørende Bemærkning foranledigede da følgende lille Samtale samme Dags Morgen, da hun skulde have det Selskab, hvorhen vi nu føre Læseren.

„Men hvoraf veed Du da, at der er Nogen der bilde sig ind at være bedre end vi?“ spurgte Manden.

„Hvorfor besøge de os da ikke?“

„Hvorfor besøger Du da ikke Alle og Enhver? — Jo, vi skulde føre et ganske fint Huus, om Du besøgte Alle og Enhver der blot boer her i Gaden.“

„Du vilde dog vel ikke have at jeg skulde besøge alle de Detailhandlere og alt det Kram her i Nabolauget! Men jeg mener at alle Folk af en vis Klasse skulde besøge alle Folk af en vis Klasse i samme By.“

„Du vilde vel dog giøre Undtagelser, i det mindste hvad Tallet angaaer. Jeg saae endnu idag Nummer tre tusind sex hundrede og halvtreds paa en Vognmandsvogn, og naar nu alle disse Vognmænds Koner skulde besøge

hinanden, saa maatte jo enhver af dem gjøre ti Visiter daglig, for at komme hele Listen igiennem i eet Aar."

"Det lykkes mig ogsaa altid saa flet at faae Dem til at fatte disse Ting, Master Jarvis."

"Jeg er bange for, det kommer deraf at Du ikke tilfulde fatter dem selv. Først siger Du, at Alle og Enhver burde besøge Alle og Enhver, og saa siger Du, at Du kun vil besøge dem som Du anseer for gode nok til at blive besøgte af Mistress Jared Jarvis."

"Hvad jeg mener, er, at der er Ingen i Ny York som har Ret til at troe, at de ere bedre end vi."

"Bedre? Hvorledes 'bedre?'"

"Saaledes at de skulde holde sig for gode til at besøge os."

"Det er nu Din Mening, min Bedste; men maastee Andre tænke anderledes. Det er klart at Du holder Dig selv for god til at besøge Mistress Onion, Detailhandlerens Kone, som paa sin Viis er en herlig Kone; og hvoraf veed vi vel, om ikke andre Folk mene, at vi ikke ere dannede Folk nok for dem? Dannelse er noget Virkeligt, noget Bestemt, Mistress Jarvis, og har langt større Indflydelse paa Selstabeligheden end Penge. Vi savne maastee de hundrede smaa Guldkommenheder, der

undgaae os i vor Uvidenhed, og som derimod de, der ere vante til Sligt, ansee for aldeles væsentlige."

"Nei, nu har jeg da aldrig truffet paa Nogen, der havde saa lidt Selfabeligheds Talent, Master Jarvis! — Du er virkelig aldeles udfikket til at være Borger i et republicanst Land."

"Republicanst siger Du! Jeg indseer virkelig ikke hvad 'republicanst' har at bestille med Spørgsmaalet. For det Første er det nu et pudsigt Ord at bruge for Dig, i det mindste i denne Henseende; for om jeg vil tage Ordet i den samme Betydning som Du, saa er Du det meest antirepublicanste Fruentimmer, jeg kiender. Men en Republik fører ikke nødvendig Lighed i Stilling med sig, ikke engang Lighed i Rettigheder; det betyder blot at man sætter det almindelige Bedstes Rettigheder istedetfor en Fyrstes. Havde Du sagt demokratist, havde det dog kunnet ladet sig høre at bruge det Ord, skiondt alligevel Udtrykkets Anvendelse vilde have været ulogisk. Thi hvis jeg er en fri Mand og en Demokrat, saa skulde jeg dog haabe at det kun var retfærdigt at tillade Andre at være ligesaa fri og demokratist som jeg selv."

"Og hvem ønsker da det Modsatte? — Alt hvad jeg forlanger er jo kun at blive anset for passende Selfab

for hvem det skal være her i Landet — i disse forenede Amerikanske Stater.”

„Og jeg vilde i den kommende Uge forlade disse Amerikanske Stater, om jeg antog, at der eksisterede nogen Nødvendighed for sliq en utaalelig Tingenes Indretning.”

„Master Jarvis! — og det siger Du, en af Medlemmerne af Tammany-Hall!”

„Ja, Mistress Jarvis, jeg, en af Medlemmerne af Tammany-Hall! — Hvad for Noget! — Troer Du, jeg vilde have at de tre tusinde, sex hundrede og halvtredsindstyve Bognmænd skulde løbe mig her ind og ud af Huset hele den udslagne Dag med deres Tobakspytten og deres Piber?”

„Na, hvem tænker paa Dine Bognmænd og Dine Detailhandlere! Nu taler jeg jo blot om gentile Folk.”

„Med andre Ord, min Bedste, Du tænker blot paa dem, som Du bilder Dig ind har Fortrin for Dig, og bekymrer Dig aldeles ikke om dem, som tænke ligedan om Dig. Det er ikke hvad jeg kalder Demokrati og Frihed. Jeg troer, at der hører to Personer til at slutte en Handel, og, om jeg end har Lyst til at spise hos A—, men nu A— ikke har Lyst til at spise hos mig, saa er den Sag tilende.”

„Nu er Du ved Tingen. Du spiste saa tidt til Middag hos Master Effingham før han reiste udenlands, og Du

vilbe dog aldrig tillade mig at byde Master Effingham tilbords hos os. Det er netop hvad jeg kalder lavt."

"Det kunde maaskee være saaledes, om det skete for at spare mine Penge. Jeg spiste hos Effingham, fordi jeg godt kunde lide ham, fordi han var en gammel Kabo, fordi han bad mig, og fordi jeg fandt Behag i hans stille, fortræffelige Anretning og Selskab; og jeg bad ham ikke tilbords hos mig, fordi jeg var overbevist om, at han syntes bedre om denne stiltiende Erkiendelse af hans Fortrin i saa Henseende, end om jeg ved store Ophævelser og smagløse Anstrengelser havde stræbt at gjøre Siengield. Eduard Effingham kommer tidt nok til Siesteuden uden at holde Bog med sine Siester, baade Credit og Debet, som endog forekommer mig altfor Ny Yorkist."

"Ophævelser og smagløs Anstrengelse!" gentog Misses Jarvis med Bitterhed. "Jeg veed ikke at Du gjør større Ophævelse og anstrenger Dig mere smagløst, end Master Effingham."

"Nei, min Bedste, jeg er Gud være lovet, en stille, forbringsløs Mand som den større Deel af mine Landsmænd!"

"Men hvorfor taler Du da om disse Forskielligheder i et Land, hvor Loven ikke begrundet saadanne?"

"Netop af samme Grund som jeg taler om Floden Eva Effingham, 1—4 S.

for Enden af denne Gade, eller, fordi der er en Flod. En Ting kan gierne eksistere, om der endog ikke er nogen Lov derfor. Der er ingen Lov for at bygge dette Huus, og dog er det bygget; der er ingen Lov for at Doctor Versa er en bedre Prædikant, end Master Prolix, og han er dog en meget bedre Prædikant; ei heller er der nogen Lov som gjør Master Effingham til en meer fuldbendt Gentleman end Tilfældet er med mig, og dog er jeg ikke daarlig nok til at benægte Sagen. Gielder det om at giøre en Factura op, viger jeg hverken for ham, eller for hans Fætter John Effingham, kan Du troe."

"Alt det forekommer mig meget flaut og især meget anti-republicansk," sagde Mistress Jarvis, og reiste sig for at gaae ud; „og kommer Effinghams ikke iasten, saa sætter jeg ikke min Fod i deres Huus den hele Vinter. De har ikke Ret til at være bedre end vi, og jeg er slet ikke opslagt til at erkiende en sliig uforstammet Anmasselse."

"Lad mig endnu sige Dig et Ord til Afsted inden Du gaaer, Jane," tilsoiede hendes Egteherre, og saae efter sin Hat, „og det er: Vil Du have, at Verden skal antage Dig for Nogens Eigemand, det er det Samme, hvis, saa maa Du ikke bestandig tale derom, for at de ikke skal mærke, Du selv tvivler derom. Hvad der virkelig er til bliver nok seet, og de, som have de største Forbringere, ere sandelig

mindst tilbeielige til stedse at ville drage Verdens Opmærksomhed hen paa sig. Vel kan der see Brud paa disse selskabelige Rettigheder der ere blevne etablerede ved almindeligt Samtykke, — og saa kan det vel være passende at tage det ilde op; men tag Dig vel iagt for at forraade en Bevidsthed om Din egen Ringhed, ved at lade Alle og Enhver mærke hvor iverfyg Du er over Din Stilling. — Naa, kys mig nu; her er Penge til Din Pyntiaften, og lad mig nu see, at Du føler Dig ligesaa lykkelig ved at tage imod Mistress Jewett fra Albion-Place, som Du vilde være ved at tage imod Mistress Hawker selv."

"Mistress Hawker!" udbrød Konen, og virrede med Hovedet; "jeg vilde ikke gaae lige over Gaden for at invitere Mistress Hawker og hele hendes Stæng," — hvilket var sandt nok, eftersom Mistress Jarvis var aldeles overbeviist om, at Umagen vilde være spildt, da den omtalte Dame netop var saa høit paa Straa i den moderne Verden i Ny York, som det var muligt at være i en By, der i moralst Henseende ligner en Leir ligesaameget som den ligner en vedvarende og allerede længe eksisterende Hovedstad.

Mistress Jarvis' temmelig betydelige Anstrengelse uagtet for at skaffe pragtfulde Personer til sit Selstab, forbunklede dog de to Equipagers fordringsløse Elegantse,

hvori Effingham's kom tiørende, alle de øvrige. Deres Komme blev virkelig ogsaa anseet for at være af saa stor Vigtighed, at et Selskabs Ankomst, der langt overgik hvert andet, der endnu havde ladet sig see i hendes Sale, strax blev meldt Fruen, der endnu bestandig stod paa sin Post i det inderste Stadsbeværelse. Vel stete dette ikke ved lydelig udtalte Ord, men det blev tilstrækkelig lagt for Dagen ved Mistress Jarvis' Søsters aandeløse Tilfærdighed og vigtige Mine, som var bleven underrettet derom af en Tjener, og nu in propria persona meddeelte det til Fruen i Huset.

Den simple, nyttige, smukke, næsten uundgaaelige Skik, at melde de Fremmede som de komme ind af Døren, — uundgaaelig for dem, der ofte see mange Familier hos sig og paa Steder, hvor man kan være udsat for at træffe paa Folk som man kender af Navn men ikke af Person, — er kun lidt i Brug i Amerika. Havde Mistress Jarvis end været vidende om at denne Skik fandtes et eller andet Sted, vilde hun dog være bævret tilbage for en slig Nyhed, men hun befandt sig i en lykkelig Uvidenhed om dette Punkt, saavel som om saa mange andre, der vare endnu væsentligere for Opnaaelsen af den selskabelige éclat, der var Maalet for hendes Bestræbelser. Da derfor Mademoiselle Biesville lod sig see, uden Chapeau under Armen, fulgt af Eva og Grace og Herrerne i deres Selskab,

troede Mistress Jarvis virkelig først, at der maatte være sket en Feiltagelse, og at de Fremmede vare komne ind i det urigtige Huus, da der nemlig var Selskab et andet Sted i Nabolavet.

„See hvor frækt!“ hvistede Mistress Abijah Grosz, som et Par Aar iforveien var kommen fra en Landsby i Ny England, og bildte sig ind at være au fait med alle et dannet Væsens og en selskabelig Takts Ginesser: — „gaaer ikke der to unge Damer saadan omkring uden Herrer!“

Men ikke stod det i Mistress Abijah Grosz' Magt, hverken ved hendes høie Hvistn eller hendes tydelige haantlige Smil at giøre to saa elskelige Skabninger Fortræd, som Eva og hendes Cousine. Deres Pyns elegante Simpelt, det ubeskrivelige, dannede Udvortes, fornemmelig den Førstes og Begges overordentlige Skionhed og bestedne Mine, bragte strax Kritikken til at forstumme efter dette enkle uopdragne Udraab. Mistress Jarvis saae nu, at det var Eva og John Effingham, og hendes travle Complimenter og tydelige Glæde underrettede alle omkring hende om den Vigtighed hun tillagde dette Besøg. Strax kiendte hun ikke Mademoiselle Biesville igien, i den Dragt hun havde paa, men saa saare hun gjorde det, overvæ-

bede hun hende med Udtryk, der tilfulde tolkede hendes Fornøielse og inderlige Veltilfredshed.

„Jeg vilde saa særdeles gjerne presentere en Ven for Dem, som vi alle særdeles agte,“ sagde Eva, saa saare hun kunde faae et Ord indført. „Det er Capitain Truck, den Gentleman der fører Montauken, det Skib, De har hørt saa meget tale om. Ah! Master Jarvis,“ og hun rækkede ham ret hjertelig Haanden, thi Eva havde kiendt ham fra Lille af, og havde stedse følt den inderligste Agtelse for ham, „jeg er vis paa, at De vil tage imod min Ven med et hjerteligt Velkommen.“

Dernæst forklarede Eva for Master Jarvis hvem den retskafne Capitain var, og efterat Denne saa først havde hilset behørigt paa sine andre Giester, førte han den gamle Somand tilside, og begyndte en alvorlig Samtale med ham angaaende den sidste Reise.

John Effingham presenterede Baroneten, som Mistress Jarvis, da hun var aldeles uvidende om hans Rang i hans eget Fædreland, modtog med den fuldkomneste Anstand og Selvfolelse.

„For Diebliffet have vi nok kun meget saa berømte Personer her i Byen,“ sagde Mistress Jarvis til John Effingham. „En stor Reisende, en overmaade interessant Mand, er den eneste Person af det Slags, som jeg har

funnet skaffe til iaften, og det skal være mig en stor Fornøielse at presentere Dem. Han er henne i den Klynge; — For alle de Spørgsmaal der dog bliver gjort ham! — Han har ogsaa seet saa meget! — Med Deres Tilladelse, Mistress Snow — Damerne trænge sig ogsaa virkelig omkring ham, som om det kunde være en Galanteriboutik! — vil De ikke være saa god at komme denne Bei, Master Effingham — Miss Effingham. Na, vil De ikke røre ham lidt ved Albuen, Mistress Snow, og sige ham, at jeg vil presentere et Par gode Venner. Master Dodge, — Master John Effingham, Miss Effingham, Miss Van Courtlandt. Jeg tænker nok, De ogsaa skal faae lidt godt af ham, mine Damer, for han kan fortælle Dem om alt muligt i Europa — han har seet Kongen af Frankrig ride til Neuilly, og veed uhyre meget om Tingene paa den anden Side Havet.”

Eva havde en stor Deel af sin sædvanlige Selvbeherstelse nødig for at undertrykke et Smil; men hun havde den Taft at hilse paa Steadfast som paa en aldeles Fremmed. John Effingham bukkede saa fornemt som muligt, og saa hvistede man da om, at han og Master Dodge vare rivaliserende Reisende. Den Førstes Fornemhed, i Forening med et Udortes, der ikke indbød til ortrolig Samtale, bragte næsten hele Selskabet over paa

Steadfast's Side, som man da snart kom paa det Nene med, havde seet sig meget mere om i Verden, forstod sig bedre paa Selskabelighed, og havde desuden endog bereist Tomboctu i Afrika. Master Dodges Clientelle forøgedes betydelig, som disse Efterretninger udbredte sig i Værelserne; og de, som ikke havde læst de „fortryllende Breve,“ der stode i „den frie Jagttager,“ vare rasende jaloux paa dem, dette store Fortrin var bleven tildeel.

„Det er Master Dodge, den store Rejsende,“ sagde en ung Dame, der havde trukket sig ud af Trængslen omkring Dagens Helt og sat sig hen i Nærheden af Eva og Grace, og som ogsaa havde en Hem af Huden paa sin Wiis; „hans skionne, nøiagtige Beskrivelser have vakt megen Opmærksomhed i England, og man siger at der nu er besørget et nyt Dylag.“

„Har De læst dem, Miss Brackett?“

„Ikke just Brevene selv, men alle Bemærkningerne over dem i sidste uges Hebdomad. Særdeles interessante Breve, at domme efter disse Bemærkninger. Fuld af Natur og træffende Skildringer, og særdeles nøiagtige i alle Efterretninger. I denne Henseende ere de uourdeerlige — de Rejsende gjør sig skyldige i saa overmaade besynderlige Feit!“

„Jeg haaber dog,“ sagde John Effingham alvorlig,

„at Herren har undgaaet den Hovedfeil at give sine Commentarer over hvad der virkelig eksisterer. Folk betragter i Almindelighed Commentarer over Kiendsgierninger i deres Land som anmassende og ubillige; og den sikreste Veie til at gjøre Syffe her er, saa frit som muligt at commentere over indbildte Eiendommeligheder.“

Miss Brackett havde Intet at svare paa denne Bemærkning, eftersom Hekdomaden, iblandt sine ellers dybsindige Betragtninger, aldrig havde fundet det passende at berøre denne Giensstand. Hun blev imidlertid ved at rose „Brevene,“ hvoraf hun hverken havde læst, eller vilde læse et eneste; thi det var lykkedes denne unge Dame hos sit eget coterie at komme i stort Ry for sin Smag for Bøger og for sin Kiendskab til dem, blot ved sine Uddrag af deres Udtog, der ligeledes blot fare løst hen over de Værker, de give sig Mine af at analysere.

Eva havde endnu aldrig været i saa nær Berørelse med saa megen letsinlig Uvidenhed, og hun kunde ikke andet end undres over at man kunde oversee en saadan Mand som hendes Onkel, og foretrække en sliig Person som Master Dodge. Alt dette bekymrede imidlertid ikke John Effingham selv det Mindste, men han drog sig lidt tilbage fra Klyngen, og gav sig i Samtale med den unge Baronet.

„Jeg gad nok vide Deres egentlige Mening om dette Selstab,“ sagde han; „ikke fordi jeg erkjender mig skyldig i den barnagtige Verbødighed for Fremmedes Dom, der er saa almindelig i alle Provinds-Selstaber, men blot for at hjælpe Dem til at De kan danne Dem en rigtig Idee om Landets egentlige Tilstand.“

„Som jeg tilfulde kiender det Forhold De staaer i til Herren i Huset, kan jeg ikke have noget imod at give Dem et aldeles aabenhjertigt Svar. Det frapperer mig hvor særdeles smukke Fruentimmerne ere, og jeg maa tilføie, — hvor godt de ere klædte; men om der end er megen Belansthed, saa er der kun særdeles lidt høiere Dannelsse, og dog er det mærkværdigt, at der neppe findes nogen ligefrem Uopdragenhed og Rydhed.“

„Vi har faaet en Daniel paa Dommersædet! En der havde tilbragt hele sit Liv her, vilde ikke være kommen Sandheden saa nær, af den ganske simple Grund, at han ikke vilde have bemærket Giendommeligheder, som man maa kunne gjøre Sammenligninger for at opdage. De er lidt for lemsældig naar De siger, at der ikke findes nogen ligefrem Uopdragenhed; for nogen er der, skjønt forbausende lidt i Forhold til Omstændighederne; men af den Rydhed, som andetsteds vilde være saa fremstikkende er der fast intet. Og saa stor er Ligheden i alle Ting

her tillands, saa bestemt Dendentsen til den agtværdige Middelstand, at de næsten i hver Landsby her kan træffe netop det Samme, De seer her iaften, kun med saa uvæsentlige Undtagelser som blot angaaer Meublementet og andre huuslige Bekvemmeligheder."

"For en Middelstand er det sikkert meget agtværdigt, om endog en kræsen Smag kunde finde meget at udsætte."

"En saadan Smag vilde jeg ikke kalde blot kræsen, thi om der end er meget som blot den overdreven Nøi= regnende vilde savne, saa mangler der dog virkelig meget, der vilde forøge Selskabets Behagelighed og virkelige Skionhed. Disse unge Mennesker f. Ex. der staae hift i Krogen og snise over en eller anden daarlig Bittighed, ere bestemt uopdragne; det er ogsaa Tilfældet med den unge Dame, der tillader sig at coquettere saaledes; men i det Hele er der dog kun lidt af Sligt; og selv Berts inden, en eenfoldig Kone, der fortæres af Attraa efter at vorde, hvad hverken hendes Stilling i Selskabet, hendes Opdragelse, hendes Bøien eller Kundskaber gjøre hende stikket til, er mindre paastrængende, gestieftig og anmassende, end en lignende Person vilde være nogetsomhelst andet Sted."

"Det mener jeg ogsaa, og jeg vilde just bede Dem n= give mig Grunden dertil."

„Amerikanerne ere et Folk der af Nødvendighed danser sig efter andre, fornemmelig i denne Henseende. Ogsaa ere de mindre siffige i deres Foretagender end ældre og mere sophistiserede Nationer; og dette Selskab har sin væsentlige Deel Levemaade og Simpelt, ligesom par force. Et Trin høiere op paa det selskabelige Forholds Scala, vil De finde mindre deraf, for en større Rasthed og flutte Mønstre lede til Brud derpaa, hvilket maa skee særdeles godt, om de nogensinde skulle skee. Manglerne her ville vise sig mere om vi stode nær nok til at komme efter Gemytternes Stemning, Sproget og Vittighedsforsøgene.“

„Hvilket jeg haaber vi skal undgaae taften, eftersom jeg seer at Damerne allerede gjøre deres Complimenter og sige Adieu. Denne Undersøgelse maae vi opsætte til en anden Gang.“

„Lad den blive opsat paa ubestemt Tid, thi det vilde faa neppe lønne Umagen at anstille denne Undersøgelse.“

Herrerne nærmede sig nu ogsaa Mistress Jarvis, gjorde deres Afkedscomplimenter, fik Capitain Truck ledet op, som de med Magt maatte erobre fra Bertens godmodige Giestfrihed, og fulgte derefter Damerne tilvogns. Som de kiorte bort erklærede den værdige Somand, at Master Jarvis var en af de fortrinligste Mænd, han

nogensinde havde truffet paa, og betroede dem, at han vilde invitere ham til Middag ombord hos sig paa Montauken den næste Dag.

Mistress Hawkers Huus laae i Hudson Street eller i en Deel af Staden, som Liebhaberne af det Grandiose forsøge paa at give Navn af St. Johns Park, thi det er en temmelig morsom Egenbed ved en vis Classe af Emigranterne, der i de sidste tredive Aar have flokket sig sammen i Staten Ny York, at de ikke ere tilfredse med at lade en Familie eller Hvilketsomhelst beholde sit oprindelige Navn, om der blot gives den mindste Veilighed til at forandre det. Der holdt kun et Par Equipager udenfor Huset, om end den stærke Oplysning og det hele Huus viste, at Selskabet allerede var samlet.

„Mistress Hawker er Enke efter en Mand, og Datter af en Mand, der begge have hørt til Familier, der længe have været etablerede i Ny York;“ sagde John Effingham paa Veien fra det ene Huus til det andet. „Hun har ingen Børn, er rig, og overalt særdeles agtet hvor hun er kendt, baade for sin Dannelse, sin Velvillighed, sin Forstand og sit Hjerte. Vilde De besøge de fleste Selskaber i Byen, og nævne Mistress Hawkers Navn, vilde ikke een af ti vide, at der eksisterer en saadan Person i deres Nærhed, eftersom Sammensuriummet af en indvandret Folkemængde

aldeles ikke bekymrer sig om Folk af hendes Character og Stilling i Samfundet. De samme Personer, som til alle Tider ville snakke en heel Deel om Mistress Peleg Ponds og Mistress Jonah Twists og Mistress Abiram Battles Huus, Folk, som først for en fem eller sex Aar siden have viist sig her, og som have strabet en efter Omstændighederne stor Formue sammen, og som bære en raa Pragt tilstue, vilde forbauses ved at høre Mistress Hawker nævne som en Person, der havde Forbring paa nogen selfkabelig Udmærkelse. Hendes historiske Navn bliver i deres Sind fordunklet ved Distrikts-Glorien der omgiver visse locale Vidundere i den By, hvorfra de ere vandrede ud; hendes Bøsen vilde sætte de Folks Fatteevne i Forlegenhed, hvis Efterabelse ikke er trængt igiennem Overfladen, og hendes dannede, jevne Sind vilde kun finde liben Sympathi hos en Classe der sjelden hæver sig over det Hverdagslige, uden at gaae paa Stylder."

"Mistress Hawker er altsaa en Lady," bemærkede Sir George Templemore saadan løst hen.

"Mistress Hawker er en Lady i hver Betydning af Ordet: i Stilling, Opdragelse, Bøsen, Forbindelse, Gemyt, Formue og Fødsel. Jeg troer ikke vi nogensinde have havt saa stor en Mængde af hendes Classe som netop nu,

men de vare sikkerlig forhen mere fremragende i Samfundet."

"Jeg antager, Sir," sagde Capitain Truck, "at denne Mistress Hawker hører til hvad man kalder den gamle Skole?"

"Til en meget gammel Skole, der rimeligviis vil blive ved at existerre, — om end i Almindelighed ikke synderlig lagt Mærke til, — eftersom den er begrundet i Naturrens Love."

"Jeg frygter for, at jeg vil være som en Gist der er ude af Vandet, i sligt Huus, Master John Effingham," ytrede Capitainen. "Jeg kan komme godt nok ud af det med Deres Mistress Jarvis og med den kiære unge Lady i den anden Vogn, men det Slags Fruentimre, De her beskriver, vil rimeligviis sætte en jevn Matros som mig i svær Forlegenhed. Hvad i al Verden skulde jeg vel tage mig til, om hun nu bød mig op til en Menuet?"

"Dandse den, saadan ganske naturlig," svarede John Effingham som Vognen holdt stille.

En ærbørdig, stille, gammel sort Tjener aabnede Døren for Selskabet, men meldte ikke de Fremmede. Med forekommende Opmærksomhed reiste Mistress Hawker sig, og gik Eva og hendes ledsagere imøde, og om hun end kiærligt kysjede Cousinerne, saa var dog den Maade hun

tog mod Mademoiselle Biesville paa saa hjerteligt høflig, at den nok kunde overbevise denne om, at man erkjendte hendes Værd. John Effingham som var en ti eller femten Aar yngre end den gamle Dame, kyskede ærbedig hendes Haand ibet han præsenterede sine mandlige Vedsagere; og efter at Mistress Parker havde ydet den fornemste Fremmede behørig Opmærksomhed, vendte hun sig om til Capitain Truett, og sagde: —

„Det er altsaa den Herre, hvis Duelighed og Mod De alle skyldte saa meget — som vi alle skyldte saa meget, burde jeg mere passende have sagt — Capitainen paa Montauken?“

„Jeg har den Ære, at føre det Skib, Madam,“ svarene Capitain Truett, paa hvem Damens ærværdige Ligesfremhed gjorde et særdeles Indtryk, om end hendes stille, naturlige og dog saa fuldbendte Væsen, der strakte sig endog til Tonen af hendes Stemme, til hendes mindste Bevægelser, var saa ulig som muligt hvad han havde ventet; „og med saadanne Passagerer, som Den havde paa sin sidste Rejse, maa jeg kun beklage, at Den ikke har fundet En der er bedre skikket til at passe paa den.“

„Deres Passagerer gave en ganske anden Beretning om Sagen; men, for at jeg nu kan dømme upartist, vil

De saa ikke være saa god at tage denne Stol, og selv fortælle mig et Par af de nærmere Omstændigheder."

Som *Mistress Hawker* saae, at *Sir George Templemore* havde fulgt *Damerne* hen i den anden Ende af *Bærelset*, satte hun sig atter, og, uden at forsømme sine *Gjester* i *Almindelighed* for at kunne være opmærksom mod een i *Særdeleshed*, og uden at bestieftige sig saa meget med denne ene, at han maatte føle sig overhængt, lykkedes det hende efter et Par Minuters Forløb at faae *Capitainen* til ganske at glemme *Menuetten*, og føle sig mere ugeneert, end *Mistress Jarvis* kunde have udvirket ved en heel *Maanedes* *Omgang*.

Eva var imidlertid gaaet hen til en *Dame*, som med et *Smil* indbød hende til at sætte sig hos hende. Det var en ung, fintbygget *Lady* med et behageligt *Udvortes*, men som, paa dette *Sted*, ikke vilde være bleven særdeles lagt Mærke til for sine personlige *Yndighebers* *Skylb*. Dog var hendes *Smil* sødt, hendes *Dine* blide, og *Udtrykket* i hendes *Ansig*t kunde man have kaldet forklaret. Da nu *Sir George Templemore* var fulgt med *Eva*, nævnebe denne hans *Ravn* for sin *Bekjendt*, hvem hun tistalede som *Mistress Bloomfield*.

"De har isinde at more Dem endnu mere i *Aften*,"
Eva Effingham, 1—4 h.

sagde denne med et Blik paa Cousinernes Baldragt; „bærer De Factionen Houstons eller Factionen Peabodys Farver.“

„Sikkerlig ikke ærtegrønt,* som De seer;“ svarede Eva, og lo — „men simpel hvidt.“

„Det er altsaa Deres Hensigt at indføre en ny Mode hos Mistres Houstons. Det vilde ogsaa passe bedre der end mellem den anden Faction.“

„Har Moden da noget at bestille med Factioner i Ny York?“ spurgte Sir George.

„Factioner vilde maaskee være et mere passende Ord. Men her i Amerika har vi Factioner næsten i Alting; i Politik, Religion, Maadeholdenhed, Speculationer og Smag; hvorfor da ikke ogsaa i Moden?“

„Jeg frygter for, at vi ikke ere uafhængige nok til at danne en Faction i Sligt,“ sagde Eva.

„Meget rigtigt bemærket, Miss Effingham; man maa tænke en lille Smule originalt, hvor falskt det endog kan være, for at indføre en ny Mode. Jeg er bange for vi kommer til at erkiende vor Ubetydelighed i dette Punkt. — De er nylig ankommen, Sir George Templemore?“

„Først i Begyndelsen af Maaneden; jeg havde den Ære at være Medpassageer med Master Effingham og hans Familie.“

* peagreen.

„Paa hvilken Reise De har lidt Skibbrud, Fangerskab og Hungersnød, om kun det Halve er sandt af hvad man hører.“

„Rygten har lidt overdrevet vor Nød; vi har rigtig nok været alvorlig i Fare, men dog ikke udstaaet alt Det, De omtaler.“

„Da jeg er en gift Kone og er kommen til den Grænsen hvor man ikke anvender Forstillelse, saa — venter jeg ikke mere at høre Sandheden,“ sagde Mistress Bloomfield smilende. „Jeg antager imidlertid at De har lidt nok til at agere Helte og Heltinder, og jeg vil lade mig nøie med at vide, at de ere her, velbeholdne og lykkelige — om,“ tilføjede hun, og saae spørgende paa Eva, „om En, der er bleven opdragen udenlands kan finde sig lykkelig hjemme.“

„Den der er bleven opdragen udenlands kan finde sig lykkelig hjemme, om end ikke paa den Maade, som Verden griber den Ting an,“ svarede Eva med Fasthed.

„Uden Opera — uden Hof — næsten uden Selvskab?“

„En Opera vilde rigtignok være ønskelig, tilfæaer jeg; Hoffer kender jeg ikke noget til, da ugifte Fruentimmer kun ere Nuller i Europa; og jeg haaber noget bedre end at være uden Selvskab.“

„Ogsaa her betragtes ugifte Fruentimmer som Nuller —

forudsat at der er nok af dem med et agtværdigt Tal foran; jeg kan forsikre Dem om at under saadanne Omstændigheder vilde Ingen være utilfreds med Nullerne. — En By som denne maa vel sagtens forekomme Dem noget nær som et Paradox."

"Tor jeg spørge Dem om Grunden til denne Mening?"

"Blot fordi den hverken er det Eine eller det Andet. Hverken en Hovedstad, eller en blot Provindestad; med Noget mere end blot Handel i sin Barm og dette Noget skjult under en Skieppe; meget mere end Liverpool og meget ringere end London; i mange Henseender bedre end Edinburgh, og i andre slettere end Wapping."

"De har været udenlands, Mistress Bloomfield?"

"Jeg har ikke haft min Fod udenfor mit Fædrelands, neppe Foden udenfor min egen Stat. Jeg har været ved Georgesøen, Bandsaldene og Mountainhouse, og da man ikke reiser i Ballon, saa har jeg ogsaa seet nogen af de mellemliggende Stæder. Hvad alt det Øvrige angaaer, er jeg nødt til at holde mig til Andres Østerretninger."

"Hvor det er Skade, Mistress Boomsfield ikke var med os i Aften hos Mistress Jarvis," sagde Eva, og lo, "der kunde De have forøget Deres Kundskaber ved at høre nogle faa cantos af Master Dodges Epos."

„Jeg har liget lidt i den Forfatters Wiisdom,” svarede *Mistress Bloomfield*, „men jeg fandt da snart at det var en forkeert Underviisning. Der er en aldeles ufeilbarlig Maade, hvorpaa man let kan komme efter en Reisendes Værd, i det Mindste i negativ Forstand.”

„Den Maade maa vist være værd at kende,” sagde *Baroneten*, „eftersom den vilde staae os for megen unyttig *Dienanstrengelse*.”

„Naar en Forfatter rober en fuldkommen Uvidenhed om sit eget Fædreland, kan man sikkert slutte at han ikke kan være meget skarpsindig i sine Bemærkninger over Fremmede. *Master Dodge* hører til disse Skribenter, og jeg havde fuldkommen nok af et eneste Brev. Jeg er bange for, *Miss Effingham*, at der, hvad Sæder og Skikke angaaer, er bleven indført en stor Mængde meget flutte Værer her, forsynet med *Towerstemple*.”

Eva lo, og ytrede, at *Sir George Templemore* bedre var istand til at domme om Sligt end hun.

„Man kalder os en mere practisk, end speculativ Nation,” vedblev *Mistress Bloomfield* uden at agte paa den unge Dames Henviisning, „og alt *Stemple* modtages og beholdes, indtil noget Bedre ankommer. Det er en besynderlig, men, efter hvad jeg troer, en meget almindelig Feiltagelse hos Folk hertilands, at antage, at

de kunne cristere under nærværende Regjeringsform, naar andre slaae feil, og det af den Grund at deres Ideer holde Skridt med eller ere forud for Samfundets virkelige Stilling; hvorimod de der have tænkt og gransket meest over slike Gienstande, ere enige i at antage, at netop det Modsatte er Tilfældet."

"Det maa dog være en besynderlig Stilling for en saa reent conventionel Regjering," bemærkede Sir George med megen Interesse, "og det er sikkerlig ogsaa aldeles modsat den Tingenes Stilling der eksisterer hele Europa over."

"Ja vist er det; og dog er der, naar Alt kommer til Alt, ikke noget synderligt Ubegribeligt deri. Hændelsen har befriet os fra Lænker, der endnu trykke Dem. Vi ligne en Bogn paa Toppen af en Banke, som i det Dødsblik, den er skudt ud over Modstandspunktet, ruller ned af sig selv uden Hestehjælp. Man kan nok følge efter med Forspandet, og hugge det i, naar den er kommen ned, men det er ikke at tænke paa at følge med, inden den er kommen saa langt."

"De erkiender altsaa, at der er en Bund?"

"Altting har Bund — det Gode som det Glette, Lykke som Glendighed, Haab, Frygt, Tro og Kiærlighed; selv et Fruentimmers Sind, som jeg ofte har holdt for den

meest bundløse Ting i Naturen. Saa der maa vel ogsaa være en Bund selv for Amerikas Institutioner."

Sir George hørte til med den Interesse hvormed en Englænder af hans Stand stedse anstrenger sig for at gribe en Indrømmelse, han formener vil favorisere hans politiske Vndlingsideer; og han folte sig opmuntret til at forfølge Gienstanden videre.

"Og De mener altsaa at den politiske Maskine ruller ned mod Bunden?" sagde han, og folte en Interesse for Svaret som han i sit rolige sorgfri Hjem vilde have smilet over. Men vor Interesse bliver oplivet ved Sammenstød, og Modsætning, veed man jo, kan vække endog Kiærlighed.

Mistress Bloomfield var skarpsynet, kundskabsrig, dansket og flegtig. Diebliffelig fattede hun Sir Georges Bevæggrund, og, uagtet hun saae og folte alle Misbrugene, var hun dog det styrende Princip i sit Fædrelands sociale Organisation inderlig hengiven, Noget, der næsten altid er Tilfældet med de stærkeste Aander og de adleste Gemytter i en Nation, og hun syntes derfor ikke om at lade en Fremmed beholde en falsk Forestilling om hendes Tanker angaaende sig en Gienstand.

"Har De nogensinde studeret Logik, Sir George Templemore?" spurgte hun skarpt.

„En Smule; skiondt, jeg er bange for, ikke saa meget, at den har havt nogen Indflydelse paa mit Raisonnement, eller har kunnet gjøre mig fortrolig med dens Termini.”

„Na, jeg har sandelig ikke isinde at angribe Dem med sequiturer og non-sequiturer, Syllogismer und allen Mysterien der Denklehre, men blot at minde Dem om, at der er noget Sligt som en Bund i ethvert Subject; og naar jeg siger til Dem, at vi fare ned med vore Institutioner, er det i intellectuel Forstand, og ikke, som De feilagtigen har indbildt Dem, i en legemlig Forstand. Jeg mener at vi nu begynde at forstaae disse Institutioner, som, jeg frygter for, ikke ganske var Tilfældet ved Begyndelsen af Forsøget.”

„Men jeg mener dog, De vil indrømme, at eftersom Landets Civilisation gaaer frem, der dog maa foregaae en eller anden væsentlig Forandring. Deres Nation kan ikke stedse forblive staaende, — den maa enten gaae fremad eller tilbage.”

„Op eller ned, om De tillader at jeg retter Deres Phraseologie. Civilisationen her er imidlertid, i een Forstand tilbagegaaende: de Folk, der ikke gaaer „op,” forraade en Tilbøielighed til at gaae ’ned.’”

„De taler i Gaader, og jeg vover ikke at mene at jeg forstaaer Dem.”

„Jeg mener simpeltvæk, at Galgerne næsten ere for-

svundne, og at Folket — forstaaer De, le peuple — begynder at holde af Penge. I begge Henseender formes jeg, der er en mærkelig Forandring til det Børre, saavidt min Erfaring strækker sig."

Mistress Bloomfields Bæsen forandrede sig nu fra den letsindige Munterhed der ofte gjorde hendes Conversation piquante og af og til glimrende, og hun blev mere alvorlig og omstændelig. Samtalen dreiede sig snart hen paa Straffene, og saa Personer kunde have raisoneret sundere, rigtigere eller mere indtrængende, end denne fine, unge Kone med det svagelige Udseende. Uden mindste Pedanterie, i et saa skiont Sprog som det andet Kion sjelden tilegner sig, og med en Fiinhed i Sindringerne, og en Følelse, der var streng qvindlig, gjorde hun et Stof interessant, der, hvor rigtigt det endog i og for sig selv kan være, dog er uhyggeligt, i det hun med sit dannede Gemyts fine Taft tilføiede alle dets affvælgende og oprørende Træk.

Eva kunde have lyttet til hende den hele Aften, og ved hver Stavelse der flød fra hendes Benindes Læber, følte hun en inderlig Triumph; thi hun var stolt af at lade en dannet Fremmed see, at Amerika besad Qvinder der kunde staae ved Siden af de bedste i andre Lande: en Kiendsgierning, som, hun formeente, de, der blot frequentere hvad man kalder Verden, med Grund kunne være berettigede

til at betvivle. I een Henseende forestillede hun sig at Mistress Bloomfield overgik alle dem af sit eget Køn, som hun saa t. dt havde beundret udenlands; thi hendes Kundskaber og Kløgt vare ulænkede baade af Fordomme — som følge med et selstabeligt Forhold der er opløst i Factioner — og af deres Reaction: to Omstændigheder der ofte havde omtaaget deres Aand og Oprigtighed, hun med Fornøielse havde lyttet til i andre Lande. Den besynderlige qvindlige Tone, der gik igiennem Alt hvad Mistress Bloomfield enten ytrede eller tænkte uden at det derved tabte noget af sin Styrke, forhøiede det Behagelige ved hendes Conversation og deres Fornøielse, som hørte til.

„Er den Kredt stor, hvortil Mistress Hawker og hendes Venner høre?“ spurgte Sir George idet han hjalp Eva og Grace deres Kaaer paa, da de havde sagt Adieu. „En By, der kan prale af en fem sex flige Huse som hendes, behøver ikke at klage over at den mangler Selstabelighed.“

„Na, der er kun een Mistress Hawker i Ny York,“ svarede Grace, „og ikke mange Mistresses Bloomfield i den hele Verden. Det vilde være for meget at sige at vi havde en fem sex flige Huse som deres.“

„Men har ikke den beundringseværdige Tone frapperet

Dem der herskede i denne Salon?" spurgte Eva halv hviskende. „Maaskee den sanner lidt af den fornemme nonchalance, man finder hos den bedre Deel af de gammelstags Princesses et Duchesses, der ere Levningerne af en Skole det er at befrygte er især med at døe ud; men her er der en henrivende Naturlighed, forenet med en tilstrækkelig Grad af Værdighed og en Sandhed der bringer os til at skienke dem Tiltro der er omkring os."

"Jeg anseer paa *Mrs* Mistress Hawker fuldkommen fikket til at være en Hertuginde."

"De mener une duchesse," sagde Eva, og lo; "og dog har hun ikke de Manerer, vi tænke os ved dette Ord. *Mistress* Hawker er en Lady, og der gives ikke noget fornemmere Udtryk."

"Hun er en fortræffelig gammel Kone," udbroød John Effingham; "og hvis hun var tyve Aar yngre, og tilbøielig til at forandre sin Stilling, vilde jeg virkelig være bange for at komme i hendes Huus."

"Og jeg, min bedste Sir," saldt Capitainen ind, "jeg vil gjøre hende til *Mistress* Truck den Dag imorgen og ikke tale et eneste Ord om Alderen, om hun vilde finde sig i at tage mod slikt et Tilbud. Hun er ingen Kone, Sir, men en Helgen i Kruentimmerklæder! Det var mig hele Tiden som jeg talede med min egen Moder; og hvad

Skibe angaaer, saa kiender hun mere til dem end jeg selv gjør; ja endnu Mere end Master Powis, som er en Fugl Phoenix paa sin Maade."

Hele Selskabet lo over Capitainens kraeftige Beundring, hvorefter man steg tilbøgn, og begav sig til det sidste Sted, de havde bestemt at besøge for den Aften.

Femte Capitel.

Saatunde hun sig stedse vil forstille,
 Og nægte Sandhed, nægte Dyd den Aft
 Som indre Værd som Ustyld dog kan
 Fordre.

Mistress Houston var hvad man i Ny-York kalder en fashionabel Dame. Hun hørte ogsaa til en Familie der havde en vis local Berømtthed, skiondt den langt fra ikke stod saa høit i gamle Dage som Mistress Hawks. Dog blev hendes Fordringer erkiendte af dem der i Sligt vare allerkræsnest, thi der gives endnu Personer, der mene, at Ahner ere nødvendige til Hgteskab. Da hendes Formue var uhyre og hendes Smag mere uddannet, end de fleste omkring hende, saa førte hun et Huus, hvori man fandt,

der herskede en bedre Tone end almindeligt var selv i de høieste Cirkler. Eva kendte kun ganske lidt til hende; men i Graces Dine, var Mistress Houstons Huus det Sted blandt alle andre, hun meente maatte giøre et gunstigt Indtryk paa hendes Cousine. Hendes Ønske om at dette maatte være Tilfældet var saa stærkt, at som de kiorte hen for Døren, hun ikke kunde lade være at giøre et Forsøg paa at berede Eva paa hvad hun vilde faae at see.

„Om end Mistress Houston har et meget stort Huus for Ny-York, og lever paa en elegant Fod, maa Du dog ikke vente Dig Forgemakker og lange Rækker af Bærelser, Eva,” sagde Grace, „saaledes som Du har været vant til at træffe udenlands.“

„Naar man kommer ind i et Huus med en Facade af fire eller fem Fag, saa behøves det ikke at bemærkes, bedste Cousine, at det ikke er et Huus paa tyve eller tredive Fag. Det vilde være meget ufornuftigt af mig at vente mig et italiensk palazzo eller et parisisht hôtel i denne gode By.“

„Nei, dertil er vi ikke gamle nok endnu, Eva; om et hundrede Aar, Mademoiselle Biefoille, kan saadanne Ting vel nok findes her.“

„Bien sur. C'est naturel.“

„Som Verden nu stræber, er det rimeligere, at de om et hundrede Aar ikke vil findes nogetsteds, undtagen som Giestgiversteder, eller Hospitaler eller Fabrikker. Men hvad har vi at bestille med et Aarhundrede foran os? saa unge vi end ere kunne vi dog ikke haabe at leve al den Tid.“

Grace vilde have været i Forlegenhed skulde hun for sig selv nøiagtig have gjort Rede for det iverige Ønske hun nærede om at ingen af hendes Selskab skulde vente at see sligt et Huus som deres Gandses saa tydeligt sagde dem ikke fandtes der paa Stedet; men hendes Gød bevægede sig paa Bunden af Bognen, thi hun var neppe halv tilfreds med sin Cousines Svar.

„Hvad jeg mener, Eva,“ sagde hun efter en Pause, „er, at man i en By, der er saa ung som denne, ikke maa vente at see de Forbedringer man træffer i et ældre Statssamfund.“

„Og har da enten Mademoiselle Biesville eller jeg nogensinde været saa eenfoldige at troe, at Ny York er Paris, eller Rom, eller Wien?“

Grace blev endnu mindre tilfreds, thi, sig selv ubevidst, havde hun virkelig haabet, at Mistress Houstons Bal skulde kunne maale sig med et Bal i hvilken som helst af disse gamle Hovedstæder, og det pine hende nu at

hendes Cousine ansaae det som noget der fulgte saa ganske af sig selv, at det ikke kunde være Tilfældet. Men de var ikke Tid til videre Forklaring, som Bognen netop holdt stille.

Ullarmen, Forvirringen, al den Skrigen, Banden og raa Støien udenfor Mistress Houstons Dør talte kun lidt til Fordeel for denne Deel af Indretningen. Rudske ere intetsteds noget særdeles taust og høfligt Folkefærd, men de plumpe europæiske Bønderkarle, som have svunget sig op til Vidsteskafet i Ny-York, forenede med den sædvanlige Misundelighed og Trætteklærhed der udmærker Haandteringen, tillige den, Følelse, der, som almindelig bekiendt, betegner „Stodderen paa Hesteryggen.“ Bort Selskabs elegante Equipager gjorde imidlertid det Indtryk paa de fleste blandt disse plumpe Skraalehalse, det er bekiendt, et rigt Optog stedse gjør paa lave Sjæle; og Damerne slap ind i Huset giennem en heel Gade af Rudske, uden videre Uleilighed, end at de maatte tage dem lidt iagt for en chevaux de frise af Vidstke.

„Man veed knap hvad der er rædsomt,“ sagde Eva ganske uvilkaarlig, det Dieblig Døren blev lukket i efter dem — „enten Støien indenfor, eller Støien udenfor.“

Dette blev sagt gesvindt og paa Fransk til Mademoiselle Biesville, men Grace hørte det og forstod det,

og for første Gang i sit Liv gjorde hun den Bemærkning, at Mistress Houstons Selvtab ikke bestod af Rattergale. Det forunderligste er, at denne Opdagelse skulde komme saa sildig.

„Det er ret behageligt at jeg er kommen herhen,” sagde Sir George, som, efter at have givet sin Kappe til sin egen Tjener, nu, tilligemed de to andre Herrer, stod og ventede paa at Damerne skulde komme ned ovenfra, hvor Husets flette Indretning nødte dem til at tage Raabe og Shawler af, „da jeg har hørt, det skal være det bedste Huus til at faae Damerne at see i.”

„At høre i vilde maaskee komme Sandheden nærmere,” svarede John Effingham paa sin sædvanlige tørre Maneer; „angaaende smukke Fruentimmer, saa kan man ikke lettelig gaae feil af dem her i Ny York; og en af Deres Sandser siger Dem i dette Dieblis, at de ikke ere komne til Berden blot for at blive seet paa.”

Baroneten smilede, men han havde altfor fiin en Taft til at sige imod eller erklære sig enig. — Uden at vide, at hun forsaae sig imod Anstanden, gik Mademoiselle Biesz ville alene ind i Stadsbeværelserne, saa saare hun var kommen ned, og Eva fulgte bag efter; men Grace stillede sig ved Siden af John Effingham, og tog ham under

Armen, som om den blotte Belansthændighed havde fordret det.

Mistress Houston tog med Ynde og Værdighed imod sine Giestter. Hun var et af de Fruentimmer som Amerikaneren kalder *gay*; med andre Ord, hun aabnede sit Huus for et meget blandet Selskab en ti eller tolv Gange om Vinteren, og tog imod den største Deel af de Invitationer hun fik fra andre Folk. I de fleste andre Lande vilde hun, for en fashionabel Dame, være bleven anseet som et Monster paa Opfyldelsen af sine Pligter baade som Kone og Moder, thi hun førte selv Opsynet med sit Huus, og havde virkelig lært alle sine Børn Fader-vor, samt Troesartiklerne og de ti Bud. Om Søndagen gik hun to Gange i Kirke, og blev hjemme fra Aftenlæsningerne, blot for at Huustjendet kunde have Veilighed til at gaae i hendes Sted (hvilket de imidlertid aldrig gjorde). Den qvindlige, dannede, rige, smukke Mistress Houston, der veiede meget i Samfundet, var godmodig af Naturen og havde Lyst til Selskabelighed, denne Mistress Houston, der blev understøttet af en om Egtfælle, der i den Grad gierne vilde se Folk med glade Ansigter, at han ikke var saa nøieregnende med hvorledes det skete, — hun havde ikke fundet nogen Bæmskeligheder ved at høre sig op til Modens øverste Spidse, og idelig at føres i Munden af

alle dem, der fandt det nødvendigt at tale om Nogen, for selv at kunne synes som om de var Nogen. Alt dette bidrog til *Mistress Houstons* Lykke, eller hun bildte sig det ind: og som enhver *Lidenstribt* tager til, naar man giver efter for den, var hun lidt efter lidt gaaet alt videre og videre i sin særdeles misundede *Carriere*, indtil hun, som vi have seet, var naaet op paa Toppen.

„Disse *Værelser* ere altfor overfyldte,” sagde *Sir George*, og saae hen til to meget nydelige smaa smalle *Sal*, der vare smukt, for ikke at sige prægtigt meublerede: „Det er dog forunderligt at denne indknebne *Bygningsmaade* skulde være saa særdeles almindelig i en *By* der udvider sig saa hurtig som denne, hvor *Noden* ikke har noget fast *Sæde*, og hvor der er *Plads nok*.”

„*Mistress Bloomfield* vilde sige Dem,” sagde *Eva*, „at disse *Huse* ere Billedet af det selfabelige *Forhold* i dette Land, hvor *Ingen* maa indtage mere end sin *Andel* af *Grunden*.”

„Men der er jo dog temmelig rummelige *Bygninger* her paa *Stedet* — *Mistress Hawker* har et godt *Huus*, og det vilde man f. Ex. selv sige i *London* om *Deres Faders*; og dog mener jeg, De vil være enig med mig i, at en god *Sal* er næsten noget useet i *Ny York*.”

„Jeg er visselig enig med Dem i dette særegne Punkt;

skal man træffe paa gode Sale, maa man gaae ind i de Huse, der ere blevne opførte for en tredive Aar siden. Vi har imidlertid arvet disse Smaahuller, for London har da ikke syndertlig at prale af, hvad Huse angaaer."

"Hvad Husene i Byen angaaer, er jeg fuldkommen enig med Dem, i det Hele, skiondt vi dog har nogle udmærkede Undtagelser: men jeg troer dog ikke, vi har det fuldt saa indknebet som her. Troer De ikke at Stoien er saa stærk, fordi den er saa indesluttet?"

Eva smilede, og rystede bestemt paa Hovedet.

"Hvorledes mon det vilde blive, om man pænt lod den slippe ud?" sagde hun. "Men lad os imidlertid ikke tabe de kostbare Diebliske, men see os ret omkring efter los belles. Du som er saa godt som hjemme her, Grace, Du maa være vor Cicerone, og sig os hvilke de Gubdomme ere, som vi skulle tilbede."

"Dites-moi, premièrement, que veut dire une belle, à New-York?" spurgte Mademoiselle Biesville. "Apparemment tout le monde est joli."

"En belle, Mademoiselle," svarede John Effingham, "behøver ikke at være smuk; men denne Characters Egenheder ere mangfoldige og hinanden lidt modsigende. En kan være en belle paa Grund af Penge, Sprog, et Die, en Rød Tænder, et Smil, eller et andet enkelt Træk, en

anden enkelt Yndighed; Skøndt jeg antager, at intet Fruentimmer nogensinde endnu har været en balle paa Grund af Hovedet, collectivt betragtet. Men hvorfor bestieftiger vi os vel med Beskrivelser, naar Tingen selv staaer for os? Den unge Lady her lige for os er en bell* med det meest yndede Præg og med den skønneste Solvklang. Er det ikke Miss King, Grace?"

Svaret var bekræftende, og Alles Dine vendte sig om mod Gienstanden for deres Bemærkning. Bemeldte unge Dame kunde omtrent være en Snees Aar, temmelig høi for en Amerikanerinde, ikke just udmærket smuk, men, som de fleste omkring hende, havde hun fine Træk og var fint bygget, og havde en Skabning, der, ved en rigtig Opdragelse, vilde have gjort hende til le beau idéal af kvindlig Fiinhed og Anstand. Imidlertid maa man lade, hun havde naturlig sund Sands, som viste sig i hendes klare blaae Dine, og tillige havde hun Talent for at være en balle.

Omkring denne unge Pige havde der samlet sig ikke færre end fem unge Mennesker, klædte efter den høieste Mode, som alle lod til at være henrykte over hvert Ord, der kom fra hendes Læber, og som, det var tydeligt at see, Alle gjorde sig den største Umage for ret at svare

* bell o: Klokke.

noget Klogtigt. Alle loe de, Damen meest, og af og til talede de Alle paa eengang. Disse Udbrud uagtet var Miss Ring dog den, der talede meest, og et Par Gange, som en af de unge Herrer stod og gabede efter et af disse særdeles muntre overgivne Udbrud, og lod til at have Lust til at trække sig tilbage, lykkedes det hende atter at kalde ham til sig ved en eller anden Bemærkning, der nærmest angik ham selv eller hans Følelser.

„Qui est cette dame?” spurgte Mademoiselle Biesville, omtrent saaledes som man vilde giere det samme Spørgsmaal ved at see En komme ind i en Kirke under Gudstjenesten, med Hatten paa.

„Elle est demoiselle,” svarede Eva.

„Quel'e horreur!”

„Nei, nei, Mademoiselle; De maa da heller ikke sætte Frankrig som et pletfrit Mønster i dette Punkt,” sagde John Effingham, og saae med en affecteert alvorlig Mine paa den sidst Talende; „en ung Dame kan dog gierne tale til en ung Gentleman, og ikke være strafftyldig, om jeg end maa tilstaae, at fem Tunger ere unødvendige, og at fem Tilhørere ere meer end nok for en tyveaars Klogskab i Fruentimmerklæder.”

„C'est une horreur!”

„Jeg tør nok sige, at Miss Ring vilde ansee det for

en større horreur at være nødt til at tilbringe en heel Aften imellem en Rab Piger uden at blive talt til, uden for at blive bedet om en Dands og blot beundret i Graastand. Men skal vi ikke sætte os ned paa denne Sofa, saa kan vi endog gaae videre end til den blotte Pantomime, og blive bekendt med de Følelser, der træde frem paa Scenen.

Grace og Eva bleve nu førte ind i Dandsen, og de Andre gjorde hvad John Effingham havde foreslaaet. I la belle's og hendes Beundreres Dine havde de, der vare over de Tredive, Intet at betyde, og det lykkedes vore Tilhørere at etablere sig ganske stille saa nær, at de bekvemt kunde høre — og det næsten i Duellastand — uden i mindste Maade at forstyrre Stykkets regulære Handling. Vi ville her meddele et lille Uddrag af Samtalen for at give en mere dramatisk Fremstilling af hvad der foregik.

„Synes Dem ikke at den yngste Miss Danvers er smuk?“ spurgte la belle, medens hendes Die søgte omkring efter den sjette Gentleman at 'entretenere'* som det hed. Efter min Mening er hun den smukkeste Dame her er iaaften hos Mistress Houstons.”

Alle de unge Menneſter protestere een og hver mod denne Dom, og det med fuldkommen Ret, thi Miss Ring

* entertain.

var altfor original til at udpege de Skionheder, som hele Verden kunde see.

„Der bliver dog nok ikke noget af Partiet mellem hende og Master Egbert, som hele Verden nu saa længe har troet i Rigtighed. Hvad mener De, Master Edson?“

Dette betimelige Spørgsmaal forekom Master Edson's Retirade, thi han var virkelig allerede kommen saa vidt i denne vigtige Evolution, at han havde gabet og vendt sig om. Som han nu blev kaldt tilbage ved Lyden af Hornet, blev Master Edson nødt til at sige Noget, hvilket da stedse voldte ham svær Betyrning.

„Aa! jeg er aldeles af Deres Mening; de har saamæn courtet altfor længe til nogensinde at tænke paa at give sig med hinanden.“

„Jeg afstøjer lang Courten; ikke sandt Master Moreland?“

Et skulende Blik fra Master Morelands Dine blev rettet ved denne Tiltale, og istedetfor at see sig om efter et Tilflugtssted, saae han nu blot ret eenfoldig ud. Han var imidlertid aldeles enig med den unge Lady, som den sikreste og hurtigste Maade at redde sig ud af Forlegenheden paa.

„Sig mig, Master Summersfield, hvad Dem synes om

den sidste Hæjji — Miss Eva Effingham? Jeg finder hende nydelig, men dog ikke fuldt saa smuk som hendes Cousine Miss Van Courtlandt, som rigtig seer overmaade godt ud."

Da Eva og Grace virkelig vare de to elskværdigste unge Damer i Selskabet, fik baade denne Dom og den høirestede Tone, hvori den blev affagt, Mademoiselle Biesville til at studse ligesaa meget som selve Gienstandene, la belle havde valgt for denne offentlige Drøvtelse. Hun vilde have flyttet sig bort for ikke at høre en Samtale der ikke var bestemt for hendes Øren, men John Effingham forsikrede hende ganske tørt, at Miss Ring sjelden talte i Selskab uden det jo var hendes Hensigt at saa mange Personer som muligt skulde høre hende; og at det desuden ikke vilde nytte dem at forandre Plads, eftersom hele Forestillingens Handling fornemmelig bestod i private Meninger, der bleve ytrede paa en offentlig Maade.

"Miss Effingham er temmelig simpelt klædt for en eneste Datter at være," vedblev den unge Lady, "men de Kniplinger, hendes Cousine har, er ægte Blonder! Jeg vædder de koste deres fulde ti Dollars Alen! Jeg hører at de begge to skal være forlovede."

"Ciel!" udbød Mademoiselle Biesville.

"Å! det har Intet at betyde," bemærkede John Effing-

ham roligt. „Vi bare et Niblik, saa faaer De nok at høre, at de har været hemmelig giorte det sidste Halvaars Tid, om De ikke faaer noget værre at høre.”

„Det er dog vel kun Snak?” faldt Sir George Templemore ind, og det med en Interesse som, til Trods for hans fine Væsen, fik ham til at giøre et Spørgsmaal, der under andre Omstændigheder neppe vilde være bleven tilladt.

„Saa sandt som Evangeliet. Men hør til Sangflokken* — den lyder for hele Sognets Bedste.”

„Forbindelsen mellem Miss Effingham og Master Morpeth, der har truffet hende udenlands, er aldeles hævet, hører jeg; nogle siger, at Faderen havde imod Master Morpeth, fordi han ingen Formue har, Andre sige, at Damen var ustabig, medens nogle beskyldte Herren for den samme Last. Synes Dem ikke, at det er ret affølgelig at være ustabig, Master Mosely, enten det saa er en Herre eller en Dame?”

Den retirerende Master Mosely blev atter draget indensfor Kredsen, og blev nødt til at tilstaae, at han ansaae det for overmaade affølgelig baade af Herrer og Damer.

„Hvis jeg var et Mandfolk,” vedblev la belle, „saa
* the bell.

vilde jeg aldrig bryde mig om et ungt Fruentimmer der en eneste Gang havde givet sin Elsker Afsted. Efter min Følelse tyder det paa et ondt Gemyt, og et Fruentimmer med et ondt Gemyt kan ikke just blive nogen meget elstværdig Kone."

"Hvor hun dog er udmærket," hviskede Master Mossely til Master Moreland, og han besluttede at blive og lade sig 'entretenere'* lidt endnu.

"Jeg beklager virkelig meget den stakkels Master Morpeth, for der er dog intet Mandfolk, der kan være saa eenfoldigt, for Alvor at gjøre Cour til en Dame, uden Opmuntring. Opmuntring er det *no plus ultra* ved at gjøre Cour; er De ikke enig med mig, Master Walworth?"

Master Walworth var Nummer Fem af Entreteneurerne, og han forstod Latin, som den unge Dame derimod ikke kiendte Noget til, uagtet hun saa gierne anvendte lærde Brokker. Desaaarsag smilede han bifaldende, og la belle gratulerede sig selv med at have entretenert ham tilgavns, og tog virkelig ikke meget fejl.

"Nytet gaaer, at Miss Effingham har havt endeel Elskovshandler medens hun var i Europa, men det lader til, hun har været uheldig i dem alle."

* 'entertained'.

„Mais ceci est trop fort! Je ne veux plus écouter.”

„Jeg beder Dem, fat Dem, bedste Mademoiselle. Gris is er ikke endda.”

„Jeg hører hun endnu vedligeholder en Brevverling med en tydsk Baron og en italiensk Marquis, skiondt begge Forbindelser aldeles ere hævede. Der er Nogen, der sige, at hun gaaer omkring i Selstaber uden Chapeau, for derved at give sin faste Beslutning tilkiende, at ville forblive ugift alle sine Dage.”

Et almindeligt Udraab fra de unge Herrer tilkiendegav deres Misbilligelse, og tre af dem gientog endnu samme Aften Historien som en velbegrundet Sandhed; og to af de tre, tilføiede, af Mangel paa noget Bedre at tale om, at Eva var forlovet.

„Det er noget særdeles udelicat; at en ung Dame gaaer saadan alene omkring i Salen uden at støtte sig ved en Chapeau! Det forekommer mig altid, som saadan en Person ikke var paa sin Plads, og egentlig hørte hjemme i Riekkenet.”

„Men hvad for en velopdragen Dame gjør vel det?” læspered Master Moreland. „Noget Saadant har man da aldrig hørt i godt Selstab.”

„Det er affærligt! aldeles uden Exempel!”

„Det støder mig, som yderlig simpelt.”

„Aldeles! — ret buurst!“ udbrod Master Edson.

„Hvad kan vel være pøbelagtigere!“ tilføiede Master Walworth.

„Noget Saadant har jeg da aldrig hørt om, iblandt de rigtig Dannede!“ sagde Master Mosely.

„En ung Dame, der kan være saa fræk at træde ind i en Sal uden en Chapeau under Armen, er, efter min Formening, ikke synderlig velopdragen, hun maa saa være Hajji eller ikke Hajji. — Har De nogensinde været forelsket, Master Edson? jeg veed De har været inderlig forelsket i det Mindste een Gang; beskriv mig dog nogle af Kiendemarkskerne, for at jeg dog kan vide, naar jeg selv bliver angreben af Sygdommen.“

„Mais, ceci est ridicule! L'enfant s'est sauvée du Charenton de New York.“

„Snarere ud af Ammestuen, Mademoiselle; De seer jo hun ikke kan gaa ene.“

Master Edson erklærede nu, han var altfor dum til at føle en saa intellectuel Eidskab som Kiærlighed, og at han frygtede for, han af Naturen var bestemt til at forblive saa ufølsom som en Træk øds.

„Det kan man ikke vide, Master Edson,“ sagde den unge Dame opmuntrende — „der er flere af mit Beskiendtskab, som holdt sig selv for aldeles sikre, og som

pludselig ere blevne betagne, og om end Ingen af dem virkelig ere døde deraf, saa har dog flere end een af dem lidt særdeles meget, kan jeg forsikre Dem."

Her erklærede nu de unge Herrer, Alle som een, at hun var mageløs udmærket! derefter fulgte en Pause, thi Miss King indbød just med Vinene en Numer Sex til at træde indenfor hendes Kreds, da hendes Vergierri-
ghed ikke sølte sig tilfredsstillet ved fem Entreteneurer, efter som hun bemærkede at Miss Trumpet, en rivaliserende Belle i den anden Sal, netop havde faaet samlet det samme Antal. Alle Herrerne benyttede sig af denne Pause i Vid-
dets Sprudlen, og Master Edson greb Leiligheden til at med-
dele Master Summerfield, hvortunde han havde bragt i Erfaring, at man samme Dags Morgen havde solgt Actier i Sevenhundert-Street for to hundrede Dollars pr. Stk.

Quadrillen var tilende, og Eva kom nu gaaende hen til sine Venner. Som hun nærmede sig, kunde Sel-
skabet ikke andet end sammenligne hendes rolige, ligefremme, kvindlige, og dog saa værdige Anstand med Bellens uro-
lige, jagende, forsængelige Blik, og faldt i Forundring over, ifølge hvilken Naturens eller Modens Lov den Ene dog kunde blive Gienstanden for den Andens Bemærk-
ninger. Eva havde aldrig seet bedre ud end denne Aften. Hendes Pynt havde et parisist Toilettes hele Omhygge-

lighed og Fuldbendthed, lige langt fra Overdrivelse, som fra Skiedesløshed, og hun var den med en nonchalence, der vidnede om, at hun var vant til stedse at være elegant klædt, uden at være overlæstet med Stads. Selv hendes Gang var som en Ladys; hverken havde hun en Pariser Grisettes trippende Gang, (Noget som undertiden endog stiger op til Bourgeoisen) eller et forkiælet Barns Gang, ei heller en Belles Gang paa Taaspidserne; men hendes Trin var en dannet og fin Dames regelmæssige Bevægelse. Hun kunde visseelig gaae ene, og gjorde det ogsaa bestandig, undtagen ved høitidelige Leiligheder der forbrede Chapeau. Og hendes Ansyn, paa hvilket en uværdig Tanke aldrig havde efterladt noget Spor, bar Præget af den Reenhed, de ædle Grundsætninger og den qvindlige Stolthed, der ledede alle hendes Handlinger, og i disse Enkeltheder var det aldeles modsatte af Miss Kings feberagtige, halv plumpe, halv affecteerte Væsen.

„Lad dem saa kun sige hvad de vil,“ mumlede Captain Truck og knyttede Haanden, thi han havde været et taust og forbausset Vidne til Alt hvad der var foregaaet; „hun er dog mere værd end saa mange, man kunde stuve hen af dem i det nederste Easterum.“

Da Miss King saae Eva nærme sig, vilde hun dog gierne sige et Par Ord til hende, thi der var dog en

vis éclat ved en Hajji, som gjorde et Bekendtskab, ja endog et fortroligt Bekendtskab ønskeligt; hun smilede derfor, og neiede. Eva giengielbte Hilsenen, men som hun ikke havde Lyst til at nærme sig en Klynge af sex, hvoriblandt der ikke vare færre end fem Mandspersoner, saa blev hun ved at gaae hen mod sit eget Selskab. Denne Tilbageholdenhed fik Miss Ring til at gaae et Par Skridt frem, og Eva blev saaledes nødt til at blive staaende. Hun neiede for sin Chapeau, takkede ham for hans Besøgelse, slap hans Arm, og vendte sig om til Damen. I samme Nu flygtede de fem Entreteneurer bort i een Klynge, lige fornøiede over deres Eosladelse som over deres Fængenskab.

„Jeg har døet efter at komme til at tale med Dem, Miss Effingham,” begyndte Miss Ring; „men disse fem Kæmper (og hun betonebde det Ord vi have udhævet) men disse fem Kæmper bevogte mig saa strengt, at det har været mig umuligt at undslippe. Der burde virkelig være en Lov for, at der kun maatte tale een Gentleman ad Gangen til en Dame.”

„Jeg meente, der allerede eksisterede en saadan Lov,” sagde Eva og smilede.

„De mener i den gode Levemaades Lovbog; men nu til dags tænker Ingen paa disse forældede Love. — Begyn-

der De at blive lidt forsonet med Deres eget Fædre-
neland?"

"Det er ikke let at bringe en Forsoning istand, hvor
der ikke har fundet nogen Uenighed Sted; jeg haaber ikke
jeg har havt Noget at udsætte paa mit Fædreland, og
ikke heller mit Fædreland paa mig."

"Aa, det er just ikke det, jeg mener. Kan man ikke
nok trænge til en Forsoning uden at der er gaaet nogen
Strid iforveien? Hvad mener De, Master Edjon?"

Eftersom Miss Ring havde bemærket nogle Symp-
tomer til Desertion hos den Gentleman, hun saaledes til-
talede, henvendte hun dette Spørgsmaal til ham for at
kalde ham tilbage; og som hun nu vendte sig om for at
erfare hvad Virkning det vel havde gjort, bemærkede hun
da, at hele hendes clientelle havde forladt hende. Hun
formaaede ikke at undertrykke et Forundringens, og For-
legenhedens og Græmmelsens Blik; og dernæst kom et
Rædselens et Forsædelsens.

"Hvor vi dog have udsat os, og det er Altsammen
min Skyld!" sagde hun, og lod for første Gang den Aften
sin Stemme synke ned til en passende Tone. "Her staae
vi to Damer ganske alene og conversere med hinan-
den, og der ere ingen Chapeauer hos os!"

„Er det at udsætte sig?“ spurgte Eva med en Åbenshertighed, der var ganske naturlig.

„Jeg er sikker paa, Miss Effingham, at En, der har været saa meget i Selskab som De, neppe kan mene dette Spørgsmaal alvorligt. Jeg troer ikke, jeg har gjort noget saa Upassende siden jeg var femten Aar; og — Gud! — Gud! hvorledes hjælper vi os dog ud her af? De har ladet Deres Chapeau gaae, og jeg seer ikke en eneste Gentleman her i Nærheden som kan laane mig sin Arm!“

„Da Deres Forlegenhed er foranlediget ved mit Selskab,“ sagde Eva, „saa staaer det heldigviis i min Magt at raade Bod derpaa,“ og da hun havde sagt dette, gik hun ganske rolig tværs over Gulvet, og satte sig ned ved Siden af Mademoiselle Biesville.

Miss Ring løstede sine Hænder op i Forfærdelse, og da hun i det Samme heldigviis fik Die paa en af de forløbne Babere ikke langt borte, saa vinkede hun ham hen til sig.

„Maa jeg bede Dem om den særdeles Tjeneste at De vil give mig Deres Arm, Master Summerfield,“ sagde hun; „jeg bærer efter at komme ud af denne ubehagelige isinesaldende Situation; De er den første Gentleman der har været mig saa nær. Ikke for al Verden vilde jeg bære mig saa frækt ad, og gjøre hvad Miss Effingham just nu

har taget sig til. Kan De troe det. Hun gif virkelig ganske alene fra dette Sted og hen hvor hun nu sidder!"

"Hajjierne ere privilegerede Personer, og overordentlig ugeneerte."

"Det gjør de sig selv til. Men Alle og Enhver veed jo hvor frie og uqvindlige de franske Fruentimre ere. Man kunde virkelig fristes til at ønske at vore Egne ikke vilde indføre deres frække Manerer her tillands."

"Det er stor Skade, at Master Clay i sin Tractat har forsojnt at gjøre en Undtagelse angaaende denne Artikel. En Afgift paa Uforskammenhed vilde virkelig ikke være factionsmæssig."

"Maastee den imidlertid alligevel kunde faae noget at bestille med de indenlandske Manufacturer," sagde John Gillingham, thi Lungerne vare stærke, og Mistress Houstons Bærelser saa smaae, at der kun blev sagt Lidet den Aften, som ikke enhver, der vilde, kunde have hørt. Men Miss Ring hørte aldrig efter, da det ikke var en belle's Pligt at iagttage denne lave Forretning; og da hun nu støttede sig til Master Summerfields beskyttende Arm, gif hun rask ind i Sværmen, hvor hun da snart fik en anden Gruppe samlet sammen endog af sex 'Entreteneurer.' Hvad Master Summerfield angik, da havde han i et heelt

Nar nok af den uhyre fiffige Bemærkning han nys havde yttret.

„Der kommer Ned og Kristobulus,“ sagde John Effingham, saa saare Lyden af Miss Rings Stemme tabte sig i Klangen af halvtredstindstve andre, stemte i samme Tone. „A présent, Mademoiselle, je vais nous venger.“

Som John Effingham ytrede dette, tog han Capitain Truck under Armen, og gik sin Fætter og Godsforvalteren imøde. Denne Sidste fik han snart skilt fra Master Effingham, og magede det saaledes, at han med denne nye Recrut kom saa nær hen til Miss Ring, at han vakte hendes Opmærksomhed. Om end John Effingham var halvtreds, var han dog almindelig bekiendt som en Pebersvend med gode Forbindelser og sine sytten tusind Pund om Aaret. Og derhos havde han saa særdeles godt conserveret sit smukke Udortes, og havde en Anstand, der vilde have tilfredsstillet den meest nøieregnende Fashionable. Dette var nu Egenskaber som ingen helle foragtede, og fletparrede Egenskaber begyndte desuden netop nu at komme i Moden i Ny-York. Miss Ring havde en vis intuitiv Kundskab om at han ønskede at tale med hende, og hun var ikke seent med at tilbyde ham Leilighed dertil. John Effinghams overlegne Tone, hans bidende Bittighed og hans Verdenskundskab, adspredte sieblikkelig

de fem beanx; thi deslige Personer have en naturlig Modbydelighed for enhver af de nævnte Egenskaber.

„Jeg haaber De tillader mig at gjøre et Bekendtskab gieldende, som naaer lige op til Deres Bedstefader, Miss King,“ sagde han, „for at presentere Dem to meget intime Venner, Master Bragg og Master Truck, hvem det nok vil lønne sig at lære at kende.“

Damen neiede behagelig, thi det var en Samvittighedsfag hos hende at hilse paa enhver Mandsperson med et Smil. Imidlertid havde hun dog saa megen Erbødighed for Ceremoniemesteren, at hun ikke aabnede sine Batterier; men John Effingham befriede hende da snart for denne Gêne, ved at lade som han havde noget at sige til en anden Dame. La belle havde nu de to Fremmede alene for sig selv, og da hun havde hørt at en Englænder af Stand var i Selskab med Effinghams, og som reiste under et falskt Navn, saa bildte hun sig ret meget ind af sin Fiffighed med strax at udfinde denne i Kristobulus' Person, medens hun da, ved Hjælp af en levende Indbildningskraft, i Master Truck saae hans Reise-Mentor, og folgelig en Geistlig af den engelske Kirke. Hun var altfor stunt opdraget til at pege hen paa denne Incognito, skøndt hun dog nok ønskede, at begge Herrerne skulde mærke, at en Belle ikke ganske saa let lod sig mystificere

som enhver anden. Hun var derfor snarere stolt af den Rasthed, hvormed hun under enhver Omstændighed kunde kiende Modens Helt, og at man skulde faae dette at vide, var da hendes fornemste Attraa, saa saare hun var bleven befriet fra John Effinghams Nærværelse.

„De maa være bleven frapperet ved vort selskabelige Forholds kunstløse Naturlighed og yderlige Simpelhed, Master Bragg,” sagde hun, og saae betydningsfuldt paa ham; „vi erkiende fuldt vel, at det ikke er hvad det kunde være, men synes Dem ikke, det er ganske smukt for Begyndere?”

Vel havde nu Master Bragg den fuldkomneste Bevidsthed om, at han før denne Aften aldrig havde været i noget 'Selvskab,' der fortjente dette Navn, men han fik Mod til at give sin Mening, ved den hemmelige Følelse om sin Dygtighed til at udfylde enhver Stilling, der udgjorde et saa ioinesaldende Træk i hans Character, og hans Svar bleve derfor givne med en à plomb der vilde have givet den meest fuldenbte Elegants Mening fra chaussee d'Antin, endnu større Vægt.

„Det er tilviise temmelig kunstløst,” sagde han, „og saa simpelt, at Alle og Enhver kan forstaae det. Jeg finder kun en eneste Feiler ved denne Lyftighed, som ellers

i alt Dvrigt er fuldbendt elegant; og det er, at der er altfor lidt Plads til at svinge Benene i Dandsen."

"Virkelig! — Jeg troede ikke — er det ikke høieste Mode i Europa, at indskrænke Quadrillen til det mindst mulige Rum?"

"Evertimod, Miss. Al god Dands fordrer Evolutioner. De dandsende Dervischer f. Ex. vilde netop indtage ligesaamegen Plads, som begge de to Par der foran os; og jeg mener, det nu er ganske almindeligt erkendt, at al god Dands fordrer Plads for Benene, som et sine qua non."

"Vi komme nødvendigviis lidt bag efter Moden i dette affidesliggende Land. Men maa jeg spørge Dem, Sir, om det er Skik for Damer at gaae alene omkring i Selskaberne?"

"Dvinden blev ikke skabt til at bevæge sig alene her i Livet, Miss," svarede Aristobulus med et sølsomt Dilettant; thi aldrig lod han en god Forfremmelse slippe sig igiennem Fingrene, og hvis han skulde gaae Glip af Miss Effingham, eller Miss Van Courtlandt, om hvis Gienkomme og Forbindelser, han var temmelig nøiagtig underrettet, saa slog det ham strax, at Miss King kunde være en ganske antagelig Forbindelse, efter som Alt var Korn,

der kom til Nølle; „det holder jeg for at være en almindelig erkendt Sandhed.”

„Ved 'Livet' mener De Ægteskab, kan jeg tænke.”

„Ja, Miss; en Mandsperson mener altid Ægteskab, naar han taler med en ung Lady.”

Dette gjorde dog Miss Ring temmelig forlegen, og hun begyndte at pille ved sin Bouquet, thi hun var ikke vant til at høre Gentlemen tale om Givtermaal med Damer, men blot til at høre Damer tale derom til Gentlemen. Men hun fattede sig imidlertid, og sagde med en Raskhed, der geraadede den Skole til stor Ære, hun hørte til:

„De taler, Sir, som en erfaren Mand.”

„Ganske vist, Miss, jeg har været forelsket lige siden mit tiende Aar; jeg kan sige, jeg er fød i Kiærlighed, og jeg haaber, jeg ogsaa skal døe i Kiærlighed.”

Dette deherodiserede Herodes en lille Smule, men la belle var ikke den, der let lod sig forknytte angaaende en slig en Gienstand: hun smilede derfor behagelig, og begyndte atter Samtalen med fornyet Aand.

„I reisende Herrer have besynderlige Ideer,” sagde hun, „og det fornemmelig i slige Materier. Jeg er altid bange for at afhandle dem med Fremmede, men det generer mig kun lidt med mine egne Landsmænd. Maa jeg

spørge Dem, Master Truck, hvorledes De er fornøiet med Amerika? — Finder De, at det er det Land, De ventede at faae at see?"

„Ganste vist, Marm," thi saaledes udtalte man dette Ord tilføes, dengang da Capitainen modtog de første Indtryk: „Da vi seilede fra Portsmouth, ventede jeg at Navesinks Høiland havde været det første Land vi skulde have faaet ifigte, og om jeg end blev en lille Smule skuffet i denne min Forventning, har jeg dog omsider havt den Glæde at faae det i Rifferten."

„Skuffede Forventninger frygter jeg for er Deres sædvanlige Skiebne, som kommer hiinsides fra. — Eigner Mistress Houstons Huus en engelsk Adelsmands Residents, Master Bragg?"

„Det er betydeligt bedre, Miss; fornemmelig hvad republicanst Bekvemmelighed angaaer."

Som alle belles, saaledes affstjede ogsaa Miss Ring Ordet 'republicanst', eftersom de naturligviis maatte bede om udelukkende Privilegium, og hun affecterte en lille Smule suur Mine.

„Jeg vilde nære Mistro mod en saadan Bekvemmelighed, Sir," sagde hun med Bægt: „men kan Bærelserne i det Hele sammenlignes med Bærelserne i Upsley-House, for Exempel?"

„Bedste Miss, Apstley-House er et Bomhuus, sammenlignet med dette Huus! Jeg tvivler paa, at der er noget Huus i hele England, som er halvt saa prægtigt — jeg kan i Sandhed ikke tænke mig noget brillantere eller prægtigere.“

Aristobulus hørte ikke til dem der kun gjorde Tingene halvt, og han satte en Værdi i at kende Noget af Alt. Vel sandt, at han ikke vidste mere Besked om hvor Apstley-House laae, eller om det var et Hotel, eller et Arresthuus, end han vidste Besked om Halvdelen af de øvrige Ting, hvorefter han gav sine orakelmæssige Meninger; men hvor det blev nødvendigt at tale, saa var han ikke den der skulde bringe Samtalen i Staa, enten paa Grund af virkelig eller forstilt Uvidenhed; og vi maae tilstaae, at den Mening, han just havde ytret, virkelig havde overgaaet Miss Kings Forhaabninger, thi den fornemste Gienstand for hendes Uergierighed, næstefter at være en Skønhed, og 'entretenerne' Gentlemen, var at kunne bilde sig ind, at hun udførte sin brillante Carriere i en Modens Kreds, der var parallel saavel med den 'høiere som den ringere Adelsstand' i Storbritanien.

„Det overgaaer virkelig mine Forventninger,“ sagde hun; „for om jeg endog veed at vi ikke staaer meget tilbage hvad den bedre europæiske Smag angaaer, saa troede

jeg dog stedse at vi endnu vare lidt ringere end denne Fugl Phoenix."

"Ringere, Miss! det er et Ord der aldrig skulde komme over Deres Læber; De er ikke ringere end Noget, hverken i Europa eller Amerika, Afrika eller Asien."

Efter som Miss Ring havde været vant til at besørge det meste Smigrerie selv, der tilkom en 'Skønhed', saa begyndte hun nu at blive underlig tilmode ved Kristobulus' directe Complimenter, (der havde besluttet 'at bjerge Hø, medens det var Solskin',) og lidt forvirret vendte hun sig om til Capitainen som for at søge et Tilflugtssted; vi sige 'forvirret,' thi om end den unge Dame var saa udsat for at blive misforstaaet, saa var hun dog ikke fræk, men tog blot Feil af Forholdene, eller, med andre Ord, ved en eller anden Forverling af hvad Skik og Brug var, havde hun hidindtil tilladt sig at gebærde sig saaledes i det selstæbelige Liv som Actricerne undertiden gebærde sig paa Scenen — hun havde nemlig spillet en Mandspersons Rolle.

"De skulde dog sige Master Bragg, Sir," sagde hun med et appellerende Blik til Capitainen, "at Smiger er en farlig Feil, og aldeles upassende for en Christen."

"Det er den virkelige, Marm, og jeg gjør mig heller aldrig Skyldig i den. Ingen der staaer under min Befaling har nogensinde kunnet bestynde mig for Smiger."

„Ved 'under Befaling,' forstod Miss Ring — Capellaner og Diaconer, thi hun vidste at den engelske Kirke havde flige geistlige Distinctioner, der ere ubekjendte i Amerika.

„Jeg haaber dog, at det ikke er Deres Hensigt, Sir, at forlade dette Land uden at lykkeligjøre os med en Tale?“

„Nei ellers Tak, Marm — naar jeg er mellem mine egne Folk taler jeg ganske ordentlig fra Morgen til Aften, stiondt jeg tilstaaer at denne conversationony temmelig forstyrer mig i mine Beregninger. Lad mig blot faae Foden paa de fiære Planker, opmærksomme Tilhørere, og en god Cigar i Munden, og jeg skal holde det ud med hvilken somhelst Biskop i hele Verden.“

„En Cigar!“ udbrød Miss Ring i den største Forundring, „bruger Herrer af Deres Kald Cigarer naar de forrette deres Tjeneste?“

„Tager en Pastor ikke mod sine Sportler? Ja, Miss; der er saamæn ikke een iblandt os som jo ryger fra Morgen til Aften.“

„Dog vel ikke om Søndagen!“

„Jo for een den Dag; mere paa den Dag end paa nogen anden.“

„Og hvad gjør saa Folkene i al den Tid?“

„Jh, Marm; de fleste af dem straaer, og de som

ikke gjør det, har det kun liebeligt, naar de ikke kan faae sat paa en Pibe. Jeg, for min Deel, vilde neppe holde saa meget af det gode Sted selv, om Cigarer bleve forbudte."

Miss Ring var forundret, men hun havde hørt at den engelske Geistlighed var en Deel friere end vores, og saa var hun bleven vant til at ansee alt hvad der var Engelsk, som noget særdeles fortrinligt. Lidt Overveielse forsonede hende med Nyheden, og i et Middagsselskab Dagen efter, horte man hende forsvare denne Skik som noget, der jo havde sit Forbillede i den gamle Altarrogelse. For Dieblirket creperede hun imidlertid efter at meddele Andre sine Opdagelser, og hun proponerede desaaarsag Capitainen og Aristobulus om hun ikke skulde introducere dem for Noget af hendes Bekjendter, da det maatte være dem som Fremmede liesommeligt ikke at kiende Noget. Introductioner og Cigarer vare jo Capitainens Kiepheste, og han modtog derfor Tilbudet med Glæde; og Aristobulus gif inderlig gierne ind paa Forslaget, eftersom han bildte sig ind, han havde Ret til under de forenede amerikanske Staters Constitution at blive introduceret til ethvert menneskeligt Væsen, hvormed han kom i Berørelse.

Man behøver neppe at bemærke, hvor meget alt

dette morede det Selskab, med hvilket de to Moders Novicer vare komne, om Samme end skjulte sin Fornoielse under et roligt Ydre. For Master Effingham skjulte Fættren omhyggeligt denne Mystification som hiin vilde have anseet det for sin Pligt mod Mistress Houston, en forekommende men eenfoldig Kone, at giøre Ende paa. Eva og Grace lo derover som man kan tænke sig at lystige unge Piger vilde lee ved slig Leilighed, og den øvrige Deel af Aftenen dandsede de med et lettere Hjerte end nogenfinde. Klokken eet skiltes Selskabet ad paa den samme uformelle Maade, hvad Melding og Opraaen af Equipager angaaer, som de vare komne ind; de fleste — for at lægge deres tunge Hoveder paa deres Hovedpudder, og Miss King — for at gruble over en moderne ung Englænders udmærkede Væsen, og drømme om en Tale, conserveret i Tobak.

Sjette Kapitel.

Bort Skuespil er den ynkeligste Comedie, Pyramus' og Thisbe's gruelige Død, Marry.

Peter Quince.

Vi ere snart titende med vor Beskrivelse af Bylivets selskabelige Forhold. Herrerne i den Effinghamste Familie havde været inviteret til et Par Middagselskaber, hvor de vilde træffe Sir George Templemore, der var bleven indbudet paa Grund af sine Anbefalingsbrev, hvilke for det Meste stod i Forbindelse med Hensigten af hans Reise. Som det ene af disse Selskaber lignede alle de øvrige af samme Slags, vil en meget kort Beskrivelse være tilstrækkelig til at føre Læseren ind i deres Fortræffeligheds Hemmelighed.

Et smukt dækket Bord, herlige Riødvarer, overmaade god Tilkavning, og deilige Vine, traf man overalt. To Rader sortklædte Herrer, en eneste Dame for Enden af Bordet, eller, i det heldigste Tilfælde, en Medhjælperinde ved Siden, udgjorde da uden Undtagelse Selskabet. I een Henseende viste Provinds-Overdrivelsen sig fra en temmelig latterlig Side. Berten, eller maaskee det kan have været — Bertinden, havde hørt, at der maatte være en Contrast imellem det almindelige Lys i det Værelse, man først traadte ind

i, og det straalende Lys om det dækkede Bord; og John Effingham forslog i egentlig Forstand sine Been imod en Stol ved at spanke omkring i Mørke i den første Sal, han ved slig Leilighed blev ført ind i.

Efterat man var kommen til Bords, og Restaurationens første Pligt var opfyldt, dreiede Conversationen sig om Actiecoursen, Byspeculationer, eller Concurencen. Derefter kom den regelmæssige Smagen paa Vinene, under hvilken man da kunde faae den Idee at Herren i Huset var en Detailhandler, for enten sad han og sugede i en Hæver eller ogsaa han sad og svingede med en Proptrækker. Samtalen vilde have geraadet de tydske Factorers aarlige Møde og festsige Middagselskab til Tre, under deres Forsamlinger i Rydesheim for at byde paa Barerne.

Sir George var vistnok i Begreb med at fælde en meget feilagtig Dom over Landet, da Master Effingham hjalp ham ud af denne Dmgang, og ordentlig indførte ham i sin. Her gik det den unge Baronet meget bedre, om der sagtens var en heel Deel der kunde være en Europæer paaafaldende som besynderligt ja som Kiøbsstadsmæssigt. Samme gode Anretning fandt han der, oplivet ved en Intelligents der altid var agtværdig, og en Tone, som om den end ikke var ublandet, havde den store Fordeel at være simpel og naturlig, Noget man ikke

træffer paa i de ikke rigtig dannede Cirkler. De Uovereensstemmelse de leilighedsviis traf paa, frapperede dem alle mere end de almindelige positive Feil, og Sir George Templemore lod Sandheden vederfares Ret, ved aabenhjertig at erkiende hvor meget han havde været udsat for at falde en altfor overilet Dom.

I al denne Tid, — det kunde være omtrent en Maanedes Tid, — blev den unge Baronet stedse mere og mere bekiendt i State=Street; Eva blev efterhaanden mere ligefrem og mindre tilbageholdende imod ham, som hun mærkede at han havde opgivet Haabet om at vinde hendes Hjerte; og Grace blev i samme Forhold mere tilbageholdende og ængstlig, som hun blev sig hans Talent til at behage, og den Interesse han følte for hende, mere bevidst.

Omtrent tre Dage efter Ballet hos Mistress Houstons, blev Familien i State=Street inviteret til en Mistress Legend, en Dame af hvad man kalder det litteraire Slags, og Sir George var ogsaa bleven inviteret. Aristobulus var allerede igien vendt tilbage til sine Forretninger ude paa Landet, hvor vi snart skal faae Leilighed til at see ud ti ham; men der var ogsaa bleven sendt en Invitation til Master Truck under de feilagtige Ideer om hans virkelige Stand.

Smag, saavel hvad Kunster, Literatur, som hvad alt Andet angaaer, er grundet i en naturlig Indsigt

delse, ligesaavel som Kiærlighed. Vel sandt, at begge kan dyrkes og forhoies ved Omstændigheder, men Indskydelsen maa være uvilkaarlig; og Følelsernes, eller, som det er bleven Moden at udtrykke sig, Sjælens Strøm, maa ikke nødes til eller befales til at komme og gaae efter Indfald. Det er Aarsagen, hvorfor alle forud betænkte Fornoielser, Intelligentsen har Deel i, saa let skuffer vore Forventninger, og hvorfor Academier, litteraire Klubber, Coterier og Middagsselskaber i Almindelighed ere saa liesksomme. En heel Deel klogtige Personer kan vel bringes sammen, og naar man overlader dem til deres egne Indskydelser, kan deres Sjæls Character nok komme til at ytre sig: Biddet vil spruble, og den ene Tanke vil øieblikkelig frivillig soare paa den anden; men enhver Anstrengelse for at gjøre de Borneerte behagelige ved at give deres Landsanstrengelser et bestemt intellectuelt Sving, vil kun gjøre disses Borneerthed end mere iøinesaldende, ved at bringe den i Modsatning til hvad den burde være — Klogtig nemlig, — ligesom et daarligt Maleri bliver gjort mere iøinesaldende ved en kunstig udskaaet og prægtig Ramme. Det Sidste var Tilfældet med de fleste af Mistress Legends litteraire Aftenunderholdninger, hvor det blev anseet for en Admærkelse at forstaae om endog kun et eneste fremmed Sprog. Men man vidste, at Eva var hjemme i de fleste

europæiske Sprog; og den gode Dame, der ikke søgte, at flige Fuldkommenheder fornemmelig ere nyttige som Midler, søgte omkring efter at faae et Selskab samlet sammen, i hvilket vor Heltinde kunde finde Noget at tale med i alle de Dialecter hun forstod. Vel sandt, at der kun blev talet lidt derom, men der blev gjort store Anstrengelser for at denne Aften skulde gjøre Epoche i *conversazionernes* Annaler, eller i *conversationonyernes*, som den ærlige Caspitain Truck kaldte dem.

For at bringe denne Plan i udførelse, havde man indstændigen bedet næsten alle vittige Hoveder, Skribenter, Kunstnere og literati, som man i Ny-York benævne de 'Læseklubbernes usforbedrelige Medlemmer'. Kristobulus var kommen i slegt et Baronet=Ny Balnatten, at han overalt blev kaldet en Videnskabsmand, og der havde staaet en Artikel i Bladene, der omtalte 'den agtbare og ærværdige Master Truck som en Gentleman, der reiste omkring i vort Fædreland, og af hvis liberale og billige Anskuelser man ventede en Fremstilling af vort selskabelige Forhold, der i det Mindste vilde gjøre vor Nationalcharacter *Ure*,' med hvilke Forventninger man derfor antog, at hver ægte Amerikaner og Amerikanerinde vilde være paa sin Post ved denne høitidelige Feilighed. Det var et Optraad til Literaturen for at forsvare Institu-

tionerne — nei vist ikke Institutionerne, thi de maatte drage Omsorg for sig selv — men for at forsvare Communens Forsængelighed.

A! det er lettere at nære høitsvævende Formaal i flige Sager end bringe dem til Udførelse i en Provindsialstad; thi det, blot at kalde et Sted en Stapelstad, er meget langt fra at give det en Hovedstads Uafhængighed, Speculationsaand, samlet Intelligents og Smag. Den stakkels Mistress Legend, der ønskede at see alle Sprog tilbørligt repræsenterede, var nedt til at invitere en Deel af dem der handlede med Genever fra Holland, en tydsk Værrædshandler fra Sæxen, en Italiener dei cavalieri der diventerede sig med at sælge Perler, og en spansk Sproglærer, der var født i Portugal, og som alle tilhøbe havde det eneste Requisit hos dem at kunne føre en Conversation i deres respective Sprog, men intet mere. Dog flige Assemblies arrangerede man jo i Paris, og hvorfor skulde man da ikke gjøre det i N.York?

Vi ville ikke dvæle ved de høitidelige Følelser, hvormed Mistress Legend fornam den første Ringen paa sin Dør hiin stiebnesvangre Aften. Det var Anmeldelsen om Miss Annuals Ankomst, saa regulær en Literaturens Tilbeder, som nogensinde studerede en Uebog. Mødet var fuldt af Følelse og Omhed. Før imidlertid nogen af dem

havde faaet Tid til at læse Halvdelen af de preparerede Phraser af sit Sind, meldte den ene Ringen efter den anden mere og mere Selstab, og Salen var snart spækket med Talenter, som en moderne Novel med vittige Indfald. Blandt dem der kom først var hele det udenlandste Corps (thi Beværtningen betydede en heel Deel for dem) og tillige hvert Genie der paa Stedet, hvis Stilling i Samfundet i mindste Maade gav dem Ret til at vise sig i fligt et Huus: thi Mistress Legend horte bestemt til det gode Selstab.

Den Scene, der nu paafulgte var særdeles characteristisk. Et erklæret Genie gjør Intet paa samme Maade som alle andre Menneſter, undtagen i Tilfælde, som netop fordrer en særegen Fremviisning af Talentet. I alle endnu mindre vigtige Sager er han eller hun *sui generis*, thi Følelsen er i bestandig Giarung i deres Sjæle; hvilket da er hvad man sædvanlig forstaaer ved Strømningen af denne Deel af det menneskelige System.

Vi kunne meget gierne bruge Homers Methode, og indføre Helte og Heltinder i hvad en Fransmand vilde kalde *une catalogue raisonnée*; men vort indstrænkede Rum nøder os til at være mindre vidtløftige, og at bruge en simplere Maade at meddele os paa. Blandt de Damer der nu figurerede i Mistress Legends Sal, vare, — foruden

Miss Annual, — Miss Monthly, Mistress Economie, S. R.
 P. Marion, Longinus, Julietta, Herodotus. D. D. B. G.
 og Mistress Demonstration; fremdeles mange andre af
 mindre Betydning, tilligemed i det mindste et Doufin
 kvindlige Hæjjer, hvis Ret til at lade sig see i ligt Sel-
 skab netop beroede paa den Omstændighed, at, da de havde
 seet Malerier og Statuer udenlands, de nødvendigviis
 ogsaa maatte kunne tale om dem hjemme. Listn paa
 Mandspersonerne var endnu frygteligere ved sin Mængde
 om ikke ved sine Talenter. Overst iblandt dem stod Steadfast
 Dodge, Esquire, hvis Ry som en mandlig Hæjji i den
 Grad var taget til siden Mistress Jarvis' réunion, at
 han nu for første Gang traadte ind i et af de bedre Sel-
 skaber i sit eget Fædreland. Saa var der Forfatterne
 til „Lapis Lazuli;“ „the aunts;“ „the Reformed;“ „the
 Conformed;“ „the Transformed;“ og „the Deformed;“
 tilligemed Udgiverne af „the Hebdomad;“ „the Night-
 Cap;“ „the Chrysalis;“ „the real Maggot;“ og „the
 seek no further;“ fremdeles „Junius;“ „Junius Brutus;“
 „Lucius Junius Brutus;“ „Capitain Kant;“ „Florio;“
 Forfatteren af „the history of Billy Linkum Tweedle,
 den berømte Pottewattamiske Prophet;“ „Single Rhyme;“
 et Genie der klogelig havde bygget sit Versemager-Ry paa
 en eneste Linie; og dernæst diverse amateurs og connois-

seurs-Hajjier, der maatte være Føls af Talent, eftersom de havde samlet Alt hvad de vidste omtrent paa samme Maade som the american Eclipse havde vundet sine Laurbær paa Rendebanen; det vil sige — ved et ugeneert Brug af Vidst og Sporer.

Som Mistress Legend nu svævede omkring i sine Sale, i en saadan Kreds, udvidedes hendes Aand, hendes Tanker udbredte sig blandt hendes Gæster efter Principet for den dyriske Magnetisme, og hendes Hjerter smeltede ved beslægtede Aanders blide Sympathie. Hun følte sig selv i Spidsen for det amerikanske Talent, og i sin Forstands hemmeligste Afkrog fik hun afgjort, at om end Sodomas og Gomorrahs Skiebne skulde true hendes Fødeby, som onde Mennesker havde vowed at paaatae eengang vilde blive Tilfældet, saa var her dog Nok til at redde den for Tilintetgjørelse!"

Netop som Husets Hersterinde var kommen til dette trøstelige Resultat, ringede Selskabet fra State-Street paa. Da hun saa af hendes Fremmede kom tilvogns, og Mistress Legend nu havde hørt Hjulene rulle, var det hende som om Aftenens Helt nu var nær; og for at der kunde blive ham en ordentlig Modtagelse til Deel, bad hun Selskabet dele sig i to Rader, for at han kunde træde ind ligesom i en Allée af Genier.

Det er maaskee nødvendigt i dette Punkt af vor Fortælling at meddele, at John Effingham var fuldkommen vidende om den Bildfarelse der fandt Sted, angaaende Capitain Truicks virkelige Stilling, hvorved han fandt at der var skeet den ærlige Sømand stor Uret; og da det nu var den gamle Mands Hensigt, at tage afsted til London næste Morgen, saa havde han overtalt ham til at tage mod Invitationen, for at Publikum dog kunde komme ud af en Bildfarelse i en Sag af saa stor Vigtighed. For at dette imidlertid kunde gaae ganske stille af og uden Ophævelser, saa gjorde han ikke sin nautiske Ven bekendt med denne Bildfarelse, og holdt det for meget rimeligt at det kunde skee saadan ganske leilighedsviis i Løbet af Aftenen, overbeviist om Rigtigheden af den gamle Sætning, der siger „Sandheden er mægtig og maa seire.“ „Hvis det forholder sig saaledes,“ tilfoiede John Effingham i sin Meddelelse til Eva, „saa kan der jo dog ikke gives noget Sted, hvor den hellige Egenstabs rimeligere vil gjøre sig selv giældende, end i en Melkevei af Genier, hos hvem en umiddelbar intuitiv Opfattelse af alle Gienstande i deres rigtige Farver er noget eiendommeligt Characteristisk.“

Da nu Døren til Mistress Legends Sal aabnedes paa den sædvanlige sagte Maade, blev Mademoiselle

Biesville, der gik foran, lidt forundret over at see sig netop i samme Situation som den, der er dømt til at løbe Spiderod. Heldigviis fik hun imidlertid Die paa Mistress Legend, der stod for den anden Ende af den stolte Række, og smilende indbed hende til at komme nærmere. Invitationen havde lydt til en „littérair Fête,” og Mademoiselle Biesville var altfor franskt til ganske og aldeles at skulle miste sin Fatning over en lille Theatereffect ved en eller anden Fête. I den Formening altsaa, at hun for første Gang skulde være Bidne til en amerikansk Høitidelighed, thi Mangelen af en *représentation* der i Landet havde temmelig været Gienstand for hendes Dabel, gik hun med faste Skridt hen imod Gruen i Huset, og smilte snart til høire, snart til venstre Side, eftersom en Parisienne ikke let staaer tilbage for Noget i denne Deel af Programmet. Eva fulgte bag efter, sola som sædvanligt; saa kom Grace; saa Sir George; saa John Effingham; og Capitainen allersidst. Der havde fundet en venstabelig Strid om hvem der skulde gaae først ind imellem de to sidste, eftersom begge gierne vilde vige for den Anden hvad deres Fortjenester angik; men Capitainen seirede omsider ved at erklære, „at han her skulde befare et ubekendt Farvand, og at han ikke kunde gjøre noget

bedre end at seile i en saa god Styrmands Kiølvand som Mæster John Effingham's."

Da de Personer der udgjorde Avantgarden i dette lille Optog, vare Hæjier af erkendt Erfarenhed, vare de ogsaa Gienstanden for behørig Opmærksomhed og Erbødighed; men som Beundring for den almindelige simple Reisen vilde i sig selv være simpel, saa iagttog man at bevare Selskabets samlede condenserte Følelse for den berømte engelske Skribent, det berømte engelske Genie, der sluttede Toget. Dette var ikke et almindeligt Huus, hvor Dollars havde deres bestemte Plads, og „Skionheder“ tyranniserede, men Geniets Tempel, og hver enkelt følte en Erbødighed for den anerkendte fremmede Skribents udmærkede Dygtighed, der stod i det nøiagtigste Forhold til deres Eigegyldighed for John Effingham's sytten tusinde Pund i aarlig Rente, og for et næsten lignende Beløb, Eva havde ivente.

Den ærlige Søguts personlige Fremtræden passede meget godt til den lille Rolle han saa uventet var bleven opfordret til at udføre. Allerede for længe siden var hans Haar begyndt at blive graat, men den uhyre Spænding, Forsølgelsen, Skibbrudet og hans øvrige senere Eventyr havde holdt ham i, havde efterhaanden men hurtigt formeret dette Tidens Tegn; og nu var hans Hoved næsten

hvidt som Sne. Hans Ansigts sunde, friske røde Couleur, som i Virkeligheden var en Folge af Luftens Indvirkning, kunde nok gielde for en Portviins-Couleur, og hans Gang, som bestandig havde lidt af Skandsevinget hos sig, kunde af en uersfaren Person let blive feilagtig betragtet som et menneskeligt Begems Vælden under en Byrde af Lærdom. Til Uheld for dem, der ikke holde af Mystificationer, havde Capitainen spurgt John Effingham til Raads angaaende sit Toilet, og denne omme, omhyggelige Ven havde foreslaet ham, som det meest passende ved denne Leilighed, at vise sig i sorte Underklæder — en Dragt han selv ofte bar om Aftenen. Virkeligheden skuffede saaledes ikke Forventningen i denne Henseende, og det Bisfaldsraab, hvormed Capitainen blev modtaget, blev ledsaget af en almindelig Bisfaldsmumlén over den beundringsværdige Naade, hvorpaa han „bar Geniets Præg.“

„Hvilket Byronshoved!“ hviskede Forfatteren af „the Transformed,“ til D. O. V. E; „og har der nogensinde eksisteret nogen Dødelig med slikt Træk ved Munden!“

Singen var, at Capitainen havde puttét Skraaen „afveien,“ paa samme Naade, man veed, en Abekat empocherer en Nød, eller et Stykke Sukker, der skal glemmes.

„Finder De ham Byronst? — Mig forekommer For-

men af hans Hoved snarere Shakspearst, skøndt jeg rigtignok maa tilstaae, der er noget af Miltons Pande!"

"Om Fortabelse," sagde Miss Annual til Lucius Junius Brutus; „tor jeg ikke spørge Dem om hvilket af hans Bærker man anseer for det bedste; det over æ—æ—æ eller det over e—e—e?"

Det traf sig nu saaledes, at ikke en eneste Sjæl i hele Salen, med Undtagelse af Helten selv, havde nogen Idee om hvad Bøger han havde skrevet, og selv kiendte han kun til en femten til tyve Logbøger. Alt hvad man i Almindelighed vidste var det Faktum, at han var en stor engelsk Skribent, og det var meer end nok.

"Jeg troer at Folk i Almindelighed foretrækker æ—æ—æ—" sagde Lucius Junius Brutus, „men de Bedre give e—e—e afgjort Fortrinet."

"Der kan heller ikke være Spørgsmaal om, hvad der er det fortrinligste!" udbød en halv Snees af de Omkringstaaende.

"Med hvilken Beskedenhed han dog hilser paa Mistress Legend," bemærkede G. H. P. „Man kan dog stedse kiende det virkelige Genie paa hans tenne."

"Han er saa engelsk!" udbød Florio. „Det er dog det eneste Folk, naar Alt kommer til Alt!"

Denne Florio var et af disse Genier, der sætte Det høiest, de allermindst ere i Besiddelse af.

Capitain Truett havde imidlertid netop faaet den Forretning bragt tilende at høre efter Mistress Legends Complimenter, da en Kreds af forfultne Literati faldt over ham, og begyndte saaledes at plage ham med Spørgsmaal angaaende hans Meninger, Ideer, Slutninger, Erfaringer, Ideeforbindelser, Fornemmelser, Følelser og Planer, at den gamle Mand snart havde det saa hedt, som i et Dampbad. Over et halv hundrede Gange onskede han af sin inderste Sjæl — af den Sjæl, som den Klynge, der omringede ham, troede svævede saa høit oppe i Skyerne — at han sad i Ro ved Siden af Mistress Hawker, som han i sit stille Sind bandte paa, var mere værd end alle Christenhedens literati. Men Skibnen havde bestemt det anderledes, og til den maa vi nu en stue Tid overlade ham, og atter vende os til vor Heltinde og hendes Selvskab.

Saa soare Mistress Legend havde faaet Hast paa sine Introductione=Complimenter med Capitainen, saa hun sig om efter Eva og Grace under Følelsen af at nogle saa Høfligheder nu dog ogsaa kunde tilkomme dem.

„Efter de omhyggelig udførte soirees blandt de littéraire Cirkler i Paris, frgytter jeg for at De vil finde vore réunions af samme Slags her, lidt kedsommelige, Miss Effingham; og dog smigrer jeg mig ved denne mindeværdige Feltig-

hed at have samlet de fleste Talenter i Ny-York sammen for at hædre vor Ben. Kiender De mange af Selskabet?"

Med Undtagelse af Master Dodge og hendes eget Selskab, havde Eva aldrig før, hverken seet eller hørt om et eneste Væsen af dem der var i Salen, om end de fleste af dem, glennem en lang Række af mæsommelige Aar, havde været ivrig beflæstigede med at drive hinanden iveiret, op til Berømmethed; og hvad de omhyggelig udførte soireés angik, saa meente hun, hun aldrig nogensinde havde seet en halvt saa omhyggelig udført soiree som Mistress Begends. Men som det imidlertid ikke godt kunde gaae an at udtrykke alt dette med Ord, saa bad hun venstabeligst Damen om at vise sig nogle af de meest udmærkede i Selskabet, for at hun dog i det mindste kunde lære deres Udvortes at kiende.

"Med den allerførste Fornøielse, Miss Effingham," sagde Mistress Begend, som satte en Stolthed i at dvæle ved sine Siesters Fortjenester. — "Denne store, svære Personage, i hvis Træk man strax læser intellectuel Dannelsen og uforlignelig Bestedenhed, er Capitain Kant, Udgiveren af et af vore meest afgjorte moraliske Dagblade. Hans Aand udmærker sig ved sin umiddelbare Opfattelse af Alt, hvad der er delicat, tilbageholdende, og dannet i den intellectuelle Verden, medens, som Modsatning til denne

Egenskab, der næsten er qvindlig, hans Character er ligesaa mærkværdig for sin modige Sandhedskjærlighed. Aldrig har han publiceret nogen Usandhed, og med Hensyn til hans udenlandske Correspondence er han saa overordentlig forsigtig, at han forsikrer mig, at hvert eneste Ord bliver skrevet under hans egne Dine."

"Angaaende sine religiøse Skrifter," tilføiede John Effingham, "er han saa omsindtlig nøieregnende, at jeg hører, han „velsigner" *) Alt hvad der udgaaer fra hans Presse, og „takker" for Alt hvad der kommer til den."

"Denne Bemærkning viser, De kender ham, Master Effingham. Er han virkelig ikke ret paa sin Plads?"

"Jo, sikkerlig er han det, Ma'am. Man kan forterlig sige, at han har et Uvisgemyt, eftersom han reducerer Alt, baade i Naturen og Kunsten, til Nyheder, og sædvanligviis meddeler det saa meget af sin egen eiendommelige Character, at det taber alt Identitet med de Gienstande, hvortil det oprindeligt hørte. Man veed neppe hvad man meest skal beundre hos denne Mand, enten hans Bevæggrundes atmosfæriske Giennemsligtighed (for han er saa uinteresseret at han sjelden tænker paa at betale sin Middagsmad naar han er paa Reiser, og dog saa samvittighedsfuld, at han aldrig siger noget høfligt om

*) says grace, beder om Naade for.

Kroen saa saare han kommer hjem), hans strenge Agtelse for Facta, eller den udmærkede Politur og Delicatesse, han meddeler Alt hvad han berører. Og saa udbreder han over alt dette en Glorie af Moralitet og Religion, der selv i den hedeste Discussion ikke fordreier Tingen uden med en Helgens Salvelse."

"Kiender De Florio?" spurgte Mistress Legend, og fæstede ikke saa ganske Tiltro til John Effinghams Beskrivelse af Capitain Kant.

"Kiender jeg ham, saa maa det virkelig være skeet ganske hændelsesviis. Hvad er Hovedtrækkene i hans Character, Ma'am?"

"Følelse, Pathos, Delicatesse, Alt paa Vers. De har dog vel hørt om hans Seier over Lord Byron, Miss Effingham?"

Eva maatte tilstaae, at den var hende ubekendt.

"Ja, see, Byron skrev en Dde til Grækenland, som begyndte med 'the isles of Greece! the isles of Greece!'"*) saa svag en Linie, som Nogen kun vil see, thi det indeholder jo en unyttig og meningsløs Gientagelse."

"Og De kan gjerne tilføie, en Hverdags, Mistress Legend," sagde John Effingham, "eftersom den gjør en haandgribelig Betydning paa alle disse almindelig bekendte

*) Grækenlands Her! Grækenlands Her!

Begivenheder, der i Sjelen slutte sig til disse Hverdags-
 øer. Kunsterne, Philosophie, Poesie, Betalenhed og selv
 gamle Fader Homer bliver, ved sig en plump Paakaldelse,
 paa en ubehagelig Maade fremstillet for vor Grindring."

"Det meente ogsaa Florio, og for at Verden skulde
 opfatte den væsentlige Forskiel imellem den flette og den
 uforsfattede rene Mynt, saa skrev han en Ode til Eng-
 land, der begynder, som en sig Ode skulde begynde."

"Kan De hufte Noget deraf, Ma'am?"

"Kun den første Linie; hvilket jeg høilig beklager,
 eftersom Riim er Florios største Fortjeneste. Men denne
 Linie er da i og for sig selv tilstrækkelig til at gjøre en
 Mand udødelig."

"Men piin os dog ikke længer, bedste Mistress Legend,
 men lad os dog for Himlens Skyld høre Linien."

"Den begyndte med følgende høie Tanke, Sir —
 'Beyond the wave! Beyond the wave!') — See det er
 hvad jeg nu kalder Poesie, Miss Effingham!"

"Ja, det maa De nok sige, Ma'am," svarede Herren,
 der mærkede, at Eva neppe kunde holde sig fra et sær-
 deles usentimentalt Udbrud — „saa megen Pathos!"

"Og saa tankerig og flydende!"

"Saaledes i tre Ord og et Udraabstegn at indeslutte

*) Hiinsides Bølgen! Hiinsides Bølgen!

en Reise paa tre tusinde Mile. Der er dog vel et ud-
raabstegn, Mistress Legend?"

"Ja vist, Sir, der er to — eet efter hver Bølge —
og hvad for Bølger, Master Effingham!"

"Det maa De nok sige. Man faaer virkelig en høi
Idee om dem, som om England ligger bag ved enhver
af dem."

"Saa meget der er udtrykt i saa faa Stavelser!"

"Det forekommer mig som jeg seer hver Sandbanke,
hver Strøm, hver kruset Bølge, hver Klippe, hver Ø,
hver en Hvalfisk, imellem Sandyhook og Landsend."

"Han studerer nu paa et Epos."

"Gud give han maa skrive et. Men han maa skynde
sig, at han ikke skal blive 'bag efter sin Tidsalder! bag
efter sin Tidsalder'!"

Her blev Damen kaldet bort for at tage mod en
ny Gæst.

"Uncle Jack!"

"Eva Effingham!"

"Er Du dog ikke undertiden bange for at Du for-
nærmer?"

"Dog ikke et Gruentimmer, der begynder med at tolke
sin Beundring for noget Sublimt som dette. Det Høieste

Eva Effingham, 1—4 S.

man kan risquere hos en sliq Person er en lille Klemme paa Næsen."

"Mais tout ceci est bien drôle!"

"De har aldrig taget mere Feil i Deres Dage, Made-moiselle; alle Tilstedeværende, med Undtagelse af Dem, betragte det som en Livs- og Dødsjag."

Den nysankomne Giest var Master Pindar, en af disse ligegyldige, føleløse Knegte, der leilighedsviis ryste en Ode af sig der gaaer igiennem Christenheden paa samme Maade, som Dollarerne pleie at spadserer fra China til Norge, og som desuagtet hverken fandt Briller nødvendige for sin Fremtræden, Alvor for sit Ansigt, eller soirées for sin Berømmeth. Da han vendte sig fra Mistress Legend, nærmede han sig Eva, som han kiendte lidt til, og bukkede for hende.

"Her er Smagens Regioner, Miss Effingham," sagde han, og trak paa Riæbebenet, om Sligt lader sig gjøre. "Og det forundrer mig ikke at træffe Dem her."

Derefter slog han en ganske lille munter Pæssiar af med Selstabet, og gik saa videre, og satte en betydningsfuld Gaben op som han nærmede sig Literaturens *οἱ πολλοί*. Lidt efter kom Master Gran, en Mand, der kun savnede Smag hos Publikum og den Dymuntring, der vilde følge sig en Smag, for at staae øverst blandt vor Tids Dig-

tere, eller i det mindste meget nær derved. Dsaa han stirrede forfærdet paa Melkeveien, og flygtede hen i en Krog. Derefter kom Master Pith, en Mand, hvis bidende Bid blot savner en Sphære for at anvendes, Sæder til at skildre og et Selskab med bestemte Træk til at oplyse, for at see sit Navn indført høit oppe i Satyriskernes Catalogue. Klokken lød atter, og Master Fun traadte ind, en Skribent med det ypperligste Lune, og med den meest fuldbendte Periodebygning, men som, fordi han i sin Tid havde givet lidt vel megen Sentimentalitet til Priis, nu siebliffelig blev lagt Beslag paa af alle Sentimentalitetens Ultradamer.

Disse Personer kom tilde, som de der allerede altfor ofte paa denne Viis vare sovede ind af Riedsommelighed til at længes efter en Gientagelse.

Disse tre traf snart sammen i en Krog, og Eva forekom det som om de morede sig paa det øvrige Selskabs Bekostning, skøndt de dog i Birkeligheden kun loe over deres egne Wittigheder, thi deres hurtige Opfattelse af det latterlige havde allerede udpeget for dem de hundrede besynderlige Combinationer og Urimeligheder, der vilde været undgaet mere prosaiske Gemyter.

„Men hvem i de tolv Keiseres Navn har mon Mistress

Legend faaet til at vise frem der, med den hvide Top og den sorte Basis?" spurgte Poeten.

"Efter hvad jeg kan forstaae er det nok en eller anden Pamphletmager," — svarede Satyriskeren — „en eller anden Ben, der har skrevet en hvad review eller en Minerva=Pressisme, og som nu straalet imellem os som et ungt Laurbærtræ. Maaskee en moderne Horaz eller Juvenal paa Reisen."

"Jun har en god Næse," bemærkede Master Gray — „Seer I ikke hvor Miss Annual, Miss Monthly og den unge Abcbog D. D. B. E. har faaet ham indenfor deres Stiortekreds, hvor han vil blive seigpiint som et Suk?"

"Han kaster rigtignok meget længselsfulde Bine herhen; han beder Eder at hjælpe sig, Pith."

"Mig! — lad ham kun faae hele den Dosis Sentimentalitet tillivs. Jeg er ingen Homoopathiker i slige Sager. Stærke Dosiser hurtig oven paa hinanden hjælper snarest. — Her har vi Dyret: som et glubende Bildt man har prikket med spidse Stænger, bryder han ud af sit Buur."

"God Aften, Gentlemen," sagde Capitain Trucl, og terrede Sveden af Panden, efterat han var sluppen ud af en heel Klynge Beundrere, og nu søgte ind i den første den bedste Havn der tilbød sig for ham. „De morer Dem nok her paa en meget fornustig og behagelig Maade. — Her er

min Gandten meget kieligt og forfriskende her i denne Krog."

"Og dog tvivler vi ikke paa, at baade vor Fornuft og vor Fornoielse vil blive særdeles forøget ved Deres Selskab, Sir," svarede Master Pith. "Maa jeg ikke bede Dem tage en Stol, og hvile Dem."

"Hjertelig gierne, Gentlemen; thi, sandt at sige, kan disse Damer ret holde en Fremmed varm. Jeg er netop sluppen ud af hvad jeg kalder en Kategorie."

"Det lader dog som De er sluppen derfra med Livet, Sir," bemærkede Pindar, og tog ganske rolig den Andens Person i Diebyn — "som er mere end hvad der vederfares ethvert udenlandsk Dyr der bliver spærret inde."

"Ja, jeg takker saamæn ogsaa min Gud for, at jeg har kunnet gjøre det; og det er dog noget ganske antageligt hvad jeg har udført," svarede Capitainen, og tørrede sig atter. "Jeg har tjent i den franske Krig — Truxtonkrigen som vi kalder den — og imellem Solv og Femten havde jeg endel at bestille med Engländerne med Kaperier, og nu for ganske nylig havde jeg en Skærmydsel med de vilde Araber dernede ved Kysten af Afrika, men det forekommer mig Alt som at slaas med Sneebolte i Sammenligning med den varme Dyst, Raanok mod Raanok, her

iaften. — Jeg gad nok vidst, om det er tilladt at prøve en Cigar i disse Conversationons, Gentlemen?"

"Det troer jeg vist, Sir," svarede Pindar ligegyldigt; "maa jeg skaffe Dem Ild?"

"O, Master Truck!" raabte Mistress Legend, og fulgte det jagede Dyr til dets Krog, som man kunde forfølge en anden Deserteur; "Instinctet har ført Dem hen til dette gode Selskab. Nu er De netop i den amerikanske Klogets * Focus."

"Efter netop at være sluppen ud af de amerikanske Kloers** Focus," hvistede Pith.

"Lor jeg selv præsentere Dem. Master Truck, Master Pindar, Master Pith, Master Gray — De maae virkelig, Gentlemen, være saa lykkelige at blive bekendt med hinanden, da De hører til samme Fag!"

Capitainen reiste sig, og trykkede hjertelig hver enkelt Gentlemans Haand, thi han havde dog i det Mindste den Trøst, at nyde en heel Deel Introductioner den Aften. Mistress Legend forsvandt atter for at sige noget Fortræffeligt til et eller andet Vidunder.

"Det glæder mig at gjøre Deres Bekendtskab, Gentlemen," sagde Capitainen. "Hvad Fart gjør De?"

* talent.

** talons.

„Hvad Navn vil endog vil give den,” svarede Master Pindar — „kan vi dog neppe siges at gaae for de Vind.”

„Altsaa ingen Indiefarer, for ellers vilde jo Passaten i det mindste lade Dem sætte Læseil til.”

„Nei Sir; — men der staaer Master Moccasin, der for ganske nylig har sat sig ned *secundum artem* for den indiske Handel, og har allerede skrevet to Noveller deri, og begyndt en tredje.”

„Har De alle fast *Emploi*, Gentlemen!”

„Saa fast som Inspirationen tillader,” sagde Herr Pith. „Folk af vort Fag maa enten benytte det gode Veir, eller slet ikke arbejde.”

„Det har jeg ogsaa tidt sagt mine Nædere, men 'let og affted' lyder stedse Seilordren. Da jeg var ung laae Skibet i Havnen og ventede paa god Vind, men nu letter det og stæffer sig den. Det lader som Verden bliver ung medens jeg bliver gammel.”

„Det er en Landsby-literatus, Gray,” hviskede Pindar.

„Det er tydeligt, at her er en Mystification,” — var Svaret: „stakkels Mistress Legend har her faaet fat paa et omstreifende Marviin, og ved et Slag af sin Tryllestav forvandlet ham til en literair Boanerges. Sagen er saa klar som Dagen, thi den værdige Person lugter af Tjære og Cigarrøg. Jeg seer Master Effingham staae

der og lee ud af Dienkrogene; jeg vil derfor gaae hen, og skal snart komme efter Sandheden."

Poeten gjorde som han sagde, og kom snart tilbage igien, og det lykkedes ham at gjøre sine Venner bekendte med Sagens sande Sammenhæng. Efterretningen om Capitainens virkelige Stand bekræftede den forekommende Trio i dens Ønske om at hjælpe Sømanden til at faae sin Rygelyst tilfredsstillet, og det lykkedes Master Pith at give ham en Fidibus uden at blive en aabenbar Deeltager i Sammensværgelsen.

"Vil De ikke selv tage en Cigar, Sir?" spurgte Capitainen, og bød Master Pindar sin Cigardaase.

"Nei Tak, Master Truck; jeg ryger aldrig, men jeg holder særdeles meget af Lugten. Maa jeg bede Dem begynde saa snart som muligt."

Saaledes opmuntret tog Capitain Truck to eller tre Drag, og strax efter bleve Bærelserne opfyldte med en ægte Havannahduft. Saa saare det mærkedes, foer det hele litteraire Kobbet afsted efter Lugten, og Master Gun benyttede sig af det derved foranledigede Oprør til at slurve hen til de tre Spøgefugle i Krogen, der med alvorlig Mine stod og glædede sig over Scenen som ligesaamange Dervischer.

"Saa sandt jeg lever," udbød Lucius Junius Bru-

tus, „staaer ikke Forfatteren til æ—æ—æ og ryger virkelig paa en Cigar! — Det er da yderlig piquant!”

„Bebrager mine Dine mig, eller er det ikke Forfatteren af e—e—e der ryger os Alle til?” hvistede Miss Annual.

„Nei, det kan dog aldrig være rigtigt,” sagde Florio, med en dogmatisk Sentimentalitet. „Alle Tidskrifter ere enige i at det i Gammel-England er ugentilt at ryge.”

„De har aldrig taget mere feil, kære Florio,” bemærkede D. D. B. E. med en kurrende Stemme; „den nyeste Roman, der spiller i Hverdagslivet, har et Capitel, hvor Helten og Heltinden begge to ryge i Declarations-scenen.”

„Nei virkelig! — det forandrer Sagen. Man maa virkelig ikke ønske at blive bag ud efter en saa stor Nation, og ei heller at være langt forud. Na, Capitain Kant; De vilde vel ikke have den Godhed at sige mig hvad vore Venner i Canada siger; bliver Tobaksrygning taalt der i godt Selskab, eller bliver den ikke taalt? Canadierne maae dog i det mindste gaae foran os.”

„Aldeles ikke, Sir;” sagde Udgiveren med den blideste Stemme; „det er revolutionairt og jacobineragtigt.”

Men Damerne seirede, og ved en Procedure, der var eiendommelig for hvad man kunde kalde et 'lettroende' Statssamfund, drev de dennesinde deres Mening igiennem.

Denne Procedure bestod ligesom i at lade een Fiction gjælde som Autoritet for en anden. Det Factum, at Tobaksrygning blev breven saa vidt i England at Geistligheden virkelig smøgede Cigarer paa Prækestolen, blev bekræftet ved selve Master Trucks Autoritet, og da hans nærværende Bestielse dermed blev sat i Forbindelse, anstaae man dette Punkt for afgjort. Endog Florio gav efter, og hans plastiske Gemyt fandt snart i denne Skik de tusinde Skionheder der hidtil var undgaet samme. Alle Literati samlede sig i en Rundkreds om Capitainen for at nyde dette Skuespil, skøndt det rigtignok lykkedes den ærlige gamle Sogut at puste flige Røgstykker fra sig, at de bleve holdte i tilbørlig Afstand. Hans fire alvorlige Raboer sneg sig bag om Røgbarrieren, hvor de holdt sig for tilstrækkelig dækkede mod Skjørternes Angreb, i det mindste for en Tid.

„For jeg spørge Dem, Master Truck,“ spurgte S. R. W. „om det almindelig er antaget i de engelske Kredse, at Byron er en Udvikling af Shakspeare, eller Shakspeare en Nyancering af Byron?“

„Begge Dele, Marm,“ sagde Capitainen, med en Rørlighed, der vilde have gjort Aristobulus Ure, thi man havde plaget ham saa længe til han var bleven fræk; og i det han benyttede Leiligheden til at kneppe Aften af

Sigaren, tilføiede han: „Alle hælde til den første Mening, og nogle enkelte til den sidste.”

„Hvilken Fiinhed!” — mumlede En. „Hvor delicat!” hvistede en Anden. „En værdig Beskedenhed!” udbød en Tredie. „Saa engelsk!” udbød Florio.

„Mener De, Master Truck,” spurgte D. D. B. C. „at der er mere Pathos i Littles profane Digte end i Moores hellige Sange, eller at der i Moores hellige Sange er mere Følelse end i Littles profane Sange?”

„Lidt af begge Dele, Marm, og endda lidt tilovers. Jeg mener der er 'lidt'* hos den Ene og 'mere'* hos den Anden.”

„Tor jeg spørge Dem, Sir,” sagde S. R. P. „om De udtaler Byrons Elsterindes Ravn Guy—kee—oh—ly eller Gwy—ky—o—lee?”

„Det kommer an paa hvordan Vinden er. Er den paalands, saa siger jeg for det Næste, „oh!—lee!”** er den fralands, oh—ly***.”

„Ypperligt!” udbød Florio betagen af Beundring. „Hvem kunde vel her tillands have sagt noget saa flaaende.”

* lidt — little. mere — more.

** Roer i Læ.

*** Op med Roret.

„Det er i Sandhed meget vittigt sagt,“ bemærkede Miss Monthly; — „hvad betyder det?“

„Hvad det betyder! — Mere end hvad almindelige Sjæle baade see og føle. Al! Englænderne ere sandelig en stor Nation! — hvor behageligen han ryger!“

„Mig forekommer han at være den allermest interessante Mand vi have havt herovre,“ bemærkede Miss Annual, „siden Scott's sidste Buste!“

„Spørg ham, kiære D. D. B. E.“ hviskede Juliette, som var lidt ængstelig, paa Grund af at hun endnu ikke havde ladet Noget trykke, „aa, spørg ham, hvilken Følelse han anseer for mest ekstasisk, Haab eller Fortvivlelse?“

Overeensstemmende med Anmodningen blev Spørgsmaalet fremført af den meer erfarne Dame, som imidlertid dog først skyndsomt fik sagt til sin ungdommelige Søster, — „Du maa kun have følt grumme lidt, Barn, eller Du maatte have vidst, som noget ganske lige fremt, at det er Fortvivlelse.“

Den ærlige Capitain tog imidlertid ikke Sagen saaledes, thi han benyttede Leiligheden til at tænde en ny Cigar, og fastede derpaa den endnu rygende Stump ned igiennem Mistress Legends Caminrist, igiennem to Rader Literati, og det saa rolig, som han siden efter pralede af, han under andre Omstændigheder vilde have fastet den over-

bord. Til Lykke for hans Rygte for Sentiments, tog han 'extasist,' (et Ord, han aldrig før havde hørt), for 'erratist,' og — som han nu mindedes en heel Deel phantaserende Affindige, han havde seet, — svarede han rask:

„Fortvivlelse, fra først til sidst.“

„Det vidste jeg nok,“ sagde Gen.

„Det ligger i Naturen,“ tilføiede en Anden.

„Det kan Alle og Enhver føle er Sandhed,“ bemærkede en Tredie.

„Det Punkt kan vi nu ansee for afgjort,“ raabte Florio; „og jeg haaber, at der ikke skal blive sagt mere derom.“

„Det er dog en Opmuntring for dem, der forske efter Sandheden,“ bemærkede Capitain Kant.

„Lor jeg spørge den velærværdige, høiærværdige Master Truck,“ spurgte Lucius Junius Brutus efter Junii Bruti og Bruti forenede Anmodninger, „om Prindsesse Victoria ryger?“

„Om hun ikke gjorde det, hvad Kart var der da ved at være en Prindsesse? — De ved dog vel, at al den Tobak, der confiskeres i England, gaaer til Kronen med Afdrag af Ungavernes Deel.“

„Jeg opponerer mod denne Skik,“ bemærkede Capitain Kant, „som irrelegiøs, fransk og smagende af sans-

culottisme. Jeg vil gierne erkende dette ophoiede Exempel som en Undtagelse, men ellers overalt vil jeg paaatae, at Tobaksrygen smager af Bantro. Den preussiske Regiering, den allerbedste for nærværende Tid, ryger aldrig."

"Han troer nok det er et Monopol for ham," hviskede Pindar til Capitainen; "men blæs De kun væk, bedste Sir, og han vil snart være afveien."

Capitainen nikkede, trak Daasen frem, tændte nok en Cigar, og som Gien svar paa den misundelige Bemærkning, stak han nu en Cigar ind paa hver Side af Munden, havde nu snart faaet dem begge to i fuldt Træk, og holdt dem der næsten en heel Minut.

"Det er det ægte Pitoreske i selstabelig Forlystelse!" udbød Florio, og løstede begge Hænderne op betagen af Henrykkelse. "En ganske homerisk Skif! Ah! Englænderne ere en meget stor Nation!"

"Jeg vilde saa gierne vide med Bestemthed, om der virkelig har været sli en Person til som Baron Mynchavsen?" sagde Juliette, der nu havde faaet Mod efter sit Held med det sidste Spørgsmaal.

"Jo vist har der, Miss," svarede Capitainen giennem Tænderne og nikkede. "Det var en rigtig Reisende den; og En der kiendte ham godt, bandte paa, at han ikke havde fortalt det Halve af hvad der var hændt ham."

„Hvor det er behageligt at faae dette at vide fra denne cphøiede Kant!“ udbroød Miss Monthly.

„Er Gatty (Goethe) virkelig død?“ spurgte Longinus; „eller er Efterretningen derom blot en metaphysisk Apotheose af hans mægtige Aand?“

„Han er død, Marm — steendød — død som en Gild,“ svarede Capitainen, som saae en diebliskelig Frelse i at faae saa Mange ihjel som muligt, om de endog sidenester atter skulde komme tillive.

„Det er ikke at spørge om, at De jo har været i Frankrig, Master Truck?“ sagde Lucius Junius Brutus, med en spørgende Tone.

„I Frankrig! — Jeg var i Frankrig inden jeg var ti Aar gammel. Jeg kender hver Plet der, ligesaa Havre de Grace til Marseilles.“

„Vil De ikke være saa god at sige os om Chat—tobri—ongs Phantasie er mere uddannet end hans Forstand, eller hans Forstand er meer uddannet end hans Phantasie?“

Nu kende Capitain Truck saa temmelig til Baron Münchhausen og til hans eieendommelige Fortjenester, men Châteaubriand var en Skribent, han ikke kende det Allermindste til. Efter et Dieblisk Pause, og med den Overbeviisning, at Tilstaaelsen af hans Uvidenhed vilde gjøre det af med ham, (thi den gamle Mand begyndte

at lide under Indflydelsen af Stedets Atmosphære), svarede han roligt:

„Ah! Det er Chat—t o—bri—ong, De mener! Bare Phantasie. Bare Phantasie, Sir, og desuden en Slump Forstand.”

„Hvor jævnt og ligefremt!”

„Glaaende!” udbød Florio.

„En ægte Jacobiner!” brummede Capitain Kant, der stedse blev fornærmet, naar Andre end han selv tog sig Friheder med Sandheden.

Her mærkede de fire Spøgesugle i Krogen, at man stak Hovederne sammen i Klyngen, og at Selskabets Arriergarde begyndte at forsvinde lidt efter lidt, medens det var tydeligt at see, at Mistress Legend var fortviolet. Efter et Par Minuters Forløb vare alle Romerne borte. Florio forsvandt snart efter, skærende Tænder i poetisk Raserie, og selv Capitain Kant, hvor rast han end var til at see Sandheden under Dine, blæste til Retirade. Alphabetet fulgte efter, og selv Annualen og Monthlyen trak sig bort, med saa høitidelige og afmaalte Afstedcomplimenter, at den stakkels Mistress Legend var i den yderste Fortvivlelse.

Eva, der anede Ubehageligheder, var gaaet først bort, og et Par Minuter efter gjorde ogsaa Master Dodge sin

Compliment, efterat han havde været meget ivrig med at hviste og gesticulere omkring i Klyngen. Denne Persons Misundelse var nemlig i den Grad bleven ham for mægtig, at han havde ladet Ratten slippe ud af Sækken. Nu var der ikke flere tilbage end Selstabet, der stod forstandset bag ved Røgen, og Fruen i Huset. Med den største Alvorlighed foreslog Pinbar Capitainen, at de skulde gaae hen og nyde et Maaltid Østers i Compagnie, og da Forslaget med Glæde var bleven antaget, stode de alle op paa eengang for at tage Afsted.

„Det har været en særdeles hyppertig Aften, Mistress Legend,” sagde Pinbar, og meente aldeles hvad han sagde; „virkelig den behageligste, jeg nogensinde har tilbragt i et Huus, hvor man tilbringer saa mange behagelige.”

„Jeg kan ikke tilfulde bevidne Dem min Tak for den Behagelighed, De har skienket mig ved at have gjort mig bekendt med Master Truck,” tilføjede Gray. „Jeg skal søge hans Omgang saa meget det staaer i min Magt, thi det er den hyppertligste Person man kan tænke sig.”

„Det har virkelig været en hertilg Aften, Mistress Legend!” ytrede Pith, som han gjorde sit Buk; „jeg vil længe mindes den, og jeg mener den nok kunde fortjene at besynges i Vers.”

Sun gjorde sig Umage for at see sympathetisk og sensu-

Eva Effingham, 1—4 S.

timentalst ud, fiendt Dæmonen indenfor neppe kunde bære sig for at grine Mistress Legend lige i Ansigtet. Imidlertid fik han dog stammet nogle Complimenter frem, og gik.

„Naa, god Nat, Marm,” sagde Capitain Truck, og rækkede hende hjertelig Haanden. „Det har i det Hele været en meget morsom Aften, fiendt det holdt lidt haardt i Begyndelsen. Holder De af Skibe, saa skulde det glæde mig at vise Dem Kahytten paa Montauken, naar jeg kommer tilbage; og skulde De nogensinde tænke paa Europa, saa lad mig anbefale Dem Routen over London, som ingen af de fletteste. Vi skal nok skaffe Dem det mageligt, og lad mig raade for Stadsstkaffet; det er Noget, jeg forstaaer mig paa.”

Ikke en eneste af Spøgefuglene lo, førend de sadde ligeoverfor Østerferne; men saa brød de ud i en almindelig og vedholdende overgiven Latter, og kom tilbage dertil, mellem Retterne, som til Omkødet af en Sang. Capitain Truck, der var usædvanlig godt fornøiet med sig selv, forstod vel ikke Meningen af al denne Raadhed; men sidenestor har han dog erklæret, at han aldrig havde truffet paa et hjerteligere eller morsommere Selskab end hans fire sidste Kamerader den Nat.

Hvad den litteraire soirée angaaer, da har man derover iagttaget den allerdybeste Tausked, eftersom ingen

af de vittige Hoveder der vare forsamlede, have fundet det passende at besynge den paa Vers, og Florio virkelig har revet et Leiligheds impromptu istykker, han havde arbeidet paa hele den foregaaende Dag.

Syvende Capitel.

I Altes Liv er en historisk Gang,
som de heifarne Tiders Art afbilder:
Hvo ret vil agte paa den, han kan spaae,
og træffe i det Hele grant paa Ting,
som end til Liv ei kom.

King Henry IV.

Morgenens efter spiste Baroneten Frokost i State-street. Over Bordet blev der kun talt lidet om den foregaaende Aftens Begivenheder, om man end smilede til hinanden, naar Dinene mødtes og Mystificationen saidt dem ind; kun Grace saae alvorlig ud, thi hun havde været vant til at betragte Mistress Legend som en meget forstandig Person, og hun havde endog haabet at de fleste af de Personer, der pleiede at figurere i hendes Sale, virkelig vare de dygtige Personer, de gjorde Fordring paa at ansees for.

Formiddagen blev anvendt til at besee de Dele af Byen, der tilhørte Forretningslivet, og en Tour var bleven arrangeret under John Effinghams Auspicer udtrykkelig i dette Niemed, og da det var meget koldt i Veiret, førte de da, om endog Veien kun var kort, og tog alle afsted omtrent Klokken tolv.

Grace havde nu opgivet at vente beundrende Blik fra Eva angaaende nogen af de sjeldne Dyr i Ny-York, da hendes Cousine havde anseet det for nødvendigt at betro hende, at i det mindste sammenlignelsesviis, kun lidet var at sige om disse Provindsmirakler. Selv Mademoiselle Biesville havde begyndt at tale ganske jevnt hen om Tingen, nu da Nyhedens heftige Følelser havde sat sig, og den skarpsindige Grace kom snart efter, at naar Mademoisellen gjorde nogen Hentydninger paa lignende Gienstande i Europa, det da altid var paa saadanne som eksisterede i en eller anden Riikstad. Der fandt desaaarsag en stiltiende Overeenskomst Sted, ikke at tale om Sligt, og blev der dog sagt Noget, da stete det leilighedsviis, som noget der var uadskilleligt fra Samtalens regelmæssige Gang.

Da de vare komne til Wall-street, holdt Vognen stille, og Herrerne steg ud. Den skarpe Lust fik Damerne til at blive siddende i Equipagerne, hvor da Grace gjorde

fig Umage for at forklare Tingen for Selstabet, saa godt hun kunde.

„Hvad mon alle de Menneſter har ſaa travlt med?“ ſpurgte Mademoiſelle Bieſville. (Samtalen blev ført paa Franſt, men for den almindelige Læſers Skyld, vil vi give en fri Oveſættelſe deraf.)

„Med Dollars, troer jeg, Mademoiſelle. — Har jeg Ret, Grace?“

„Jeg troer det,“ ſvarede Grace, og lo, „ſkiøndt jeg kun kender lidt meer end Du til denne Deel af Byen.“

„Quelle ſoule! — Er den Bygning mon fuld af Dollars, hvor alle de Gentlemen gaae ind? — Hvor der er en Trængſel.“

„Det er la bourse, Mademoiſelle, og den maa være godt forſynet, efter den Fod at dømme, hvorpaa de Fleſte af dem, leve. Der gaae Oncle Jack og Sir George ind i Klyngen.“

Vi ville nu et Par Minuter forlade Damerne i deres Vogne, og ledsage Herrerne paa deres Wei til Børsen.

„Nu ſkal De ſnart ſaae at ſee Noget, der er eiendommeligt for dette Land, Sir George Templemore,“ ſagde John Effingham, „og Noget ſom vel er en Reiſe over Havet værd. De har været paa den kongelige Exchange i London, og paa la bourse i Paris, men ſlig en Scene, jeg nu ſkal føre Dem ind i, har De endnu aldrig været

Vidne til. I Paris har De seet det ubehagelige Skuespil af Fruentimre, der offentlig speculere i Fonds, men det er dog kun Bagateller i Sammenligning med hvad De vil faae at see her."

Under denne Samtale førte John Effingham Baroneten op ad Trappen til en af de betydeligste Auctionairers Contoir. Baggene vare beklædte med Kaart over Huse, Jordlodder, Gader og hele Byer.

"Her er Brændpunktet for hvad Master Aristobulus Bragg kalder Byhandelen," sagde John Effingham, da de stode lige midt iblandt alle disse Forunderligheder. "Her kan De faae hvad Slags Grundeiendom, Hjertet kan ønske. Vil De have en Villa, saa er her et heelt Doulin. Af Landeiendomme ere over et heelt hundrede tilsalg; her er kun en fem ser Gader, og her er hele Byer, af forskjellige Udstrækning og Værdie, Alt efter Riighedens Befremmelighed."

"Men forklar mig dog; — det overstiger min Fattesvane."

"Det er ligefrem efter Bogstaven. Vil De ikke vare saa god at trine her hen, Master Hammer. — Holder De Auction idag?"

"Ikke synderligt, Sir. Kun et Par hundrede Lodder af denne D, og en syv otte Landeiendomme, med samt en lille Bygdby."

„Vil De ikke meddele os denne Eiendoms Historie her, Master Hammer?“

„Med største Fornøielse, Master Effingham; vi veed De har Formue, og haaber at De skal faae Lyst til at kobe. Denne Eiendom har for en fire fem Aar siden tilhørt gamle Volkert Van Brunt, hvor han og hans Familie har levet over et heelt hundrede Aar af at sælge Melk. For to Aar siden solgte Sonnen den til Peter Feeler for et hundrede Dollars per Acre, eller for en Sum i det Hele af fem tusinde Dollars. Foraaaret efter solgte Master Feeler den til John Search, den forbovnestte Speculant vi har, for fem og tyve tusind; Search solgte den allerede igen efter underhaanden til Nathan Rife for halvtredstusindstyve tusind; og Rife havde allerede inden Kiøbet afhændet den til et Interessentskab for et hundrede og tolv tusind Contanter. Kaartet skulde egentlig tages ned, for det er nu allerede otte Maaneder siden vi stykkede det ud ved Auction for den store Summa af tre hundrede tusind Dollars. Som vi har faaet vore Procenter saa betragter vi denne Eiendom som udgaaet af Handelen for en Tid.“

„Har De flere Eiendomme, Sir, der har en lignende vidunderlig Historie om en hurtig Stigen i Værdie?“ spurgte Baroneten.

„Alle disse Bægge ere behængte med Raart over Giendomme af samme Beskaffenhed. Nogle ere stegne to og tre tusind Procent i fem Aar, og andre kun nogle faa hundrede. Man kan ikke gjøre nogen Beregning, for det Hele er Liebhaberi.“

„Men hvorpaa er da denne uhyre Stigen i Værdie begrundet! — Strækker Byen sig ud til disse Jorder?“

„Den strækker sig endnu meget længer, Sir; det vil sige paa Papiret. Taler vi om Husene, saa er der rigtignok omtrent en Miilsvei inden vi komme dertil. Det kommer for en stor Deel an paa hvad Navn, man giver en Ting; havde gamle Van Brunts Giendom her beholdt sit gamle Navn, a farm,* vilde det have opnaaet en farme=Pris, men saa saare det blev inddeelt og affat —“

„Affat!“

„Ja, Sir; affat med tydelige Linier, med God og Tommer, istedetfor i acres. Saa saare den rigtig var bleven affat, hævede den sig til sin egentlige Værdie. Vi har ellers en stor Strækning paa Havsens Bund, der staaer i gode Priser fordi den er godt affat.“

Herrerne takkede Auctionarius for hans Forekommenshed, og gik.

„Lad os nu gaae ind i Auctionssalen,“ sagde John

* Bondegaard.

Effingham; „der kan De domme om den Mand, eller den Energie, som det her kaldes, som i dette Dieblisk besjeler denne store Nation.”

„De gik nu ned og blandede sig i Mængden, hvor Folk i Sneseviis heftig overbød hinanden, under det be-
dragerste Haab at vorde rige ved at drive en indbildt
Værdie endnu høiere i Veiret. Een kigte nogne Klipper,
en Anden Flodgrunde, en Tredie en Cump, og Alle og
Enhver — paa Kaartets Autoritet. Bore to Jagttagere
forbleve en Tid lang tause Tilskuere af denne Scene.

„Den første Gang jeg traadte ind i denne Sal,” sagde
John Effingham som de forlod Bygningen, „forekom det
mig, som om den var fuld af vanvittige Menneſker; og
ſiondt jeg nu har været her flere Gange, har Indtrykket
ikke ſynderlig forandret ſig.”

„Og alle diſſe Menneſker ſætte deres Eiendom paa
Spil for den emaginaire Burdering, Auctionarius talte om?”

„De spille ligesaa ubefindigt ſom den der ſætter ſin
Eiendom paa et Lærningekæſt. Saa aldeles har Salens
ſkabet betaget dem Alle tilhobe, at den ſoleklare Sandhed,
en Sandhed, der er ligesaa aabenbar ſom enhver anden Natu-
rens Lov, at nemlig Intet kan ſtøttes uden Grundbold, alde-
les bliver overſeet, og Den, der her i denne Bygning vilde
komme frem med Principer, ſom bitter Erfaring nok om

nogle saa Nar vil bringe hele Verden til at erkiende Rigtigheden af, han maatte i Sandhed prise sig lykkelig, om han undgik at blive stenet. Jeg har været Vidne til mange overdrevne Speculationer af det Slags, men aldrig nogensinde truffet en saa grov, saa almindelig udbredt og saa foruroligende Speculation, som denne."

"Forudseer De da alvorlige Følger af Reactionen?"

"I saa Henseende ere vi bedre faren end ældre Nationer, thi Landets unge Alder og virkelige Stof vil afvende meget af Faren; men jeg forudseer et frygteligt Slag, og at den Dag ikke er langt borte, da denne By vil vaagne op, og erkiende Illusionen. Det, De her seer, er kun en liden Deel af den Forkæerthed der eksisterer, thi den gaaer igiennem hele Samfundet, enten under den ene eller anden Skikkelse. Overdrevnen Udstedelse af Papirpenge, ubetænksom Credit, der begynder i Europa og strækker sig over hele Landet, og urigtige Begreber om Værdien af deres Eiendomme, som for fem Nar siden Intet eiede, har aldeles forstyrret Tingenes sædvanlige Egevægt, og Penge er bleven saa aldeles Maalet for deres Bestræbelser, at de have hørt op at betragte dem som blot Middel. Verdenshistorien kan rimeligviis ikke vise os et lignende Exempel paa et udstrakt Rige, der saa aldeles er undergivet denne skadelige Indflydelse, som Til-

fældet er med vort eget Fædreland for nærværende Tid. Alle Principer blive opslugte af denne altbetagende Attraa efter Binding: og Nationalkraft, vedvarende Sikkerhed, Selvfabets sædvanlige Regler, Landslove, Constitution, og Alt hvad sædvanligt er Menneskene dyrebart, er forglemt, eller fordreiet, for at vedligeholde denne Tingenes una-
turlige Stilling."

"Det er ikke blot noget ualmindeligt, men det er rædsomt!"

"Begge Dele. Hele Samfundet befinder sig i samme Tilstand som en Mand, der begynder at blive perialiseret, og som bliver ved at fylle det ene Glas ned efter det andet, under den falske Idée, at han blot holder Naturen i sine sædvanlige Funktioner. Denne vidtudstrakte Forblindelse naaer fra Kysten ligetil de yderste vestlige Grændser, thi, om der end er en suffisant Grund for en Deel af denne indbildte Giendom, er dog det Virkelige saaledes blandet sammen med det Falske, at kun den meest grantseende Jagttager kan drage Skielnelinien, og, som sædvanligt skeer, beholder det Falske Overvægten."

"Efter Deres Beskrivelse, Sir, var det hollandske Tulipanraferie Bagatel, sammenlignet med dette?"

"Principet var aldeles det samme som i vores, men

ubetydeligt i sin Udstrækning. Kunde jeg føre dem igiennem disse Gader, og gjøre Dem bekendt med alle de hemmelige Interesser, Forhaabninger, Sieglebilleder og Daarstaber, der betage Menneskenes Sind, vilde De, som en rolig Tilskuer, forbauses over hvor Menneskeslægten kan føres bag Lyset. Men lad os gaae videre, og vi træffer vel sagtens paa Noget, der kan tjene os som Exempel."

"Master Effingham. — Om Forladelse, Master Effingham," sagde en Kiebmand med et meget gentilt Udvortes, der gik og spadserede omkring i Børsalen — "hvad siger De nu om vor franske Strid?"

"Jeg har ytret for Dem Alt hvad jeg har at sige om denne Sag. Da jeg var i Frankrig, skrev jeg Dem til, at den franske Regiering ikke var tilfunds at gaae ind paa Tractaten; siden har Resultatet godtgjort denne Menings Rigtighed. De har den franske Statsministers Erklæring om, at Pengene ikke ville blive betalte uden en Undskyldning fra Regieringen her; og jeg har sagt Dem min Mening, at Beirhanen paa Kirketaarnet hist henne ikke vil vende sig mere let end hele denne Politik vil blive forladt, om Noget skulde hænde i Europa, der gjør det nødvendigt, eller det franske Ministerium kunde ansee det for muligt at dette Land vilde stride for et Princip. See,

dette er min Mening, og De kan nu sammenligne den med Facta, og selv dømme."

"Det er Altsammen den General Jackson's, det Uhyres Bærk, Sir! Havde hans Gesandtskab ikke fundet Sted, Master Effingham, vilde vi have Pengene for længe siden."

"Havde hans Gesandtskab ikke fundet Sted, eller ogsaa et andet afgjørende Skridt, Master Bale, havde vi aldeles ikke faaet dem."

"Ja, bedste Sir, jeg veed nok, at Deres Hensigt er god, men jeg er bange for, De er forud indtaget mod denne fortræffelige Mand, Kongen af Frankrig! Fordom skader betydeligt Retsfærdighedsfølelsen, Master Effingham."

Og Master Bale rystede paa Hovedet, smilede, og forsvandt blandt Mængden, tilfulde overbevist om, at John Effingham var en partist Mand, og at han selv var den eneste Liberale og Retsfærdige.

"See her har vi nu en Mand, der hverken mangler Dygtighed eller Retsfærdighed, og dog tillader han sin Interesse og dette Speculationsraferie at overstygge hele hans Retsfærdighedsfølelse, Kiendsgierninger der ere saa klare som Dagen, og de eneste Regjeringsprinciper der kan haandhæve et Lands Sikkerhed."

"Han frygter Krig, og har ikke lyst til at troe paa Kiendsgierninger, saa længe de tjene til at forøge Faren."

„Netop; thi selv Klogt bliver en fordreiet Egenkab, hvor Menneskene leve under en slig Forkeerthed som den, der nu eksisterer. Disse Mennesker leve som Daarer, der sige, 'der er ingen Død!'”

Her kom Herrerne hen til Damerne, og de fiørte nu igiennem en Mængde smalle krogede Gader, bebræmmede med Pothuse, opfyldte med den civiliserede Verdens Producter.

„Meget af alt Dette er ogsaa en Deel af samme beslagelige Blændværk,” sagde John Effingham, som Equipagerne langsomt bevægede sig frem i de opfyldte Gader. „Den, der sælger sine Landactier med en Fordeel der grunder sig paa Crediten, bilder sig ind, at han er rig, — og han forbedrer sin Levemaade i Forhold dertil; Drenge fra Landet bliver Riebmand, eller hvad man her kalder 'Riebmand', og faaer en Credit i Europa der hundrede Gange overstiger hans Formue, — og forsyner sig med Hensyn til disse indbildte Fornødenheder. Gaalebes bliver enhver Klasse af Samfundet oversyldt med Lytteriddere, den samme ubesindige Daarstabs vidtudsprede Idees Døgnslagere. Flere Millioners Værdie gaae ud fra disse Gader, og nære deres Forsængelighed, som holde sig selv for rige, fordi de ere i Besiddelse af et eller andet indbildt Pant for Betalingen af Avancen, ligesom de,

Auctionariusssen omtalte, og som har en saadan Sikkerhed for den eventuelle Betaling, man kan finde ved at sige, at en Ting er hundrede Dollars Værd, som i Virkeligheden kun har en eneste Dollars Værdie."

"Viser Virkningen af denne Tingenes Forsatning sig ogsaa i Hverdagslivets Forhold?"

"Overalt. Attraa efter pludselig at vorde rig har betaget alle Glasser. Selv Fruentimre og geistlige Folk ere befængte dermed, og vi leve under det Herredømme, der af alle har den allerfordærveligste Indflydelse — 'Pengegridsthedens.' Jeg vilde fortvivle over mit Fædreland, om jeg ikke følte mig overbevist om, at Sygdommen er altfor voldsom til at vare ved, og ikke nærede det Haab, at Tiden for den rolige Overveielse og for Anger, der maa komme, vil staae i Forhold til Anledningen."

Da Selskabet havde taget denne Deel af Byen i Dieffen, kjørte det tilbage til State-Street, hvor Baroneteu blev til Middag, da det var hans Hensigt at tage til Washington den følgende Dag. Afteden om Aftenen var hjertelig og venstabelig. Master Effingham, der havde en særdeles Agtelse for sin sidste Reisefælle, bad ham ret meget om at besøge Bjergene i Juni, da han havde bestemt at tage til sit egentlige Hjem til den Tid.

Som Sir George sagde Adieu, begyndte Klokkerne

at klemte. I Ny-York bliver man saa vant til denne Alarm, at der næsten var forlebet en heel Klokketime inden den Effinghamste Familie begyndte at lægge Mærke til at Alarmen endnu vedvarede. En Tjener blev da nu sendt ud for at høre sig for, og efter hans Rapport var Sagen alvorligere end sædvanlig.

Hvad Hyppigheden af disse Ulykker angaaer, balancerer man imellem Constantinopel og Ny-York. Det er noget ganske Almindeligt, at en tyve eller tredive Bygninger brænde af paa dette sidste Sted, og at de der boe i samme Qvarteer, ere uvidende om de nærmere Omstændigheder derved, indtil Bladene oplyse dem derom; thi den idelige Gientagelse af Alarmen gjør deres Dre døvt og deres Følelse stump for Signalerne. For et Par Rætter siden havde der været en meer end almindelig stor Ildbrand, og Rygtet gik, at den strenge Kulde, og Glansernes og Sproiternes Tilstand nu forøgede Faren. Da Herrerne Effingham hørte Dette, svøbte de deres Kapper om sig, og gik sammen ud paa Gaden.

„Det lader til at have noget mere at betyde end sædvanligt, Ned,” sagde John Effingham, og saae op mod den sortegule Hvælving, hvorigiennem de klare Luer begyndte at vise sig. „Det er ikke langt borte, og lader til at være alvorligt.”

De fulgte med Sværmen, og befandt sig snart ved Brandstøbet, der var lige i Centrum af den Mæsse Pakhuse, eller Magasiner, John Effingham for nylig havde omtalt. Et lille smalt Stræde, med høie Bygninger paa begge Sider, stod allerede i lys Lue, og den Fare, der var forbundet med at nærme sig den glødende Gæse, i Forbindelse med Brandredskabernes stivfrosne Tilstand, Brandfolkene's Udmattelse efter de foregaaende Anstrengelser, og den rasende Kulde, det var bleven om Aftenen: Alt bidrog til at give Sagerne et i høieste Grad foruroligende Udseende.

Brandfolkene i Ny-York have det Fortrin for dem i andre Stæder, som Veteranen erholder for Recruten. Men de bedste Tropper kunne tabe Fatningen, og ved denne mindeværdige Begivenhed, bleve de berømte Brandfolk, af flere forskellige Grunde, for en Tid kun lidt mere end blotte Tilskuere af denne frygtelige Scene.

En Time eller to lod det som om alle Anstrengelser for at standse Ildsvaaden virkelig vare forgieves, og selv den Allermødigste og Ufortrødne vidste neppe hvorhen han skulde vende sig. Mangel paa Vand, de utallige Punkter der fordrede Hjælp, Ilden, der fra et fælleds Centrum udbredte sig i alle Directioner giennem de utallige uregelmæssige og snevre Gader, og Umuligheden af at ud-

holde den forfærdelige Hede i de smalle Stræder: Alt dette lagde Fortviivelse til Scenens Rædsler.

De, der stode tæt ved Ildmasserne, frøs paa den ene Side under Rattens grønlandske Kulde, medens de vilde Luer næsten trak Blærer paa deres Legeme paa den anden Side. Der var noget Rædsomt i denne Elementernes Kamp, og Naturen syntes at samle Heden sammen indensfor de snævreste mulige Grændser, ligesom for at forøge dens Kraft. Virkningerne vare forfærdelige, thi det lod som om hele Bygninger faldt sammen ved den blotte Berørelse, altsom de tallede Flammer omsnoede dem med Luegevandter.

Da nu alle Mand vare paa Færde saa langt man kunde høre Alarmen, om end den almindelige Raaben havde ophørt, ligesom man vilde ansee det for latterligt at raabe Gervalt midt i et Slag, mødte da ogsaa Sir George Templemore sine Venner ved Munden af dette Ildhav. Det trak sig hen mod Sønden; og Ildsvaaden havde nu naaet sit høieste Punkt, havde allerede fortæret det compacte Centrum af Pakhuse, og udbredte sig derfra ad mangfoldige Linier i hver mulig Retning.

„En frygtelig Advarsel for dem, der sætte deres Hjerte til Rigdom,” bemærkede Sir George Templemore, idet den foregaaende Dags Samtale faldt ham ind. „Hvad

betyder dog Menneskenes Planer i Sammenligning med Forsynets Villie!"

"Det aner mig, at dette er le commencement de la fin," svarede John Effingham. "Odelæggelsen har allerede naaet en saadan Grad, at den truer med at trække den sædvanlige Sauvegarde mod flige Tab, Assurancen, ned med sig, og er først een Bjelke hugget over i en saa skrøbelig Sprinkelværks-Bygning, saa vil det Hele snart løsne sig, og falde sammen."

"Men skal der da ikke stee Noget for at standse Glammerne?"

"Eftersom de komme sig af deres paniske Skræk, vil deres Fremgangsmaade blive bedre, og deres Virksomhed atter leve op. De bredere Gader holder allerede Ilden inden mere bestemte Grændser, og de taler om en gunstig Forandring med Vinden. Man mener, at allerede fem hundrede Bygninger ere gaaede op i Luften i mindre end sex Timer."

Børsbygningen, der for saa ganske nylig havde lignet den travle Mammons Tempel, var allerede en sort rygende Ruin: dens revnede Marmorvægge flode og vaklede, eller laae allerede omstyrtede. Den laae netop i Udkanten af Odelæggelsen, og vort Selskab kunde komme den saa nær, at de rigtig kunde betragte denne Scene. I deres

umiddelbare Nærhed laae Alt omgivet af Dets Stilhed, medens Flammerne af den rasende Ild i Afstand blev ved at betegne Ildsvaadens Fremskridt. De, der kiendte til Localiteterne, begyndte nu at tale om de naturlige og tilfældige Hindringer, Vandet, Pladserne og de bredere Gader, som de eneste rimelige Midler til at standse den truende Obelæggelse. Flammernes Anitren trak sig hurtigt længer og længer bort, og snart kunde man neppe høre Brandfolkene.

Nu kom der en Afdeling af Søfolk til, der bragte Krud, for dermed at sprænge en eller anden Bygning i Luften, der ikke ved sig selv var en tilstrækkelig Skranke mod Flammernes Fremskridt. Under Ansørsel af deres Officerer, gik disse vakre Gutter, med Krudtønderne imellem sig, modig op til Bredden af dette Ildhav, lagde Krudet paa de dem anviste Steder, og, med den uforsagte Rolighed, som Bane ene kan fremkalde, og med en Snidhed, der geraadede deres rolige Fatning til den største Ure, arrangerede det Hele. Dette besindige Mod blev belønnet med det heldigste, det fuldstændigste Udfald, og det ene Huus styrte sig sammen efter det andet under Explosionen, uden nogetsomhelst videre Uheld.

Derefter begyndte Flammerne at blive lidt mindre uregierlige, om det end blev Dag og atter Nat, inden

man kunde ſige at have ſaaet Bugt med dem. Der giſt imidlertid Uger, ja hele Maaneder, inden de afbrændte Grunde hørte op med at ryge, thi det raſende Element blev ved at brænde ſom en ſlumrende Vulcan i Jordens Indvolde.

Den følgende Dag betegnedes ved den alvorlige Paamindeſe, denne Ulykke gav den raſende Pengegridſhed. Folk, der havde ſat deres Hjerte til Guldets, og ſom vare ſtolte af dets Beſiddelse, og kun deraf, maatte nu føle dets Uſikkerhed; og de, der for ſaa kort ſiden vare gaaede omkring ſom halve Guder, begyndte at bringe i Erfaring, hvor yderlig intetbetydende de blotte Rigmænd ere, naar de miſte deres Formue. Et enefte Diebliſk, kunde man næſten kalde det, havde tilintetgjort otte hundrede Bygninger, hvoriblandt alle Slags Fabrikker, og alle Slags raa Materialier.

En ſrag Stemme lod ſig høre fra Præſtolen, og der var et Diebliſk, da de, der kunde erindre en bedre Tingenes Stilling, begyndte at bilde ſig ind, at Principer endnu engang vilde have deres Fortrin, og at Samfundet paa en vis Maade ſkulde blive lutret. Men diſſe Forventninger bleve ſuffede, thi Blandværket havde ſtraft ſig altfor vidt omkring og var altfor forræderſk til at blive ſtandſet ſelv ved dette Sted, og den kraftige Paa-

mindelse skulde i Tiden blive givet under en Form, der syntes at afhænge af en Naturlov, den nemlig, at bringe Fasten til at føre sine egne Straffemidler med sig.

Ottende Capitel.

"Først sig mig, om Du nogensinde var i Pisa?"

Shakspeare.

Den Ildsvaade, som vi i det foregaaende Capitel have mere blot antydet, end beskrevet, udbredte et Sorgens Teppe over Ny-Yorks Munterhed, om man nogensinde egentlig kunde kalde Det muntert som kun var lidt mere end en Beddestrid i Ddselhed og Pragt. Eva beklagede kun meget lidt en Standsning i Scener, hvori hun ikke havde fundet nogen Fornøielse, hvormeget end Marsagen smertebe hende, og hun og Grace tilbragte Resten af Saisonen stille, omgittes meget flige Damer som Mistress Hawker og Mistress Bloomfield, og anvendte deres Tid hjemme til at danne deres Aand og Smag, uden nogensinde atter at vove sig indenfor flige Sales indviebe Gnemærker, som Mistress Legends.

En naturlig Følge af en flig Pengegristheds-For-

tryllelse, som vi have antydet, er den rasende Egenfiærlighed, der quæler al Grindring om Fortiden, og alle rimelige Forventninger om Fremtiden, ved at sammentrænge Livet med sine Bevæggrunde og Forpligtelser til det nærværende Dieblif. Derfor var Capitain Truff ogsaa snart forglempt, og i literati, som den værdige Somand havde benævnet Mistress Legends Compagnons, bleve ved at være ligesaa flaaue, indbildste, uvidende, abemæssige, afhængige og kjøbstødsagtige som hidtil.

Som Saisonen nærmede sig Enden, begyndte vor Heltinde at længes efter Landet. Bylivet i Amerika har kun lidt at byde Den, der er vant til det i ældre og staa-
digere, fastere ordnede Samfund; og Eva var allerede hjertelig fied af de oversyldte og stoiende Baller (thi nogle enkelte fandt endnu bestandig Sted), af en ubannet Smags Anstrengelser, og af Assembler, hvor der kun sjældent blev hødet paa Naragtigheden ved det Slags Selskabers Elegants og Convenientser, hvor man har mere Taft for hvorledes man anvender de forskiellige Momenter.

Det amerikanske Foraar er den mindst behagelige af alle fire Aarstider, thi om det kan man med Sandhed sige, at det er „Vinteren der tover i Maimaaneds Skiod.“ Master Effingham, som Læseren nu formodentlig har en

Anelse om er en Efterkommer af en Familie af samme Navn, som vi have haft Velighed til at presentere i et andet Værk, havde givet Befaling til, at hans Landsted skulde indrettes til at modtage hans Selskab; og med inderlig Eyst steg Eva ombord i et Dampskib, for at kunne slippe bort fra en By, som, medens den indeslutter saa Mget, der er hvilken som helst Hovedstad værdigt, indeslutter endnu langt Mere, der ikke passer sig for noget Sted, — og for at komme til at indaaende den rene Luft, og nyde Landlivets stille Glæder. Sir George Templemore var kommen tilbage fra sin sydlige Rejse, og fulgte med dem efter en udtrykkelig Indbydelse.

„Hør Eva,” sagde Grace Van Courtlandt, som Skibet gled langs hen forbi Værsterne; „hvis det var en anden Person end netop Dig, saa vilde jeg troe, jeg havde Noget at vise Dig, der maatte vække Beundring.”

„I saa Henseende kan Du da være sikker nok, Grace; thi mine Dine have aldrig seet en mere imponant Siensstand i sit Slags, end netop dette Skib. Det er bestemt det Eneste, der fortjener Navn af Prægtigt, jeg endnu har seet siden min Tilbagekomst; naar jeg undtager de prægtige Speculationer.”

„Det glæder mig, bedste Cousine, at der dog er en

eneste Gienstand der kan tilfredsstille en saa vanstelig Smag."

Som nu Graces God bevægede sig op og ned, og hendes Stemme forraadte lidt Ergrelse, gav hele Selskabet sig til at lee, thi medens de enkelte Personer, hvoraf det bestod, sølte Rigtigheden af Goas Bemærkning, saa kiendte de dog den virkelige Gølelse, der laae til Grund for Cousinens Ytring. Skiondt imidlertid Sir George ikke kunde nægte for sig selv Sandheden af hvad der var bleven fremført af det ene Partie, og den Svag-
hed, det andet havde forraadt, saa havde han dog altfor megen Deeltagelse for et saa ungdommeligt og saa yndigt Væsens provindsiale Patriotisme, til ikke at komme hende til Undsætning.

"De maa huske paa, Miss Van Courtlandt," sagde han, "at Miss Effingham endnu ikke har været saa lykkelig at see Delawaren, Philadelphia, de herlige Havbugter i Syd, og ei heller Alt hvad den enkelte Stad New York kan frembyde."

"Det er sandt, og jeg har det Haab, at saae hende at see som en oprigtig Angrende, for hendes upatriotiske Bestyldninger mod sit eget Fædreland. De har jo seet Capitoliet, Sir George Templemore; er det dog ikke en af de herligste Bygninger i Verden."

„Du undtager dog vel St. Peters Kirken, Barn?“
 faldt Master Effingham ind og lo, thi han saae, at Baro-
 neten var altfor forlegen til at svare strax.

„Og Cathedralen i Milano?“ spurgte Eva smilende.

„Et le Louvre?“ udbred Mademoiselle Biesville, der
 folte en noget lignende Beundring for alt Parisiske som
 den, Grace folte for Alt hvad der var Amerikansk.

„Og fornemmelig den nordostlige Facade af Sydvest-
 Siden, og af den nordvestlige Fløi af Versailles,“ sagde
 John Effingham paa sin sædvanlige tørre Maade.

„Jeg seer nok, at de Alle ere imod mig,“ bemærkede
 Grace; „men jeg haaber nok, engang i Tiden, selv at
 kunne forviise mig om Tingenes gienfaldige Fortrin. Som
 det er Naturen selv, der danner Floderne, haaber jeg
 dog, at Hudson i det mindste ikke vil findes uværdig til
 mine Herrers og Damers Beundring.“

„Det kan Du være sikker nok paa, Grace,“ bemær-
 kede Master Effingham, „thi der er kun saa Floder —
 og maaskee slet ingen — der frembyder en saa stor og
 behagelig Afverling paa saa kort en Distance, som netop
 denne.“

Det var en yndig blid Morgen den sidste Uge i Mai-
 maaned, og Jorden var allerede prydet med Sommerens
 bløde Farver, medens Luften havde faaet den bløide og

høitidelige Stilhed, der gjør denne Karstid saa rolig og behagelig efter Elementernes voldsomme Winterkampe. Under en saadan Himmel tog Palisadoerne sig fornemmelig fordeelagtigt ud, thi om de end savnede Alpenaturens rædsomme Storhed, og maastee ikke stode i Forhold til Omgivelserne, saa havde de dog et eiendommeligt kras-tigt Præg.

Skibets Hurtighed foregede Fartens Behageligheder, thi Diet fik ikke Tid til at mættes; ikke saa saare havde man faaet een Gienstand betragtet i sit Omrids, før det blev efterfulgt af en anden.

„Det er dog en besynderlig Smag, der i architectonisk Henseende vanzixer dette Land,” sagde Master Effingham, som han stod og stirrede mod Østkysten; „kun et græst Tempel ansees for at være en passende Bolig for en Mand i disse classiske Læder. Der staaer nu for Exempel en Bygning, med de skønneste Proportioner, og forsaavidt man kan domme i denne Afstand, tilsyneladende af kostbare Materialier, og dog lader det til, at den passer bedre for en hedenst Gudsdyrkelse end for huuslig Besvemmelighed.”

„Sygdommen har smittet hele Nationen,” svarede Fætteren, „ligesom Speculationsraaseriet. Saavel heri som i andre Ting gaae vi fra den ene Yderlighed til den

anden. Et saadant Tempel, opført paa et passende Sted i en Skov, kan vel være et ganske smukt Syn; men at see en Flok bebrømmet med dem, og Børn, der leger med Tondebaand foran Dørene, og Beefsteak i Riokkerne, og saa Røgen der stiger op af disse uclassiske Tingester, Skorstenene, Det er altfor meget selv af den uddannede forfinede Smag. Ligesaa godt kan man leve i en bestandig Feber. Mester Kristobulus Bragg, som er en Spøgefugl paa sin Viis, underretter mig om, at der er en By inde i Landet, hvor Magazinet er bygget efter Planen til Parthenon!

„Il capo di Bove vilde være en mere passende Model for sli­ en Bygning.“ sagde Eva og lo. „Men det foreskommer mig, jeg har hørt, at vore Architecters classiske Smag er intet mindre end streng.“

„Det var mere Tilfældet end det er Tilfældet,“ svarede John Effingham, „som alle disse Templer kunne bevidne. Landet har gjort et hurtigt og stort pas en avant i de skønne Kunster; og Figuren viser hvad der kan udrettes med et saa virksomt Folk under passende Veiledning. Den Fremmede, der kommer hid, er tilbøielig til at agte Nationens Kunstfærdighed ringe; men som Alt er relativt, saa lad ham kun undersøge hvorledes det havde sig for ti Aar siden, og hvorledes det nu er. For

nærværende Dieblif er Feilen maaſtee, at man holder ſig for ſtrengt til Bøgerne, og vover ſig kun ſaa lidt til nye Opfindelſer; thi ingen Architectur, og fornemmelig Baaningshuſenes, kan nogensinde være ophøiet over alvorlig Dadel, med mindre baade Climatet, Henſigten med Bygningen og Beliggenheden ere ſpurgte til Raads, ſom beſtemmende Momenter. Intet kan jo dog være ſtyggere, per ſe, end et Schweitzerhuus, eller Kionnere, under ſine eiendommelige Omgivelſer. Hvad diſſe ubekjendte Templer angaaer, ſom blot ſkylder Penge deres Tilværelſe, om dem vilde jeg vende Sætningen om, og ſige, de maa ſaa være indvieede til hvem det ſkulde være, — at, medens Intet kan være ſmukkere, per ſe, intet kan være mere ſmagløſt end at opføre dem, hvor de nu ſtaaer.”

„Vi vil ſaae Velſighed til at ſee hvad Maſter John Effingham kan præſtere i architectoniſt Henſeende,” ſagde Grace, der gierne vilde hevne ſig for nogle af ſine indbildte lidte Fornærmelſer, ved at vende Pilen imod ſin Modſtander; „eſterſom jeg hører, han har foretaget ſig Forbedringer ved den berømte Palladios, Maſter Hiram Doolittles originale Arbejder.”

Hele Selſkabet gav ſig til at lee, og Alles Dine vendte ſig mod den betegnede Gentleman, i Forventning af hans Svar.

„J vil erindre, Godtfolk,“ svarede den indirekte Anklagede, „at mine Tegninger ere blevne mig over-
 antvordede fra min store Forgænger, og tillige, at de op-
 rindelig høre til den sammensatte Orden. Skulde des-
 aarsag nu Gaarden være bleven en lille Smule sammen-
 sat af ueensartede Momenter, saa vil De have den God-
 hed at mindes denne sidste vigtige Omstændighed. I hvert
 Tilfælde har jeg henseet til huuslig Bequemmelighed, og
 det er et sine quâ non i Baaningshuus-Architecturen, hvil-
 ket jeg vilde sige Vitruvius selv, om han var her.“

„Jeg gjorde en lille Udflugt ind i Connecticut forleden
 Dag,“ sagde Sir George Templemore, „og et Sted, som
 hedder New-Haven saae jeg Begyndelsen til en Smag,
 der lover en herlig By. Det er vel sandt, man hertillands
 ikke kan vente Bygninger, der kunne gjøre store Fordrin-
 ger, hvad Kostbarhed og Vidtløftighed angaaer; men hvad
 Bequemmelighed og udbortes Form angaaer, saa vil det
 ret blive et Vidunder i sit Slags, om, hvad jeg har hørt, er
 sandt, og de næste halv hundrede Aar forholdsviis vil
 gjøre ligesaameget for denne lille By, som, efter hvad jeg
 har hørt, det er bleven gjort i de fem sidste Aar. Sagtens
 er der nogle enkelte Udværter, men der er ogsaa nogle smaa
 Perler.“

For denne sin Ytring blev Baroneten belønnet med

et Smil fra Grace, og Samtalen forandrede sig. Som nu Skibet nærmede sig Bjergene, kom Eva i heftig Bevægelse* — en særegen amerikansk Tilstand, — og Grace kom i en endnu større Spænding.

„Udsigten til denne Klippe er italiensk,” sagde vor Heltinde, og viste ned ad Strømmen paa et herligt Forbjerg, der tog sig stolt ud i den stille Atmosfæres lette Taage. „Man seer sjelden nogen finere eller blidere Con-
tour endog paa Kysterne af Middelhavet!”

„Men Høilandet, Eva!” hvistede den utaalmodige Grace. „Nu komme vi ind mellem Bjergene.”

Floden blev med Gæt smallere, og Scenen vilbere; men hverken Eva eller hendes Fader ytrede den Hentyk-
kelse som Grace havde ventet.

„Jeg maa tilstaae, Jack,” sagde den blide, dybsindige Master Effingham, „at disse Klipper frappe mig nu langt mindre end tidligere. Egnen er stön, det kan der ikke være noget Spørgsmaal om; men det er ingen stor Stil.”

„Du har aldrig havt mere Ret, Ned, om Du end, naar Dit Die har glemt de sveitsiske og italienske Søer og de italienske Kyster, vil synes bedre om disse. Høi-
landet er snarere mærkeligt ved den Overraskelse, det frem-
bringer, end ved sin Storartethed, som vi snart vil faae

* became excited.

at see. Hvad det sidste angaaer, saa er det jo Noget, der kan maales ud i Fod og Tommer, og hvorfor der kan føres arithmetisk Beviis. Vi have ofte været paa Indsoer under overhængende Klipper fra tre til sex tusinde Fod i Høide, hvorimod den største Høide her virkelig ikke overgaaer to tusinde. Men De, Sir George Templemore, og De, Miss Effingham, maae giere mig den Tjeneste at lægge deres Hoveder sammen, og sige mig, hvorfra denne Flod kommer, og hvor vi gaae hen?"

Skibet nærmede sig nu et Punkt, hvor Floden ikke var stort mere end en syv otte hundrede Alen bred, og i den Direction, de styrede, lod Vandet til stedse at blive endnu smallere og smallere, indtil det tabte sig i et Slags Bugt, omgiven af høie Banker, hvor man imidlertid kunde spore Noget, der lignede en Giennemgang.

"Ad den Kant seer Vandet ud som om der var en Flodsfeng," sagde Baroneten; "og dog er det neppe muligt at faa den en Flod kan flyde der!"

"Gaaer Hudsonen virkelig igiennem disse Bjerger," sagde Eva, "saa vil jeg give den Fortrin i Alt hvad Du forlanger, Grace."

"Hvor skulde den ellers gaae igiennem?" spurgte Grace hoverende.

"Det har Du Ret i. Jeg seer ingen anden Udgang."

De To, der vare ubekiendte med Floden, saae sig nu nysgierrig omkring i enhver Direction. Bag ved dem laae et bredt Bassin, der lignede en Sø, og hvorigiennem de nylig vare komne; paa deres venstre Haand laae en heel Række steile Banker, der hævede sig godt tusinde Fod i Høiret; paa høire Haand var et høit ujevnt Terrain, besaaet med Landsteder, Bøndergaarde og Hytter, og foran dem den dybe, nysomtalt ubekiendte Bugt.

„Jeg pøner ingen Udvei,” udbrød Baroneten muntert; „uden vi vende om.”

En pludselig og svær Svingning fik ham til at kaste Diet til Venstre, hvorefter de da seilede om Forbjerget, og befandt dem nu inde i Floden, imellem steile Skraaninger, og gik nu i en ret Vinkel mod deres forrige Cours.

„Dette er en af de Overraskelser, jeg talte om,” sagde John Effingham, „og som gjør Høitandets saa mageløst i sit Slags; thi om end Rhinen slaaer mange Bugter, saa har den dog ikke noget Sligt at opvise.”

Alle de Reisende vare enige i høitligen at berømme denne og mange flere lignende Situationer, og Grace var henrykt; med sit kiærlige, aabne Gemyt elskede Grace sit Fædreland som en Beslægtet eller som en Ven, og sølte en ædel Stoltthed ved at høre dets Roes. Evas Patriotisme — om et Ord af saa ophøiet Betydning kan

bruges om Følelser af denne Natur — var mere vanskeligt, eftersom hendes Smag var bleven dannet i en høiere Skole, og hun havde saa meget større Feilighed til at kunne gjøre Sammenligninger.

Selskabet forblev i West-Point om Natten, og Alle og Enhver følte sig betaget af en inderlig Henrykkelse; dog var Grace den der følte sig mindst betaget, da hun ofte forhen havde besøgt dette Sted.

„Nu veed jeg, at Du elsker Dit Fædreland, Eva,“ sagde hun, og tog sin Cousine kærtligt under Armen. „Nu føler og taler Du som en amerikansk Pige, og som Eva Effingham skulde føle og tale!“

Eva smilede; men hun havde opdaget, at den provindsielle Følelse var saa stærk hos Grace, at en nærmere Forklaring ikke vilde gjøre godt. Med oprigtig Veltalenhed dvælede hun derfor ved Stedets Indligheder, og for første Gang, efter at de atter havde fornyet deres Beskiendtskab, var det hendes Cousine som om der ikke længer var nogen Uoverensstemmelse imellem dem.

Den følgende Dag var den første Juni, og det var ogsaa en af disse disige, uklare Dage fra en Drommerverden, der saa herlig fremhæve et Landskab. Selskabet indskibede sig atter i det første Dampskib der kom, og, da de stak ind i Newburgh Bay, var Flodens Triumph begrund-

det. Dette er i Sandhed et Sted som kun i saa Regioner finder sin Lige, om end Grace paastod, at Udsigtens Fortrinlighed mere laae i dens Blidhed end i dens Storhed. Landstederne eller Hytterne — der var kun saa der kunde gjøre Forbring paa at være mere — vare nette, godt beliggende, og fandtes i overordentlig Mængde. Især var Bakken omkring Byen Newbourgh ligesom besaaet med dem; men Møster Effingham rystede misbilligende paa Hovedet, som han saae det ene græste Tempel komme frem efter det andet.

„Altsom vi fjerne os fra de regulære Architecters Indflydelse,” sagde han, „finde vi Efterabelse indtage Duelighedens Sted; mange af disse Bygninger ere isines faldende uproportionerte; og, som det gaaer med enhver raar Anmættelse, foraarsager i saa Tilfælde den græste Architectur mindre Fornøjelse end selv den hollandske.”

„Det forundrer mig at see hvor lidt der er tilbage hertilands af det Hollandske,” sagde Baroneten; „jeg kan neppe finde Spor af dette Folk i nogen Ting; og dog troer jeg, det er dem der har formet Deres selskabelige Forhold, da de har ledet Colonien igiennem dens Barndom.”

„Naar De bedre lærer os at kiende, vil De blive forundret over at erfare hvor lidt der er tilbage af nogensomhelst Ting efter et Aartiende,” svarede John Effingham. „Bore Byer for-

svinde giennem Generationer, som Menneskene, og selve Stædernes Navne undergaaer periodiske Navne, ligesaafuldt som alt Andet. Jeg er bange for, det begynder at blive en fremherskende Følelse i den amerikanske Character, at elske Forandring."

"Men overseer Du ikke Marsagerne dertil i denne Din strenge Dom, Uncle Jack. At nemlig baade en Nation, der saa hurtig som denne strider frem i Rigdom og Folketal, kunde ønske bedre Bygninger, end Forsædrene enten havde Midler til, eller Smag for at opføre, og at Navne kunde forandres tilligemed Personer, er jo begge Dele i sin Orden."

"Meget sandt, Miss Effingham, skiondt det ikke gjør Rede for den Betynderlighed, jeg mener. Her er nu Templeton f. Ex. Denne lille By har ikke væsentlig forøget sine Indvaaneres Tal, saa længe jeg kan huske, og dog er tilfulde Halvdelen af disses Navne nye. Naar Din egen Fader kommer til sin egen Gaard, vil han ikke engang kende Navnene paa de halve af sine Naboer. Og ikke blot vil han træffe nye Ansigter, men han vil ogsaa træffe nye Følelser og nye Meninger istedetfor Traditioner han maaſkee elsker, og Eigegjældighed for Alt undtagen for det nærværende Dieblif. Ja selv de, der have bedre Følelser, og nære Ønsket om at pleie alt hvad der

hører til de helligere Gølelser, selv de ere bange for at ytre sig, for at man ikke skal møde dem med Kulde."

"Det er ingen Katte, som Master Bragg vilde sige."

"Jæck er ikke just den der maler en bien," bemærkede Master Effingham. "Det skulde gjøre mig meget ondt at troe, at en halv Snees Kar skulde have frembragt alle disse væsentlige Forandringer i mit Nabolag."

"En halv Snees Kar, Ned! Du nævner jo en heel Tilbsalber. Tal om tre eller fem Kar, om Du ønsker at finde noget i Amerika, der, hvor Du forlod det. Hele Landet er i en sliq bestandig Forandringstilstand, at jeg kun kan sammenligne den med en Børneleeg, hvor den Sne løber hen i den Andens Krog, saa saare denne har forladt den, og hvor Den, der ikke kan slippe ind i nogen Krog, er til Latter for de Øvrige. Tænk Dig, at en Mand har boet i dette Huus fra sin Barndom af, og til han bliver gammel; og lad ham saa forlade det for eet Karstid eller to; og ved sin Tilbagekomst vil han finde det i en Andens Besiddelse, der vil behandle ham som en uforstammet Paatrængende, fordi han har været fraværende i to Kar, og den Anden, i samme Tid, en Evighed, har besiddet det. Hvad Sædvane, Skik og Brug anbelanger, gaaer en Amerikaner 'aldrig' længere tilbage end atten Maaneder. Kort sagt, Alt er sammentrængt til det nærværende Die-

blik, og Tjenester, saavel et godt som et ondt Rygte: Alt ophører at være af Bigtighed, undtagen forsaavidt det har Indflydelse paa Dagens Interesse."

"Det er jo en erklæret Cynikers Colorit," bemærkede Master Effingham smilende.

"Men Loven, Master Effingham," ytrede Baroneten ivrigt, "Loven vilde dog sikkerlig ikke tillade en Fremmed paa denne Maade at gjøre Indgreb i en Ciers Rettigheder?"

"Maaskee Lovbøgerne vilde gjøre ham denne venstabelige Tjeneste; men hvad betyder vel en Lov i saa samvittighedsløse Forhold? 'Les absents ont toujours tort,' er en Sætning, der har særdeles Anvendelighed i Amerika."

"Eiendom er virkelig ligesaa sikker her som i ethvert andet Land, Sir George, og De maa bære over med nærværende Jagttagers Luner."

"Ja, ja, Ned, jeg haaber Du vil finde Alt couleur de rose, som det lader til Du venter det. Du vil rigtignok uden Ophævelser kunne tage Din Gaard i Besiddelse, thi jeg har sat en Gerberus til at passe paa, der er sin vanskelige Dont voksen, og som netop holder ligesaaameget af en Regning for Procesomkostninger som en Bonhas af en Lovovertrædelse; men uden en saadan Port-hund til at værne om Dine Rettigheder, vilde jeg sandelig

ikke svare for, at Du jo nok kunde være kommen til at ligge paa Gaden."

"Jeg haaber, Sir George Templemore veed, hvorledes han skal tage Master John Effinghams Skildringer," udbrød Grace, hvem det ikke var muligt, længer at lade være at ytre sin Mening.

Der blev en almindelig Latter; og Flodens Skionheder tiltrak sig derpaa atter deres Opmærksomhed. Som Baaden seilede høiere og høiere op, ytrede Master Effingham triumpherende, at Udsigten endog overgik hans Forventninger, medens baade Eva og Baroneten erklærede, at man vanskeligt noget andet Sted vilde finde en slig Række yndige Situationer.

"Kalkede Grave!" mumlede John Effingham; "det er kun det Ydre. Vi kun til I har faaet den indre Bederskyggelighed at see."

Altom Baaden nærmede sig Albany, tolkede Eva sin Veltilfredshed bestandig med stærkere og stærkere Udtryk, og Grace sølte sig fuldkommen lykkelig ved at høre hende og Sir George erklære, at Stedet aldeles overgik deres Forventning.

"Det glæder mig, at Du dog saa hurtigt har gienbundet Dine amerikanske Følelser, Eva," sagde hendes lille Cousine, efter et af slige udbrud af behagelig

Overraskelse, som de sildig paa Dagen spiste til Middag i et Bertshuus. „Endelig har Du da fundet Ord til at rose Albany's Ydre, og jeg haaber, at Du ved vor Tilbagekomst vil være oplagt til at betragte Ny-York med andre Øine.”

„Jeg ventede at finde en Hovedstad i Ny-York, Grace, og deri er min Forventning særdeles bleven fluffet. Istedetfor at finde en Hovedstads Smag, Tone, Anstand, Architectur, Gader, Kirker, Boutiker og Selstabelighed, har jeg der truffet en uhyre Udstilling af Hverdagsager, — en Handelsstad, — og det mindst ordnede selstabelige Forhold, jeg nogensinde er stødt paa. Hvor jeg ventede at finde saa Meget og traf saa Lidet, var det jo kun naturligt at jeg følte mig fluffet i mine Forventninger. Men om end Albany er en politisk Hovedstad, saa kiender jeg dog Regjeringens Natur der oltfor vel til at vente mere end en provindsial Stad, og i denne Henseende har jeg fundet et Sted, der langt overgaaer andre lignende Pladser i andre Verdensdele. Jeg maa tilstaae, at Albany i een Henseende ligesaameget har overgaaet mine Forventninger, som Ny-York i andre Henseender langt fra ikke har svaret til dem.”

„I denne simple Omstændighed,” sagde Master Giffingham, „kan De søge det Characteristiske ved Tilstanden

her i Landet, Sir George Templemore. I Alt hvor der udfordres noget mere end det Almindelige, mangler der Noget; i alt Hverdagligt er der derimod noget mere end almindeligt. Der er en Tendents til at bringe Alt iveiret, hvad der ellers overalt staaer paa et lavt Trin, og naar denne Høide er naaet, begynder en Gravitets Attraction der drager Alt mod Centrum — og det maaskee lidt nærmere end ønskeligt."

"Ja, ja, Ned; det er nu godt nok med din Attraction og Gravitet; men bi blot lidt, og dom saa selv om det Hverdaglige, Du nu taler saa behageligt om."

"Nei, John; jeg har laant Billedet af Dig; og passer det ikke, skal Du staae tilroers for dets Mangler."

"Man siger," sagde Eva, "at alle amerikanske Landsbyer ere Byer en miniature; Born klædte i Fiskebeensstrikter og Paryker," sagde Eva. "Er det rigtigt, Grace?"

"Aa ja; der er maaskee altfor megen Eyst til at efterligne Riobstæderne, og muligviis for lidt Følelse for Vandlivet."

"Det er jo en meget naturlig Følge af at Folk lever blot paa flige Steder," bemærkede Sir George Templemore. "Det seer man meget af paa Continentet, fordi Befolkningen paa Landet blot er en Land-Befolk-

ning; og maaskee mindre deraf i England, fordi de, der staae i Spidsen for Samfundet, betragte By og Land som meget forskellige Ting."

"La campagne est vraiment délicate en Amérique," udbød Mademoiselle Biesville, i hvis Dine imidlertid hele Landet kun var lidt mere end campagne.

Morgenens efter tog vore Reisende videre over Schenectady, hvorfra de gik op i den yndige Mohawkdal i en Canalbaad, thi paa den Tid havde de Rædder, der nu fare langs med den, endnu ikke begyndt deres flyvende Farter. Alle vare de henrykte over Situationerne, thi medens de vare væsentlig forskellige fra dem, de havde passeret Dagen isorveien, vare de dog neppe mindre yndige.

Der, hvor deres Bøje bøjede af fra Canalen, holdt Bøge der tilhørte Master Effingham, og som skulde optage de Reisende, og der bleve de ogsaa lykkeligjorte ved Master Braggs Nærværelse, der bildte sig ind, at flig en Opmærksomhed maatte være behagelig saavel for de unge Damer, som for hans Principal.

Niende Capitel.

Hvor sødtes Phantasiën : —
 Mon i Hjertet eller Hov'det ?
 Hvorledes fremstod, sig,
 Hvorledes nærtes den.

Song in Schakspeare.

De Reisende brugte flere Timer med at komme op ad Bjergene, ad en Bivei der kun var en lille Smule bedre end en fransk Kiørevei af samme Slags. I Løbet af denne Morgenstund udbød Mademoiselle Biesville over en Snees Gange, at det var den største Ynk, at Master Effingham ikke havde le privilege de la corvée, at han dog kunde faae Weiene til ses terres holdt bedre vedlige. Omsider naaede de da Toppen, paa et Punkt, hvor Gloden begyndte at vende sig syblig, og hvor Weiene begyndte at blive saa temmelig jevn. Nu blev deres Fart hurtigere, og de kiorte nu en to tre Timers Tid videre frem i et ordentligt Trav. Aristobulus underrettede de Fremmede om, at han, efter John Effinghams Befaling, havde givet Rudsten Ordre til at kiøre en Wei, der dreiede lidt af fra deres lige Reiseroute, og at de allerede Noget havde været paa en af de ældre Wei der førte til Templeton.

„Jeg mærkede det nok,“ sagde Master Effingham,

„men jeg vidste ikke hvad Grunden var. Vi er paa den store Vestvei.“

„Ganske rigtig, Sir; og aldeles efter Master Johns Anmodning. Vi vilde have sparet et stort Stykke Vei, og, efter min Mening, ogsaa megen Hestekraft, var vi tiørt saa sutje ned ad Bankerne ved Søen.“

„Tack vil nok til sin Tid sige os sin egen Grund,“ svarede Master Effingham, „han holder, og er staaet af med Sir George; det er nok et Bink om, at vi skal følge hans Exempel.“

Nu holdt ogsaa den anden Equipage, og Sir George skyndte sig hen at lukke Døren op.

„Master John Effingham, der her agerer Cicerone,“ meldte Baroneten, „anmoder Alle og Enhver om at sætte pied à terre paa dette Sted, men bevarer imidlertid den vigtige Grund som en Hemmelighed skjult i sit Hjertes inderste Siemme.“

Damerne steg ud, og Tjenerne fik Befaling til at føre videre med Bognene, og lade Herstabet blive tilbage, som det lod til, dybt inde i en Skov.

„Man maa haabe, at der ikke er nogen banditti i Amerika, Mademoiselle,“ sagde Eva, som de saae sig omkring i den nye Situation, de vare blevne satte i, som det lod til, blot ved en reen Caprice af hendes Oncle.

„Ou des sauvages,” tilføiede Gouvernanten, som, tiltrods for sit sædvanlige Begreb og sin sunde Fornuft, den Dag allerede havde kastet flere urolige og stjaalne Blik ind i de smaa mørke Skovpartier, de af og til vare komne igiennem.

„Jeg afsurerer Deres Børser og Deres Skælper, mesdames,” udbød John Effingham muntert, „under den Betingelse, at de blindthen vil følge mig; og som Pant paa min Trofasthed, beder jeg om den Gæde, at Mademoiselle Biesville vil støtte sig paa denne uværdige Arm.”

Gouvernanten tog smilende imod Betingelserne; Eva tog sin Fader under Armen, og Sir George bød Grace sin; og Kristobulus maatte til sin Forbauselse gaae ganske alene. Det forekom ham imidlertid saa særdeles upassende, at en ung Dame, ved sli­ en Leilighed skulde holde sin Fader under Armen, at han frimodig og høflig proponerede at befrie Master Effingham fra hans Byrde; et Tilbud som man da frabad sig med samme tydelige Omstændelighed, som det var bleven gjort. „Jeg formoder, at Uncle Jack har en egen Hensigt med sit Melodrama,” sagde Eva, som de gik ind i Skoven; „og jeg tør nok sige, at Du staaer bag Couliserne tiære Fader, om jeg end kan læse den bestemte Benægtelse i dit Ansigt.”

„Maaskee John har en Hule at vise os, eller et overordentligt høit Træ, for Sligt findes her i Landet.“

„Vi ere virkelig meget trosthyldige, Mademoiselle, for jeg opbager Forræderi i ethvert Ansigt omkring os; selv Miss Van Courtlandt seer ud som en Sammensvoren, og lader til at være i Ledtog enten med Noget eller med Noget. Naar det blot ikke er med Ulve.“

„Des lous!“ udbrod Mademoiselle Biesville, og standsede med et saa forfærdet Udtryk i sine Miner, at hun vækkede en almindelig Latter. „Est-ce qu'il y a des lous et des sangliers dans ces forêts?“

„Nei, Mademoiselle,“ svarede hendes Chapeau, — „her er vi blot i det barbariske Amerika, ikke i det civiliserede Europa. Var vi i le département de la Seine, kunde vi befrygte sliq Fare, men da vi nu kun befinde os blandt Otfegos Bjerger, saa ere vi ganske sikre.“

„Je l'espère,“ hvisttede Gouvernanten, som hun modstræbende og mistroisk gik videre, og stirrede uafsladeligt snart til Høire og snart til Venstre. Gangen blev nu steil og temmelig anstrengende; i det Nærmeste i den Grad, at den betog Enhver af dem Vyst til at conversere. Den førte ind under høie Fyrretræer, medens der til begge Sider fandtes hyppige Spor af de Ddelæggelser, Menneskene

havde gjort i denne herlige Skov. Omsider bleve de nødte til at standse lidt for at trække Veiret efter at de vare komne betydelig høiere op end Vandveien, de havde forladt.

„Jeg burde have sagt, at den Plet, hvor vi boiede ind paa denne Gang, er mærkværdig i vor Families Historie,” bemærkede John Effingham for Eva, „thi netop paa dette Sted var det at en af vore Forsædre jog en Kugle ind i Armen paa en anden Mand.”

„Gaa veed jeg nøiagtig hvor vi ere!” udbrod vor Heltinde, „skøndt jeg alligevel dog ikke kan begribe, hvorfor vi ere blevene førte ind i denne Skov, medmindre det skulde være for at besøge et eller andet Sted, der er indviet ved en eller anden Daad af Ratty Bumppo!”

„Tiden vil opklare denne Hemmelighed saavel som alle andre. Skal vi gaae videre.” De steg nu atter opad, og efter endnu et Par Minuters Anstrengelse, naaede de op til et Slags Plateau, og nærmede sig en Nabning imellem Træerne, hvor det var tydeligt at see, at der var bleven hugget i en lille Rundkreds, men kun lidt, og der var ikke bleven ploiet. Eva saae sig nysgierrig omkring, og det gjorde alle de andre for hvem Stedet var fremmed, og hun tabte sig i Gissninger.

„Langer frem synes der at være en Nabning,” sagde

Baroneten; „jeg skulde næsten troe, at Master John Effingham havde ført os hen mod en Udsigt.“

„Efter denne Formodning gif de da alle som een henimod det betegnede Sted, og belønnede bleve de rigtig nok for deres Anstrengelse med at stige op, ved en Udsigt, der næsten var sveigert i Character og Skønhed.

„Nu veed jeg sandelig hvor vi ere,“ udbød Eva, og slog henrykt sine Hænder sammen. „Her er 'the Vision', og hist vort velsignede Hjem!“

Nu laae hele Overraskelsesplanen klart for Dagen, og efterat det første Udbrud af Glæde havde lagt sig, følte alle de, for hvem Scenen var ny, at de ikke vilde have undværet denne piquante Introduction i Susquehannahdalen for nogen Priis.

For at Læseren kan fatte Grunden til en saa stor Henrykkelse, og hvorfor John Effingham havde beredet denne Scene for sine Venner, ville vi her give en kort Beskrivelse over de Gienstande, der nu mødte de Reisendes Blik. — Vi veed, at de vare paa en lille aaben Plads i en Skov, og paa Skraanten af et steilt Bjerg; Træer omgav dem paa alle Sider undtagen paa een, og der laae da ogsaa Panoramaet, om end Toppene af de høie Fyrretræer, der voxede i Rader omtrent ganske parallelle med Skraaningen, næsten hævede sig op lige med deres Synslinie.

Flere hundrede Fod under dem, lige foran, strakte sig en Sø, der laae indsluttet imellem Skove og Ban-
ker, flere Mile til Høire. Paa de Reisendes Side
afbrød en Skov Vandlinien, og paa hiin Side blev
Landskabet begrændset af en Række høie Banke eller
snarere smaa Bjerge, der vare besaaede med Bon-
dergaard og smaa Skovpartier alt imellem, saa at det Hele
lignede en vyhre stor Park eller et kongeligt 'engelsk An-
læg.' Dybe Dale giennemskar dette Høiland, og hyggelige
Boliger fandtes overalt paa Markerne i enhver Retning.
Immergrønnets mørkegrønne Tinter, der schatterede alle
de høie Punkter ved Vandet, stak blødt af mod det øv-
rige Søes mere lysgrønne Farve, medens Engene og
Græsgangene straaede med et Grønsvær, som hverken
England eller Schweiz har flønnere. Bugter og Odder
foregede den stinnende Sees Yndigheder, og en af hine
Bugter strakte sig mod Nordvest saalunde, at det maatte
blive uvist for Diet, om det saae Enden paa den giens-
nemsigtige Glade eller ikke. Imod Syd begrændsede høie,
indbyrdes forskiellige, men yndige Banke Udsigten, Alt op-
syldt med den menneftelige Glids Frugter; men det Hele
blev dog hist og her varieret af smaa Skovpartier, saaledes at
det, som vi her have bemærket, fik Udseende af et Parkanlæg
En bred, dyb, jevn Dal begyndte ved den sydlige Kant

af Søen, næsten ligeoverfor det Sted, hvor vore Reisende stode, og strakte sig længer bort mod Syd, indtil den tabte sig bag et Sving i Bjergkæden. Som alle Toppene af Bankerne var denne Dal ogsaa gren, var bebygget, og bevoret med Skov paa flere Steder, skient ikke saa rigeligt som Bankerne, og Alt bugnede af Liv. Veie snoede sig giennem dens fredelige Partier, og man kunde spore dem flere Mile langs giennem Dalen og op ad den stejle Skraaning og i enhver Retning.

Ved den nordlige Ende af denne yndige Dal, og ved Bredden af Søen, laae Landsbyen Templeton udbredt for Selskabets Dine. Den lige Afstand fra det Sted, hvor de stod, til Byens Midte, kunde ikke være meget mindre end en Fjerdingvei, men Luften var saa reen og saa rolig, at den syntes meget ringere. Man kunde see Bornene, ja endog Hundene løbe omkring i Gaderne, og Drengenes giennemtrængende Skrig under deres Leeg steg tydelig op til dem.

Som dette er 'Grændseboernes' Templeton, og Samfundets Fremskridt giennem et halvt Aarhundrede staar i Forbindelse hermed, ville vi give Læseren en mere omstændelig Kundskab om dets nærværende Forsatning, end man kan erholde ved leilighedsvis fremsatte Wink; og vi paatage os saameget desto hellere denne Forretning,

som det ikke hører til de Stæder, der skyde op paa nogle faa Dage ved Speculationshygens unaturlige Anstregelser, eller, begunstiget ved et eller andet særegent Fortrin i Handels Henseende, bliver til en frodig By, medens Trærødderne endnu staae i Gaderne; men derimod er en sindig anstændig Landsby, der bestandig og langsomt er gaaet frem pari passu med Omegnen, og tilbyder et skönt Exempel paa en heel Nations regelmæssige Fremadskriden til Civilisation.

Udsigten til Templeton fra det høie Punkt, hvor det nu fremstilles for Læseren, var i det Hele herlig, og lignede et Landkort. Der kunde vel være saadan et Doussin Gader der giennemstare hinanden i rette Vinkler, men dog ikke saa regelmæssigt at det Hele derved fik et skønt Udseende. Sandt nok, at den største Deel af Bygningerne vare hvide, som Skif og Brug er i de mindre amerikanske Byer, men en bedre Smag havde dog begyndt at fæste Rod paa Stedet, og flere af Bygningerne havde den alvorslige, roligere Graasteensfarve, det Materials Farve, hvoraf de vare opførte. En Reenligheds og Hyggeligheds Mand gik igiennem Stedet, og var det i denne Henseende saa uligt en By paa det europæiske Fastland som det vel er muligt, dog med Undtagelse af de pittoreske sveizeriske Bourgs. I England vilde man, hvad

Størrelsen angaaer, have kaldt Templeton en lille Markedsplads; i Frankrig, en stor Glætte; medens man i Amerika i daglig Tale og i lovformelige Documenter kaldte den en village.

Blandt Bygningerne paa Stedet, var der i det Mindste en heel Snees, der ved deres Ydre tydede paa formuende Giermænd, og paa saadanne der vare vante til at leve paa en høiere Fod, end den store Masse af deres Medstæbninger. Iblandt disse var der en sex otte Stykker, der havde deres smaa Græsplainer, deres Holdeplads for Bogne og andre Indretninger ved Huse, man ikke anseer for uværdige til at bære et eget Navn. Ikke færre end fem smaa Kirketaarne, Klokketaarne eller Klokkestole, thi intet af Ordene betegne nøiagtig de architectoniske Bidundere, vi ønske at beskrive, hævdede sig op over Tagene, og angav Beliggenheden af ligesaa mange Andagts-huse, thi en amerikansk village har sædvanligviis ligesaamange af disse Samvittighedsfrihedens Kiendetegn, — Samvittighedssegensindighedens vilde maastee være et rigtigere Udtryk — at fremvise, som Omegnens Dollars og Cents paa nogen mulig Maade gjør tilveiebringelige. Flere lette Kioretsøier, saadanne som passede sig for et bjergigt Land, kjørte frem og tilbage i Gaderne, og hist og her holdt en Genspændervogn udenfor en Boutikdør eller en

Procurators Contoir, og anmeldte en eller anden Kunde fra de tilgrændsende Banker.

Der var ikke saa megen Færsel igiennem Templeton at den skulde have besiddet en af disse Vanskabninger, en moderne amerikansk Giestgivergaard, eller en Bygning, hvis Tag skulde hæve sig op over alle Naboernes, Kirkerne inclusive. Imidlertid vare Kroerne dog af ganske antagelig Størrelse, vel beplaaede, for at bruge et Ord af vor egen Opfindelse, og temmelig meget besøgte.

Omtrent midtvejs i Byen, inden temmelig snevre Grændser, stod det Exemplar af den sammensatte Orden, der skulde Master Richard Jones' og Master Hiram Doolittles forenede Kyndighed og Smag sin Tilværelse. Ikke ville vi sige, at det var bleven moderniseret, thi netop det Modsatte var Tilfældet, i det mindste hvad det Ydre angik; men siden det sidst blev fremstillet for Eksperen, havde det undergaaet væsentlige Forandringer, der vare blevne ledede ved John Effinghams mere dannede Kyndighed.

Baade ved sin Beliggenhed og sin ubvortes Form faldt denne Bygning i den Grad i Dinene, at Alles Dine fæstede sig dertil som til et Interessens Brændpunkt, saa saare de havde seet sig lidt omkring i hele Landstædet, Noget som ikke gik for sig uden vedholdende Bisidde-

mumlen. En lang og almindelig Taushed tilkiendegav hvormeget man deelte denne Følelse, og da Bygningen havde begyndt at tildrage sig Selskabets Opmærksomhed, satte de sig alle ned paa Stubber og sædende Træer, førend der endnu var bleven ytret en eneste Stavelse. Aristobulus var den eneste der lod sit Blik svæve omkring, og nysgierrig betragtede han Master Effingham, hvem han sad nær hos, og længtes særdeles efter at kunne opdage, om denne Mine toskede Bisald eller Ikke-Bisald med Frugterne af Fatterens Genie.

„Master John Effingham har særdeles gienfødt, gienoplivet, for ikke at sige aldeles forvandlet denne gamle Bolig,” sagde han, og valgte forsigtigt Udtryk, der kunde lade hans egen Mening om Forandringerne blive tvivlsom; „hans Bærk har fremkaldt endeel Speculeren, en betydelig Deel Forespørgsler og nogen Conversation over hele Grevstabet. Det har næsten gjort Epoke!”

„Da jeg har arvet min Gaard efter min Fader,” sagde Master Effingham, over hvis milde og skionne Træk et Smil efterhaanden udbredte sig, „saa kende jeg dens Historie; og naar jeg var bleven opfordret til at forklare mig over dens Egenheder, vilde jeg trostigt have henført dem til den sammensatte Orden. Men nu har Du udflettet mig Alt dette ved en Stil af Din egen Opfindelse,

Sack, over hvilken jeg bliver nødt til at søge Forklaring hos høiere Autoriteter."

"Synes dig ikke om min Smag, Ned? — I mine Dine tager Bygningen sig ikke ilde ud fra dette Punkt."

"Hensigtsmæssighed og Hyggelighed ere absolute Requisitioner ved Baaningshuus=Architecturen, for at bruge Dit eget Argument. Er Du ganske sikker paa at hiint Altan=Tag f. Ex. saa aldeles passer til det stærke Sneefald i disse Bjerge?"

John Effingham gav sig til at fløite, som en Gentleman undertiden kan fløite, og gjorde sig Umage for at sætte et ligegyldigt Ansigt op; thi vel vidste han, at den allerførste Winter havde godtgjort U hensigtsmæssigheden af hans Plan under et saadant Clima. Han havde virkelig ogsaa følt sig tilbøielig til, privatissime at faae det forandret igien paa sin egen Bekostning; men foruden at han følte sig overbeviist om, at hans Fætter vilde tage en Frihed ilde op, der kunde tyde paa en Ulyst hos ham til at bære Omkostningerne ved sin egen Gaard, saa havde han tillige en vis Modbydelighed for i hele Landets Dine at erkiende, at han havde begaaet en saa stor Feil i en Kunst=green, hvoraf han gjorde sig temmelig stolt, ja næsten ligesaa meget som hans store Forgænger, Mæster Richard Jones.

„Hvis Du ikke er fornøiet med Din Gaards Ydre, Ned,” sagde han, „kan Du i det Mindste have den Trøst at kaste Diet paa nogle af Dine Naboers Gaarde, og bemærke, at de ere en heel Deel styggere. Af alle Misfoster af det Slags, er efter min Smag et græst Misfoster det allerværste; mit er kun et gothist, og derhos i en saa besteden Stil, at jeg skulde mene, det kunde passere endog en særdeles rasende Critik uden Fare.”

Det var noget saa usædvanligt at see John Effingham i en defensiv Stilling, at hele Selskabet gav sig til at smile; medens Aristobulus, der havde en gruelig Frygt for hans hvassse Tunge, baade smilede og forundrede sig.

„Nei, Du misforstaaer mig, John,” svarede den omtalte Eiendoms Herre; „det er ikke Din Smag her er Spørgsmaal om, men Din Forsyntlighed med Hensyn til de forstieilige Aarstider. Hvad det blotte Ydre angaaer troer jeg virkelig Du fortjener stor Berømmelse, thi Du har forvandlet en meget styg til en næsten smuk Bygning, til Trods for Proportionerne, og til Trods for den Nødvendighed at ordne Forandringerne indenfor bestemte Grændser. Men dog tykkes mig der endnu er lidet for meget af den sammensatte Orden tilbage selv i det Ydre.”

„Jeg haaber dog, Onkel Jack, Du ikke har været saa rast med at gjøre Forandringer i det Indre,” udbød

Eva. „Jeg troer, jeg kan mindes det, og der er dog intet saa behageligt, som det Katterie at see Ting igien som man kan mindes fra sin Barndom — jeg mener behageligt for dem, Forandringsfygen ikke have hjemsogt.”

„Bliv mig kun ikke urolig uden Grund, Miss Effingsham,” svarede Onklen med en gnaven Mine, der var aldeles usædvanlig hos en Mand, hvis Udvaltes i Almindelighed var saa særdeles fattet og mandig: „Du vil træffe alt hvad Du har kiendt som en lille Patteglut, hver Ting paa sit Sted. Sagtens er jeg bange for, jeg ikke har kunnet skrabe Asten af Dronning Dido sammen, der blev spredt ad for Himmels fire Binde, ei heller har jeg kunnet finde en ganske god Bæste af Homer; men der er bleven sørget for ganske antagelige Substituter, og flere af dem har den store Fortjeneste, at de sætte alle Tilskuere i Forlegenhed, naar de skulle sige, hvem de forestille eller hvor de høre hen; og det troer jeg dog var det væsentligt Characteristiske ved de fleste af Master Jones' Inventioner.”

„Det glæder mig, Uncle Jack, at Du dog i det Mindste har givet hele Gaarden en meget agtværdig 'Sky=Couleur.’”

„Ja; jeg vaskede imellem denne Couleur og invisible Grønt,” svarede Herren, og hans øieblikkelige onde Lune tabte sig i hans naturlige Kiærlighed for det Ratterlige; „men da det Sidste vilde stikke altfor meget

i Minene under den Tørste, som undertiden hersker her i dette Klima, har jeg bestemt mig for mørkeguult som virkelig ikke er enkle af de prægtige Skræver uligt."

"Jeg mener at Du i det Hele kan gjøre Fordring paa vor 'Taknemmeligheds Beberlag', som Steadfast Dodge, Esq. vilde udtrykke sig."

"Hvor yndigt!" udbød Master Effingham, der allerede ikke mere tænkte paa sin egen Gaard, og hvis Nie brølede paa det blide Landskab, over hvilket en Juni Maanedes Middagsglands kastede sine rigeste Straaler. "Det er dog sandelig et Sted hvor man kunde indbilde sig at finde Ro og Tilfredshed i et bevæget Livs Aften."

"Jeg har sandelig sjelden seet en mere fortryllende Scene," svarede Baroneten. "Cumberlands Scer kan neppe maale sig med denne."

"Gi heller Brienzersøen, eller Lungern eller Nemi," sagde Eva med et Smil, der sagde den Anden, at det skulde være en Hib til hans nationale Egoisme.

"C'est charmant!" hviskede Mademoiselle Biesville, "un si beau calme fait penser à l'éternité."

"Den Bondegaard, De seer der nede, Master Effingham," bemærkede Aristobulus koldt, "blev sidste Foraar solgt for tredive Dollars per acre, og var Sommeren iforveien bleven kjøbt for type."

„Chacun a son goût!“ sagde Eva.

„Og dog frygter jeg for, at denne herlige Scene bliver vanziret af Misundelse, Stovbegierlighed, Ubarmhertighed og alle andre onde menneftelige Lidenftaber!“ vedblev den mere filosofifte Mafter Effingham. „Maaftee det endog var bedre faaledes fom det for kort fiden var, da det laae i Cenfomhedens og Fredens Bildnis, Fugles og vilde Dyrø Opholdsfted.“

„Som efterftreæbte hinanden, kiærefte Fader, ligesom de værste blandt vor Slægt efterftreæber hinanden.“

„Det er fandt, mit Barn; og dog beføger jeg ofdrig nogenfinde en af diſſe Scener fuld af hellig Rolighed uden at ønſke, at Naturens ſtore Tabernakel kun maatte blive beboet af Væsner, der have Guds for dens Fuldkommenhed.“

„Seer De den Lady,“ ſagde Kriſtobulus, „der juſt kommer derud paa Plainen foran Wigwamen?“ thi det Navn havde John Effingham fundet det paſſende at give den forandrede og forbedrede Bygning; — „nei her, Miſs Effingham, omtrent i lige Linie med Toppen af det Fyrretræ, der ſtaaer lige nedensfor os.“

„Jeg ſeer den Perſon, De mener; det lader ſom hun ſeer her hen ad.“

„Fuldkommen rigtig, Miſs; hun veed, at vi vilde op-

holde os ved the Vision, og der er ingen Tvivl om at hun jo seer os. Denne Lady er Deres Faders Koffkepige, Miss Effingham, og hun gaaer der, og tænker paa den sildige Frokost der er givet Befaling til henimod deres Komme."

Eva skjulede hvor hun morede sig, thi nu havde hun opdaget, at Master Bragg havde en ganske eiendommelig Maade, eller i det mindste en for sin Stand eiendommelig Maade at bruge en heel Deel engelske Ord der forekommer i den daglige Tale.

Det vilde maaſkee være for meget at vente, at Sir George Templemore ved denne Velthighed ikke skulde have seet sig om efter et Smil.

"Ah!" udbrod Aristobulus, og pegede hen mod Seen, hvorover der gled flere Smaafartøier, nogle den, andre den Wei; „der kommer en Baad, hvor Poeten vist er i."

„Poeten!" gientog John Effingham; „har vi ogsaa naaet dette Overdaadighedens Trin i Templeton?"

„Men Du min Gud, Master John Effingham; De maa da have meget ringe Kiendskab til Stedet, om De anseer en Poet for noget særdeles Nyt her. Søen og Bjergene ere i de sidste ti Aar blevene besjunget en ti tolv Gange. Her kommer saamæn ogsaa hele Caravaner af vilde Dyr, næsten hver evige Sommer!"

„Det er virkelig et Trin fremad, som jeg var aldeles uvidende om. Her altsaa, i en Region, der for saa kort siden blev beboet af vilde Rordyr, her bringer man allerede vilde Dyr hen som Sjeldeenheder. De seer Landes fremadstridende Tilstand af denne Kiendsgierning, Sir George Templemore.”

„Sandelig; men jeg gad nok høre af Master Bragg hvad Slags Dyr der ere i disse Caravaner.”

„Na, alle Slags, Sir, ligesaa Abekatte til Elephanter. Sidst var der ogsaa en Rhinoceros.”

„En Rhinoceros! — For kort siden var der kun en eneste i hele Europa. Hverken the zoological Gardens eller les Jardins des Plantes eiede nogen Rhinoceros. Jeg har kun seet en eneste i hele mit Liv, og det var i en Caravane i Rom, der gik imellem St. Petersborg og Neapel.”

„Jo, vi har saamæn baade Rhinocerosser her og Abekatte og Zebraer, og Poeter og Congressmedlemmer, og Biskopper og Gouverneurer, og alle andre Slags levende Dyr.”

„Og hvem er da denne particuliere Poet, Master Bragg,” spurgte Eva „der netop nu beærer Templeton med sin Nærværelse?”

„Det er sandelig mere end jeg kan sige Dem, Miss, thi om endog en otte ti Stykker iblandt os den hele sidste

Uge ikke har bestilt synderlig Andet end gjort os Umage for at komme efter hans Navn, saa har vi saamen ikke engang kunnet komme saa vidt. Baade han og den Gentleman der reiser med ham, ere begge ualmindelig gedulgte med Sigt, om jeg dog nok tør sige, vi her i Templeton har ligesaa gode Catechisatorer som man kan træffe noget andet Sted i en Omkreds af halvhundrede Mile."

"De siger, der er nok en Gentleman med ham, — anseer De dem begge for Poeter?"

"Na nei, Miss; den anden er Poetens Tjener: see det kan vi da nok see, for han opvarter ham ved Bordet og sørger ellers for hans Bekvemmelighed, som f. Ex. børster hans Klæder og gjør reent i hans Værelse."

"Det kan man ellers kalde heldigt for en Poet, thi de høre til en Clæsse der ere saa temmelig genegen til at synde mod Anstanden. Maa jeg ikke spørge Dem om, hvorfor De antager Herren for at være en Poet, naar Tjeneren er saa opmærksom mod ham?"

"Hvad kan han vel ellers være? — For det Første har han nu intet Navn, Miss Gffingham."

"Det er en vigtig Omstændighed," sagde John Gffingham; "der er kun meget saa Poeter der have Navn nutildags."

„Saa tilbringer han den halve Tid ude paa Søen, og gaber op til den 'tause Fyr', eller konverserer med de 'talende Klipper' eller drikker af „Alfespringet.“

„Det er rigtignok lutter mistænkelige Omstændigheder, især Dialoguen med Klipperne, stiondt ikke aldeles afgjørende.“

„Og saa spiser han slet ikke som andre Folk, Master Effingham. Han staaer tidlig op, og er hele Morgensstunden ude paa Søen eller oppe i Skoven, og kommer saa tilbage og spiser sin Frokost midt paa Formiddagen. Saa tager han tilskovs igien, og kommer atter hjem for at spise til Middag, just som jeg drikker min Thee.“

„Det er nok. Enhver, som tager sig Alt det til, bør virkelig endog benævnes med et haardere Navn end en Poet, Master Bragg. Men sig mig, Sir, hvorlænge dog denne excentriske Person har boet i Templeton?“

„Eys! — saa sandt jeg er en Synder, har vi ham ikke der! — det har altsaa ikke været ham eller den anden Gentleman der var i Baaden.“

Kristobulus' Forlegenhed og dæmpede Stemme fik hele Selskabet til at vende sig om mod den Kant, han saae ad, og, ganske rigtig — der nærmede sig en Gentleman i den halvlandlige Klædebragt, som en Mand af Velten ofte bruger naar han er paa Landet — en Klædebragt,

som da i og for sig selv var nok til at vække Opmærksomhed paa et Sted, hvor det fornemste Ønske var at ligne Kiøbstaden saa meget som muligt. Han kom inde fra Skoven over Plateauen, der i en vis Strækning kronede Høi-
dernes Tinde, og fulgte en af de Stier, som Beundrere af det vndige Landskab paa flere Steder havde hugget giennem Skoven. Som han nu kom ud paa den aabne Plads, og saae, at den allerede var indtagen af et Selskab, bukkede han, og gik forbi, med en Delicatesse som Master Bragg naturligvis vilde have fundet excentrisk, da han pludselig standsede, kastede et skarpt, stirrende Blik paa hele Selskabet, smilede — kom hurtigt nærmere, og fremstillede sig for dem.

„Jeg burde ikke blive overrasket,” sagde han, da han var kommen saa nær, at der ikke længere kunde være nogen Tvivl, „thi jeg vidste, at man ventede Dem hver Time; og dog er dette Møde kommet mig saa uventet at jeg næsten har mistet min Fatning.”

Vi behøve ikke at dvæle ved de hjertelige Velkomsthilsener der paafulgte. Til Master Braggs Forundring, var Poeten ikke blot kiendt, men ogsaa særdeles agtet af hele Selskabet, med Undtagelse af Miss Van Courtlandt, for hvem han imidlertid snart blev forestillet under Navnet Powis. Eva lykkedes det, ved en kraftig Anstrengelse af qvindlig Stolthed, at dæmpe sine heftige Følelser, og

Mødet gik for sig som et gjensidig overraskende og behageligt Møde, uden at der blev lagt nogen indre Bevægelse for Dagen, der kunde have givet Anledning til usædvanlige Bemærkninger.

„Vi maae virkelig ytre vor Forundring over at finde Dem her hos os, min kiære unge Ven,” sagde Master Effingham, medens han endnu bestandig ret ømt holdt Pauls Haand imellem begge sine; „og selv nu, da mine egne Dine bekræfte mig det, kan jeg dog neppe troe, at De vilde komme til Ny-York, og forlade det igien, uden at gjøre os den Fornoielse at see Dem.”

„Det har De sandelig ikke Uret i, bedste Sir; Intet kunde i Sandhed have berøvet mig den Fornoielse, uden Tanken om at det ikke vilde have været behageligt for Dem. Men min pludselige Fremtræden her vil ikke have noget Mystisk ved sig, naar jeg siger Dem, at jeg er kommen her tilbage over Quebec, de store Søer og Bandsfaldene, efter min Ven Ducies' Overtalelser, da hans Skib blev detacheret til St. Lawrence. Nyhedssyft, og fornemmelig Attraa efter at see det berømte Bandsfald, Americas største Mærkværdighed, gjorde Resten.”

„Det glæder os at vi blot har Dem, ligemeget hvorledes, og det er mig ret behageligt, at De ikke er gaaet

min Dø forbi. De har allerede været her i nogle Dage?"

"Næsten en heel Uge. Da vi naaede Utica, bødte jeg af fra Hovedlandeveien for at besee dette Sted, rigtignok uden at ane, at jeg skulde have den Fornøjelse at see Dem saa snart; men da jeg nu hørte, at man ventede Dem, besluttede jeg at blive her, i det Haab, som jeg nu glæder mig over ikke var forgievet, at det ikke vilde være Dem ukjært endnu engang at see en gammel Reisesamerad."

Master Effingham trykkede atter hans Haand ret hjertelig uden at han slap den, et Beviis paa hvor velkommen han var, og som da Paul modtog med havende Fryd.

"Jeg har næsten været længe nok i Templeton," begyndte den unge Mand smilende, "for at veile til Folkegunsten, om jeg rigtig forstaaer mig paa de Fordringer man gjør til en Fremmed, der ønsker at erhverve Børgerret. Hvad jeg af de tilfældig ytrede Bemærkninger kan slutte, kan det gamle Ordsprog 'nye Koste seie bedst' finde særdeles Anvendelse over hele denne Egn."

"Har De en Copie af Deres sidste Dø, eller et Epigram i Vare i Deres Bomme?" spurgte John Effingham.

Paul saae forundret paa ham, og Aristobulus —

en usædvanlig Hændelse — og Aristobulus selv blev lidt flau. Det var i sin Orden, at Paul satte en forundret Mine op; thi om han end lige siden sin Ankomst til Templeton var bleven plaget af den Nysgierrighed der pleier at betage Landsbyphantasierne, saa havde han dog ikke ringeste Mistanke om at hans Kiærlighed til Naturens Skønheder var bleven freven paa Musernes Regning. Da han imidlertid af de Omkringstaaendes Smil fattede, at der var bleven meent noget Meer end der var bleven ytret, saa havde han den Taft, at lade Forklaringen komme fra den Person der havde gjort Spørgsmaalet, om det i det Hele var passende at den skulde komme.

„Vi ville opsatte Fornoiselsen af en Forklaring til en anden Gang,” vedblev John Effingham. „Men jeg husker nu paa, at Ladyen nede paa Plainen vist bliver lidt utaalsmodig, og le dejeuner à la fourchette, som jeg har været saa forhyntlig at ordinere, venter rimeligviis efter os. Den maa ned, om vi endog derved skulde ubiætte os for at blive anseete for maanesyge Riismede af hele Staten. Kom nu, Ned; for hvis Du nu har faaet nok af at stirre hen paa Wigwamen à vue d’oiseau, vil vi gaae ned og ved en streng Undersøgelse underkaste dens Skønheder en mere vanskelig Prøve.”

Denne Proposition gik man gierne ind paa, om end

alle nødig rev sig bort fra det yndige Sted, og ikke førend de atter og atter havde vendt sig om for endnu engang at betragte det.

„Forestil Dem denne Sø besat med Lyststeder,” sagde Eva, „og Kirkebyer som hævede deres ærværdige Taarnspidser op over disse Banker, og hvert Bjerg kronet med en Borg eller en forfalden Ruin, og alt andet Tilbehør til et gammelt Statssamfund: hvor yndig vilde ikke den Udsigt blive!”

„Mindre yndig end nu, Miss Effingham,” sagde Paul Powis, „for om end Poesien fordrer — De trækker Alt paa Smilebaandet — er det forbudt, at berøre flige Gienstande.”

„Aldeles ikke, naar det blot skeer i regelmæssige Vers,” svarede Baroneten. „De maa vide, at man venter, De endogsaa skal tale i Knittelvers.”

Paul taug, da han ikke vidste hvorfor han skulde bede om Undskyldning, og hele Selskabet forlod Stedet med munter Sind og under Latter; selv Kristobulus var ligesaa munter som de andre, skøndt han knap vidste, hvorfor. Men det var et Charactertræk hos denne Personage aldrig at være bleg efter sine Samtidige.

Tiende Capitel.

"Her Stedet er, jeg kom at søge;
 Her Faders Been i Høien hvile:
 Ja, her er Stedet, jeg det mindes,
 Om hvilket gamle Sagn fortælle."

Bryant.

Siden deres Ankomst til Ny-York, eller siden Dagsbladene havde indeholdt Efterretningen om Arrestationerne, der vare foretagne af den engelske Krydser, havde Paul Powis kun været lidtomtalt af vort Selskab, og ligesaa lidt den særegne Maade paa hvilken han havde forladt Paketen netop det Dieblig, den var i Begreb med at lebe ind i Havnen. Vel sandt, at Master Dodge, ved sin Ankomst til Dodgeopolis, vidtloftig havde udbredt sig om Sagen i sin Hørdomadal, med forskiellige Tillæg og Gissninger af sin egen Fabrik, og det paa en Maade, der havde vakt en Deel Opmærksomhed i Indlandet; men som de, der antages at sidde ved Rilden til Efterretningerne fra Udlandet ikke have for Skik at modtage nogen Meddelelse af dem, der ikke bør være bedre underrettede end de selv, havde Effinghamerne og deres Venner aldrig hørt tale om hans Fremstilling af Sagen.

Om de end alle sandt den pludselige Tilbagekomst besynderlig, saa sølte dog ikke en Gæst af dem Tilbeie-

lighed til at dømme den unge Mand strengt. Herrerne vidste, at, hvor ubehagelig end militair Dadel kunde være, den dog ikke altid involverede moralsk Slethed, og, hvad Damerne angik, saa havde de bevaret en altfor levende Idée om hans Duelighed og ridderlige Mod til at kunne ønske at forestille sig noget Ondt paa en saa løs og ubestemt Grund. Imidlertid havde det dog ikke været dem muligt aldeles at forebygge ubehagelige Gisninger, og alle glædede sig nu oprigtigt ved atter at see deres gamle Reisefælle iblandt sig, og, som det lod til, i en Sindsstemning, der hverken tydede paa nogen Brede eller Banære.

Master Effingham, der nærede en vis Opmærksomhed for Grace, bød hende sin Arm, som han vilde have givet sin yngre Datter den, da de gik ned ad Bjerget, og overlod Eva til John Effinghams Omsorg. Sir George fulgte Mademoiselle Wisville, og Paul gik ved Siden af vor Heltinde og hendes Onkel, og lod Aristobulus være, hvad han selv kaldte sig, et „miscellant Medlem,” eller, med andre Ord, lod ham det frie Valg, at slutte sig til den ene eller anden Afdeling, eftersom hans Tilbøielighed indgav ham det, eller Leiligheden tilbød sig. Som naturligt var converserede de hinanden undervejs, og de, som gik foran, standsede af og til for at sige et Par Ord til dem bagved, og som de gik ned, foregik der

da et Par Forandringer i deres Marschorden, som vi kan finde Leilighed til at omtale.

„De maa sikkert have havt heldige Overreiser,” sagde John Effingham til Paul, netop som de vare blevne forbeelte som foranmeldt. „Tre Reiser over det atlantiske Hav i saa kort en Tid vilde være temmelig strengt for en Landboer, Pløndt det vel ikke forekommer Dem saaledes, De som er en Sømand.”

„For saa vidt har jeg været heldig nok, da the Foam, som vi af Erfaring veed, er en god Seiler, og Ducie er en ypperlig Gut og et behageligt Messmedlem. De veed vel, at han har været min Kamerad baade frem og tilbage.”

Dette blev sagt ganske ligefrem, og om det end kun forklarede saa lidt directe, saa bortjog det dog al ubehagelig Uvisshed, idet det overbeviste Tilhørerne om, at han i det Mindste havde staaet paa en god Fod med den Person, der havde syntes hans Forsølgere. John Effingham vidste altfor godt, at Ingen kunde spise med Chesen ombord i en Drlogsmand, der i mindste Maade blev anseet for et upassende Selskab.

„De har gjort en betydelig Omvei for at komme til os igien. Afstanden over Quebec er næsten en Fjerdepart længere end den nye Wei.”

„Ducie havde saa stort Mod paa denne Wei, at jeg

ikke vilde være ham imod. I Forstningen paastod han rigtignok, at han vilde bede om Tilladelse til at sætte mig iland ved Ny-York, hvor han havde fundet mig, som han sagde; men det vilde jeg da ikke høre Noget om, som jeg frygtede for, det skulde skade hans Avancement, da han havde særdeles gode Udsigter formedelsst sit Held i Pengesagen. Jeg troede nemlig, at hans Avancement skulde være sikrere, naar han stedse forblev under sin Superieurs Dine, saalange han havde vigtige Forretninger at varetage."

"Har hans Regiering da anseet hans Bedholdenhed i den Sag værdig til saa stor Belønning?"

"Ja den har. Nu er han bleven virkelig Capitain, og det kan han Altsammen takke sin gode Lykke og sin Conduite i denne Sag; om end privat Rang i hans Fædreland ikke skader den offentlige Rang."

Eva kunde godt lide den Mægt, Paul lagde paa 'hans Fædreland', og det tyktes hende, at den hele Bemærkning var gjort i en Ånd, en Engelsemand ikke vilde have forraadt.

"Har De nogensinde tænkt paa," vedblev John Essingham, "at vor pludselige og uventede Adskillelse har været Karsag til en alvorlig Pligtforsømmelse hos mig, om ikke hos os begge?"

Paul satte et forundret Ansigt op, og det syntes af hans Lader, at han ønskede en Forklaring.

„De mindes dog vel den stakkels Master Mondays forseglede Pакke, som vi begge ved vor Ankomst til New-York skulde aabne i Forening; og paa hvis Indhold, vi havde Grund til at antage, Arrangementet af vigtige private Rettigheder beroede. Jeg overleverede Pакken til Dem i samme Dieblif jeg havde modtaget den, og i den Fart De forlod os, tænkte De ikke paa den Sag.“

„Det er sandt; og til min Skam maa jeg tilstaae, at jeg lige til dette Dieblif aldeles har glemt den hele Sag. Medens jeg var i England, havde jeg saa meget at tænke paa, at det ikke var rimeligt jeg skulde mindes den Sag, og tilmed har Pакken ikke været synderlig i mit Børge siden den Dag jeg forlod Dem.“

„Den er dog ikke forkommen, haaber jeg!“ sagde John Effingham ivrig.

„Sikkert ikke; der er intet Spørgsmaal om, at den ligger i det Reiseschatol, jeg glemte den i. Men det Dieblif vi naaede Portsmouth, tog Ducie og jeg sammen til London, og saasnart han var expederet i Admiralitetet reiste vi til Yorkshire, hvor vi forblev medens hans Skib var i Dokken, fuldt op bestieftigede med private Affairer, der var af største Vigtighed for os begge; og siden bleve

vi nødte til at gjøre en heel Deel Visiter til vor Familie —"

"Familie!" gientog Eva uvilkaarlig, men kunde ikke heller lade være at bebreide sig selv denne Mangel paa Delicatesse under hele den øvrigevei.

"Vor Familie," — svarede Paut, og smilede. "Capitain Ducie og jeg ere kiødelige Sødstendebørn, og vi gjorde Pilegrimsfarten sammen til en heel Deel Familier-archiver. Disse Forretninger bestieftigede os indtil et Par Dage inden vi seilede til Quebec. Da vi naaede Havn, forlod jeg Skibet for at bese de store Søer og Niagara, og lod det meste af min Bagage blive hos Ducie, der har lovet selv at bringe den med, naar han følger efter, som han ventede skulde skee snart, paa hans Vei til Vestindien, hvor han skal træffe sin Fregat. Han paaastod, han skyldte mig denne Opmærksomhed, fordi han havde faaet mig overtalt til at gaae saa langt af min Vei med saa megen Bagage for at søie ham. Og nu er Pakken uheldigvis bleven tilbage tilligemed de andre Sager."

"Venter De da, at Capitain Ducie snart vil komme hid? Sagen med denne Pakke tør vi ikke forsømme meget længer, thi et Løfte der er givet en Doende er dobbelt bindende, da det appellerer til vores Alles Edelmødighed. Heller end at forsømme denne Sag, skulde jeg foretrække at sende en Expres til Quebec."

„Det vilde være aldeles unødvendigt, som det ogsaa vilde være unyttigt. Ducie er taget fra Quebec igaar, og har sendt sine og mine Sager directe til Ny-York, under sin egen Hovmesters Opsyn. Rejsechatollet, der indeholder andre Documenter der ere af Bigtighed for os begge, har han lovet mig ikke at skulle tage af Syne, men det vil følge med ham den samme Tour, som jeg nu har gjort, for han har ogsaa Lust til at see Niagara og Søerne. Han er altsaa nu undervejs efter mig, og skriver mig til naar han vil indtræffe i Utica, for at vi kan træffes ved Canalen der, og reise sammen til Ny-York.“

Hans Tilhørere lyttede til den korte Forklaring med en inderlig Deeltagelse, hvormed imidlertid stakkels Mester Mondays Pakke havde meget lidt at bestille. John Effingsham raabte paa sin Fært, og meddeelte ham Omstændighederne saaledes som den unge Mand netop havde meddeelt dem, dog uden at omtale Mester Mondays Papirer, der var en Sag han hidindtil havde holdt for sig selv.

„Det vil kun være at giengjælde Capitain Ducies Høflighed, om vi bede ham gøre en lille Afstikker fra sin Vej, og tilbringe et Par Dage med os her imellem Bjergene,“ tilføiede han. „Naar venter De ham bestemt ved Canalen, Powis?“

„Om en fjorten Dages Tid. Jeg er vis paa, han vilde glæde sig ved at kunne gjøre Selstabet sin Opvartning, thi han har ofte yttret sin Belymring over at være brugt i en Tjenestefag, der udsatte Damerne for saa megen Fare og saa stort Ophold.“

„Capitain Ducie er en nær Paarørende af Master Powis, kiære Fader,“ tilfoiede Eva, for at lade sin Fader mærke, at Indbydelsen ogsaa vilde være hende behagelig; thi Master Effingham var saa opmærksom paa sin Datters Ønsker, at han aldrig indbød Noget til sig som han troede kunde være Husets Hersterinde ubehagelig.

„Jeg skal tage mig den Frihed at skrive til Capitain Ducie endnu i aften, og bede ham bære os med sit Selstab,“ svarede Master Effingham. „Om et Par Dage venter vi endnu nogle andre gode Venner, og jeg haaber, han ikke skal finde det kiedsommelig hos os her i vor Landsflygtighed. Master Powis er nok saa god at lægge min Billet ind i et af sine Breve, og understøtte min Anmodning med sin formaaende Indflydelse.“

Paul bukkede, og Selstabet fortsatte sin Gang, men denne Afbrydelse havde imidlertid foranlediget en sliq Forandring i Promenadesiguren, at den unge Mand var kommen til at gaae alene ved Siden af Eva. De havde ikke blot nu naaet Landeveien, men havde ogsaa allerede

igien forladt den for at følge en gammel Kiørevei, der nu ikke mere afbenyttedes, som førte ned ad Bjerget paa Siden af Skraaningen, i en mere uregelmæssig og mere farlig Retning, end der vilde convenere Rutidens Færd, eftersom den havde været en af disse lidet forudberegnede og aldeles ikke 'anlagte' Bi-Beie, saadanne som de første Nybyggere i et Land pleie at bruge; dem, inden der endnu er Tid og Raad tilrigtig at undersøge og benytte Alt paa det Fordeelagtigste. Om den end som en Landevei betragtet var baade vanskeligere og farligere at befære end dens Efterfølger, saa var dog denne Levning fra Landets Barndoms Tilstand den eensomste som den Skionneste, og Fodgængerne vedbleve at benytte den som den almindelige Fodsti til the Vision. Karene havde gjort den smallere og smallere; Træerne ved Siden havde næsten skjult den aldeles med Grenene, og gjort den skyggesfuld som en Buegang, og Eva ytrede sin Glæde over dens vilde, frie Natur, i Forening med dens behagelige Ensomhed. Som de gik videre saae de bestandig Glimt af Søen og Landsbyen, og de, for hvem Landskabet var aldeles fremmed, udtalte høit dets Berømmelse.

„De fleste Personer, der see denne Dal for første Gang,” bemærkede Aristobulus, „have altid noget at sige til dens Fordeel; og jeg for min Part, finder den ogsaa temmelig curiøst.”

„Curioſt!“ udbød Paul; „denne Gentleman er i det Mindſte curioſt i Valget af ſine Udtryk.“

„De har ſeet ham ſer idag,“ ſagde Eva og lo, thi Eva var nu i et Lune, at hun kunde lee over Bagateller. „Det veed vi deraf, at han havde forberedet os paa at møde en Poet, hvor vi blot traf en gammel Ven!“

„Blot, Miſs Eſſingham. — Burderer De da Poeter ſaa høit og gamle Venner ſaa lavt?“

„Denne beſynderlige Perſon, denne Maſter Ariſtobulus, forvirrer virkelig alle Ens Idær og Meninger i den Grad, at jeg troer, han bringer Forvirring i Ordes ſædvanlige Betydning. Han lader til at være ſaa aldeles paa ſin Plads, og dog igien ſaa aldeles ikke paa ſin Plads — er baade ſaa ruſé og ſaa upractiſt — ſaa uſtiffet for hvad han er, og ſaa rede til hvad det ſkal være, at jeg virkelig ikke veed hvorledes jeg ſkal udtrykke mig, naar det angaaer Ting, der ſtaaer i mindſte Forbindelſe med ham. Jeg er bange for, han ret har plaget Dem lige ſiden Deres Ankomſt til Templeton?“

„Aldeles ikke; jeg er ſaa godt kiendt med Golt af hans Slags, at jeg har erhvervet mig en vis Taft for at haandtere dem. Som jeg mærkede, han var oplagt til at miſtænke mig for at nære Tilbøielighed til at 'beſynge Søen,' for at bruge hans eget Udtryk, ſaa hentkede

jeg da paa et Sted, hvor jeg var sikker paa, han vilde finde dem, et Par skibdestøst skrevne Linier, der kunde see ud som en gesvindt og ufuldendt Udgydelse, og af den Hæder, derfor er bleven mig tildeel, har jeg nu levet en heel Uge."

"Besidder De altsaa et slegt Talent?" sagde Eva, og smilede lidt ironisk.

"Jeg er ligesaa uskyldig i sleg Anmasselse som i at ønske at ægte Arvingen til den britiske Throne, der, efter hvad jeg veed, for Diebliffet er alle vor Tids Fearers høieste Formaal. Jeg er kun en uæsel Plagiator, thi det Vers, paa hvis Berømmelse jeg nu har sværmet omkring i en hæderkronet Uge, var to Linier af Pope, en Forfatter, der er saa aldeles forglemmt i disse Literaturens palmerige Dage, hvor alt Riendskab lader til at være indskrænket til de sidste saa Mars Handelsproducter, at man godt paa denne Maade kan gaae og gælde for en fuldkommen Glasfiker uden Fare for at blive opdaget. Det var blot det første Couplet af the Essay on Man, som, da det har en Allusion paa the 'Pride of Kings', kunde gaae for en Original i de nitten og tyve Byer, i Amerika, i disse Ultrarepublicanismens skrigende Tider! Der er ingen Tvivl om, at Master Bragg meente, at det næste skulde blive en Lovtale over 'Folket,' og at dette atter

skulde blive efterfulgt af en glødende Skilbring over Templeton og dens Omegn."

"Jeg veed ikke, om jeg bør tillade disse Udfald paa Friheden hos en Udlænding," sagde Eva, og paatog sig en alvorlig Mine, der imidlertid ikke saa ganske stod i Samklang med hendes Følelser, thi aldrig nogensinde før i sine Dage havde vor Heltinde fornummet en saa indvortes salig Fryd, som netop denne Morgen.

"Udlænding, Miss Effingham! og hvorfor en Udlænding?"

"Na, De mindes dog Deres egen Forbring paa cosmopolitiske Anskuelser; og maa Capitain Ducies Fætter ikke være en Engelsemand?"

"Jeg svarer ikke for dette 'maa,' efterjøm den simple Realitet tilstrækkelig besvarer Spørgsmaalet. Capitain Ducies Fætter er ikke nogen Engelsemand, ei heller har han, hvad jeg mærker De antager, nogensinde tjent i den britiske Marine, eller i nogen anden end sit Fødelands."

"Her overraster De os virkelig, og det særdeles behageligt!" svarede Eva, og saae op til ham med uforstilt Glæde, og en glødende Rødme bedækkede hendes Ansigt. "Vi maatte føle Deeltagelse for den, der saa særdeles havde staaet os bi, og baade min Fader og Master John Effingham —"

„Uncle Jack,” afbrød Paul, og betonedede Ordene stærkt.

„Uncle Jack, da, — naar De ikke synes om den Formalitet jeg brugte — og baade min Fader og Uncle Jack ledte efter Deres Navn i den amerikanske Marinecalender, saa vidt jeg veed, forgieves, og De vil dog selv tilstaae, at den Slutning — deraf fulgte — var ganske ligefrem.”

„Harde de ledt i en Marine-Calender fra nogle Aar iforveien, vilde de have været heldigere. Jeg er gaaet ud af Staten, og er nu kun en Sømand i Hufkommelsen. De sidste Aar har jeg været en Passageer baade tillands og tilvands, ligesom De selv.”

Eva sagde intet videre, men et opmærksomt Øre blev laant til hver en Stavelse, den unge Mand ytrede, og hvert Ord blev opbevaret i Erindringen med samvittighedsfuld Trostak. Et Stykke gik de saaledes tauske ved Siden af hinanden, indtil de kom til Markerne ved et Huus, der havde en deilig Beliggenhed paa Skrånten af Bjerget, tæt ved en yndig Hyrestov. De gik over Markerne, indtil de kom til en Terrace ligeoverfor Huset, og Landsbyen Templeton laae nu udbredt for dem, maaskee et hundrede Fod nede, og dog saa nær, at man tydelig kunde see den allermindste Gienstand. Her standsede de

alle for at tage en mere bestemt Udsigt over et Sted, der havde saa stor Interesse for de Fleste af Selskabet.

„Jeg haaber, De er saa bekendt med Localiteterne, at De kan agere Cicerone,” sagde Master Effingham til Paul. „Under et Besøg af en heel Uge i denne Landsby, kan De neppe have overseet Wigwamen.”

„Maaskee jeg burde tage i Betænkning, eller snarere rødme ved, at tilstaae det,” svarede den unge Mand, og opfyldte denne sidste Pligt ved at rødme lige op til Tingdingerne; „men min Nysgierrighed har været saa meget større end min Delicatesse, at jeg i den Grad har misbrugt denne Gentlemans Forekommenhed, at jeg har trængt mig ind i Deres Bolig, og at jeg baade indenfor og udenfor har tilbragt mere af min Tid, end der rimeligviis har været behageligt for Beboerne.”

„Jeg haaber, at Herren ikke vil giøre noget Væsen deraf,” sagde Kristobulus; „hertillands leve vi saa temmelig i Fælledsskab, og det er en Regel for mig, at naar en Gentleman falder ind til mig, han maa saa være fremmed eller en Nabo, saa viser jeg ham altid den Høflighed at bede ham tage sin Hat af.”

„Det forekommer mig,” sagde Eva, med det Ønske at forandre Samtalen, „at Templeton har en usædvanlig Mængde Klokketaarne; af hvad Grund kan dog vel

en saa lille By behøve saa mange Bygninger af den Natur?"

"Altsammen for Orthodoriens Skyld, Miss Eva," svarede Aristobulus, der ansaae sig for den egentlige Person, der skulde besvare slige Spørgsmaal. "Der er en Meningsnuance under hvert evige Klokketaarn."

"Mener De, at der i Templeton ere ligesaa mange Nuancer i Troen, som jeg nu seer der ere Bygninger, der have Udseendet af at være helliget til religiøse Forsætninger?"

"Dobbeltsaamange, Miss, og endda nogen i Vare, ovenikøbet. De seer her kun fem Forsamlingshuse, foruden de andre offentlige Bygninger, og vi regne syv regulære fiendtlige Secter her i Landsbyen, foruden alle Uovereensstemmelserne, der angaae Bagateller. Den Bygning, De seer der, i lige Linie med Skorstenene paa det første Huus, er New St. Paul, Master Grant's gamle Kirke: et saa orthodox Huus paa sin Plads som noget der findes i Districtet, som De da kan see af Vinduene. Det er i Opkomst, skiondt der i den senere Tid er faldet en Deel fra, fordi Præsten har faaet sig en slem Forkiølelse, der har gjort ham lidt hæs. Jeg tør imidlertid dog nok sige, at han vil gaae det igiennem, og Kirken vil for den Sags Skyld dog nok ikke komme til at staae tom, hvor

alvorlig Sagen end kan være for Diebliffet. Der er Nogen af os, der har besluttet at ville stytte New St. Paul i denne Crisis, og jeg har gjort mig det til en Regel, at gaae derhen den halve Tid."

"Det glæder mig at vi skal have Deres Selskab saaa længe," sagde Master Effingham, "for det er vor egen Kirke, og min Datter er bleven døbt der. Men deler De Deres religiøse Tro saaledes i Halvparter, Master Bragg?"

"I ligesaamange Parter, Master Effingham, som der ere forstieilige Benævnelser i Rabolavet, men ikke desto mindre giver jeg New St. Paul afgjort Fortrinet, under disse særegne Omstændigheder, fornemmelig for Bindernes Skyld. Den mørke skumle Bygning, Miss, hist længere borte, er Methodisternes, hvorom der ikke er syn- derligt at sige, eftersom Methodismen kun har floreret lidt iblandt os, siden Indførelsen af Newlighth, der saa temmelig har faaet det gjort af med dem. Jeg antager imidlertid at de holde sig meget til den gamle Bære, som uidentviol ogsaa er en af de fornemste Aarsager til deres nærværende Uvirkksomhed, thi Folket holder virkelig af hvad der er nyt!"

"Maa jeg ikke spørge Dem, Sir, hvad det er for en

Bygning, der næsten ligger i lige Linie med New St. Paul og som ligner den meget baade i Farve og Form?"

"Med Undtagelse af Vinduerne; den har to Rader almindelige firkantede Vinduer, som De vil bemærke, Miss. Det er den første Presbyterianske eller den gamle Skole; det er et meget godt Huus, ogsaa en meget god Tro nutildags. Jeg har gjort mig det til Regel at gaae derhen i det Mindste een Gang hver fjortende Dag; Forandring er saa behagelig for den menneskelige Natur. Imidlertid maa jeg dog sige, Miss, at forsaavidt jeg giver nogen Fortrinet, det da er New St. Paul, og det har gjort mig særdeles ondt, at disse Presbyterianere i den sidste Tid have vundet en materiel Fordeel over os i et meget væsentligt Punkt."

"Det gjør mig ondt at høre det, Master Bragg, thi da jeg selv er Episcopal, og holder meget paa min Kirkes Ælde og Reenhed, skulde det gjøre mig ondt om den skulde blive sat til Side for nogen anden."

"Jeg er bange for at vi alligevel maae opgive den Ting, for disse Presbyterianere have ganske net stukket Kirkens Folk i det Capitel."

"Men hvad er det da for et Punkt hvori vi ere blevne saa betydelig slagne?"

"Jh, Miss; deres nye Klokke veier saamæn sine hun-

brede Pund mere end New St. Pauls, og har den bedste Klang af dem alle tilhøbe. Jeg veed nok at denne Fordeel ikke vil være Noget for dem at prale af paa den sidste store Regnskabsdag, men, i denne Prøvelsens Tilstand, gjør det en forbausende Forstiel. Seer De den gunstlige Bygningovre paa den anden Side, med den høie Muur omkring, og en Klokkestol? Efter sin egentlige Character er det Grevskabets Raadhuus og Arresten; men hvad Religionen angaaer bliver den benyttet temmelig islang."

"Mener De alvorlig, Sir, at der virkelig bliver holdt Gudstjeneste der, eller at Personer af alle Partier, hvad Navn de saa har, blive forhørte der?"

"Det Sidste," sagde Kristobulus og grinte; "thi jeg troer, at det baade først og sidst bliver benyttet paa denne Maade, af enhver Religionsnuancering, naar jeg undtager af Jøberne. Det gamle gothiske Trætaarn er Universalisternes, og den græske Bygning, der endnu ikke er malet, tilhører Baptisterne. Jeg troer at Quækerne fornemmelig holde deres Andagt hjemme, og de forskiellige presbyterianske Partier komme nu sammen i flere Værelser i private Huse her paa Stedet."

"Er der da Underafdelinger i selve Partierne, foruden

alle disse Partier selv," spurgte Eva med uforstilt Forundring, "og det ovenkiøbet i en saa lille Befolkning?"

"Det er et frit Land, Miss Eva, og Frihed holdes af Afverling. Mange Mennesker, mange Sind."

"Rigtig, Sir," sagde Paul; "men her er mange Sind og saa Mennesker. Dog det er endnu ikke Alt, thi efter Deres Beretning er der nogle iblandt dem, der jo ikke nøie kiende deres eget Sind. Men kan De ikke sige os hvad væsentlige Punkter der kan frembringe alle disse Troesnuanceringer?"

"Man kunde anvende sin hele Levetid med at fatte de halve. Nogle sige, at Religion er Henrykkelse, Andre at den er Tilfredshed. Et Partie fordrer Sierninger, og et andet striger derimod. Denne Mand paaستاer, at han vil vorde salig, om han handler godt, og Denne paaستاer, at om han blot handler godt, vil han vorde fordømt: hos det ene Partie er en lille Smule Synd nødvendig til Salighed, medens det andet troer, at man aldrig er sin Omvendelse nærmere end naar man siller dybest i Synden."

"Underafdelinger høre til Dagens Orden," bemærkede John Effingham; "ethvert Grevskab deles, og deles atter for at der kan blive flere Kiøbstæder og flere Embedsmænd, hver Religion bliver decimeret for at der kan blive en større Afverling og større Helgener."

Kristobulus nikkede, og han vilde have slaaet ad ham med Haanden, havde han vovet at tage sig saadan en Frihed mod en Mand, han var vant til at nære saadan en Erbødighed for, som for John Effingham.

„Monsieur,” spurgte Mademoiselle Biesville, „er der da ingen *église*, ingen *véritable église* i Templeton?”

„Na, mange, Madam;” svarede Kristobulus, som lige saasnart vilde have tænkt paa at vedgaae, at han ikke forstod Meningen af *véritable église* som en af de Partier, han havde bestrevet, vilde tænke paa at vedgaae, at dette ikke var useilbarligt i sin Fortolkning af Christendommen; „vi har mange, men man kan ikke see dem fra dette Sted.”

„Hvor meget mere pitoresk vilde det ikke være, og, tilsyneladende i det Mindste, hvor meget christeligere,” sagde Paul, „hvis disse gode Folk kunde tilbede Gud i Forening! — og hvor stærkt fremhæver det ikke Menneskenes Svagheb og Uvidenhed, at see ham bruge Haarfløvier angaaende Lærdomme, i Overeensstemmelse med hvilke han i saa klare Udtryk, noget Sprog kan eie, er bleven underviist om, at der blot bliver forlangt af ham, at han skal troe paa et Bæsens Godhed og Magt, hvis Væsen og Virken overstiger hans Fattæerne!”

„Meget sandt,” udbrød John Effingham; „men hvad

vilde der saa blive af Samvittighedsfriheden? De fleste Mennesker forstaae nuomstunder ved Tro en stærk Tilbud til deres egne Meninger."

"Og i saa Tilfælde," bemærkede Aristobulus, "vilde vi ogsaa savne denne smukke Paraderen med Kirkerne, der pryder vor Landsby. Det er ogsaa godt for Noget, for Alle og Enhver vil dog heller anbringe sine Capitaler paa et Sted, der har fem Kirker, end hvor der kun er een. Som det nu er, har dog virkelig Templeton saa smuk en Samling Kirker som nogen anden Landsby, jeg kender."

"Siig dog heller en Samling Platdemenager, thi aldrig har mit Øie seet Noget ligne Eddikeflaster og Senops-trukker mere, end disse architectoniske Underværker."

"Det er dog altid smukt at see Taarnspidserne paa Guds Huus krone en Samling af private Bygninger, som man træffer det i andre Lande," sagde Eva, "istedetfor en massiv Giestgivergaard, hvilke kun altfor ofte er Tilfældet i dette mit kiære Hjem!"

Under denne Bemærkning gik de ned ad Trinene fra Terracen, og nærmede sig Landsbyen. Som de naaede Porten til Wigwamen, stod hele Selskabet lige foran dette John Effinghams Smagsfoster, thi saa store Forbedringer havde han foretaget ved Hiram Doolittles Kunstproduct,

at denne udmærkede Architect, i det mindste hvad det Udvortes angaaer i bemeldte Huus, ikke vilde have kunnet gienkiende sit eget Talents Frugter.

„Det er rigtignok at drive det til det Yderste med denne sammensatte Orden, John,” bemærkede Master Effingham tørt.

„Det vil giere mig ondt, Ned, om Du ikke synes om det Huus, som det er forbedret og rettet.”

„Men, Uncle Jack,” udbød Eva; „det er dog et besynderligt Sammensurium af det Græske og Gothiske. Man kunde nok faae Lyst til at spørge om Deres Autoriteter for slig en Frihed.”

„Hvad synes Dem om Facaden paa Cathedralen i Mailand, Miss!” og han betegnede det sidste Ord paa samme Maade som Kristobulus. „Er det da saa særdeles Nytt at see de to Stile blandede sammen? Eller er Architecturen saa reen i Amerika, at Du mener, jeg har begaaet en utilgivelig Synd?”

„Nei; i et Land hvor Efterligning hersker i alt Immaterialt, og Originalitet bringer Forstyrrelse i alt hvad der er Helligt og Dyrebart, bør Intet være os paafaldende, som er udenfor Reglen.”

„For at denne frie Tale kunde faae sin fortjente Straf, vilde jeg ønske, jeg havde ladet det gamle Skrummel

blive i den Tilstand, jeg fandt det, for at dets Skønheder kunde have gjort dine Dine godt, istedetfor at denne uformelige Mæsse lader til at savne dem saa meget. Maa jeg spørge Dem, hvorledes De synes om dette Huus, Mademoiselle Biesville."

"Mais c'est un petit château."

"Un château Effinghamisé," sagde Eva og lo.

"Effinghamisé, si vous voulez, ma chère; pourtant c'est un petit château."

"Den almindelige Mening i denne Deel af Landet," sagde Kristobulus, "er, at Master John Effingham har forandret Gaarden efter Planen af en eller anden Bygning i Europa, — men jeg har glemt Navnet paa det bestemte Tempel; dog var det hverken Pantheon eller Minervas Tempel."

"I det Mindste haaber jeg dog," sagde Master Effingham, og førte dem over den lille grønne Plaine, "at det ikke skal være Vindens Tempel."

Elleve Kapitel.

"Jeg sikkert kommer i
 Vid Melancholie mig pine
 Tidsode, om jeg miste vil
 Det mindste Gran af denne Epas."

Shakspeare.

Samfundets Fremstridt i Amerika har udmærket sig ved flere Eiendommeligheder, der ikke horer saa egentlig til Civilisationens regulære og methodiske Fremstridt i andre Dele af Verden. Paa den ene Side ere Kunsterne, lig Minerva, der ved et eneste Slag foer ud af sin Faders intellektuelle Bæsen, sprungne fuldvorne frem som Colonisternes lovmæssige Arbeedets medens paa den anden Side hver eneste Ting, hvad Qualiteten angaaer, har en Tendents til Middelmaadighed, en Folge af Institutionernes Fælledeffekte=Character. Alt hvad Eva den Dag havde seet havde været hende paafaldende, formedelst denne blandede Character, i hvilken vel Intet var simpelt, men ogsaa kun Lidet endog blot nærmede sig det høie Monster, hendes europæiske Opdragelse havde lært hende at betragte som fuldkomment. I „Wigwamen," (saaledes havde hendes Faders Fætter havt det Indfald at kalde deres Familiebolig.) var der imidlertid dog holdt mere paa, var der dog

taget mere Hensyn paa de mange Smaating, hun var bleven vænnet til at betragte som væsentlige til Hyggelighed og Elegantse, og hun fandt sig mere tilfreds med sit tilkommende Hjem, end med det Meste af hvad hun havde seet efter sin Tilbagekomst til Amerika.

Som vi allerede tidligere have haft Leilighed til at beskrive det Indre af dette Huus, er der kun lidt at sige derom for nærværende Tid; thi om end John Effingham aldeles havde forandret dets Ydre, var der ikke skeet sunderlig Forandring i dets Indre. Vel var det skfarvede Tag forsvundet, tilligemed Svalen, hvis Piller saa ædelt bleve opretholdte af den øvre Deel af Bygningen; idet hiint var veget for et mindre fremspringende, efter Reglerne opført Tag, og dette var bleven opslugt af et lille Indgangs-Taarn, som den nye Architect havde fundet paa at sætte i Forbindelse med Bygningen, med lige stor Fordeel baade hvad Hyggelighed og hvad Udseende angik. Wigwamen havde virkelig intet af de sædvanlige Træk af et moderne amerikansk Baaningshuus. Der fandtes ikke en eneste Colonne, hverken græske eller romerske eller ægyptiske; ingen venetianske Jalousier; ingen Verandah eller Piazza; ingen Maling udenpaa, eller sammenblandede Couleurer. Ivertimod; det var et simpelt gammelt Huus, meget suffisant bygget, af udmærket gode Materialier, og i den Agtvær-

digheds og Hensigtsmæssigheds Stil, hvormed vore Fædre maaſkee vare en lille Smule mere fortrolige end deres Efterfølgere, vi ſelv. Foruden Indgangstaarnet, eller Portalen, paa den nordre Side, havde John Effingham ogſaa ſaaet anbragt en ſmuk opſattet Idee paa den ſøndre Side, ved Hjælp af hvilken den pludſelige Overgang fra et indre Værelſe til den aabne Himmel meget ſindrig var undgaaet. Desuden havde han ſkaffet den oprindelige forſte raa Deel af Bygningen af Veien, og iſtedet derfor føiet en meer hensigtsmæssig Deel til, der indeholdt endeel af Byendeværelſerne, uden at vanſyre Bygningen, en Sjældenhed ved ſenere architectoniſke Forandringer.

Indvendig havde Wigwamen efterhaanden undergaaet endeel Forandringer lige ſiden den Periode, der med Hensyn til Kunſterne, om end ikke med Hensyn til Chronologien, kan kaldes Otſegos mørke Tidsalder. Den ſtore Hal havde miſtet ſin characteriſtiſke Prydſe, Wolfs afhuggede Arm, og iſtedet derfor var bleven anbragt et gothiſt Papirsbetræk, der bedre paſſede til Værelſets virkelige ærværdige Architectur, og ſelv Urnen, man meente indeholdt Dronning Dibos Aſke, var, ligerviis ſom Krukken, der altfor ofte gaaer tilvands, bleven ſtaaet ſønder i en Udvæddelſeskrig, en ſærdeles omhyggelig Huuſholdberſte havde anſtillet mod Spindelvævene. Ogſaa gamle Fader Homer,

var gaaet af Riidets Gang; selv Shakspeare var falden hen i Støv:

"Et mindste Spor han havde efterladt,"
og af Washington og Franklin, som dog vare Indfødt, var der ikke bleven mindste Fering tilbage. Stedet for disse Fortidens ærværdige Minder, havde John Giffingham, der havde beholdt deres Skønheder i behagelig Grindring, som de fremstillede sig for hans barnlige Blik, købt nogle enkelte Substituter i en Boutik i Ny-York; og en Shakspeare, og en Milton, og en Cæsar, og en Dryden og en Locke, som de heroiske Skribenter saaa skiont udtrykke sig, stode nu i rolig Værdighed opstillede paa de gamle Hylber, der havde baaret deres berømmelige Forgængere. Om end Tiden med Hensyn til Couleuren endnu kun havde gjort lidt for denne nye Samling, havde dog allerede Støv og Riidesløs Behandling omgivet dem med Alverdommens Laage.

Da 'Ladien,' — for at bruge Master Braggs Udtryk, — der bestyrede Riideten i Wigwamen, havde alle Ting rede, saa satte Selskabet sig lige ned ved Frokostbordet, der var dækket i den store Hal, saa saare man havde faaet skienket sit Toilette og lille Smule Opmærksomhed. Som Anretningen hverken var kunstig, eller særdeles eiendoms-

melig, hverken hvad Elegantse eller den modsatte Qualitet angik, vil vi forbigaae den i Taushed.

„Man vil just ikke synderlig savne europæisk Architectur her i Huset,“ sagde Eva, som hun satte sig tilbords og saae sig omkring i det rummelig høie Bærelse, hvori de vare samlede; „her er i det Mindste Plads, og den dermed forbundne Bequemmelighed, om end ikke Elegantse.“

„Har Du da reent glemt hver Erindring om dette Huus, kiære Barn?“ spurgte hendes Fader ventlig. „Jeg havde haabet, Du vilde have følt noget af den Lyksalighed at være hjemme, naar Du atter fandt Dig under dets Tag!“

„Det vilde være mig meget imod, om alle de Krummspring bleve bekiendte, som jeg har taget mig til paa mit eget Bærelse,“ svarede Eva, og giengældte sin Faders Omhed med et kiærligt Blik, „om end Grace imellem Tatter og Taarer har truet mig dermed. Anne Sidley har ogsaa grædt, og som selv Annette, der altid bevarer sin Anstand og Betænkksomhed, af Deeltagelse har sælbet nogle Taarer, saa kan Du dog ikke troe, kiære Fader, at jeg har været saa aldeles stoiske ikke at forraade nogen Følelse. Men Paroxysmen er nu forbi, og jeg begynder nu at philosophere. Jeg haaber, Uncle Jack, at Du ikke har forglemt, at Salen er en Ladys Herskersæde?“

„Jeg har agtet Deres Rettigheder, Miss Effingham, kiøndt jeg med det Ønske, at forekomme, at Deres Smag skulde blive saaret, har foranstaltet endeel ældgamle Malerier og Kobberstykker overantvorbede til —“

„Pulterkammeret?“ afbrød Eva spørgende den Talende.

„Jlden“ — svarede Onklen rolig. „Pulterkammeret er nu altfor godt til dem, nu da denne Deel af Huset er bleven forandret til Pigernes Sovestue. Mademoiselle Annette vilde faae Krampetilsælde, om flige Kunststykker, der tilfredsstillede den forrige Generation af Mestere hertillands, skulde komme i altfor nøie Berørelse med hendes Louvrifere Dine.“

„Point du tout, Monsieur,“ sagde Mademoiselle Biefville i sin Ustyldighed; „Annette a du goût dans son métier, sans doute, men hun er altfor fornuftig til at vente des impossibilités. Hun vilde ganske sikkert have forholdt sig med Anstand.“

Hele Selskabet gav sig til at lee, thi man var ret muntret stemt, og Samtalen blev ved.

„Jeg er tilfreds naar Annette ikke faaer et Tilsælde,“ tilføjede Eva, „thi en forfinet Smag er hendes svage Side; og for at være aabenhjertig, saa er virkelig de Bærker, Du omtaler, ikke af den behageligste Natur.“

„Og dog,“ bemærkede Sir George, „har Intet for-
Eva Effingham, 1—4 H.

bauset mig mere end det Standpunkt, hvorpaa Kobberstikker og Malerkunsten staae hertillands. Jeg havde ikke ventet det, og Behageligheden har rimeligviis staaet i Forhold til Forbauselsen."

"Deri har De Ret, Sir George Templemore," svarede John Effingham; „men Forbedringen skriver sig fra en meget ung Dato. Den som kan mindes en amerikansk By for en halvtredsindstyve Aar siden, vil nu see noget ganske andet i en amerikansk By nutildags; og det netop med Hensyn til de Kunster De omtaler, med den væsentlige Forskiel, at disse have taget en rigtig Retning, under en passende Veiledning, medens hine have taget en feilsagtig Retning under Pengenes Indflydelse, der ere uden Dannelse. Havde jeg ladet blive meget af de gamle Meubler, eller nogen af de gamle Malerier tilbage i denne Wigwam, saa vilde vi nu have seet Miss Effinghams milde Afsyn fortruffet af sure Miner, istedetfor oplivet af saadant et fortryllende Smil, som netop i dette Dieblis."

"Og dog har jeg seet flere smukke gamle Meubler her i Landet, Uncle Jack."

"Ganske rigtigt, men ikke i denne Deel af Landet. For et halvt Aarhundrede siden savnede man her ganske Transportmidler, og det var kun Enkelte, der vilde risikere noget Slags Stads paa Corduroys. Netop dette Huus

har endeel meget antagelige Sager, som ere blevne bragte hid i dyre Domme, og de ere her endnu; men i Almindelighed kan man betegne det attende Aarhundrede som en mørk Oldtid i hele denne Egn."

Efter Maaltidet førte Master Effingham sine Søster og sin Datter igiennem de fornemste Værelser, idet han snart roste sin Fætters Ideer, og snart gjorde sig lystig over dem. Bibliotheket var ret et rart Værelse, i det mindste for et Land, hvor baade den private og offentlige Architectur endnu er i Puppe Tilstand. Bæggene var beklædte med et overmaade smukt gammeldags gothisk grønt Papiir, men ovenover hvert Vindue manglede der et Stykke i den øverste Bort, og, som denne Bort supplerede Buerne, var Tegningens Genhed derved forstyrret paa ikke mindre end fire Steder, efter Tallet af Vinduerne. Mangelen tiltrak sig snart Evas Oie, og hun nøiede da ikke heller med at forlange en Forklaring.

Mangelen skriver sig fra en amerikansk Hændelse," svarede Fætteren; „og er et af de Uheld, som Du, som en amerikansk Huusmoder, er af Eliebnen bestemt til at skulle erfare. Der var ikke mere at faae af Borten i hele Landet, thi det er et Boutikland og intet Fabrikland. I Paris vilde man stikke Bud til Papirmageren efter det Manglende; men o vee! den som ikke er til-

strækkelig forsynet med en Ting hos os, er ligesaa ilde faren som om han slet intet havde. I Kunstarbejderne er vi blot Consumenter og ikke Producenter. Det er en lang Wei at stikke Bud til Frankrig efter en ti til femten Alen Betrækpapir, og det bliver vi da enten nødt til, eller ogsaa vil mine herlige gothiske Buer bestandig komme til at mangle deres Slutstene."

"Det Ubehagelige derved er isinesaldende," bemærkede Sir George; "selv i England føler vi det med Alt hvad der angaaer Indførselsartikler."

"Og vi næsten i Alting, naar jeg undtager Fødevarer."

"Og viser det da ikke, at Amerika aldrig kan blive et Fabrikland?" spurgte Baroneten, med en Interesse som en indsigtsfuld Engländer altid føler ved dette vigtige Spørgsmaal. "Hvis de ikke kan forarbejde saa simpel en Artikel som Betrækpapir, mon det da ikke vilde være nok saa godt at de blot vendte deres Opmærksomhed til Agerdyrkningen?"

Da hiin Følelse var meget mere tydelig i dette Spørgsmaal, end dets Logik, trak den Gne efter den Anden lidt paa Smilebaandet, om end John Effingham, som virkelig havde megen Agtelse for Sir George, lod sig næie med at give et undvigende Svar, ret et sjældent Exempel paa

venstabelig Stemning hos en Mand med hans vidende Temperament.

Besigtelsen af Huset var i det Hele tilfredsstillende for dets tilkommende Hersterinde, som imidlertid dog klagede over, at det var meubleret altfor ligt en Bolig i Byen.

„For Du maa huske paa, Uncle Jack,” tilspiede hun, „at vore Visiter her ville saa nogenlunde komme til at ligne en villeggiatura.“

„Ja ja, min smukke Lady; det vil nok ikke vare længe førend Ebers Parisiske og Romerske Luner vilde være rede til at kalde hele Landet en villeggiatura!“

„See, det er den Bod, man maa betale for at være en Hajji, Eva,” bemærkede Grace, som noie havde vogtet paa de Andres Miner; thi efter hendes Anskuelser manglede Wigwamen Intet for at være et fuldkomment Opholdssted. „Hvad vi glæde os over, foragter I.“

„Det er et Argument, bedste Cousine, som ligesaa godt kunde anføres som Grund for at foretrække Puddersukker for hvidt Sukker.“

„Ja, i Gaffe, Miss Eva,” faldt den opmærksomme Aristobulus ind, som, da han havde faaet denne Smag under en oeconomist Moders Dine, virkelig bitde sig

ind, at den var reen; „her omkring foretrækker Alle og Enhver Puddersukker i Caffe.“

„Oh, mon père et ma mère, comme je Vous en veux,“ sagde Eva, uden at tage Notice af Master Braggs fine Distinction, som smagte lidt for meget af den raa Beskynder til at finde Naade for Selskabet — „comme je Vous en veux, fordi De er gaaet saa mangen yndig Beslignenbed forbi, og har bygget Huset netop paa denne Plet.“

„Hvad det angaaer, kiære Barn, saa maa vi snarere være taknemmelige for i det Hele at have et saa hyggeligt Huus. Da denne Bolig blev opført, var den, i Sammenligning med den Civilisation, der omgav den, et reent Palais, og forholdt sig nogenlunde til de lavere Bygninger deromkring, som le château til den underliggende Landsby. Du maa huske paa, at Muurstene aldrig endnu vare blivne stablede ovenpaa Muursteen i Væggene paa et Huus hertilands, da Wigwamen blev opført. Det er Otfegos Reptunstempel, om ikke alle de omkringingliggende Grevskabers.“

Eva trykkede den Haand til sine Læber, som hun holdt i begge sine, og de forlode Bibliotheket, og gik ind i et andet Værelse. Som de kom til Vinduerne paa Hovedfacaden, bemærkede de en heel Skol Baredrenge, der ganske magelig

gjorde deres Tilberedelser til at more sig med Boltespitt paa den grønne Plaine, lige foran for Huset.

„Men Master Bragg,” sagde Wigwamens Gier, og hans Stemme tolkede mere Misnoie, end der var sædvanlig for en Mand med hans rolige Sind; „De tillader dog vel ikke denne Frihed?”

„Frihed, Sir! — Jeg forsvarer Frihed, hvorsomhelst jeg kan træffe paa den. Men er De de unge Menneſter der ude paa Plainen, Master Effingham?”

„Netop, Sir; og jeg maa rigtignok ſige, mig synes, de kunde have fundet et mere paſſende Sted for deres Lege. Jeg er bange for, de tager Feil af Friheder og Frihed.”

„Men jeg troer, at de virkelig altid har ſpillet Bolt netop her paa dette Sted.”

„Altid! — nei, jeg kan forſikre Dem om, at deri tager De meget feil. Hvilken privat Familie vilde vel taale, at der blev gjort Brud paa hans private Liv paa denne plumpe Maade, ſaaledes ſom vi boe her midt i Byen? — Javel maa man kalde dette Huus en Wigwam, om man ſkal taale denne Skraalen lige udenfor Dorene.”

„Du glemmer, Ned,” ſagde John Effingham ſpidſt, „at et amerikaniſt 'Altid' betyder netop atten Maaneeder. 'Gamle Dage' er naaet i ſem Uſtrer, og 'den mørke Old-

tid' ved en Menneſkealder. Jeg tør nok ſige, at diſſe elſte værdige unge Gentlemen, der oplive deres Læg med ſaa mangel behagelig Eed, vilde holde Dig for meget ubillig og anmaſſende, om Du vilde tillade Dig at ſige dem, at de ere uvelkomne."

"Om jeg ſkal ſige Sandheden, vilde det virkelig være meget upopulært, Maſter John."

"Men da jeg nu ikke kan tillade, at Damernes Øren blive ſaarede af diſſe raa Skrig, og aldrig vil ſamtykke i, at man paa ſlig en raa Maade ſkal kunne komme løbende ind paa Huſets Grunde, og ſom hører ſaa aldeles til min private Bolig, ſaa maa jeg virkelig bede Dem om, Maſter Bragg, at De ligefrem vil ſige diſſe unge Menneſker at de maae fortsætte deres Læg paa et andet Sted."

Kriſtobulus tog høiſt ugierne imod denne Commiſſion, thi om end hans naturlige Kløgt ſagde ham, at Maſter Effingham havde Ret, ſaa kiendte han dog altfor vel de tøileſloſe Sæder, der i de ſidſte ti Aar havde udbredt ſig i Landet, til ikke at forudſee, at Befalingen vilde øve Vold mod alle Læredrengenes forudſatte Ideer om deres Uantæſtelighed; thi, ſom han ganſke rigtig havde bemærket, gaae Tingene ſaa hurtig frem i Amerika, og populære Følelſer ere ſaa vilkaarlige, at en Skik, der har exiſteret

i tolv Maanedre, ansees for hellig, indtil Publikum selv finder sig bespøjet til at forandre den. Han var just i Begreb med at forlade Selstabet i dette ubehagelige Grinde, da Master Effingham vendte sig om til en af Husets Tjenere, og bad ham gaae hen til Barberen, og bede ham komme hen til Wigwamen og klippe hans Haar, da Pierre, som pleiede at besørge denne Forretning, havde travlt med at pakke ud.

„Det skal jeg nok giere, Tom,” sagde Kristobulus, og tog sin Hat; „jeg skal just ud, og skal bringe Budet til Master Lather.”

„Jeg kan dog ikke stikke Dem i saadant Grinde, Sir,” afbrød Master Effingham ham, som sølte en Gentlemans Ulyst til at paalægge nogen af sine Folk en upassende Forretning, „Tom gjør det nok for mig.”

„Jeg beder Dem, bedste Sir; der er mig intet behageligere end at besørge slige Smaaærinder, og en anden Gang kan De gjøre det samme for mig.”

Kristobulus gik nu med et meget muntre Sind end før, thi han havde bestemt, først at gaae til Barberen, og havde det Haab, at der skulde fremstille sig en eller anden Udvei, saa han kunde faae Drengene loffet bort fra Plainen, og saaledes undgaae den Skade for sin Popularitet, han havde saa stor Frygt for. Vel vare

disse Dreng ikke Stemmeberettigede, men nogle af dem kunde snart blive det, og alle havde de desuden Tunger, et Instrument som Master Bragg havde ligesaa stor Respekt for, som visse Mennesker for Salpeter. Som han gik forbi Boltspillerne, — kaldte han i en særdeles venlig Tone paa Formanden, ret en gemeen Gadedreng.

„Det er da ret et deiligt Veir til at spille Bolt i, Dickey; troer Du ikke, der vilde være bedre Plads i den brede Gade end paa denne indknebne Plaine, hvor Boltene saa tidt bliver borte her mellem Bustene?“

„Na, denne Plads er god nok i en Fart,“ skraalede Dickey op, „Men den nok kunde være bedre. Var blot ikke det forbandede Huus der, kunde vi saamæn ikke forlange nogen bedre Plads til at spille Bolt paa.“

„Jeg kan ikke heller vide,“ kaldt en Anden ind, „hvorfors Folk just har bygget et Huus paa dette Sted; saadan som det har fordærvet den bedste Bolteplads i hele Byen.“

„Visse Folk have nu deres Ideer, ligesaavel som andre,“ svarede Aristobulus; „men hvis jeg var i Eders Sted, Gentlemen, saa vilde jeg prøve Gaden. Jeg er overbevist om, I vilde finde den behageligst og meest beqvem.“

Læredrengene vare imidlertid af en anden Mening, eller de havde ikke Lyst til at gjøre nogen Forandring.

Selskabet i Huset fortsatte imidlertid deres Undersøgelse af Master Effinghams Forbedringer, og da det var besæret, skiltes de ad, og enhver forseiede sig til sit respective Bærelse.

Kristobulus lod sig snart atter se paa Plainen, nærmede sig Boltspillerne, og begyndte nu at udføre sin Commission for ramme Alvor, som han bildte sig ind. Istædetfor imidlertid ligesom at sige, at det var Gieren ubehageligt, at man saaledes trængte sig ind paa Pladsen lige ved Huset, og saaledes baade for Dieblisset og for Fremtiden gjøre Ende paa denne Norden, saa meente han dog, der udfordredes nogen Manceuvre for at opnaae det tilsigtede Diemed.

„Ja, man kan nu ikke gjøre Rede for sin Emag, Dickey“ sagde han; „men efter min Mening vilde Gaden være en langt bedre Plads til at spille Bolt paa end denne Plaine. Det undrer mig, at Gentlemen med Ederes skarpe Blik skulde lade Eder nøie med en saa kneben Bolteplads.“

„Jeg siger Jer jo, Squire Bragg, at denne er god nok,“ skraalede Dickey; „vi har travlt, og ere flettes ikke frædne; om en halv Times Tid har vi desuden Mesterne paa Nakken af os. Hiv en Tæge, Sam; kom med 'en!“

„Her er saa mange Gierder rundt omkring,“ vedblev Kristobulus med en ligegyldig Mine; „rigtig nok har Fogden

'forbudt,' at der ikke maa spilles Bolt paa Gaden; men jeg kan slutte mig til, at I ikke bryder Eder synderlig om hvad han mener eller forbyder."

"Lad ham ærgre sig over det, om han har Lyst," straaled en særdeles elskværdig snavsset Knægt, der hed Peter, idet han med det samme kastede Boltten ned i den fornemste Gade i Byen, — "Jeg gab nok seet den Føged, der vilde befale Gentlemen, hvor de skulle spille Bolt!"

"Rigtig," sagde Kristobulus; "og naar I nu følger den Tage, saa kan I strax bringe den Sag paa det Rene. Jeg anseer den Lov for meget nærgaaende, og I kan aldrig finde en bedre Leilighed til at klare den Sag. Desuden er det jo meget aristocratisk at spille Bolt imellem Roser og Georginer."

Lokkemaden smagte dem, thi hvad for en Lærebrenng — og fornemmelig, hvad for en amerikansk Lærebrenng — kan modstaae en Leilighed til at vise, hvormegit han føler sig ophøiet over Lovene. Saa var det desuden aldrig før faldet Noget af Selskabet ind, hvor geneert og aristocratisk det var at spille Bolt imellem Roser, og et Par af dem havde virkelig allerede klaget over, at de havde faaet deres Hænder forrevne ved at lede efter Boltten.

"Jeg veed, det vilde gjøre Master Effingham meget

ondt, at see Eder gaae bort," vedblev Aristobulus, og benyttede sig af sin Fordeel, „men Gentlemen kan da heller ikke altid tilfidesætte deres Fornøielse for andre Folks Skyld."

„Jeg gad nok vidst, hvad det er for en Master Effingsham?" raabte Joe Bart; „naar han vil have, Folk skal spille Bolt i hans Indhegning, saa lad ham kappe sine Roser. Kom, Gentlemen; jeg er enig med Squire Bragg, og indbyder Eder Alle til at følge med mig hen i Gaden."

Som Plainen nu blev rømmet en masse, skyndte Aristobulus sig hen til Huset, og gik ind i Bibliotheket, hvor Master Effingham taalmodig ventede paa ham.

„Det glæder mig at kunne melde Dem, Sir," begyndte Gesandten, „at Boltspillerne have fortrukket, men hvad Master Father angaaer, saa vil han ikke gaae ind paa Deres Proposition."

„Ikke gaae ind paa min Proposition!"

„Nei, Sir; han har ikke Lyst til at komme, for han anseer det for en daarlig Negotie. Hans Mening er, at om det er Umagen værd for ham at komme op til Wigwamen og klippe Deres Haar, det nok ogsaa kan være Umagen værd for Dem at komme ned paa hans Stue og faae det klippet. Og efter at have betragtet Sagen fra alle Sider, er han kommen til den Slutning, at han ligesaa gierne slet ikke vil paatage sig den Forretning."

„Det gjør mig ondt, at jeg har indvilliget i at lade Dem paatage Dem en sliq ubehagelig Commisſion, Sir, og det gjør mig nu ſaa meget mere ondt, ſom jeg mærker, Barberen har Lyſt til at gjøre ſig udtilbeens.“

„Det er ingentunde Tilfældet, Sir. Maſter Pather er en god Mand paa ſin Maade, og i Gærdeleſhed en god Nabo. Heilighedsviis bad han mig om at foreſlaae Dem, Maſter Effingham, om han maatte bryde Deres Havehække af, for at han kunde ſaae bragt noget Giødning ud paa ſin Kartoffelmark, der ſnart trænger til den, ſiger han.“

„Naturligviis, Sir. Jeg kan jo umulig have noget imod, at han ſerer ſin Giødning om det endog var her igiennem Huſet, om han ſkulde onſke det. Han er ſaa værdig en Borger, og forſtaaer ſig ſaa godt paa ſine Sager, at det blot forundrer mig, at hans Forlangende er ſaa moderat.“

Derefter reiſte Maſter Effingham ſig, ringede paa Pierre, og begav ſig op paa ſit eget Værelſe, og var hos ſig ſelv uviſ om dette virkelig var det Templeton, han havde kiendt i ſin Ungdom, og om han virkelig var i ſit eget Huus eller ikke.

Hvad Kriſtobulus derimod angik, ſom aldeles ikke fandt noget Uſædvanligt i hvad der var foregaaet, eller Noget der efter hans Begreb var upaſſende, ſaa ſkyndte

han sig hen til Barberen for at meddele ham, der var saa uvidende om sit Fags allerførste Pligter, at han gierne maatte bryde Master Effinghams Hæk af, for at han kunde komme til at giøde sin Kartoffelmark.

For at Læseren ikke skal falde paa at vi tegne Caricaturer, istedetfor at fremstille det virkelige selskabelige Forhold, saa maa det være nødvendigt at anføre, hvorlunde Master Bragg gjorde Cuur til Folkegunsten, hvorlunde han, ligesom Master Dodge, betragtede enhver Ting der fremstillede sig i Publicums Navn, som helligt og overordnet, og hvorlunde hans Agtelse for Majoriteten var saa almindelig og bestemt, at det var hans Sjels Tilbøielighed at antage, at en halv Snees Menneſker altid havde Retten paa deres Side, naar de vare modsatte eet Menneſke, om endog dette ene, i Overeensstemmelse med hele Communens virkelige Majoritet, ikke alene havde Loven paa sin Side, men ogsaa alle Spørgsmaalets abstrakte Argumentationer vare til hans Fordeel. Kort sagt, Master Bragg var, tilligemed en stor Mængde af sine Landsmænd, naaet op til sligt Punkt i sine Frihedsideer, at han virkelig havde begyndt at indbilde sig at Friheden var blot Middel, og ikke Formaal.

Tolvte Capitel.

— Du havde virkelig ganske godt Hviden igaaarsted, da Du passerede om Pigrogrometus og om Bavianerne der passerede Quenbuslinien —"

Sir Andrew Aguecheef.

Det er for lidt siden bleven yttret, at Samsundets Fremstridt i, hvad man kalder, 'et nyt Land,' ere temmelig eiendommelige. Ved Anlægget af en Colonie eksisterer der en heel Slump af det Slags venstabelige Følelser og gien-
 sidige Interesser, som Menneskene ere tilbøielige til at vise mod hinanden, naar de have indladt sig i et Foretagende af fælleds Risico. Afstanden, som er uundgaelig uaf-
 stikkelig fra Opdragelse, Vaner, Bæsen, bliver forringet ved gien-
 sidig Mangel og gien-
 sidige Anstrengelser; og selv medens den Dannede haandhæver sin Character og Stilling, saa haandhæver han dem med det Slags Kameradskab og Fortrolighed der betegner Forholdet mellem Officierer og Soldater under en streng Campagne. Mandfolk, ja selv Fruentimmer dele deres Brød med hinanden og leve
 effers i Fælleds-
 stab, hvilke, under andre Omstændigheder, vilde være fremmede for hinanden; thi den strenge Leve-
 maade i Skovene nedstemmer tilsyneladende den dannede
 Mand's Fordringer, og bringer hans blot mentale Hjelpe-

tilber noget nær ned til den fysiskt stærke Mand, den dygtige Haandværkers Fordringer og Hjælpekilder. I denne, om man saa maa sige, Naturstands Forbindelse, møde Partierne paa et Slags neutralt Territorium, hvor det ene slaaer noget af sine høiere Fordringer, og det andet nedlægger Paastand paa en udvortes Lighed, som det imidlertid vel veed, er Resultatet af de særegne Omstændigheder, hvori det befinder sig. Kort sagt, Samfundsforholdet er gunstigt for den blotte dyriske Styrkes Fordringer, og ugunstigt for de høiere mentale Egenskaber.

Denne Periode er maaskee den lykkeligste i en Colonies første Aarhundrede. Livets store Sorger ere saa betagende og alvorlige, at Smaaubehagelighederne blive oversete, og Smaadrillerier, der, i et mere regulært selskabeligt Forhold, vilde gjøre os Livet ordentligt suurt, blive optagne som Noget der følger af sig selv, eller leet af som Dagens regelmæssige og forventede Begivenheder. Velvillig Følelse er der nok af; Naboen kommer med Glæde Naboen til Hjælp; og Livet har meget af Barndommens overgivne Munterhed, sorgløse Meddelighed og støiende Glæde. Det er en Erfaring, at de, der ere gaaede igiennem denne Prøvelse, i Almindelighed flue tilbage til den med Bængsel, og ville gierne dvæle ved de raa Scener og latterlige

Hændelser, der hører til en nye Colonies Historie, ligesviis som man veed, at Jægeren længe efter Skoven.

Paa denne Munterhedens, Arbejds, Nabokiærlighedens og Goethyrlighedens Periode følger en anden, hvor Samfundet begynder at ordne sig, og hvor de almindelige Væsenstater herse. Da er det vi see Anstrengelsen efter Embeder, indbyrdes iversyge Familiers fortærende Had, — og de blotte Penges Indflydelse. Nu har rimeligviis Omstændighederne etableret Enkeltes utvivlsomme Superioritet; og deres Omgang bliver nu Formaalet for de Øvriges Anstrengelser. Den studeerte Klasse, — Geistligheden inclusive, eller hvad man af Høflighed regner dertil, tager Forrangen naturligviis næstefter Rigdom, naar denne paa nogen Maade har et Ydre at binde sig til. Og nu tage flige, det selskabelige Forholds Gradationer, der trodse alle Institutioner, deres Begyndelse, og hvilke ligesaa nødvendig følge Civilisationen, som Smag og Baner ere Følger af Overbærelse.

Dette er maaskee den mindst indbydende Samfundstilstand i et Land, der kan gjøre Fordring paa at være frit og hævet over Barbarie. Smagen er altfor udannet til at kunne udøve nogen væsentlig Indflydelse, og eksisterer den virkelig, da er den sædvanlig forenet med Pretensioner, der som bekjendt ledsager den 'første' Rundskab.

Rampen er blot saa meget heftigere paa Grund af den sidste pøle mæle, medens Menneskerne gjøre Forbring paa en Agtelse, der i et ældre og bedre ordnet Samfund vilde synes uopnaaelig for dem. Under denne Periode er det at Sæderne lide meest, eftersom de savne den første Tilstands Naturlighed og Følelse, og ere udsatte for den Raaes, den Plumpes, den Gemenes Ansald; thi da Menneskene sædvanlig have Agtelse for en Superioritet der i lang Tid har været begrundet, eftersom der er en Fortryl-
 lelse ved Oldtiden, der undertiden endog formaaer at dæmpe Videnskaberne, saa ordner selv Tiden Det i ældre Samfund, hvad her er Gienstanden for Uenighed. Hvad vi her have sagt afhænger maaskee af et almindeligt og naturligt Princip; men det selskabelige Forhold vi her ere ifærd med at skildre, har endeel Træk, der ere eiendommelige for det selv. Selv i de ældre Districter, der afgiver Emigranter til de nyere Colonier, er Amerikas Civilisation ikke eens — den ene Stat staaer paa et høiere Trin end den anden; og da Befolkningen af en ny Colonie nu kommer fra forskiellige Dele af dette uhyre udstrakte Land, bringer den naturligviis disses locale Eiendommeligheder med sig, om den endog er besynderlig eensartet nok efter Omstændighederne; og naar der nu til disse Elementer kommer en lille Klump Europæer af forskiellige Nationer

og Stillinger, saa vil Resultatet af denne Blanding og de deraf følgende temporære Kampe i Samsundet ikke vække nogen Forundring.

Den tredje og sidste Samsundstilstand i et 'nyt Land' er den, hvor Indflydelsen af de opregnede eiendommelige Aarsager ophører, og baade Mennesker og Ting komme under Control af mere almindelige Love. Resultatet er da naturligviis at Samsundet bliver i Besiddelse af en Civilisation der stemmer overeens med hele Egnens, den være nu enten høiere eller ringere, og tillige af en Inddeling i Caster, hvis Forskiel indbyrdes alt efter Omstændighederne bliver meer eller mindre skarpt iagttagne.

Perioderne — som Astronomerne kalde den Tid, der medgaaer til et Himmellegenes Bane, — de to første Epochers Perioder i en Colonies Historie er meget afhængende af dens større eller mindre Rigdom og Folkeantal. Paa nogle Steder vedbliver Hyrdealderen, eller det gode Rame-rads Kabs Alder, en heel Menneskealder, maaskee til Folkets største Glæde med Hensyn til de fleste af de høiere Egenstaber, men bestemt til deres Ulykkelighed med Hensyn til Dieblikkets Nydelse, Dieblikkets Glæder; paa andre Steder gaaer den hurtigt forbi, som de heftige byrste Glæder der leve deres Tid imellem det fjortende og tyvende Aar.

Den anden Periode varer i Almindelighed længer, eftersom det amerikanske Folks nomadiske Vaner holder Samsundet længer i sin oprørte, urolige Tilstand end maaskee ellers vilde være Tilfældet. Man kan maaskee sige, at den ikke vil ophøre førend den store Majoritet af den nærværende Generation blive Indfødte, der ikke kiende til andre Sammenligninger end dem de have levet under. Og selv hvor dette er Tilfældet, kommer der i Almindelighed saadan en Indblanding af Trækfugle, (Eventyrere, der søge deres Lykke, og som leve saadan hen uden Kiærlighed til dem de ere med, at man kan sige, de næsten ikke have noget Hjem): saa at man, for en Tid, kan træffe paa en Mellemtilstand, hvori der vel kan være Spørgsmaal om et Samsund hører til den anden eller tredie af de nævnte Perioder.

Templeton var egentlig i denne ubestemte Tilstand; thi om end den tredie Generation efter de gamle Colonister vare i deres fulde Manddomskraft, kom og gik der idelig og altid saa mange Giennemreisende, at deres Indflydelse næsten neutraliserede baade Tidens og Tingenes sædvanlige Ordens Indflydelse. Folketallet bestod af lige Halvdelen af de tidligere Nybyggeres Efterkommere og af dem, der flagerer omkring som Svaler og andre Trækfugle. Alle de der fra først af i deres Manddomskraft vare van-

brede ind og havde taget virksom Deel i at gjøre Bildnisset til Boliger for civiliserede Mennesker, om de end ikke i bogstavelig Forstand vare blevene samlede til deres Fædre, vare dog, de første af deres respective Stammer, blevene jordebde under det Gransvær, der skulde bedække saa mange af deres Efterkommere. Der var endnu nogle saa tilbagelige af dem, der i en ung Alder vare vandrede ind i Bildnisset; men den første Periodes Begivenheder, som vi ufuldkomment have skildret i et andet Værk, vare allerede blevene Traditioner. Iblandt disse oprindelige Colonister eksisterede endnu en Deel af den Følelse, der havde karakteriseret deres tidlige Forbindelse med deres Naboer, og en af deres største Glæder var at tale om deres unge Dages Besværligheder og Savn, ligerviis som Veteranen saa gjerne taler om sine Marscher, sine Slag, sine Belæiringer og sine Skrammer. Det vilde være for meget at sige, at disse Personer betragtede Befolkningens mere ephemere Deel med Mistillid, thi Fortroligheden med Forandring, havde vænnet dem til nye Ansigter; men en hemmelig Tilbøielighed for hinanden havde de, og foretrak dem, der med Inderlighed kunde gaae ind paa deres Følelser, og holdt naturligviis meest af det Selstab hvor de traf den største Sympathie. Til denne Deel af Selstabet hørte næsten alle de, som besad den Følelse

der er forbundet med Localitet — idet Begivenheder hos dem traadte i Stedet for Tiden; medens de Indfødt, der manglede de Minder, der havde saa stor Ynde for deres Fædre, endnu ikke vare bragte i den Grad ind under Traditionens Interesse, at de kunde nære denne hellige Følelse i sin rette Styrke. I Modsætning til disse Levninger fra gamle Dage, stode de saa ofte nævnte Trækfugle, en talrig og urolig Klasse, der ved sig selv alene næsten er istand til at tilintetgjøre hvad der, i hvilket som helst Land de drage til, findes af Poesie eller local Hengivenhed.

I Templeton og det tilliggende District kunde man imidlertid sige, at de to fiendtlige Indflydelser næsten holdt hinanden Stangen; thi Efterkommerne af Landets Fædre havde begyndt at holde mandig Stand mod de løsere Følelser, eller mod den Mangel af Følelse, der saa eendommelig karakteriserer Nomadeflokkene. Hine havde begyndt at betragte de Templer, hvori deres Fædre havde holdt deres Gudstjeneste, for mere hellige end fremmede Altene, det Grønsvær, der dækkede deres Fædres Been, for mere hellig end de Jordklumper, der bleve oprevne af Plougen, og deres Barndoms og deres Barndoms Lege Steder for dyrebare end den Landevei, hvorpaa en navnløs Mængde færbedes.

Saa danne vare det Samfunds Elementer, i hvilket vi have indført Læseren, og som det skal være vor Pligt at gjøre ham alt mere og mere bekendt med, eftersom vi stride frem i den ordentlige Fremstilling af vor Fortællings Begivenheder.

Effinghamernes Tilbagekomst efter saa lang en Fraværelse vakte naturligviis Sensation i en saa lille By, og der begyndte at komme Bisiter til Wigwamen, saa saare Belansthændigheden tillob det.

Som Noget der fulgte aldeles af sig selv, gik mange falske Rygter omkring; og der sagdes, at Eva stod paa Rippet til at blive gift med ikke færre end tre af Herrerne i hendes Faders Huus, og det en af de allerførste Dage, nemlig med Sir George Templemore, Master Powis og Master Bragg, og den sidste Historie skrev sig da fra et eller andet utidigt Haab, Herren selv var kommen til at ytre i et ubevogtet henrykt Dieblif, hvor han var med at tomme en Glaske flet fransk Viin, man havde hædret ved Navn af Champagne. Men disse Fortællinger levede saa ofte op igien og døde atter hen, i et Selskab hvor Givtermaal er en almindelig Gienstand for de unge Dameres Samtale, at de giendreve sig selv. Det var da fornemmelig den tredie Dag efter vort Selskabs Ankomst, at man tog imod Besøg i Wigwamen, og Herrerne og Da-

merne havde taget den Bestemmelse at ville være hjemme og fri for Forretninger efter Klokken tolv, for værdig at kunne modtage deres Fremmede. En af de Første, der lode sig see, var en Master Howel, en Yebersvend af omtrent samme Alder som Master Effingham, en Mand der levede under gode Formuesomstændigheder og stille hen. Naturen havde gjort mere for at danne Master Howel til en Gentleman, end baade hans Opdragelse og hans Omgang; thi, med meget faa uvæsentlige Undtagelser, havde han tilbragt alle sine Dage i Templetons Dal, hvor han, uden imidlertid at være enten hvad man kunde kalde studeret eller lærd, havde drømmet hele sit Liv hen i en døsig Beskæftigelse med Dagens levende Litteratur. Han gad gierne læse, og, som han ikke var oplagt til noget Slags Strid eller Virksomhed, havde hans Sjæl modtaget Indtrykket af hvad han læste, ligerviis som Stenen, der ved et bestandigt Vanddryp faaer en forandret Form. Uheldigviis forstod Master Howel intet andet Sprog end sit Modersmaal, og, som al hans Læsning desaaarsag naturligviis var indskrænket til engelske Bøger, saa var han lidt efter lidt, og sig selv, i det mindste sin moralske Natur, ubevidst, blevet et blot Gienstik af de Meninger, Fordomme og Grundsætninger, — om et saadant Udtryk passende kan bruges for at betegne sliig en Mandes forfatning, — det

havde conveneret Englands Interessé og Eidskaber at sende ud i Verden ved Hjælp af Pressen. En fuldkommen bonne foi herstede i alle hans Ideer, og skøndt han af Naturen var en meget beskeden Mand, var han dog saa vis paa at hans Autoritet stedse havde Ret, at han var en lille Smule genegen til at blive dogmatisk angaaende de Punkter, det forekom ham, hans Forfattere behandlede som afgjorte. Imellem John Effingham og Master Howel fandt der idelig smaa Disputer og Skærmydsler Sted; thi ligesom den Sidste var afhængende, indskrænket i sine Kundskaber, og tilhøielig til en eenfoldig Bektroenhed, saaledes var den Første original i sine Anskuelser, vant til selv at see og tænke, og derhos temmelig tilhøielig til at vurdere sine egne Fortrin efter deres fulde Værdie.

„Der kommer vor gamle Nabo og min gamle Skolekammerad, Tom Howel,” sagde Master Effingham, idet han saae ud af Vinduet, og fik Die paa den omtalte Person komme hen ad en Sti, der snoede sig over den lille Plaine foran Huset, „den kiærligste Mand af Verden, Sir George Templemore; ret en ægte Amerikaner, thi han har knap været ude af Grevskabet en fem eller sex Gange i hele sit Liv, og han er et af de høfligste Mennesker, jeg kiender.”

„Ja,” tilføiede John Effingham, „saa ægte Amerika-

ner som Nogen kan være, der bruger engelske Briller ved Alt hvad han seer paa, engelske Meninger ved Alt hvad han siger, engelske Fordomme ved Alt hvad han fordømmer, og en engelsk Gane ved Alt hvad han nyder. Amerikaner, siger Du! Ikke er han mere Amerikaner end Avisen the Times eller Charing Cross. Han gjorde virkelig i sidste Krig en Reise til Ny-York for med egne Dine at forsikre sig om, at en Yankee-fregat virkelig havde bragt en Engelsemand op."

"Hans Forkiærlighed for alt Engelsk vil ikke være nogen Feil i mine Dine," sagde Baroneten smilende; "og jeg tør nok sige, at vi skulle blive gode Venner."

"Jeg er vis paa, at Master Howel er en meget behagelig Mand," tilføjede Grace; "i hele Deres Templetonske coterie er han min største Favorit."

"Na, jeg forudsæer allerede et ømt Venstreb imellem Templemore og Howel," vedblev John Effingham, "og megen Ordstrid imellem denne og Miss Effingham."

"Der gjør Du mig Uret, Uncle Jack. Jeg huster Master Howel godt: han har altid saa venlig over med mine Smaaspiloper, da jeg var en lille Pige."

"Han er en anden Burchell, og jeg tør nok sige, at han aldrig er kommen til Wigwamen, medens Du var

et Barn, uden at have sine Lommer fulde af Kager eller Bonbons."

Mødet var hjerteligt: Master Howel bød Herrerne velkommen som en hengiven Ven, og ytrede den største Glæde over de skionne Forandringer, der var foregaaet med Evas Person fra hendes ottende til hendes tyvende Aar. John Effingham stod ikke tilbage for de Andre, for han syntes ogsaa godt om deres jevne, venlige, men lettroende Mabo.

"Velkommen tilbage, velkommen tilbage," vedblev Master Howel, og spillede Næseborerne op for at skjule de Taarer, der samlede sig i hans Øie. "Jeg havde først tænkt paa at reise til Ny-York for at tage Eder imøde, men i min Alder er det en meget betydelig Rei. Alderen synes ikke at trykke nogen af Eder."

"Og dog ere vi begge To et Par Maanedes ældre end Du selv, Howel," svarede Master Effingham venligt; "men vi har dog fundet paa at overvinde den lange Afstand, Du anfører, for at komme og see til Dig."

"Ja, I ere dygtige Reisende, Gentlemen, meget dygtige Reisende, og ere vant til Bevægelse. Jeg horer, I endog har været i Jerusaleml"

"Ege i Portene, gode Ven, og jeg vilde ønske vi

havde havt Dig med. Saadan en Reise kunde nok curere Din Hjemvee."

"Jeg er nagelfast, og venter aldrig at faae Havet at see mere. Der var en Tid, jeg troede, at Eligt nok kunde haende, men paa den sidste Tid har jeg opgivet alt Haab i saa Henseende. Naa, Miss Eva; hvilket Land giver De vel Fortrinet blandt alle dem, De har opholdt Dem i?"

"Jeg troer nok, at Italien i Almindelighed er Favoriten," svarede Eva med et venligt Smil; "støndt næsten hvert Land har sine eiendommelige Behageligheder."

"Italien! — Saa? — det forundrer mig saa temmelig! Jeg har aldrig vidst, der var noget særdeles interessant ved Italien! Jeg havde ventet, at De havde nævnet England."

"England er ogsaa et herligt Land; men det savner mange Ting som Italien besidder."

"Naa, og det er?" sagde Master Howel, og lagde det ene Been over Knæet paa det andet, for at kunne høre efter i desto større Magelighed, eller sige imod, om det skulde gøres nødvendigt. "Hvad kan da vel Italien besidde, som England ikke besidder i en endnu større Grad?"

"For det Første dets Minder, og al den Interesse hvormed Tid og Begivenheder omgive et Land."

"Og savner da England Minder og store Begiven-

heder? — Er der ikke Erobreren, eller, om De vil, Kong Alfred og Dronning Elisabeth, og Shakspeare? — Tænk paa Shakspeare, min bedste unge Lady, og Sir Walter Scott, og Krud = Sammensværgelsen; og Cromwell — Oliver Cromwell, min bedste Miss Eva — og Westminster Abbediet, og Londonerbroen, og Georg den Fjerde — en Efterkommer af en Række ægte Konger: — hvad i Himlens Navn kan Italien vel besidde der kan ligne den Interessé, man maa føle over slige Ting!”

„De er vistnok meget interessante,” sagde Eva, og gjorde sig Umage for ikke at smile; „men Italien har ogsaa sine Minder fra forlums Dage: De forglemmer Cæsarerne.”

„Meget ordentlige Folk for en barbarisk Tidssalder, kan jeg troe; men hvad betyder de vel mod de engelske Monarker. Jeg gad heller see en bona fide engelsk Konge end alle de Cæsarer, der have stukket Ild paa Rom. Jeg holder ikke Rogen for en rigtig Konge uden Kongen af England.”

„Hvad for Noget? — ikke selve Kong Salomon!” udbroød John Effingham.

„Na, det var jo en Bibel-Konge, og dem tænker man jo albrig paa. — Italien! — nei, det havde jeg dog ikke ventet mig af Deres Faders Datter. Deres Grand-grand Olde-

faber maa have været en fød Engländer, Master Effingham?"

"Det har jeg Grund til at troe, Sir."

"Dg Milton, og Dryden, og Newton, og Locke! Udmerkede Navne — der opveie alle Cæsarerne tilsammen. Dg saa Pope; hvad har man vel i Italien der kan sammenlignes med Pope?"

"I det Mindste har man dog the pope,"* sagde Eva, og lo.

"Dg saa er der Bjørnehovedet i Eastcheap, og Tower og Dronning Anne, og alle Genierne under hendes Regiering; og — og — og Titus Dates, og Bosworth Field, — og Smithfield, hvor Martyrerne bleve brændte, og tusinde andre særdeles interessante Steder i Gammel England!"

"Meget sandt," sagde John Effingham, med et deeltagende Blik; "men I har forglemte de Gale fra Coventry og saa Climatet."

"Dg Holyroodhouse, og York-Münsteren, og St. Pauls Kirken," vedblev den værdige Master Howel, der var altfor inde i Cataloguen over Fortræffelighederne, der for ham vare ligesaamange Helligdomme, til at ændse Afbry-

* Paven.

belsen, — „og fremfor Alt, Windsor-Castle! Hvad kan der vel lignedes med Windsor-Castle, som en kongelig Residents?“

Da Geiret nu gik fra ham, fik Eva Leilighed til at faae et Ord indført, og hun greb den med en Ivrighed, hun selv var den Første til at lee over sidenester.

„Caserta er ikke noget ilde Sted, Master Howel; og efter min Formening er der større virkelig Pragt ved den store Trappegang der, end i hele Windsor-Castle tilsammentaget, med Undtagelse af Capellet.“

„Men St. Paulskirken da!“

„Na, jeg troer dog nok, man kunde anføre St. Peterskirken, i det mindste som et Pendant dertil.“

„Ja, det siger Catholikerne jo rigtignok,“ svarede Master Howel, med den Betænkelse man bruger hvor man har Mistillid til hvad man selv erkiender; „men jeg har altid holdt det for et af deres Bedragerier; jeg troer ikke, der kan være noget Smukkere end St. Paulskirken. Nei; og saa er der de herlige Ruiner i England! De, maa De dog tilstaae, ere mageløse.“

„Man anseer i Almindelighed Neptuntemplet ved Pæstum for en interessant Ruin, Master Howel.“

„Na ja, af et Tempel at være, maaskee, skjøndt jeg ikke kan hufte at have hørt tale derom før. Men et Tem-

pel kan jo dog aldrig sammenlignes med et Kloster, der ligger i Ruiner."

"Smagen er noget Vilkaarligt, som baade Du og jeg veed, Tom Howel; medens vi vare Drengene vare vi uenige om hvis Korbagge der var den smukkeste," sagde Master Effingham, og vilde gierne gjøre en Ende paa en Strid, der forekom ham en Smule utidig efter saa lang en Fraværelse. — "Jeg længes meget efter at gjøre Dig bekendt med to unge Venner, der har deeltaget i vort sidste Reiseeventyr, og hvem vi, for en stor Deel, skyldte vor nærværende lykkelige Stilling. — Dette er en Landsmand af Dig, Master Powis, og Dette er en engelsk Ven, som, jeg er vis paa, vil prise sig lykkelig ved at lære en saa varm Beundrer af sit Fædreland at kende, — Sir George Templemore."

Master Howel havde aldrig nogensinde før seet en betitlet Engelskmand, og Dette kom saa aldeles bag paa ham, at han gjorde en temmelig forlegen Compliment. Men da imidlertid begge de unge Mænd kom ham imøde med den heftige Eigefremhed, som characteriserer Verdensmanden, gienvandt han snart sin Fatning.

"Jeg haaber, De har bragt et sundt amerikansk Hjerte hjem med Dem, Miss Eva," vedblev den Fremmede, saa faare denne lille Afbrydelse var overstaet. "Vi har

allerede havt en heel Deel Rygter om franske Marqviſer og tydſke Baroner; men jeg har beſtandig ſtolet altfor meget paa deres Patriotiſme til at troe, at De vilde ægte en Ublænding."

"Jeg haaber dog, De undtager Englændere," afbød Sir George ham, muntert: "vi ere jo næſten eet Folk."

"Jeg er ſtolt af at høre Dem tale ſaaledes, Sir; der er Intet, der ſmigrer mig mere end at giælde for en Englænder, og jeg ſkulde ſandelig ikke have beſtyldt Miſs Effingham for Mangel af Fædrenelandskiærlighed, havde —"

"— Hun givtet ſig med et halvt Douſin Englændere," ſaldt John Effingham ind, ſom mærkede, at det var at befrygte, at det gamle Thema atter kunde leve op igien. "Men Du har ikke ſagt mig nogle ſmukke Ting angaaende Forandringerne i Huſet. Jeg ſkulde dog haabe, de ſinde Dit Biſald?"

"Vidt vel franſke, Maſter John."

"Franſke! — der er ikke et franſk Træk ved hele Dyret. Hvad har nu bragt Dig paa den Idee?"

"Det er den almindelige Mening her; og jeg maa tilſtaaе, jeg vilde ſynes bedre om Bygningen, ſmagte den mindre af Continentet."

"Men, min gamle Ven, den er ganſke ny, — en Original, — Effingham=Doolittleſt, om Du vil; og med

Hensyn til Mynstrene, er den snarere mere engelsk, end noget andet."

"Naa, det glæder mig, Du siger det, Master John; for jeg tilstaaer, jeg kunde nok have lyst til at synes godt om dette Huus. Hvor jeg længes efter at vide, om Du har seet alle vore berømte Samtidige, medens Du var i Europa? — Det, synes mig, vilde være en af de største Fornøielser ved at reise!"

"Det vilde vel være for meget at sige, vi havde seet dem Alle, skiondt vi rigtignok har truffet paa en Deel."

"Scott, naturligviis."

"Sir Walter har vi havt den Fornøielse at træffe nogle Gange, i London."

"Og Southey, og Coleridge, og Wordsworth, og Moore, og Bulwer, og d'Israeli, og Rogers og Campbell, og Byrons Grav og Horace Smith, og Miss Landon, og Barry Cornwall, og —"

"Cum multis aliis," faldt John Effingham atter ind for at standse denne Strøm af Navne. "Eva har seet mange af dem, og — som Jubal sagde til Shylock, 'vi ofte kom, hvor Resten omtalt blev.' Men Du taler jo ikke et Ord, Ben Tom, om Goethe, og Tieck, og Schlegel, og la Martine, Chateaubriand, Hugo, Delawigne, Mickiewicz, Rota, Manzoni, Niccolini, etc. etc."

Med taus Forbauselse lyttede den ærlige, godmodige Master Howel til den Catalogue, som den Anden med flydende Tunge fremførte, thi, med Undtagelse af en eller to af disse berømte Mænd, havde han ikke saa meget som hørt dem omtale, og i sit Hjertes Genfoldighed, sig selv ubevidst, havde han staaet i den Formening, at der ikke var nogen nulevende stor Mand, om hvem han ikke skulde vide Et og Andet, eller som ikke tilbragte den meste Deel af sin Tid i England.

„Aha, der kommer Benham junior for at gienoprette Egeværget,” bemærkede John Effingham, idet han saae ud af Vinduet. „Du har vel næsten glemt ham, Ned, men hans Fader kan Du dog bestemt huske.”

Master Effingham og hans Fætter gik ud i Forværelset for at tage imod den nye Giest, med hvem Fætteren var bleven bekendt, medens han førte Opsigten med Reparationen af Wigwamen.

Master Benham var en Søn af en Procurator, der havde været betydelig i Skuddet i Grevskabet, og, som eneste Søn, havde han arvet en temmelig stor Formue efter sin Fader. Efter sin Alder hørte han imidlertid mere til Evas Generation end til hendes Faders, og naar Master Howel var et Gienstien, eller snarere en Fortsættelse af alle de provindsielle Begreber, Amerika nærede

om England for en fyrgethye Aar siden, kunde man næsten sige, at Master Benham hørte til den modsatte Skole, og at han var en ligesaa ultra Amerikaner, som hans Nabo var ultra Engelsk. Hvis der eksisterer et *jeune France*, saa eksisterer der ogsaa et *jeune Amerique*, om end Tilhængerne af dette sidste marschere fort med mindre voldsomme Skridt end Tilhængerne af hiint. Master Benham ansaae sig selv for en Fugl Phoenix af national Uafhængighed, og talte idelig og altid om amerikanske Ypperligheder, om end de gamle Indtryk endnu stedse dvælede i hans moralske System, og han stielede hen til dem, som Mennesker stiele hen til det Gespenst der ængstede deres Barndom, naar de sidenestor engang kommer over en Kirkegaard i Mørke. John Effingham kiendte den unge Mands *penchant*, og da han sagde, han kom meget beleilig for at gienoprette *Eigevægten*, saa stete det med Hentydning paa denne flaaende Forstiel i deres to Benners Character.

Efter Presentationen og Complimenterne, fortsatte vi nu igien Conversationen der paafulgte i Salen.

„De maa være meget veltilfreds med de store Fremskridt vort Fædreland har gjort siden De reiste udenlands, Miss Effingham,“ bemærkede Master Benham, der, liig en ægte Amerikaner, ansaae det de *rigueur*, eftersom

han selv var ung, at henvende Talen til en ung Dame fremfor til nogen anden nærværende Person.

Eva svarede blot, at hun havde været saa meget ung, da hun tog hjemme fra, at hun ikke kunde have nogen bestemt Mening om Eligt. „Jeg er overbevist om, at det virkelig forholder sig saaledes,” tilføiede hun; „men Den, der, som jeg, kun kan mindes ældre Lande, skalde jeg troe, er meer tilbøielig til at blive slaaet ved Manglerne, end ved hvad der virkelig kan være Forbedringer, om de endog endnu ere langt fra at være Fortræffeligheder.”

Master Benham satte et suurt Ansigt op — eller maaſtee et 'harmfuldt Ansigt' vilde være et rigtigere Udtryk; men det lykkedes ham at bevare sin Rolighed, Noget som ikke altid er saa let for Provindsialeren, naar han finder sit eget beau idéal ringeagtet af en Anden.

„Miss Effingham maa jo opdage de tusinde Mangler hertillands,” sagde Master Howel; „hun som kommer lige fra England. — Denne Musik, f. Ex.” — og han talte om nogle Fleitetonen, som man kunde høre ind igiennem de aabne Vinduer fra et Værelse i Nabolavet — „maa sturre hende slemt nok i Ørene efter den Musik, hun har hørt i London.”

„Gademusiken i London er visseelig blandt de bedste, om ikke den bedste i sit Slags i Europa,” svarede Eva,

med et Diekæst til Baroneten, der fik ham til at smile;
„og denne troer jeg da bestemt hører til samme Slægt,
da den rundhaandet bliver stienket Nabolaget.”

„Har De læst de Artikler i Hæbdomaden, der underskrives
Minerva, Miss Effingham?” spurgte Master Benham,
der havde besluttet at prøve den unge Dames Følelse,
da han havde været saa uheldig i sit første Forsøg paa
at interessere hende; — „man anseer dem i Almindelighed
for en stor Gevinst for den amerikanske Literatur.”

„Men De er da en lykkelig Mand, Benham,” saidt
Master Howel ind, „som saaledes kan finde en Literatur
i Amerika, som man baade kan lægge Noget til og tage
Noget fra. Med Undtagelse af Almanaker, slet opfattede
Anekdoter, og Avisvers, kender jeg ikke Noget, der for-
tjener dette Navn.”

„Maaſtee vi ikke trykke paa saa fint Papir, Master
Howel, eller binde Bøgerne ind i saa smukt Bind, som andre
Nationer,” sagde Master Benham, idet han trak sig tilbage
og satte et alvorligt Ansigt op; „men hvad Følelse og
sund Sands angaaer, behøver amerikansk Literatur ikke
at vige for nogen nuværende Literatur.”

„Apropos, Master Effingham; Du var jo i Rusland;
fik Du Keiseren at see?”

„Jeg havde den Fornøjelse, Master Howel.”

„Dg er han virkelig saadant et Uhyre, som man har villet faae os til at troe?“

„Uhyre!“ udbrod den retsindige Master Effingham, og veeg virkelig et Skridt tilbage i sin Forundring. „I hvilken Henseende da, min værdige Ven? Dog vel ikke i physiske Henseende!“

„Det kan saamæn gierne være. Jeg har et eller andet Sted fra faaet den Idee, at han var intet mindre end smuk. En gemeen lille Knægt, ret med et grusomt, blodtørstigt Ansigt, hvad?“

„De skamstænder der et af Nutidens smukkeste Mennesker.“

„Det gad jeg dog nok overgivet til en Jury. Jeg kan dog aldrig troe, efter hvad jeg har læst i en af de engelske Tidender, at han er saa overordentlig smuk.“

„Men disse engelske Tidender maae jo dog være forkeerte, maaſkee forubindtagne, ja maaſkee ondskabsfulde, kiære Nabo.“

„Nei, nei, jeg lader mig saamæn ikke bilde noget ind saa let. Dg desuden, hvad Grunde kunde vel en engelsk Skribent have til at bagvaske en Keiser af Rusland?“

„Jo, der er saamæn Grunde nok!“ faldt John Effingham ind. „Naa, Ned!“

„Men De maa dog huske paa, Master Howel," bemærkede Eva, „at vi have seet Keiser Nicolaus."

„Og jeg tør sige, at Deres kærelige Natur har været tilbøielig til at sælde saa mild en Dom over ham som muligt, og saa tænker jeg tillige paa, hvorledes de fleste Amerikanere, ligesiden Congressen i Ghent, have været tilbøielige til at betragte Russerne under et altfor gunstigt Lys. Nei, nei; jeg er tilfreds nok med Englændernes Efterretninger; de leve St. Petersborg meget nærmere end vi gjøre, og desuden ere de mere vant til at give Efterretninger om Sligt, end vi."

„Men at leve nærmere, Tom Howel," udbroød Master Effingham med usædvanlig Hestighed, „har dog i slige Tilfælde ikke noget at betyde, medmindre man lever saa nær, at man kan see med sine egne Øine."

„Ja, ja, gode Ven, det skal vi nok snakke om en anden Gang. Jeg kender Din Tilbøielighed til at see alt med milde Øine. Jeg vil nu ønske dem Alle en god Morgen, og haaber snart at see Dem igien. Jeg har et Ord at sige Dem, Miss Eva; om De tør vove Dem et Minut ind i Bibliotheket med en Ungersvend paa halvtredstindstyve Kar."

Eva reiste sig med et mildt Ansigt, og gik ind i det Værelse, hendes Faders Giest havde nævnet. Da de vare komne indenfor,

lukkede Master Howel Døren omhyggelig i efter sig, og udbrod dernæst med et Slags heftig Glæde —

„Siig mig dog for Himlens Skyld, min bedste unge Lady, hvad det er for to fremmede Gentlemen der er inde i Salen.“

„Retop dem min Fader nævnede Dem, Master Howel — Master Paul Powis og Sir George Templemore.“

„Naturligviis Engelskmænd.“

„Sir George Templemore naturligviis, som De siger; men vi kunne være stolte af Master Powis som en Landsmand.“

„Sir George Templemore! — hvad det er en udmærket ung Person!“

„Jh, ja vist,“ svarede Eva, og lo; „ham vil De dog i det Mindste erkiende for en smuk Mand.“

„Han er deilig! — den Anden, Master a—a—a —; nu har jeg glemt hvad De kaldte ham, — han er ogsaa ret vakker; men denne Sir George er en forstelig Unger-svend!“

„De fleste, troer jeg dog, vilde give Master Powis Fortrinnet,“ sagde Eva, og gjorde sig Umage for at være rolig, men kunde dog ikke hindre en Rødme fra at forhøje hendes Couleur til Trods for denne Anstrengelse.

„Men hvad kunde dog vel have bragt ham til at

komme her ind imellem disse Bjerge, — en engelsk Baro-
net!" vedblev Master Howel, uden at ændse Evas For-
virring. "Er han en rigtig Lord?"

"Kun en lille Smule Baron, Master Howel. De
hørte jo, min Fader talte om, at vi havde reist sammen."

"Men hvad tænker han mon om os? Jeg creperer
af Begiærlighed efter at faae at vide hvad saadan en
Mand virkelig tænker om os."

"Det er ikke altid let at komme efter hvad slige Folk
virkelig tænke; men jeg skulde dog troe, at han er
temmelig tilbøielig til at dømme gunstigt om nogen
af os."

"Ja, nok om Dem, og om Deres Fader og Master John;
De har jo reist og er mere end halve Europæer; men
hvad kan han vel tænke om dem, der aldrig have for-
ladt Amerika?"

"Jeg har saamæn Mistanke om, at han ogsaa døm-
mer partist om Nogle af dem," svarede Eva smilende.

"Naa, det glæder mig. Kiender De handelsesviis
hans Mening om Keiser Nicolaus?"

"Jeg mindes ikke at have hørt ham nævne Keiserens
Navn, og jeg troer heller ikke, han nogensinde har seet
ham."

"Det er forunderligt! en saadan Mand skulde have

seet Alting og vide Alting; men jeg vædber paa, at han i Grunden veed Alting om ham. Skulde De hændelsesviis have nogle engelske Aviser, hvori De har faaet Noget svøbt ind, eller ved anden Leilighed er kommen i Besiddelse af, vil De saa ikke lade mig faae dem. Det er mig det Samme hvor gamle de ere. En engelsk Journal, der er halvtredsindstyve Aar gammel, er mere værd end en af vore, der kommer drivende vaad fra Trykkeriet."

Eva lovede at ville stikke ham noget Pakpapir, og de rakte hinanden Haanden til Afsked, og stilles ad. Som hun gik giennem Forværelset for at gaae tilbage til Selskabet, standsede John Effingham hende.

"Har Howel friet?" spurgte han, med en affectert hvistende Stemme.

"Kun om at faae alle de gamle engelske Aviser at læse, som jeg kan finde til ham."

"Ja vist; Tom Howel vil gierne læse alt det Brøvl, som er timbré à Londres."

"Det undrer mig virkelig ikke lidt, at finde en agtværdig og dannet Mand saa svag i Anden, at han vil fæste Tiltro til slige Autoriteter, eller for Alvor vil begrunde sine Ideer paa Efterretninger, han drager fra slig en Kilde."

"Det kan vel undre Dig, Eva, at høre Mandesvags

heder saa ligefrem blive lagt for Dagen; men hvad Svagheden selv angaaer, besinder Du Dig nu i et Land, for hvilket England besorger al Tænkningen, undtagen angaaende Gienstande, der angaae Dagens løbende Begivenheder."

"Nei, det kan jeg dog ikke heller troe! Naar det var sandt, hvorledes ere vi da blevene uafhængige af det Land — hvor fik vi Mod fra til at føre Krig med det?"

"Den Mand, der har naaet Fuldmyndighedsalderen, er uafhængig af sin Faders legale Opsigt, uden at være uafhængig af den Underviisning han har faaet som Barn. Soldaten kan undertiden gjøre sig opsætsig, og naar Paroxysmen er forbi, er han i Almindelighed den meest udbetragende Mand i hele Regimentet."

"Det forundrer mig Utsammen overordentligt! Jeg tilstaaer, at der i denne Henseende har været Meget som har været mig ubehagelig paafaldende siden min Tilbagekomst, fornemmelig i det daglige Liv; men jeg kunde dog aldrig ane, at det havde naaet en saadan Grad, som jeg seer er Tilfældet hos vor gode Nabo Howel."

"Du har nu seet een af Virkningerne i en Sag, der ikke var synderlig vigtig for os selv; men, eftersom Tid og Aar giver Dig Velilighed til at gjøre Bemærkninger og Sammenligninger, saa vil Du træffe paa Virk-

ningerne i Sager af den yderste Bigtighed i national Henseende. Det ligger i den menneskelige Natur at ringeagte det, der ligger os nærmest, og at sætte en urigtig Priis paa det, der enten ved Tid eller Rum er langt borte. Men gaae nu ind i Salen, saa skal Du i den unge Benham finde en Person, der bilder sig ind, at han er Tilhænger af en ny Skole, om end hans Fordomme og aandelige Afhængighed neppe ere mindre isindsfaldende end stakkels Tom Howels."

Da der imidlertid kom flere Fremmede, og iblandt dem nogle Damer, maatte Eva opsætte sin Undersøgelse af Master Benhams eiendommelige Character til en anden Veilighed. Hun traf mange af sit eget Køn som voksne, dem hun havde forladt som Børn, og ikke saa af dem, — netop i en Alder, hvor baade deres physiske og moralske Kræfter netop skulde udvikles, — allerede fortrykte af de Betyrninger og Svagheder, der hvile saa tungt paa den unge amerikanske Kone.

Trettende Capitel.

”Endnu længer maa vi knæse.”

Queen Katharine.

Effinghams vare snart ordentlig indrettede, og de sædvanlige Høflighedsbeviisninger havde fundet Sted. Mange af deres gamle Venner fornyede deres Omgang, og nogle nye Bekendtskaber vare blevne stiftede. Nogle af de allerførste Visiter vare, som sædvanlig er Tilfældet, temmelig trættende og stive, men Tingene fik snart deres naturlige Gang, og som det frie ugeneerte Sandleiv var Familiens Attraa, saa blev den temporære lille Uro snart glemt.

Evas Bærelse havde Udsigt til Søen; og omtrent en Uges Tid efter sin Ankomst sad hun da en Morgen der ved sit Toiletbord. Annette hjalp hende som sædvanlig, medens Anne Sidley, som, sig selv ubevidst, var jaloux over, at nogen Andens Tjeneste skulde benyttes om hendes Rieledægs Person, havde travlt med at lægge den forskiellige Pynt frem, hun bildte sig ind, hendes unge Herskerinde kunde faae Lyst til at bære den Morgen. Grace var ogsaa i Bærelset, og havde sneget sig bort fra sin Pige for at læse i en af de Bøger, der, efter Titelen, give Efterretning om de høiere Glasfers Extraction og Familier i

Storbrittanien, og hvoraf Eva heldigviis eiede et Exemplar imellem en stor Samling af Reisebøger, Almanacks de Gotha, Guides de Cour, og andre lignende Bøger, hun havde fundet det bekvemt at eie paa Reisen.

„Ah! her er det,” sagde Grace med en Ivrigheid som naar man pludselig finder Noget, man længe forgieves har søgt efter.

„Hvad er det, Cousine?”

Grace rødmede, og hun kunde have bidt sig i Tungen for dens Uforsigtighed; men, altfor aabenhjertig til at bedrage, kom hun, skændt ugieerne, dog frem med hele Sandheden.

„Jeg saae blot efter Sir George Templemores Familie; det er saa kiedsommelig daglig at omgaaes med En, hvis Familie man aldeles ikke kender noget til.”

„Har Du fundet Navnet?”

„Ja; jeg seer her, han har to Søstre, der begge ere gifte, og en Broder, der staaer i Garden. Men —”

„Men hvad, Bedste?”

„Hans Titel er ikke meget gammel.”

„Baronettitelen er ikke meget gammel, den kom først op under Jacob den Førstes Regiering.”

„Det vidste jeg ikke. Jeg seer, at en af hans Forfædre blev Baronet i Aaret 1700. Seer Du, Eva —”

„Naa, Grace?“

„Vi ere begge To — Grace vilde ikke indskrænke Bemærkningen til sig alene — „vi ere begge To af ældre Familie! Du har endog en meget høiere engelsk Extraction, og jeg mener, jeg kan gjøre Fordring paa en større Alder for Van Courtlandterne end fra 1700!“

„Det tvivler vel Ingen paa Grace; men hvad mener Du med alt det? Vil Du have, vi skal gjøre Paastrand paa at gaae først ind ad Døren forend Sir George?“

Grace rødmede lige op til Dinene og kom dog ganske uvilkaarlig til at lee. „Passiar! hvem tænker dog paa Sligt her i Amerika.“

„Dog med Undtagelse af i Washington, hvor jeg har hørt at Senator damerne give sig betydelig Air. Men Du har ganske Ret, Grace; Fruentimmerne have ingen Rang i Amerika udenfor deres almindelige selskabelige Rang som Damer eller som Ikke-Damer, og vi ville ikke være de Første der give Exempel paa Overtrædelse af denne Lov. Jeg frygter for, vort Blod ikke har noget at betyde, og at vi maa vige Pladsen for Baroneten, med mindre han skalde erkiende Rionnets Ret.“

„Du veed dog nok, jeg ikke mener saadant eenfoldigt Toi. Sir George Templemore lader nu aldeles ikke til at tænke paa Rang; selv Master Powis behandler ham

jo i hvert Tilfælde som en Eigemand, og det lader som Sir George holder det for at være i sin Orden."

Evas Pige var netop isærd med at flette hendes Haar, og vilde just til at sætte det op, da den pludselige Bevægelse, hvormed hendes unge Herskerinde vendte sig om for at see paa Grace, fik Annette til at give Slip, og den skønne, blomstrende Piges Skuldre bleve atter bedækkede med de fyldige Fletninger.

"Og hvorfor skulde Master Powis ikke i hver Henseende behandle Sir George Templemore som sin Eigemand, Grace?" spurgte hun, med en Hefstighed, der var usædvanlig hos den, der havde levet saa længe under denne formelle Verdens Bud.

"Men, Eva; den Gne er jo en Baronet, og den Anden jo kun en simpel Gentleman."

Eva Effingham forblev ganske taus en Minut eller saa omtrent. Hendes lille Fod bevægede sig op og ned, skøndt man omhyggelig havde lært hende, at et Dames væsen fordrede, at ogsaa denne smukke Deel af den kvindelige Skabning bør være rolig og ikke drage Dinene paa sig. Men Amerika indesluttede ikke to af samme Rion, Alder og selfabelig Stilling, hvis Meninger mindre lignede hinanden, ja, hvis Førdomme, kunde man gierne sige, lignede hinanden mindre, end de to Cousiner. Grace

Van Courtlandt, der nedstammede fra de Bedste i sit eget Fædreneland, havde i sin Barndom, sig selv ubevidst, indbruffet Ideer, der stode i Forbindelse med arvelig Rang, og det ved Traditioner om Coloniernes Skikke — giennem Noveller, — ved at høre den simple Mand blive bebrejdet og fordømt for sin Paatrængenhed og Uvidenhed, og — ved Hjælp af sin Indbildningskraft, der bredte en Straaleglands ud over en Tingenes Tilstand, der vinder særdeles ved at betragtes i Afstand. Hos Eva, var derimod, paa den anden Side, Alt hvad der stod i Forbindelse med slige Gienstande noget Factisk. Tidlig var hun bleven indført i de fornemste europæiske Selskabsforhold; hun havde ikke blot seet kongelige Personer paa deres Gallabage og under høitidelige Optog, blotte Skuespil, der kun beklædtige Sandserne, eller blotte Tagtagelser af udvortes Former, der muligviis have deres Betydning, men som neppe kan siges at have deres fornuftige Grund — men hun havde levet længe med og omgaaets fortrolig med de Høibaarne og Fornemme; og Dette havde været Tilfældet i saa mange forskiellige Lande, at den ene Nations Indflydelse, der til Amerika har overdraget saa mange af sine Ideer som sit Arvegods, var bleven tilintetgjort. Ved noie at anstille sine Undersøgelser, havde hun opfattet, at vilkaarlige og politiske Udmærkelser kun gjorde

liden Forskiel imellem Mændene i og for sig, og det var
 saa langt fra at hun havde ladet sig bedaaere af Verdens
 Glimmer ved at leve saa lang Tid i dens umiddelbare
 Nærhed, at hun havde lært at skielne mellem det Falske
 og Sande, at lægge Mærke til hvad der var Agtværdigt
 og Nyttigt, og at adskille det fra hvad der var noget blot
 Vilkaarligt og Egentiærligt. Eva bildte sig virkelig for
 Dieblisset ind, at en amerikansk Gentlemans Stilling be-
 stemt var, — ja, at den burde være — den ypperste blandt
 alle menneskelige Stillinger, med Undtagelse netop af
 Souverainernes. En saadan Mand havde i hendes Dine
 ingen Overmand i selskabelig Henseende, med Undtagelse
 af dem, som virkelig regierede, og Dette alene, meente
 hun, hævede ham endog over de Adelige, eftersom der i
 Almindelighed er Grader i Adelskabet. Hun havde været
 vant til at see sin Fader og John Effingham bevæge sig
 i de bedste Sirkler i Europa, agtede for deres Kundskaber
 og deres Uafhængighed, beundrede for deres personlige
 Anstand, uden at deres Væsen derfor var fremstikkende:
 mandige, høflige, med ædle Anskuelser og Grundsatninger,
 om de end ikke vare assondrede fra den øvrige Deel af
 Menneskeslægten ved en vilkaarlig Lov der bestemmer Ran-
 gen, — rige og med det Væsen der bestemt tyder paa dannede
 Sæder, — af ædel Herkomst, besjelede af liberale Ideer, van-

brede de omkring i deres værdige Manddomsalder, og Ingen var imellem dem og Guddommen. Derfor havde Eva ogsaa lært at betragte Herrerne i sin Familie som Hvilken som helst af deres europæiske Bekendtes Eigemand, hvad Rangen angik, og som de Flestes Overmænd i Alt hvad der egentlig udmærker det ene Menneske fremfor det Andet. For hende havde selv titulære Prindsen og Hertugen ingen særdeles Agtelse som blot Prindsen og Hertugen; og som hendes skarpe Blik gled hen over den umaadelige Catalogue, over de kunstige sociale Gradationer, og hun nu virkelig fandt Grace tillægge en engelsk Baronets tvetydige og blot conventionelle Stilling en særdeles Bigtighed, forenede sig en mægtig Følelse af det Vatterlige med Tanken derom.

„En simpel Gentleman, Grace!“ gientog hun langsomt efter sin Cousine: „og er en simpel Gentleman — en simpel amerikansk Gentleman — ikke enhver Gentlemans Ege — i Særdeleshed en stakkels Baronets Ege?“

„En stakkels Baronets, Eva!“

„Ja, min Bedste, en stakkels Baronets; jeg fatter tilfulde Udstrækningen og Betydningen af hvad jeg siger. Det er vel sandt, at vi ikke kiende saa meget til Master Powis' Familie — og Eva rødmede stærkt, om hun endog voldsomt anstrenge sig for at være rolig og

fattet — „som vi maatte ønske; men vi veed dog, at han er en Amerikaner; det er dog i det mindste Noget; ogsaa see vi, han er en Gentleman; og hvilken amerikansk Gentleman, en ægte amerikansk Gentleman, kan vel være ringere end en engelsk Baronet? Troer Du, at din Oncle — at Oncle Jack, den stolte, høihjerte Oncle Jack, Grace, vilde tage imod en saa usselig Udmærkelse som en Baronettitel, om vore Institutioner i den Grad vare blevne forandrede, at der kunde blive Tale om flige sociale Classificationer?“

„Men hvad vilde de da vel være, Eva, naar de ikke vilde være Baroneter!“

„Earler, Grever, Hertuger, — ja Prindsen! Det er Udmærkelserne for de fornemmere Glasser i Europa, og flige Titler, eller nogle lignende vilde tilkomme de fornemmere Glasser her.“

„Jeg bilder mig ind, at Sir George Templemore ikke vilde erkiende Rigtigheden af alt dette!“

„Harde De seet Miss Eva omgivet af Prindsen og beundret af dem, som jeg har, Miss Grace,“ sagde Miss Anne Sidley alvorlig, „vilde De ikke holde en simpel Sir George god nok til hende.“

„Vor gode Nanny mener en eller anden Sir George,“ faldt Eva leende ind, „og ikke den omtalte

Sir George. Men alvorlig talt, bedste Cousine; det afhænger mere af os selv og mindre af Andre, i hvad Lys de skulle see os, end man i Almindelighed antager. Veed Du maaskee ikke, at der ere Familier her i Amerika, som, om de vare tilbøielige til at anføre Noget udenfor hvad der blot er personligt, vilde finde en Deel at udsætte paa Baroneter og røde Riddere, og ansee dem for upassende Partier for deres Dotre, netop paa Grund af Rangen? Vilde det ikke være en stor Urimelighed, om en Sir George, ja, om Sir George selv, paa Grund af Rangen, fandt noget at udsætte paa Datteren af de forenede Staters Præsident; og dog tør jeg vædde paa, at Du ikke vilde ansee det for en særdeles Ure, hvis Master Jackson, om han havde en Søn, vilde beile hos min Fader om din Haand for denne. Lad os kun retligen bære Agtelse for os selv, gjøre os Umage for at være ægte Labier og Gentlemen, og det vil være saa langt fra at Titelrang skal være nødvendig for os, at vi snarere inden søie Tid skal bringe alle slige Udmærkelser i Miscredit ved at vise, at de aldeles ikke ere nødvendige til Opnaaelsen af vigtige Interesser, eller til vor sande Lykke og Agtværdighed."

"Troer Du da ikke, Eva, at Sir George Templemore tænker paa den Standsforstiel der er imellem os?"

„Det kan jeg saamæn ikke svare for,” sagde Eva ligegyldig. „Han er fornuftig, bekliden, og det er jo gierne muligt, at, naar han seer at vi høre til den høieste sociale Klasse i et stort Land, han saa vil beklage, at han ikke har været ligesaa lykkelig i sit Fædreland; især siden han har lært Dig at kiende, Grace.”

Grace blev rød, saae glad, ja fornøiet ud, men dog forundret ud. Det er unødvendigt at udvikle Grundene til de tre første Ytringer af hendes indvortes Bevægelse, men den sidste trænger maaskee til en lille Undersøgelse. Intet uden Tiden og Forandring af Omstændigheder kan nogensinde hæve en Provinds eller en Provindsialstad til den Uafhængighedsfølelse der saa slaende udmærker en Hovedstads Land eller en Hovedstad. Det vilde være ligesaa fornuftigt at vente, at Ammeslæuens Indvaanere vilde lade haant om Stads- og Salens Meninger, som at troe, at Provindsialeren vilde handle paa egen Haand. Det er derfor ikke forunderligt, om Grace Van Courtlandt, med sine indskrænkede Ideeforbindelser, sin ganske almindelige Verdenskundskab, Opdragelse og provinciale Væsen var det lige Modsatte af Eva i Alt hvad Tankeuafhængighed var angaaende slige Gienstande som den nys debatteerte. Havde Grace blot været fød i Ny-England, vilde hun have været meget mindre undergivet Indflydelsen af Baronetens sociale

Rang, end Tilfældet virkelig var; thi om end Indvaanerne i denne Deel af Unionen søle mere til den almindelige slaviske Agtelse for Storbrittanien end Indvaanerne i nogen anden Deel af Republiken, søle de dog maaſtee mindre dertil netop i denne ſpecielle Henſeende, paa Grund af den Omſtændighed, at deres coloniale ſeſtabelige Forhold ſtode mindre i Forbindelſe med Moderlandets ariſtocratifke Indretninger. Og ſaa ſtod Grace i Familieforbindelſe med de høiere Claſſer i England, ſom virkelig var Tilfældet med de fleſte af de bedſte gamle Familier i Ny-York, og Familietraditioner kom ſaaledes hendes Colonietraditioner til Hjælp med at forſætte den dybe Uerbødighed, hun ſøtte for en engeliſk Titel. Eva vilde paa lignende Maade have været undergivet de ſamme Gelelſer, hvis hun ikke i en ſaa tidlig Periode af hendes Liv var bleven overført i en anden Sphære, hvor hun inddraſt de allerede antydede Ideer — Ideer, der havde ſlaaet ligesaa dybe Rodder i hendes moraliſke System, ſom Tilfældet var med Grace.

„Det er en beſynderlig Maade at betragte en Barons Rang paa, Eva!“ udbrod Grace, ſaa ſaare hun havde fattet ſig lidt fra den Forvirring, den perſonlige Hentydning havde foraaſaget. „Jeg tvivler meget paa at

Du kan faae Sir George Templemore til at betragte sin egen Stilling med dine Dine."

"Nei, min Bedste; jeg mener, han snarere vil betragte ikke blot den, men de fleste andre Ting med en anden Persons Dine. Men lad os nu tale om noget Behageligere; for jeg maa rigtignok tilstaae, da vi netop bestieftige os med Titter, at jeg finder meest Smag for mere fyrstelige Benævnelser, og at en simpel Chevalier neppe kan vække en Følelse —"

"Ja men en engelsk Baronet er adelig, Eva," faldt Grace ivrig ind; "Det forsikrede Sir George Templemore mig om igaar Aftes. Den Sætning, troer jeg, Heraldikerne for ganske nylig have begrundet til deres egen Tilfredshed."

"Det glæder mig, min Bedste," svarede Eva, og havde ondt ved at bære sig for at gabe, "eftersom det vil synes dem af megen Vigtighed i deres egne Dine. Under alle Omstændigheder erkiender jeg, at Sir George Templemore er en adelig Person, hvad enten han er Knight eller Baronet, Baron af første eller anden Rang, eller Pjalte-
Baron, som man kalder det her tillands; og hvad mere kan vel et fornuftigt Menneſke ønske! Bed Du, bedste Cousine, at Wigwamen ret vil blive fuld af Fremmede

næste Uge? — at vi vil blive nødt til at tænde Congress Ilden og ryge mangen Velkomstpibe?"

"Jeg har hørt af Master Powis, at hans Paarende, Capitain Ducie, kommer herud paa Mandag."

"Og Mistres Hawker kommer paa Tirsdag, Master og Mistres Bloomfield paa Onsdag, og den ærlige, værdige, ligefremme, literatihadende, cigarrygende Capitain Trucl paa Torsdag i det Seneste. Vi vil blive et stort Selskab her ude paa Landet, og jeg hører, Herrerne tale om Baadene og andre Fornøielser. Men Fader har vist en Beraadslagning for i Bibliotheket, hvor han gierne vil have, vi skal være nærværende; skal vi gaae derhen?"

Da Evas Toilette var endt, gik begge Damerne samlede ned til Selskabet underneden. Master Gffingham stod ved et Bord, der var bedækket med Kaart, og ved Siden af ham stod der to eller tre Haandværksmestere, af godt Udvalgte. Disse Folks Bæsen var stille, høflig, ærbødigt, en Forening af mandig Ligefremhed og tilbørlig Erhødighed for Huusherrens Alder og Stilling; og dog havde de Alle Patten paa, med Undtagelse af en eneste! Denne eneste var bleven dannet ved en fortrolig Omgang med denne Familie; og denne erhvervede Dannelsen havde lært ham, at Agtelse for sig selv, saavelsom for Andre, gjorde det nødvendigt for ham i selskabelig

Omgang at iagttage de for længe siden etableerte Love for hvad der var passende. Om der end hos hans Kame-
rader ikke var mindste Gran af raa eller plump Willie,
saa rettede de dem dog ikke saa meget efter hvad der
var passende, simpeltvæk af den stodesløse Bane, der lidt
efter lidt ophæver de gamle Belansthændighedslove i slig
Henseende, og hvilken Banes Oprindelse desværre kan
efterspores til visse falske og upraktiske politiske Ideer,
der have fundet Indgang ved snedige Demagogers Kunst-
greb. Dog var rimeligviis ikke en eneste af de tre arbejds-
somme, virkelig høflige og humane Mænd, der nu stode
med Hatten paa i Master Effinghams Bærelse, sig det
Upassende bevidst, hvori han gjorde sig skyldig; virkelig
gjorde de ikke Andet end at de ubevidst hengave sig til
en styg og gemeen Praxis.

„Det glæder mig, Du kommer, søde Pige,“ sagde
Master Effingham, som hans Datter traadte ind i Væ-
relset, „thi jeg mærker, jeg trænger til Hjælp for at kunne
haandthæve mine Meninger her. John iagttager en haard-
nakket Taushed, og hvad alle disse andre Gentlemen an-
gaaer, saa frygter jeg for, at de paa det Bestemteste har
taget Partie imod mig.“

„Du kan som sædvanlig regne paa min Hjælp, fiære

Fader, om den end kun er svag; men hvad er Strids-spørgsmaalet idag?"

"Der er gjort Forslag om at forandre det Indvendige af Kirken, og vor Nabo, Master Gouge, har fremlagt Planer, hvorefter han siger, han i den seneste Tid har forandret flere Kirker her i Grevskabet. Hans Idee er at tage alle Stolene bort, og gøre dem til hvad man kalder 'slips', at sænke Prækestolen, og at have Gulvet som et Amphitheater."

"Men kan der være tilstrækkelig Grund for en sliq Forandring?" spurgte Eva med Forundring. "Slips! — Ordet selv har en simpel Byd og smager af unyttig Nyhedssyge. Jeg tvivler paa, at det er orthodox."

"Det er meget populært, Miss Eva," svarede Aristobulus, og kom frem fra et Vindue, hvor han havde staaet og hvilstet. "Denne Mode griber stærkt om sig, og begynder at faae Overtægten blandt alle Sectar."

Eva vendte sig uvilkaarlig om, og bemærkede til sin Forbauselse, at udgiveren af 'the active Inquirer' ogsaa hørte til Selskabet. Den unge Dames Hilsen var fornem og stiv, medens Master Dodge, der ikke havde været istand til at modstaae den offentlige Mening, og virkelig havde skilt sig af med sine Bakenbarter, smidstøbe, og

vilde gjerne have, at Tilskuerne skulde begribe, at han stod paa en fortrolig God med hele Familien.

„Maaskee det er populært, Master Bragg,“ svarede Eva, da hun havde endt sin dybe Reien for Master Dobge, „men man kan neppe sige, at det er passende. Det er dog virkelig at vende op og ned paa Alting, have Synsderens og nedsætte det Hellige.“

„Men De huster ikke paa, Miss Eva, at under den ældre Indretning Folket ikke kunde see; de bleve paa en unaturlig Maade holdte nede, om man saa kan udtrykke sig, og der var Ingen, der havde en god Udsigt undtagen Præsten og Sangerne ligesom oppe paa Pulpituren. Det var dog ubilligt.“

„Jeg fatter ikke, Sir, hvorledes 'en god Udsigt', som De udtrykker Dem, er væsentlig nødvendig for Andagten, og hvorfor man ikke ligesaa godt kan lytte til Underviisningen naar man sidder nedenunder Lærerne, som naar man sidder ovenover ham.“

„Om Forlæbelse, Miss,“ — og Eva traadte et Skridt tilbage, som hun altid gjorde, naar Master Bragg brugte denne simple og ugeneerte Maade at tiltale hende paa — „vi flytter hverken Noget op eller ned; Alt, hvad vi forlanger, er retfærdig Lighed. Vi stille Alle saavidt muligt paa samme Trin.“

Eva saae sig forbauset omkring, og betænkte sig derefter et Dieblis, som om hun ikke rigtig troede sine egne Øren.

„Lighed! — Lighed med hvad? Dog vel ikke med Kirkens ordinerede Lærere under Udvølsen af deres hellige Pligter! — Dog vel ikke med Guddommen!”

„Vi betragte just ikke Sagen i det Lys, Ma'am. Folket har bygget Kirken; det vil De dog vedgaae, Miss Effingham — ja, det vil endog De vedgaae, Master Effingham.”

De, som Talen blev henvendt til, nikkede blot til et saa tydeligt Spørgsmaal; men ingen af dem sagde et Ord.

„Godt; Folket, som har bygget en Kirke, spørger meget naturlig sig selv, i hvilken Hensigt den er bleven bygget?”

„For at dyrke Gud,” svarede Eva med en rolig Alvor, som bragte selv den ellers ubetvingelige og veltilfredse Aristobulus ud af sin Gatning.

„Ja, Miss; for Gudsdyrkelsens og Publikums Bequemmeligheds Skyld.”

„Visselig,” tilføjede Master Dodge, „for Publikums Bequemmeligheds og for Publikums Gudsdyrkelses Skyld,” og han betonedes stærkt de to første Ord.

„Du vil dog i det Mindste ikke give dit Samtykke dertil, Fader!”

„Ikke gierne, søde Pige. Jeg tilstaaer at det saarer al min Belansthændighedsfølelse, at see Synderen, netop i det Dieblig han erklærer sig allermæst ydmyg og angersfuld, høre sig selv saa hovmodig, som om han var opfyldt af Egenkiærlighed og Følelse af sin egen Vigtighed.”

„De maa vedgaae, Master Effingham,” vedblev Krisstobulus, „at Kirker ere opførte for Publikums Bequemmeligheds Skyld, som Master Dodge saa rigtig har bemærket.”

„Nei, Sir; de ere opførte for Gudsbjørkelsens Skyld, som min Datter saa rigtig har bemærket.”

„Favel, Sir, og saa Det vedgaaer jeg.”

„Lillige for Publikums Skyld, som secundair Hensigt efter det fornemste Niemed, mener Master Bragg uden Tvivl,” bemærkede John Effingham, og talede for første Gang denne Morgen om Sagen, og paa sin sædvanlige skarpe Maade.

Eva vendte sig rast om, og saae paa Onklen. Han stod tæt ved Bordet med begge Armene overkors, og hans smukke Ansigt udtrykkede al den vidende Spot og Haan, som et saa roligt og cavaleermæssigt Ansyn kunde forraade.

„Det maa ikke skee, Uncle Jack!“ sagde hun alvorligt.

„Alligevel vil det dog skee, Cousine Eva.“

„Nei, siger jeg, Nei! Mennesker kan dog ikke i den Grad sætte Belangstændighed tilside, og forvandle Guds Tempel til et Theater, hvor Tilskuernes Bekvemmelighed er det ene store Formaal, man bør have isigte.“

„De har jo reist, Sir,“ sagde John Effingham, og tilkiendegav ved sit Blif, at han henvendte sig til Master Dodge i Gærdeleshed, „og De maa dog være kommen ind i Kirker i andre Verdensdele. Gjorde da ikke den naturlige Skjønhed ved den Maade, hvorpaa alle Glasser, den Fornemme saavel som den Ringe, den Rige saavel som den Fattige, i fælleds Ydmyghed knælede ned for Alteret, gjorde den da ikke et behageligt Indtryk paa Dem, ved saadan Feilighed, fornemmelig i catholiske Lande?“

„Nei min Sandten, ikke, Master John Effingham. Jeg ærgrede mig over deres usle Skikke; og virkelig stødte mig den foragtelige Maade, paa hvilken Folket knælede ned paa de kolde fugtige Stene, som om de kunde have været usle Bettlere.“

„Og vare de da ikke Bettlere?“ spurgte Eva næsten med en streng Tone. „Maatte de ikke betragte sig selv

Eva Effingham, 1—4 h.

som saadanne, naar de anraabte den eneste store og almægtige Guds Barmhertighed?"

"Jh, Miss Effingham; Folket vil herse, og det nytter ikke at man vil tiltage sig at fortælle Det, at Det ikke skal have de fornemste Pladser i Kirken saavel som i Staten. Jeg kan virkelig ikke heller see nogen Grund til, at en Præst skal hæves over sin Menighed. De nye Kirker tage Hensyn paa Publikums Bekvemmelighed, og stiller saa at sige Alle og Enhver paa samme Trin; i gamle Dage sad en Familie ligesom begravet i sin Stol; den kunde hverken see eller blive seet, og jeg kan huske den Tid, da jeg netop kunde see et lille Glimt af vor Pastors Paryk; thi han var af den gamle Skole; og hvad hans Medskabninger angaaer, ja saa kunde man sandelig ligesaa godt have bedet i sit eget Værelse. Jeg maa rigtignok sige, at jeg er en Tilhænger af Frihed, om det saa blot var med Hensyn til Kirkestole."

"Det gjør mig ondt, Master Dodge," svarede Eva ventligere, "at De ikke har udvidet Deres Reiser til Musselfmændenes Lande, hvor de fleste christelige Sæter kunne erholde en heel Deel gavnlige Ideer, i det mindste angaaende denne Deel af Gudsdyrkelsen, der staaer i Forbindelse med det Udvortes. Der vilde De ikke have fundet Sæder; men Synderne knæle der ned i Masse paa

de kolde Stene, og der er hver Tanke om Stole med Hynder og om prægtige Sale ubekjendt. Vi Protestanter ere ikke bedre end vore Catholske Forsædere i saa Henseende, og den Forandring, De nu taler om, er i mine Dine et uærbødigt, næsten syndigt Brud paa Belansthedsigheden i Templet."

"Ah, Miss Eva; det kommer af, at De sætter Formen istedetfor Tingenes Væsen!" udbrod Udgiveren. "Jeg, for min Deel, maa sige, at de Latterligheder virkelig saarede mig, som jeg var Vidne til ved Gudsbyrkelsen i de fleste af de Lande, jeg har besøgt. Kan De tænke Dem, Master Bragg — fornuftige Væsener, virkelig bona fide levende Mandfolk og Fruentimmer, knæle ned paa Steenbroen, som ligesaamange Kameler i Ørkenen, rede til at modtage deres Herrers Byrder?" — Master Dodge gad gierne tage sine Billeder fra de forstieilige Steder i Verden, han havde besøgt. — "Ikke en Stol, ikke en Hynde, ikke en eneste Befvemmelighed der passer for et frit og fornuftigt Væsen, men Alt indrettet paa den usleste Maade, som om menneskelige Sjæle med Tilregnelighed ikke vare mere værd, end ligesaa mange Stumme i et tyrkisk Pallads."

"Det maa De anføre i the active Inquirer," sagde Aristobulus.

„Alt til sin Lid, Sir; jeg har mange Ting i Reserve, og deriblandt nogle faa Bemærkninger — temmelig ubetydelige, kan jeg troe — over det Upassende i at et fornuftigt Væsen nogensinde knæler. Efter hvad jeg veed, mine Herrer og Damer, har Gud aldrig villet have, at en Amerikaner skulde knæle.“

De ærlige Mestere, der stode omkring Bordet, vare ikke aldeles enige i denne Sætning, og en af dem bemærkede virkelig, at „han ikke fandt noget Ondt i at Mennesket knælede for Guddommen;“ men det var tydeligt at see, at de hældte til den Mening, at den nye Skoles Kirkestole var langt bedre end den gamle.

„Det forekommer altid mig, Miss Effingham,“ sagde en af dem, „at jeg baade hører og forstaaer Præsten bedre i en af de lave Stole, end i disse gamle høiryggede Dingester, der seer saa livagtig ud som Gold.“

„Men kan De bedre indeslutte Dem i Dem selv, Sir; — kan De inderligere, med et mere udeelt Hjertes Følelser hellige Deres Tanker til Gudsdyrkelsen?“

„Jeg kan tænke, De taler om Bonnen?“

„Ja, Sir, jeg mener i Bøn og Tak.“

„Jh, det overlader vi jo smukt til Præsten; skiondt jeg maa tilstaae, det ikke er nær saa mageligt at læne sig mod Kanten af en af de nye Stader, som i de gamle.

De ere bedre til at sidde i, men ikke saa gode til at læne sig tilbage i; men nu begynder det jo ogsaa at komme svært i Mode iblandt Folket at blive siddende under Bønnen, saaledes som blandt Deres, Miss Effingham. Prækenen er dog det Fornemste, naar Alt kommer til Alt."

"Ja vist," bemærkede Master Gouge; "jeg foretrækker altid en dygtig Præken for en god Bøn. Man kan nok komme ud af det med en middelmaadig Bøn, men man trænger til en Præken af første Sort."

"Disse Gentlemen betragter Religionen en lille Smule som en Hjertestyrkning paa en kold Dag," bemærkede John Effingham, "som man tager i tilstrækkelig Dosis for at faae Blodet til at circulere. Dem maa man saamæn ikke stuve sammen i Fjold som forløbne Gaar, nei man maa saamæn ikke."

"Master John har nu altid sin Maade at udtrykke sig paa," bemærkede En; og Master Effingham bød nu Selstabet Farvel, og sagde, han skulde tænke paa Sagen. Da Mesterne vare gaaede, blev Sagen temmelig vidtløftig drøftet af dem, der vare blevene tilbage, og alle Effinghams vare enige om, at de vilde modsætte sig Forandringen som uærbødig i sin Form, og uforenelig med den Afsondretthed og Selvydmygelse der bedst passede sig for Bønnen, og hvilken Forandring stærkt saarede deres moralske Følelse;

medens de Herrer Bragg og Dodge vedblev at paastaae til det Sidste, at Folkestemningen høit fordrede flige Forandringer, at det var upassende for Menneskeværdighedsfølelsen at blive sat i Kold, selv i Kirken, og at, med Hensyn til Indflydelsen, en 'dygtig' Præken, som de udtrykkede sig, var mere værd i den offentlige Gudsdyrkelse, end alle de Bønner og al den Loosang, der kunde høve sig fra noget Hjerte eller tone ud af noget Bryst.

Fjortende Capitel.

"Vi følge Gade — ja, vi følge ham."

Mob.

„Denne Master Braggs, og vor gamle Rejsekamerads, Master Dodges, Anstuelser angaaende religiøse Ceremonier, lade til at være besynderlige,” bemærkede Sir George Templemore, som han i Selskab med de tre Damer, Paul Powis og John Effingham gik ned over Plainen paa deres Wei til Soen. „Det vilde vist falde vanskeligt at finde nok en Christen, der havde imod at knæle under Bønnen.”

„Deri tager De feil, Templemore,” svarede Paul; „thi

for ikke at tale om en særegen Sekt, for hvem det er en Vederstyggelighed, er dette Land opfyldt med flige Gudsdyrkere. Som alle Nysomvendte styrkede vore værdige Forfædre til Yderligheder hvad Ceremonier angik, saavel som i andre Sager. Naar De kommer til Philadelphia, Mifs Eva, saa vil De faae et Exempel at see af et meget latterligt Slags — latterligt, om der ikke var noget inderligt opvækkende deri — hvorledes man nemlig kan pine sig med en Myg, og sluges af en Kameel, og som, det gjør mig ondt at maatte sige det, staaer i umiddelbar Forbindelse med vor Kirke."

Det klang som Musik i Evas Øren, at høre Paul Powis tale om sine værdige Forfædre, 'som om Amerikannerne', og høre ham saa aldeles identificere sig med hendes eget Fædreland; thi medens vor Heltinde forbømt saa mange af dets Indretninger, og var saa ømsindtlig mod dets Urimeligheder og Modsigelser, saa havde hun dog seet altfor meget af andre Lande, til ikke at føle en ædel Stolthed ved sit eget Fædrelands virkelige Fortrin. Det var hende ogsaa en inderlig Glæde at høre ham aabent erklære, at han hørte til den Kirke, hun selv søgte en saa dyb Erhødighed for.

"Og hvad er det da, der er saa latterligt i Philadelphia, der staaer i Forbindelse med vor Kirke?" spurgte

hun. „Jeg vil saa nobig finde Feil hvor den ærværdige Kirke er interesseret.“

„De veed jo nok, at Protestanterne, i deres Afsky for Billeddyrkelse, i en stor Udstrækning ophævede Brugen af Korset, som et udvortes religiøst Symbol, og at der rimeligviis var en Tid, da ikke et eneste Kors var at see over et heelt Land, der blev beboet af dem, der erklærede, at deres Kiærlighed for Christus, og Fortrosthed til hans Forsoning var deres Livs vigtigste Bæsen.“

„Ja, vi veed jo Alle, at vore Forfædre vare lidt vel strenge og samvittighedsfulde i alle Punkter, der stod i Forbindelse med Symbolerne.“

„Det lykkedes dem rigtignok, at gjøre de religiøse Ceremonier saa lidt behagelige for Sandserne som muligt, ved at stræbe efter en Sublimeren, der fornemmelig smigrer aandelig Stolthed, og en pietistisk Forsængelighed. Jeg veed ikke om Deres Reiser har haft samme Indflydelse paa Dem som paa mig, men jeg føler al min nedarvede Antipathie for Korsets blot sandselige Fremstilling, overvundet af et Slags høitidelig Hengivenhed for det som et Symbol, fornemmelig naar det er ganske simpelt, og uden at være forbundet med nogen af disse blodige og omstændelige Tillæg, man ofte seer det omgivet med i catholske Lande. De tydske Protestanter, der i Almindelighed

smykke deres Altare med et Kors, helbrede mig først for den Modbydelighed, jeg i min Barndom havde indsuget for slige Gienstande."

"Ikke sandt, Uncle Jack; os gjorde denne Skik ogsaa et behageligt Indtryk paa i Indskand. Fra en vis krampeagtig Følelse, der betog mig ved Synet af et Kors, kom jeg til at elske det, og jeg troer ogsaa, at der er foregaaet en lignende Forandring med Dig; thi jeg har ikke truffet færre end to deraf iblandt Ornamenterne om det store Vindue paa Indgangstaarnet til Wigwamen."

"Du kunde saamæn ogsaa have truffet et paa hver eneste Dør i Bygningen, baade paa de store, og de smaa, min unge Lady. Vore værdige Forfædre, som Powis kalder dem, hvis Gudsfrugtighed, i Parenthes, var blevet intet mindre end lutret ved Mandens Ydmyghed eller Christen Kiærlighed, var slige Ignoranter, at de satte et Kors i hver eneste Dør de forfærdigede, i det samme Die-blik de i hellig Rædsel skjulede deres Dine, naar de saae det hellige Symbol i en Kirke."

"I hver Dør!" udbød alle Protestanterne i Selstabet.

"Ja, jeg kan næsten sige i hver eneste Dør; og ganske sikkert i hver eneste panelede Dør, der er forfærdiget for tyve Aar siden. Jeg kom først efter den hemmelige Aarsag til vor Feil under mit Besøg paa en

Borg i Frankrig, der skrev sig fra Korstogenes Lib. Det var et af Montmorenciernes châteaux, der ved Givstermaal var gaaet over til Familien Condé, og den høflige gamle Domestik, der viste mig Curiositeterne, gjorde mig opmærksom paa Steenkorsene i Vinduerne, der har givet disse Navnet *croisés*, som en religiøs Stik hos Korsfarerne. Jeg saa hen til Døren, og bemærkede de samme Kors i Træfyldningen, og om De vil kaste et Blik paa den første den bedste lave Dør, De gaaer forbi i Landsbyen, saa vil De see det samme Symbol stirre dem bjært i Vinenene, og det lige i Hjertet af en Befolkning, der næsten kunde crepere over Tanken om at sætte sligt et 'Dyrets Tegn,' som de kalde det, paa deres Dørtærstel."

Hele Selskabet udtrykte dets Forundring, men den allerførste Dør, de gik forbi, bekræftede Sagen, og godt gjorde Reiagtigheden af John Effinghams Angivelse. Catholisk Fanatisme og Sindrigheid kunde ikke have udarbejdet mere regulære Symboler af dette Sectens eiendommelige Tegn, og desuagtet stod de her og stirrede enhver Forbigaaende lige i Vinenene, som for at haane den uvisende og overdrevne Anmasselse, der vilde lægge utilbørlig Vægt paa en Religions mindre vigtige Punkter, en Religions, hvis Væsen er Tro og Ydmyghed.

"Og Kirken i Philadelphia?" spurgte Eva hurtigt,

faa faare deres Nysgierrighed angaaende Dørene var bleven tilfredsstillet. „Meer end nogensinde længe jeg nu efter at høre, hvad eensfoldig Feil vi kan have begaaet der.“

„Ugudeligt' vilde næsten være et bedre Udtryk,“ svarede Paul. „Det eneste Kirkespiir, der nu har existeret i denne By omtrent et halvt Aarhundrede, er kronet med en Mitra, medens man ængstelig bortviste Korset!“

En Taushed paafolgte, thi der er ofte et langt bedre Beviis i ligesrem at fremstille Sagens Omstændigheder end i al den Rhetorik og Logik, man kunde kalde til som Hjælpetropper. Alle saae de den særdeles Daarskab, for ikke at sige Frækheden i denne Feiltagelse, og i dette Dieblik forundrede Alle og Enhver sig over, hvorledes en Commune med sand Fornuft kunde have begaaet den. Dog nei; een Undtagelse fra den almindelige Følelse var der i Sir George Templemores Person. For hans Begreber om Kirke og Stat, og anti-catholske Fordomme, der var ligesaa meget politiske som de vare religiøse, havde det sin fuldkomne Rigtighed, og var der aldeles intet Forkæert i at forkaste et Kors og benytte Mitraen.

„Kirken var uden al Tvivl episcopal, Powis,“ bemærkede han; „og hvad bedre Symbol kunde der vel saa bruges end netop Mitraen, naar den ikke var romersk?“

„Naar jeg rigtig tænker mig om,” sagde Grace Synsomst, „saa er det dog ikke saa besynderligt, for De maa huske paa, Master Effingham, at Protestanterne forbinde Idee om Afguderie med Korset, saaledes som Catholikerne anvende det.”

„Og om Biskopper, som Peerer i Parlamentet, i Kirke og Stat, med en Mitra!”

„Ja vel; men jeg har seet Kirken, der tales om, og den er bygget for Revolutionskrigen; det er mere en engelsk end en amerikansk Kirke.”

„Det er virkelig snarere en engelsk end en amerikansk Kirke, og Templemore har megen Ret i at forsvare den, med samt Mitraen.”

„Jeg tør sige, at en Biskop stod for Alt-ret, ikke?”

„Jeg tør sige — ja, jeg veed, det var Tilfældet, og jeg vil tilføie, at han hellere vilde have Mitraen to hundrede Gud oppe i Luften, end nede paa sit eget blide, hvidfarvede Apostel-Hoved. Men skal det nu ikke være nok med Theologien for i Formiddag; her har vi Tom med Baadene — lad os tage fat paa vore Narer.”

Selskabet befandt sig nu ved det lille Slæbested, der blev benyttet som Landingssted op til Byen, og den omtalte Baadsmand laae paa Narerne, og ventede efter sine Passagerer. Istedetfor imidlertid at forlange hans Tje-

nefte, fik han Lov at gaae, da Herrerne foretrak selv at haandtere Karerne. Excursioner til Sees sandt stabig Sted i de varmere Maaneder paa dette yndige klare Vand= speil, og det var Praxis, ikke at benytte Baadsmanden, naar der fandtes gode Noerkarle i Selskabet.

Saa snart dette lette skarptbyggede lille Fartoi var lagt til Slæbestedet, gik hele Selskabet i Baaden, hvor= paa Paul og Baroneten greb til Karerne, og ved kras= tige Tag jog Baaden fra Strandbredden.

„Denne Verden bliver virkelig snart altfor indstræn= ket for Tidsalderens eventyrlige Sind,” sagde Sir George, som han og hans Kamerad roede videre i Magelighed, og styrede hen mod den østlige Bred, under de støvklædte Klipper, Damerne havde ytret Ønsket om at komme hen til: „her roer nu virkelig Powis og jeg sammen paa en Bjergsø i Amerika, efterat vi har faret i Baad sam= men paa Kysten af Afrika, paa Grandserne af den store Ørken. Polynesia og terra australia kan endnu faae os at see i Compagnie sammen som dristige Krydsere.”

„Tidsaanden virker sandelig Underværker i den Ret= ning, De mener,” sagde John Effingham. „Lande, vore Fædre blot kiendte af Læsning, blive nu ligesaa bekjendte for deres Sønner som vore egne Huse; og, som De meget rigtig bemærker, man kan virkelig neppe forudsee hvilket

Eventyrligheds Trin en eller to af de følgende Genera-
tioner vil naae os til."

"Vraiment, c'est fort extraordinaire de se trouver
sur un lac Américain!" udbød Mademoiselle Biesville.

"De mener vel, at det er mere extraordinært end at
befinde sig ved en sveitsersk Sø, bedste Biesville."

"Non, non; mais tout aussi extraordinaire pour
une Parisienne!"

"Nu maa jeg introducere Dem, — med Undtagelse
af Master John Effingham og Miss Van Courtlandt,"
vedblev Eva, "til vor Søes og vor Egns Underværker. Hift,
tæt ved det lille Huus, der er opført ovenover en Kilde
med det herligste Vand, stod Matty Bumpfos Hytte, der
eengang var bekiendt iblandt alle disse Bjerge, som en
berømt Jæger, en Mand, der besad Skovboernes lige-
fremme Væsen, en Vilts Heltetmod, en Christens Tro og
en Digters Følelse. Sjelden har der nogensinde levet
nogen bedre Mand end han, paa sin Viis."

"Vi har Alle hørt om ham," udbød Baroneten, og
saa sig omkring med Nysgjerrighed, "og maa føle Inter-
esse i hvad der staaer i Forbindelse med saa modig og
retskaffen en Mand. Jeg vilde ønske, jeg kunde see hans
Modstander."

"Ak!" sagde John Effingham, "Leatherstockings Tid er

svunden. Han var ældre end jeg, og jeg seer kun faa Levninger af hans Character i en Egn, hvor Speculationsaanden er meer almindelig end Moralitet, og hvor Emigranter findes i større Mængde end Fagere. Natte valgte formodentlig denne Plet til sin Hytte formedelst Kildens Nærhed; er det ikke saaledes, Miss Effingham?"

"Jo; og hiin lille Kilde, som De seer der riste ud fra Buskadsen, og som bobler straalende som Diamanter ud i Soen, hedder 'Alfeskilden', efter et eller andet poetisk Bingeslag, der, som saa mange andre af vore Følelser, er bleven ført her ind, thi jeg seer ellers ingen Forbindelse mellem dette Navn og Egnens Character, eftersom man her i Otsego aldrig har kiendt noget til Alfes, ikke engang ved Tradition."

Baaden flød nu ind under Bredden, hvor Træerne stode lige tæt nebe ved Vandet, og i Mængde hang ud ud over Elementet, der affpeilede deres phantastiske Former. Forud seilede der endnu en lille Baad langsomt hen i samme Retning som deres, i en lille Afstand fra Søbredden. Paa et Bink fra John Effingham bragte et Par kraftige Roreslag de to Baade paa Siden af hinanden.

"Det er Flagjollen," halvviskede John Effingham, som de nærmede sig den anden Baad, "der indeslutter en

ikke ringere Person end 'Commodoren'. Forhen var Søens Chef en Admiral, men det var paa en Tid, da vi stode i nærmere Forbindelse med Monarchiet, og brugte endel af de europæiske Benævnelser; men nu naaer Ingen i Amerika høiere op end til Commodore, hverken paa Havet eller paa Ostsegoen, hvor stor end hans Fortjenester kan være, eller hvor lang hans Tjenestetid. — En herlig Dag, Commodore. Det glæder mig at see Dem bestandig flot i Deres Glands."

Commodoren, en høj, mager, kæmpebygget Mand paa de halvfjerds, med hvide Haar, men i sine Bevægelser saa rast som en Dreng, havde neppe kastet et Blik paa den Baad der nærmede sig, førend han paa denne Blik blev hilset af John Effinghams velbekendte Stemme. Nu vendte han imidlertid Hovedet om, betragtede hele Selskabet igiennem sine Briller, smilede godmodigt, og vinkede ad dem med den ene Haand, medens han blev ved at vrikke med den anden, thi han stod opreist agter i sin Stol, og svarede hjertelig. —

"En herlig Morgen, Master John, og den rigtige Tid at roe omkring i. Det er sagtens ikke den videnskabelig rigtige Dag til at fiske i, men jeg er just stuktet ud for at see efter om alle Mærkerne og Gluserne ere i Orden."

„Hvoraf kommer det, at Vandet oppe ved Landsbyen ikke er saa klart som ellers, og at vi endog her see saa megen Grobe omkring paa Overfladen?“

„Hvad er det dog for et Spørgsmaal af Master John Effingham om hans Fødesø! Det kommer der af at reise i fjerne Lande, hvor jeg er bange for at en Mand glemmer lige saa meget som han lærer.“ Her vendte Commodoren sig om, hævede Haanden paa Talerviis, og tilføiede, — „De maae vide, mine Damer og Herrer, at Søen staaer i Blomster.“

„I Blomster, Commodore! Jeg vidste ikke at Vandet havde sine Blomster ligesom Planterne.“

„Og dog er det Tilfældet; ja Master John, og sin Frugttid ogsaa; men Frugterne maa de dukke ned efter, som have Grebet derpaa. Der har i de sidste Aar ikke været noget mirakuløst Fiskedræt i Otsago, mine Damer og Herrer; men der udfordres ogsaa videnskabeligt Greb og Kyndighed i Raddingen, skal man nutildags høve Finnen af noget rigtigt Bildt op over Vandfladen. Naa; jeg har da i mine Dage haft Hovedet af Sogdollageren tre Gange oppe i Luften, Riondt man rigtignok har fortalt mig, at Admiralen virkelig med Garn havde faaet fat paa ham med sin egen Haand.“

„Sogdollageren!“ sagde Eva, og morede sig meget
Eva Effingham, 1—4 H.

ved Commodorens eiendommelige Bæsen, og hvem hun fuldkommen klart kunde huske havde været Commodore paa Søen i hendes Barndom; „maa vi ikke bede Dem om en Forklaring af det Udtryk, og hvad det betyder, De sagde om Hovedet og Lusten.“

„En Sogdollager, min unge Lady, er det Fuldkom-
 neste i sit Slags. Jeg veed nok, at Master Grant,
 mens han levede, altid sagde, at der fandtes ikke fligt et
 Ord i Vericonet; men der er da mange Ord som burde
 være i Vericonerne, og som Bogtrykkerne have udeladt. Hvad
 Larene angaaer, da er nu Sogdollageren deres Commodore.
 Jeg har just ikke lyst til at betro Dem Alt hvad jeg
 veed om denne Søes Patriarch, for De vilde neppe troe
 mig; men hvis han ikke veier sine hundrede Pund, naar
 han er rigtig gjort reen, saa er der saamæn ikke nogen
 Dre der veier et eneste Pund, som den staaer og gaaer!“

„De siger, De har havt hans Hoved over Bandet?“
 sagde John Effingham.

„Tre Gange, Master John; den første Gang var
 for tredive Aar siden; og jeg tilstaaer, at jeg den Gang
 gik glip af ham af Mangel paa Duelighed; for den Kunst
 læres ikke paa een Dag. Jeg havde den Tid kun været
 ti Aar i Tjenesten. Den anden Gang var fem Aar sil-
 digere, og havde jeg dengang sisset udtrykkelig efter den

gamle Gentleman i en Maaned. Næsten en heel Minut var det uafgjort, om enten han skulde herud eller jeg bernes; men jeg saa ganske tydelig hans Bugsinne. Det var et herligt Dræt! Washingtons Følelser vare ikke behageligere den Nat Cornwallis overgav sig, end mine ved denne store Begivenhed!"

"Det lader ikke til at man nogenfinde kan sætte sig sig ind i Andres Følelser. Jeg havde troet, at Uergrelse over det seilslagne Haab vilde have været den overveiende Følelse ved denne store Begivenhed, som De rigtig benævner den."

"Saaledes vilde det ogsaa have været Tilfældet med en uvidskabelig Fister, Master John; men vi forfarne Gaster forstaae den Ting bedre. Hæder bør maales efter Qualiteten og ikke efter Quantiteten, mine Damer og Herrer; og jeg anseer det for en større Fierbust i en Mand's Hat, at see Sogdollagerens Hoved oppe over Banded et heelt halvt Minut, end at bringe en heel Baadsladning hjem af Smaagiedder. Den sidste Gang jeg saa et Glimt af den gamle Gentleman, prøvede jeg ikke paa at faae ham i Tollen, men vi sad og converserede med hinanden næsten i to Minuter: han i Banded og jeg i Tollen."

„Converserede!“ udbød Eva, „med en Fisk! — Hvad mon Dyret kunde have at sige?“

„Jh, min unge Dame; en Fisk kan tale ligesaagodt som en af os; den eneste Bansteligheid bestaaer i at kunne forstaae hvad den siger. Jeg har hørt de gamle Colonister sige, at Leatherstocking pleiede at snakke hele Timer ad Gangen med Dyrene i Skoven, ja endog med Træerne.“

„Har De kiendt Leatherstocking, Commadore?“

„Nei, min unge Lady; det gjør mig ondt, at jeg maa sige, jeg ikke engang har seet ham. Det var en stor Mand! Lad dem snakke om deres Jefferson og Jackson; men jeg sætter Washington og Natty Bumppo som de to eneste rigtig store Mænd paa min Tid.“

„Hvad mener De om Bonaparte, Commadore?“ spurgte Paul.

„Na ja, Sir; Bonaparte havde nok en Deel udmærkede Sider ved sig, kan jeg troe; men han vilde være faldet igiennem mod Leatherstocking i Skovene! Det har ikke stort at betyde, mine unge Gentlemen, at være en udmærket Mand iblandt Eders Riobstædsfolk. — som jeg kalder Solstiærmsfolk. Men Natty var lige stor, hvad enten han havde Spydet eller Riffelen i Haanden, skiondt jeg tilstaaer, jeg aldrig har hørt, at han har seet Sogdollageren.“

„Vi sees igien til Sommer, Commodore,” sagde John Effingham. „Damerne vil gierne høre Echoerne, og vi maa nu sige Dem Farvel.”

„Naturligviis, Master John,” svarede Commodoren og lo, og vinkede atter med Haanden paa sin eiendommelige Maneer. „Alle Fruentimmer vil gierne høre disse Echoer, for de nøies ikke tidt med hvad de have sagt een Gang, men vil gierne have det nok engang. Jeg har aldrig seet nogen Lady komme her ud paa Otagoisen uden at en af de første Ting, hun tog sig for, var at blive vrisket op til de 'talende Klipper', for at faae sig en lille Gladder med sig selv. Undertiden komme de mange herud paa een gang, og tale saa alle i Munden paa hverandre for at forvirre Echoet. Jeg antager, De har hørt tale om den Idee, Folket nu har faaet om disse Stemmer, min unge Lady?”

„Jeg har nok aldrig hørt andet om dem, end at de ere iblandt de meest udmærkede Echoer, man kiender,” svarede Eva, og vendte sig om for at see efter den gamle Mand, medens Selskabets Baad gled forbi Veteranen.

„Nogen paaftaae, at der slet ikke er noget Sligt til som et Echo, og at den Lyd, vi hører, kommer fra Leatherstockings Land, som holder sig ved sine gamle Steder, og repeterer Alt hvad vi siger, for at spotte over vor Uvis-

denhed og brille os til Siengiøld, fordi vi have huseret saaledes i Skovene. Jeg siger ikke, at denne Idee er den rigtige, ei heller, at den er min; men vi ved jo Alle, at Natty ikke kunde taale at see nogen ny Colonist ankomme her i Bjergene, og at han holdt ligesaameget af et Træ, som en Moskusrutte holder af Vand. De viser et Træ her henne ved Siden af the Vision, som han skar en Streg i for hver en ny Ankommen, indtil han kom til sytten, men saa kunde hans ærlige gamle Hjerte ikke holde det længer ud, og han holdt op dermed i Fortvivlelse."

"Det er saa poetisk, Commodore, at det er beklageligt, det ikke kan være sandt. Jeg kan meget bedre lide denne Forklaring af Hemmeligheden ved de 'talende Klipper' end den som ligger i Navnet 'Alfeskilden.'"

"Ganske rigtig, min unge Lady," udbød Fiskeren, som Baadene fjernede sig mere og mere fra hinanden; "man har aldrig kiendt til nogen Alfer i Otsego; men der har været den Tid, at vi kunde være stolte af at have en Natty Bumpo."

Her vinkede Commodoren atter igien med Haanden, og Eva nikkede sit Farvel. Selskabets Baad blev ved at glide langsomt hen ad den bevoxede Bred, skar af og til længer ud i Seen for at undgaae et eller andet Træ, der næsten horizontalt hængte ud over Vandet, og stak

saa atter igien saa tæt ind mod Land, at de blot kunde klare Smaastenene ved Stranden med Karen. Eva tyktes, hun havde aldrig seet et vildere eller yndigere varieret Løvværk end det den hele Bjergsides frembød. Over Halvdelen af Skoven, af de høie alvorlige Fyrretræer, der havde beklædt Jorden, da Landet først blev bebygget, var allerede forsvunden; men overeensstemmende med en af disse ubegribelige Love, hvormed Naturen behersker det Hele, var en kraftig senere Væxt, der næsten frembød enhver Nuance af amerikansk Skov, stadt op i sammes Sted. De herlige Rembrandtske unge Hemlock-Fyr vare især udmærket skionne, og stak af mod de forskellige affældige Træer, ved deres livligere Farver. Hist og her oplivede en eller anden blomstrende Buskvæxt Maleriet, medens Masser af frodige Castanier i fuld Blomster laae i Skyer af naturlig Pragt omkring Toppene af Fyrretræerne.

Herrerne roede den lette Baad godt en heel Fjerdingvei under dette overhængende Løv, og skræmmede snart en Træfugl bort fra en Green, snart en Vandfugl op fra den nære Strandbred. Omfider bad John Effingham om at holde op med Roning, drev Baaden et Par Minuter frem med Karen, hvormed han havde styret, og bad Selvskabet om at see iveiret, idet han fortalte dem, at de befandt sig nedenunder 'den tause Fyr.'

Et almindeligt Glædens Udbrud fulgte paa deres Opadstirren, thi sjelden har noget Træ viist sig mere fordeelagtigt end det som i dette Dieblis fængslede Alles Blif. Tyrren stod paa Banken, med sine Nodder dybt nede i Jorden, nogle God høiere op end Bandspeilet, men saaledes at denne Afstand syntes at udgiøre en Deel af Træets Høide. Som hele dens Slægt, der vorer i Amerikas tykke Skove, var dens Høide taget til igiennem et tusinde Aar, og det stod i eenlig Herlighed, som et Minde om hvad Bjergene, hvis Vegetation endnu var saa rig, virkelig havde været i deres Kraftens Dage. Næsten hundrede God opad var den lige runde Stamme uden Grene, og saa begyndte de mørkegrønne Massers Lev, der snoede sig om Stammen lig Røgen der stiger op i Luften i Krandsse. Det høie colonneagtige Træ havde i sin Kampen med sine Kamerader bøiet sig mod Lyset, og hængte nu saa langt ud over Søen, at dens Top kunde hælde en ti eller femten God ud over dens Grund. En ubetydelig yndig Krumning bidrog til at forøge Effecten af denne Afvigelse fra det Lodrette, og forenede netop nok af det Rædsomme med det Store, for at giøre Materialet sjælsopløstende. Om der end ikke var et Vindpust at mærke paa Søen, var dog Luftstrømningerne oppe ovenover Skoven tilstrækkelige til at bevæge denne høie Gien-

stand, og man kunde opdage, hvorledes de allerøverste Grene bevægede sig sagte bølgende i Luftningerne.

„Denne Fyr har et urigtigt Navn,“ sagde Sir George Templemore; „for det er det meest veltalende Træ mit Die nogensinde har betragtet!“

„Ja vel er det veltalende,“ svarede Eva; „man kan i dette Dieblis høre det tale om de heftige Storme, der have raset omkring dets Top, om de Kårstider der ere hensvundne siden det hævede sit grønne Hoved op over Søstrenes Sværm, der vore nedenunder, og om Alt hvad der er foregaaet paa Oisegos Bønde, da denne klare Sø laae indsluttet af Skoven. Da Erobreren først landede i England, stod dette Træ paa samme Sted, hvor det nu staaer! Her er dog i det Mindste en amerikansk Oldtid!“

„En rigtig og dannet Smag har udpeget en af Landets væsentlige Skønheder for Dem, Miss Effingham,“ sagde Paul. „Tænkte vi blot mindre paa vore kunstige, og mere paa vore naturlige Fortræffeligheder, vilde vi give os mindre blot for Critiken.“

Eva var aldrig uopmærksom naar Paul talede, og hun rødmede ved denne Compliment for hendes Smag, men dog var hendes blide blaa Die fasttryllet til Fyrren.

„Taus kan den vel være i een Henseende, men er i

Sandhed idel Beltalenhed i en anden," vedblev hun med en Fryghed, der ikke var bleven svækket ved Pauls Bemærkning. „Denne lille Lov-Hjelmbugt, der ligner en Gjederbugt, taler om de tusinde Ting for Indbildningskraften."

„Jeg har aldrig kiendt noget Menneske, der havde mindste poetisk Følelse hos sig, komme hen under dette Træ," sagde John Effingham, „uden netop at komme i denne Tankegang. Gengang førte jeg et berømt Genie herhen, og efterat han et Par Minuter havde staaet og stirret op paa den grønne Lovbugt der kroner Træet, udbød han: 'denne Lov-Masse vaiede i det klare Sollys, da Columbus først vovede sig til den nye Verden!' Det er i Sandhed et veltalende Træ, thi det fortæller den samme glødende Fortælling til Alle som nærme sig — en Fortælling, der er giennemvævet af Følelse og Minder."

„Og dog er dens Tausched, naar Alt kommer til Alt, dens Beltalenhed," tilføiede Paul; „og Navnet er ikke saa ilde anvendt som man strax skulde troe."

„Den har rimeligviis faaet sit Navn af en eller anden opfattet Modsætning til de snaksomme Klipper, der ligge hist oppe, halv skjulte af Skoven. Hvis De vil bruge Deres Karer, Gentlemen, vil vi nu holde en lille Conversation med Leathersstockings Mand."

De unge Mænd gjorde som han bød, og i ti Minuter blev Baaden roet ud, til en Afstand af halvanDET hundrede Alen fra Søbredden, hvor hele Bjergets Side pludselig viste sig for dem. Her blev de liggende paa deres Aarer, og John Effingham tiltraabte Klipperne et 'god Morgen' med en klar tydelig Stemme. De spottende Toner bleve kastede tilbage med slig en bestemt Lighed og Klarhed, at det virkelig forbausede de Uindviiede. Derefter fulgte de andre Raab og andre Gientagelser af Echoet, som da ikke tabte den allermindste Nuance i Stemmen.

„Dette overgaaer virkelig de berømte Echoer ved Rhinen,” udbrod den henrykte Eva; „for om de end nok saa tydelig giengive Hornets Toner, saa troer jeg dog ikke at de saa tro svarer den menneskelige Stemme.”

„Du har megen Ret, Eva,” svarede hendes Paarørende. „Jeg erindrer ikke noget Sted, hvor man kan høre saa fuldkomment og nøiagtigt Echo som disse talende Klipper. Ved at gaae en halv Fjerdingvei bort, og saa blæse paa Baldhorn, saa veed jeg af Erfaring, at hele Passager af en Melodie vilde blive kastet tilbage. I saa Fald vilde der ogsaa blive et bestemt Mellemrum mellem Toner og Echoet, og vi kunde have Tid til rigtig at lytte efter. Hvad man saa end kan sige om Fyrren, har disse Klipper faaet et rigtigt Ravn, og hvis Leathersto-

Kings Mand har Noget at gjøre med den Sag, saa er hans Mand virkelig en drillende Mand.

John Effingham saae nu paa sit Uhr, og underrettede Selskabet om en Fornøielse han havde giemt til dem. Paa et Slags lille offentlig Promenade, paa det Punkt hvor Strømmen gaaer ud i Søen, stod nogle forfaldne Mure af en Bygning, man kaldte the 'gunhouse'*. Som et talende Malerie af Landets Sikkerhed, saavel for indvortes som for udvortes Fiender, blev her opbevaret to eller tre Geldtstykker; men Dørene vare saa uforsvarlige, at hvem der vilde, kunde gaae ind, ja endog bruge Canonerne som dem lystede, uagtet de egentlig hørte til et organiseret militairt Corps. En af disse Canoner var nu bleven bragt et lille Stykke Wei ned i Dalen, og John Effingham underrettede sit Selskab om, at de hvert Døgn kunde vente, at Knaldet vilde vække Bjergenes slumrende Echo. Som han endnu talede blev Canonen fyret af, med Mundingen vendt mod Østen. Lyden naaede først den Side af the Vision, der var ligeoverfor Landsbyen, hvorfra Knaldet atter blev kastet tilbage, og gik nu heelt rundt omkring fra Hule til Hule, fra Klippe til Klippe, fra Skov til Skov, indtil det tabte sig som en Torden langt borte, to eller tre Mile mod Nord. Experimentet

* Styrhuset.

blev foretaget tre Gange, og bestandig med den samme prægtige Effect, idet de vestlige Bjerge virkelig fastede de østlige Høies Echo tilbage, som de hendsøende Toner af en eller anden rædsom Musik.

„Slig Localitet vilde være en Skat i Nærheden af et melodramatisk Theater,” sagde Paul smilende; „thi ingen af alle de kunstige Tordener, jeg nogensinde har hørt, kan lignedes med denne! En saadan Bandflade burde virkelig have en gondola.”

„Og jeg frygter for at den, der er vant til Oceanets uendelige Horizont, inden søie Tid vilde blive kied deraf,” svarede John Effingham betydningsfuldt.

Paul paastod ivrig det Modsatte, og Selskabet roede videre i Stilhed.

„Der er det Sted, hvor vi saa længe have været vante til at tage hen og holde vore Smaaaballer,” sagde Eva, og pegede paa en yndig Pynt der blev beskygget af herlige gamle Egetræer, og hvor der stod et aldeles simpelt, temmelig forfaldet Huus, som, man kunde see, var stæet Overlast af Mennekehænder. John Effingham smilede, da Cousinen viste Selskabet dette Sted, og lovede dem snart en nærmere Betragtning af dets Skønheder.

„Upropos, Miss Effingham,” sagde han; „jeg kan

tænke, Du smigrer Dig med at være Arving til denne forønskede eensomme Plads?"

"Det er jo ganske naturligt, at jeg eengang, som jeg haaber, først om lang, lang Tid, skal arve hvad der tilhører min egen kjære Fader."

"Baade naturligt og lovmæssigt, smukke Cousine; men Du skal endnu lære, at der er en Magt, der truer med at reise sig, og gjøre Dig Dine Forbringelser stridige."

"Hvilken Magt — hvilken menneskelig Magt i det Mindste kan gjøre en Giermand sine retmæssige Forbringelser paa sin Eiendom stridige? Det Punkt der har været vores, lige siden civiliserede Mennesker have boet blandt disse Banker; hvem tør da vel formaste sig til at berøve os det?"

"Det vil forbause Dig meget at opdage, at der er slig en Magt, og at der virkelig hersker en Lyst til at udøve den. Publikum, det almægtige, altstyrende, altbæherstende, lovgivende, lovovertrædende Publikum, har faaet den Caprice, at bemægtige sig den Plet, Du holder saa meget af, og Ned Effingham maa lægge meer end almindelig Energie for Dagen, skal han kunne forekomme det."

"Det kan dog aldrig være alvorligt meent, Uncle Jack?"

"Saa alvorligt, som en Gienstands Storhed kan

gøre det for et ansvarligt Bæsen, som Master Dodge vilde udtrykke sig."

Eva sagde ikke noget videre, men saae bedrøvet ud, og sad ganske taus indtil de steg i Land, og derefter skyndte hun sig hen til sin Fader, for at tale med ham om hvad hun nylig havde hørt. Master Effingham hørte paa sin Datter med den Interessee som han altid gjorde, og da hun havde klaget sin Rød for ham, kysede han hende paa den blussende Kind, og sagde, hun kun ikke skulde troe at det kunde hænde, hun lod til at frygte saa alvorligt.

"Men Uncle Jack vilde dog ikke spøge med mig i saadan en Sag, Fader," vedblev Eva. "Han veed godt hvor stor Priis jeg sætter paa alle disse smaa Arvedele, hvortil vi har bundet vort Hjerte."

"Naar Du ønsker det, kære Barn, saa kan vi jo undersøge den Ting nærmere: vil Du ikke ringe paa Pierre?"

Pierre kom, og der blev sendt Bud til Master Bragg, om han vilde komme hen i Bibliotheket. Aristobulus lod sig see, just ikke i det bedste Lune, for han syntes aldeles ikke om at være bleven udelukket fra Excursionen paa Soen, eftersom han stod i den Indbildning, at han havde den communale Rettighed at tage Deel i alle sin Naboes

Korupsielser, om han end havde Selvbeherstelse nok til at skjule sine Gørelser.

„Jeg ønsker at vide, Sir,” begyndte Master Effingham uden videre Indledning, „om der kan være forskellige Meninger om hvem der eier Fiskerstedet paa den vestlige Side af Seen?”

„Aldeles ikke, Sir; det tilhører det Offentlige.”

Blodet foer Master Effingham op i Kinderne, og han satte et forundret Ansigt op, men forblev rolig.

„Det Offentlige! — Er det Deres Alvor, Master Bragg, at det Offentlige gior Paastand paa det Sted?”

„Gior Paastand! Master Effingham; saa længe jeg har levet i dette Land, har jeg da aldrig hørt denne Ret blive omtvistet.”

„Deres Ophold i dette Land skriver sig ikke fra en meget gammel Dato, Sir, og det er meget muligt at De tager Feil. Jeg er lidt nysgierrig efter at vide hvorledes det Offentlige har erhvervet sig Ret til dette Sted. De er jo Procurator, Master Bragg, og maa kunne give en tydelig Forklaring desangaaende.”

„Jh, Sir; Deres Fader stienkede det til det Offentlige i levende Live; det kan hver evige En her i Egnen sige Dem.”

„Antager De, der er Noget i hele Egnen, der vil

gjøre sin Gød paa det? De veed jo selv, at Beviser ere særdeles nødvendige, endogsaa til at nyde Ret og Skiel."

"Jeg tvivler meget paa, Sir, at der er Nogen i hele Egnen som ikke vilde gjøre sin Gød derpaa. Det er et gængs Sagn over hele Landet; og for at tale oprigtigt med Dem, Sir, saa er man en lille Smule utilfreds med, at Master John Effingham taler om at ville gjøre private Selskaber der."

"Det beviser da blot, hvor ubegrundet og løst hen Traditionerne her i Grevskabet blive til. Men som jeg rigtig vil være paa det Rene med alle Omstændigheder, saa vil jeg bede Dem gaae omkring i Landsbyen, og forespørge Dem hos dem, De anseer for bedst underrettede, hvad de veed om Stedet, for at jeg derefter kan tage mine Forholdsregler. Jeg vil bede Dem om især at være opmærksom paa Erhvervsmaaden, da jeg just ikke har lyst til at famle om i Mørket."

Aristobulus gik strax, og da Eva nu saae, at Alt var godt paa Gled, saa forlod hun sin Fader, for at lade ham i Genrum tænke over hvad der nys var hænds. En Stund gik Master Effingham op og ned i Bibliotheket i heftig Sindsbevægelse; thi det omtvistede Sted var sammenvævet med alle hans tidlige Følelser og Minde, og var der nogen Godtbred Land paa denne Jord, han søgte sig

mere bundet til end alle andre, næst efter hans umiddelbare Bopæl, saa var det denne. Tillige kunde han ikke, til Trods for sine Indvendinger mod John Effinghams Sarcasmer, tillige kunde han ikke skjule for sig selv, at hans Fædreneland havde undergaaet mange Forandringer, siden han sidst havde boet der, og at nogle af dem bestemt vare til det Værre. Anarchiets Aand var paaferde, og den frække Lovovertræder og Riddingen tog sin Tilflugt til høirøstet Tale, hvor det var deres Agt at indjage Skræk. Som han imidlertid i sit Sind estertænkte Omstændighederne og Bestaffenheden af sin Ret, smilede han ved at tænke paa, at Nogen vilde gjøre ham den stridig, satte sig ned ved sit Skrivebord, og glemte næsten, at der nogensinde havde været Spørgsmaal om hele denne ubehagelige Sag.

Aristobulus var borte i flere Timer, og kom ikke tilbage før Master Effingham allerede var klædt paa for at gaae tilbords og han atter befandt sig alene i Bibliotheket, og havde aldeles glemt hele den Commission, han havde givet sin Forvalter.

„Det er som jeg sagde, Sir; Publikum paastaar, at Stedet er sælleds Eiendom, og jeg anseer det for min Pligt at sige Dem, Master Effingham, at Publikum er bestemt paa at gjøre sin Fordring gjældende.“

„Saa er det ogsaa billigt at jeg fortæller Publikum, Master Bragg, at Samme ikke er Eier af Steoet, men at derimod jeg er dets Eier, og at jeg er bestemt paa at gjøre min Fordring gjældende.“

„Det er haardt at stampe imod Braaden, Master Effingham.“

„Det er det, Sir; og det vil vise sig, hvis det Offentlige bliver ved at øve Vold mod en privat Mands Ret.“

„Men, Sir; Nogle af dem, jeg har talt med, ere gaaede saa vidt, at de have bedet mig sige Dem — jeg haaber dog, De ikke vil miskiende min Bevæggrund —“

„Har De noget at meddele mig, Master Bragg, saa gjør De det kun uden Tilbageholdenhed. Det er billigt, at jeg nøie skal kiende Sandheden.“

„Ja, Sir; jeg bringer Noget, der ligner en Undsigelse; Publikum vilde gierne lade Dem vide, at det agter Deres Ret ringe, og at det leer deraf. Ja, jeg vil ikke gjøre Sagen ringere end den er, — Man undsiger Dem.“

„Jeg takker Dem for Deres Aabenhjertighed, Master Bragg, og det forøger min Agtelse for Deres Character. Sagerne staae nu saaledes, at det er nødvendigt at handle. Vil De ikke tage en Bog et lille Dieblif, jeg skal strax være hos Dem, thi jeg har atter en Commission til Dem.“

Kristobulus gav sig ikke til at læse, thi han var altfor betagen af Forundring over, at see en Mand saa rolig indlade sig i Kamp med dette forfærdelige Publikum, for hvilket han var vant til at vise samme Underdanighed, som en asiatisk Slave for sin Despot: og virkelig kunde intet Andet end den Omstændighed, at han blev støttet af denne uimodstaaelige Magt, — thi som en saadan betragtede han Publikums Magt — have givet ham Mod til at tale saa ligefremt med sin Principal; thi Kristobulus søgte den hemmelige Fortrøstning, at hvad enten det var Ret eller Urret, det stedse var det sikreste i Amerika, at give de meest uforsagte Erklæringer til Fordeel for Communens store Mæse. Master Effingham havde imidlertid skrevet et ganske simpelt Avertissement om, at man ikke maatte bryde ind paa det omtalte Sted, og gav den Anden det med Anmodning om, at faae det indrykket i det Nummer af Bladet, der skulde komme ud i Byen Morgenens efter. Master Bragg tog Avertissementet, og gik for at udføre Commissionen, uden at gjøre nogen videre Bemærkninger.

Det blev Aften inden Master Effingham atter var alene, og nu kom Master Bragg ind, ganske og aldeles betaget af denne Sag. John Effingham kom strax efter, da han havde spurgt hvad der var skeet.

„Det gjør mig ondt at maatte sige Dem, Master

Effingham," begyndte Kristobulus, „at Deres Avertissement har foranlediget den største Sensation, jeg har været saa ulykkelig at være Vidne til i Templeton."

„Hvilket Altsammen ret maa sætte Mod i os, Master Bragg; eftersom Folk, der handler under heftig indre Bevægelse, let kan tage Feil."

„Det er vel sandt, naar Taleren er om Individens opvakte Sindstemning; men her er Tale om en Folke-Bevægelse."

„Jeg fatter ikke hvorledes denne Omstændighed i mindste Maade forandrer Sagen. Er een hidsig Mand genegen til at forløbe sig, saa er det blot høist rimeligt at et halvt Dussin Kamerader gier Dødt værre."

Kristobulus' Forbauselse blev stedse større og større, thi 'Tumult' var et af Midlerne til at opnaae offentlige Formaal, Mennesker, som han, saa hyppig bragte i Anvendelse, at det aldrig var faldet ham ind at et enkelt Individ kunde være ligegyldigt derfor. For at sige Sandheden havde han forudseet, at der vilde komme saa særdeles megen Upopularitet paa hans Part ved den Deel, han ikke kunde undgaae at tage i denne Sag, at han selv havde gjort Sit til at tilveiebringe denne Tumult, med det Haab, at 'saae Master Effingham utsmidtet', som han ud-

tryffede sig i en af sine opmuntrende Taler i denne Anledning.

„En Folketumult er en mægtig Maskine, Master Effingham,” udbød han med et Slags politisk, hellig Rædsel.

„Jeg seer tilfulde, Sir, at den endog kan blive en frygtelig mægtig Maskine. Ophidsede Menneſker, der handle i Mæſſe, danne hvad man i Almindelighed kalder Pøbel, og have begaaet de tusinde Excesſer og Forbrydelſer.”

„Man er yderlig misfornøiet med Deres Avertiſſement; og ſkal jeg ſige min Mening reent ud, ſaa er det ogſaa forførdeligt upopulært!”

„Jeg antager, at det, at modsætte ſig Fornærmelſe, forſaavidt den gaaer ud over Individet, er hvad De kalder en upopulær Handling?”

„Men det er Deres Avertiſſement, man kalder et Angreb, Sir.”

„Ja, derom dreier ſig det Hele. Er jeg den retmæssige Eier af dette Sted, ſaa er Publikum, eller den Deel af Samme, der har med denne Sag at beſtille, Fornærmere, og har ſaa meget mere Uret, ſom der ere mange mod een. Har Publikum derimod retmæssige Fordringer derpaa, har jeg ikke alene Uret, men handler oveniſtøbet ſærbeslæſt ufornuftigt.”

Den Møjlighed, hvormed Maſter Effingham talte,

gjorde Indtryk paa Kristobulus, og et Dieblig vaklede han. Det var imidlertid kun for et Dieblig, da Upopularitetens ubehagelige Følger og Straffen derfor paa Ny fremstillede sig for hans Indbildningskraft, der nu i saa lang Tid havde været vant til at studere Folke-Capricen, at han omsider betragtede Folkegunsten som et af Livets store Goder.

„Men de paaستاer, at de ere Eiere af Stedet, Master Effingham.”

„Og jeg siger, at de ikke eie Stedet, Master Bragg — at de aldrig har eiet det, — og med mit Samtykke aldrig skal komme til at eie det.”

„Her er jo blot Talen om et Faktum,” bemærkede John Effingham, „og jeg tilستاer, jeg er nysgierrig efter at lære hvorledes eller hvorfra dette mægtige Publikum udsleder Erhvervelsen. De er jo Jurist nok til at vide, Master Bragg, at det Offentlige blot kan besidde Eiendomme formedelst Hævd eller formedelst en udtrykkelig Lov. Under hvilken af disse Titler fremtræder denne Fordring her?”

„For det Første, ved Hævd, Sir, og dernæst ved en udtrykkelig Gave.”

„De seer jo nok, at denne Hævd maa være advers eller modstride de andre Concurrenters Titel. Jeg er nu for det Første et levende Vidnesbyrd om, at min salig Onkle tillod Publikum at benytte Stedet, og at Publi-

kum gif ind paa Betingelserne. Brugen har altsaa ikke været adwers, i det Mindste ikke i saa lang en Tid, som var tilstrækkelig til at begrunde en Titel. Hver Time som min Fætter har tilladt Publikum at benytte hans Eiendom, forøger saavel hans Ret, som Publikums Erkiendtlighed, og forstærker Dettets Pligt til at afstaae fra sin Anmasselse, naarsomhelst han maa forlange det. Er der en udtrykkelig Gave fra min salig Onkel, som De siger, saa maa der jo ogsaa existere en Lov, der bemyn- diger det Offentlige til at besidde Eiendommen, eller et Overdragelses-Document; hvilket er da nu Tilfældet?"

"Jeg tilstaaer, Master John Effingham, at jeg hverken har seet Document eller Lov, og jeg tvivler paa, at den sidste virkelig eksisterer. Men det Offentlige maa dog have nogen Ret; for det er jo dog umuligt at Alle og Enhver kunde tage feil."

"Intet er lettere, og Intet er heller mere almindeligt end at hele Comuner tage feil, og det især hvor de begynde med 'Umulter.'"

Under Fætterens Tale, gif Master Effingham hen til en Secretair, tog en stor Pakke Papirer frem, lagde dem paa Bordet, og gav sig især med at see flere Pergaments Documenter igiennem, hvorved der hængte mas-

fire Segl, saavel med den fordums Colonies, som med Englands Baaben.

„Her ere mine Skiøder, Sir,” sagde han, og vendte sig til Kristobulus; „er det Offentlige i Besiddelse af dem, der ere bedre, saa lad dem blive fremlagte, og jeg viger strax for Dets Forbringere.”

„Der er Ingen der tvivler om at Kongen, giennem sin befuldmægtigede Agent, Gouverneuren over Colonien Ny-York, har overdraget denne Eiendom til Deres Forgænger, Master Effingham, eller, at det er gaaet lobligt i Arv til Deres Fader; men Alle og Enhver paaستااer, at han frivillig har overdraget Stedet til Communen som et offentligt Forlystelsessted.”

„Det glæder mig at Spørgsmaalet er indskrænket inden Grændser, der saa let lade sig undersøge. Hvad Beviser er der vel paa, at det har været min salig Faders Hensigt?”

„Det almindelige Rygte. Jeg har talt med over tyve Personer i Landsbyen, og de ere alle enige i, at bemeldte Sted fra umindelige Tider har været benyttet af det Offentlige som dets Eiendom.”

„Vil De have den Godhed at nævne os nogen af dem, der paaستااer dette, Master Bragg?”

Master Bragg opfyldte hans Anmodning, og nævne

de omtalte Personer med en Lyst, der beviste, han stod i den Formening at han fremsførte Vidnesbyrd, der ikke lettelig kunde svækkes.

„Blandt alle de Navne, De har opregnet,” svarede Master Effingham, „har jeg blot hørt tale om tre, og selv de er jo kun Navne paa blotte Børn. Det første Doufin indeholder jo dog kun Navnene paa Personer, der ikke kunne vide meer om denne Landsby, end hvad de kunne have samlet sammen i de sidste Par Aar, og der er nogle iblandt dem, kan jeg tænke, der kun har boet iblandt os nogle faa Uger, ja maaskee blot nogle faa Dage.”

„Men har jeg da ikke sagt Dig, Ned,” kaldt John Effingham ind, „at en Amerikaners 'altid' betyder atten Maaneder, og at 'umindelige Tider' ikke gaaer længere end til den sidste almindelige Crisis paa Pengemarkedet?”

„De Personer, jeg har nævnt, udgiøre en Deel af Befolkningen, Sir,” tilføiede Master Bragg, „og alle som een Mand ere de rede til at giøre deres Fed paa, at Deres Fader, paa een eller anden Maade — de er ikke saa noieregående med de nærmere Omstændigheder — har givet dem Ret til at benytte denne Eiendom.”

„De tager feil, og det skulde giøre mig ondt, om nogen iblandt dem skulde giøre sin Fed paa nogen sliq Urigtighed. Men her er mine Documenter; lad dem

komme frem med nogen bedre Afkomst, eller med nogen som helst, om de kan."

"Maaskee Deres Fader har overladt Pladsen til det Offentlige; det kunde da vel nok begrunde en Fordring."

"Det har han ikke gjort, og det kan jeg bevidne; han efterlod det til sine Arvinger ved sin Død, og jeg har udøvet fuld Eiendomsret over den indtil jeg reiste udenlands. Vel har jeg ikke reist med den i min Lomme, Sir; men jeg efterlod den under Lovenes Beskyttelse, som, jeg stoler paa, gælde ligesaavel for den Rige som for den Fattige, omendstiondt det er et frit Land."

"Saa maa da nok en Jury afgjøre Sagen, da De lader til at være bestemt; stiondt jeg advarer Dem om, Master Effingham, som den, der kiender sit Fædreneland, at en Kiendelse, der er lige med Folkets Stemning, er en temmelig fortviolet Sag. Dersom de beviser at det var Deres Faders Hensigt at forlade Pladsen, eller at overdrage den til det Offentlige, har De tabt Deres Sag."

Master Effingham giennemsaae et Dieblig Papirerne, tog et frem og rakte det til Master Bragg, efterat han først havde udpeget en bestemt Paragraph for ham.

"Dette er min salig Faders Testamente," sagde Master Effingham mildt; "og De vil erfare, at han, i denne specielle Clausul, gjør en udtrykkelig Disposition angaaende

netop dette Sted, og overlader det til sine Arvinger i slige Udtryk, der aldeles afgior Spørgsmaalet om, at det nogen-
 finde Tulde have været hans Hensigt at overdrage det til
 det Offentlige. Dette er imidlertid det nyeste Beviis jeg,
 hans eneste Søn, Executor og Arving, besidder angaaende
 hans sidste Bestemmelser; har dette nomadiske og med
 'umindelige Tider' ubekiendte Publikum, De omtaler, noget
 bedre Beviis, saa venter jeg med Utaalmødighed paa, at
 det skal vorde fremlagt."

Master Effinghams rolige Væsen havde bedraget Aristobulus, der ikke anede Tilværelse af noget Beviis, der
 saa fuldkomment tilintetgjorde Publikums Paastand, som
 det han nu holdt i sin Haand. Det var nemlig en ganske
 simpel, kortfattet Disposition angaaende den omtalte Lod,
 og der kunde ikke være noget Spørgsmaal om, at Master
 Effingham havde arvet alle sin Faders Rettigheder, uden
 noget Slags Indskrænkning eller Betingelse.

"Det er meget besynderligt," udbød Master Bragg,
 efterat han flere Gange havde giennemlæst Clausulen, og
 hver Giennemlæsning havde gjort Sagen klarere og klarere
 til Fordeel for hans Principal, Individet, og klarere
 og klarere til Disfaveur for hans forønskede tilkommende
 Principal, Folket. "Publikum burde have kiendt dette
 den afdøde Master Effinghams Testament."

„Det, mener jeg ogsaa, burde de have kienbt noget til, inden de anmaasjede sig at ville berøve hans Egen-
sin Eiendom; eller i det mindste burde de have været
sikre paa, at der ikke eksisterede en slig Disposition.”

„De vil undskyld mig, Master Effingham; men jeg
anseer det for en privat Borgers Pligt i slig en Sag,
hvor Publikum har faaet en urigtig Idée, som jeg nu
erkiender aabenbart er Tilfældet med Hensyn til Eien-
dommen over bemeldte Eod, at oplyse Det derom, og at
underrette Det om, at Det ikke er i Eiendomsbesiddelse af
Stedet.”

„Det er allerede skeet ved det Avertissement, De har
været saa god at bringe hen i Trykkeriet, Master Bragg,
om jeg end nægter at der eksisterer nogen slig Pligt.”

„Men man har imod den Maade, De har valgt til at
bibringe dem de rigtige Anstuelser.”

„Den Maade mener jeg dog er den almindelige i Til-
fælde af Bld.”

„Man venter dog noget Andet, Sir, i en Sag, hvori
det Offentlige har — har — har aldeles —”

„Uret,” faldt John Effingham strengt ind. „Jeg har
hørt noget om denne Sag i Byen, Ned, og maa bebreide
Dig Dit Maadehold. Er det sandt, at Du har sagt flere
af vore Raboer, at Du ikke har isinde at hindre

dem i at benytte Stedet, men at din eneste Hensigt er at faae Sagen afgjort i retlig Henseende, og at forekomme at Din egen Familie skal blive forstyrret i Benyttelsen af sin egen Eiendom?"

"Aldeles, John; min eneste Hensigt er at bevare Eiendommen for dem, den i Særdeleshed er bestemt for, at sikre dem, der har den bedste Ret til den, uforstyrret Benyttelse deraf, og forekomme den yderligere Bestadigelse af Træerne som nogle af disse raa Mennesker har gjort, der stedsse betragte sig selv som Publicum, i den Grad, at agere Herrer i egen Person, saa ofte Publicum har nogen Fordring. Jeg kan ikke paa nogen Maade ønske at berøve mine Naboer den uskyldige Fornøielse at besøge Stedet, skiondt jeg er fuldt og fast bestemt paa ikke at lade mig frarive min Eiendom."

"Du er meget lemfældigere end jeg vilde være, og maaskee mere end Du selv vil blive naar Du læser dette."

I det John Effingham sagde dette, rakte han Fatteren en lille Seddel, hvori Templetons Indvaanere blev kaldt sammen til et Møde om Natten, for at modsætte sig hans anmassende Fordringer paa den omtvistede Eiendom. Denne Seddel bar de sædvanlige Præg af en asmægtig og gemeen Ondskab, idet den benævnedes Master Effingham, "en vis Master Effingham," og var anonym.

„Det er neppe værd at lægge Mærke til, John,” sagde Master Effingham blidt; „slige Møder kan dog ikke afgøre noget Spørgsmaal om lovlig Adkomst, og ingen Mand, der har Agtelse for sig selv, vil være Medskabert for saa usælt et Forsøg paa at skræmme en Borger fra at forsvare sine Rettigheder.”

„Jeg er enig med Dig deri hvad dette Møde angaar, der er bleven besluttet i Uvidenhed og lav Domskab, og som, lig alle slige Forsøg, vil tage en latterlig Ende. Men —”

„Tillad mig, Master John,” afbrød Kristobulus ham; „der er et frygteligt Røre! Man har allerede talt om den røde Hane!”

„Det fordrer i Sandhed, at vi skulle staae fast,” sagde Master Effingham. „Kiender De Nogen, der har povet at bruge slige Trudsel, Sir?”

Kristobulus bavede tilbage for Master Effinghams strenge Blik, og han fortroed at have sagt saa meget, skøndt han ikke havde meddeelt andet end Sandheden. Han fremstammede en forblømmet og halv uforstaaelig Forklaring, og spurgte, om han ikke selv skulde bivaane Mødet, for at han rigtig kunde opfatte Sagen uden at udsætte sig for at tage fejl. Dette fandt Master Effinghams Bisald, da han følte sig altfor oprørt over hele

dette voldsomme Angreb paa sine Rettigheder, baade som Borger og som Menneſke, til at have Lyſt til at afhandle Sagen yderligere med ſin Forvalter den Aften. Ariſtobulus gik, og John Effingham lukkede ſig inde med ſin Fætter, indtil Familien havde begivet ſig til Ro. Under denne lange Samtale meddeelte Maſter John Denne mange Ting, der ſtode i Forbindelſe med den ommeldte Sag, og hvorom Stedets Eier, lige til det Diebliſk, havde været aldeles uvidende.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproger.

Ni og halvfemsindstyvende til et hundrede og andet Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Lier.

1842.

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Samuel S. Carter

Eva Effingham

eller

Hjemmet.

En Roman af Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

A. Rung.

Femte til ottende Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos C. Trier.

1842.

U. S. DEPARTMENT OF AGRICULTURE

REPORT

ON THE

PROGRESS OF THE

DEPARTMENT

1892

Forste Kapitel.

"Der skal i England blive solgt syv Halvpenny-Brod for een Penny, Tre: Pøgle, Maalet skal holde ti Pøgle, og det skal være en Capitalforbrudelse at drikke Lyndt: Al: hele Riget skal være eet Billedeskab, og mit Føl skal græsse paa Cheapside."

Jack Lade.

Skiondt Sagen om 'Pynten' vedblev at besæftige Landsbyen Templeton hele den næste Dag og nogen Tid efter, tænkte man dog kun lidt paa den i selve Wigwamen. Skiondt Master Effingham naturligviis var forbitret over hvorledes man havde misbrugt den Belvillie, hvorved Publikum havde faaet Tilladelse til at besøge Stedet, saa havde han dog, i Tillid til sin Ret, for Tiden slaaet Sagen ganste af sine Tanker, og havde allerede igien taget fat paa sine sædvanlige Forretninger. — Saaledes var det derimod ikke med Master Bragg. Efter sit Løfte havde denne

været tilstede ved Mødet, og lod nu til at regulere alle sine Bevægelser med et Slags hemmelighedsfuld Vigtighed, som om ham var betroet en eller anden særdeles vigtig Hemmelighed. Der var imidlertid Ingen der lagde Mærke til hans Væsen, thi baade Kristobulus og hans Hemmeligheder og Meninger havde altfor lidt at betyde i Selskabets Dine til at vække nogen særdeles Opmærksomhed. Han fandt imidlertid en deeltagende Tilhører i Master Dodge, som Master Effingham forekommende havde inviteret til at tilbringe nogle faa Dage med dem, i hvis Selskab Udgiveren, skøndt rigtignok noget unødig fra sin Side, havde udstaaet saa mange Farer. Disse to bleve da snart meget fortrolige, og enhver Fremmed, der havde været Vidne til deres Trækken paa Skuldrene, betydningsfulde Hviſten og hyppige Samtaler i Krogene, skulde have troet, at de vigtigste Statsſager tyngede paa deres Skuldre. Men hele denne Pantomime, der var beregnet paa at skulde opvække Nysgierrighed, gik aldeles tabt for Selskabet i Almindelighed. Ledſagede af Paul og Baroneten gik Damerne ud at spadſere i Skoven, medens begge Herrerne Effingham, med den meeft udfordrende Bigegylidighed blev ved at læse Dagsbladene, de hver Morgen fik fra Byen. Nu kunde hverken Kristobulus eller Master Dodge holde det længere ud, og efterat de havde udtømt

al deres Sindrigbed i forgieves Anstrengelser for at faae den ene eller den anden af Herrerne til at gjøre dem Spørgsmaal angaaende den foregaaende Aftens Møde, overvandt omsider Attraaen efter at lette deres Sind fra den tunge Byrde deres affecterte Hemmelighedsfuldhed, og de kom frem med en formelig Anmodning til Master Effingham om at give dem en Audience i Bibliotheket. Denne, som anede hvad det var der trykkede dem, bad sin Fætter om at være nærværende, og de befandt sig snart alle fire i det saa ofte omtalte Værelse.

Selv nu, da hans egen Anmodning om en Samtale var bleven tilstaaet, nølede Aristobulus endda med at komme frem med Sagen, indtil et Par venlige Ord fra Master Effingham om, at han var rede til at høre hvad han havde paa sit Hjerte, underrettede Forvalteren om, at det nu var altfor sild at forandre sin Beslutning.

„Jeg var tilstede ved Mødet igaaarastes efter vor Aftale, Master Effingham,“ begyndte Aristobulus, „og det gjør mig virkelig ondt, at være nødt til at fremlægge Resultatet for en Gentleman, for hvem jeg nærer den dybeste Erbedighed.“

„Naa, saa der var et Møde?“ sagde Master Effingham, og bukkede en Smule til den Andens Compliment.

„Ja, Sir; og vi maa vel sige et svært Møde, Master Dodge.”

„Publikum har været ordentlig repræsenteret,” vedblev Udgiveren; „der var en halvtredssindstyve til tredssindstyve Personer forsamlede.”

„Publikum har fuldkommen Ret til at holde Møde, og at holde Raad angaaende Dets Forbring paa enhver Ting, Det maa holde sig berettiget til at benytte,” bemærkede Master Effingham. „Jeg kan ikke have Nogetsomhelst at sige mod en saadan Fremgangsmaade, stundt jeg mener, de vilde mere have seet paa deres egen Værdighed, havde de paaستاet at ville kaldes sammen af mere agtværdige Personer end dem, der, efter hvad jeg ved, stod fremmest i Sagen, og det i Udtryk der bedre passede med deres egen Følelse for det Passende.”

Kristobulus saae paa Master Dodge, og Master Dodge saae paa Master Bragg, thi ingen af disse politiske Padder havde kunde danne sig nogen rigtig Idee om den Værdighed og Delicateesse, hvormed en Gentleman kunde vurdere en Sag af den Natur.

„Der blev fattet en Deel Resolutioner, Master Effingham,” vedblev Kristobulus med den Alvor, hvormed han bestandig talte om Ting af den Natur; „en Deel Resolutioner, Sir!”

„Det var at vente,” svarede hans Principal smilende; „Amerikanerne ere et særdeles Resolutionsfattende Folkesfærd. Tre Mennesker kan ikke komme sammen uden at udnævne en President og en Secretair; og en Resolution er en ligesaa naturlig Følge af flig en 'Organisation' — jeg troer det er det yndede Ord — som at et Æg følger med en Hønes Røglen.”

„Men De ved ikke endnu af hvad Natur Resolutionerne ere, Sir!”

„Meget sandt, Master Bragg; det er en Kundskab, jeg skal have den Fornøjelse at erholde af Dem.”

Atter saae Aristobulus forbauset til Steadfast, og Steadfast saae forbauset til Aristobulus, thi for dem begge var det virkelig noget Forbausende, at Nogen skulde være saa ligegyldig for Resolutioner, der vare fattede i et regulært organiseret Møde med en President og en Secretair i Spidsen, og som saa ligesfrem erklærede sig for Publikum. „Det er kun ugierne, at jeg opfylder denne Pligt, Master Effingham; men som De fordrer det, saa maa det stee. Først resolvte de, at det var Deres Faders Hensigt at give dem Pynnten.”

„Det er da en Decision som aldeles vil afgjøre Sagen, og ganske ophæve alle min Faders Resolutioner angaaende samme Gienstand. Indskrænkede de sig til Pyn-

tea, Master Bragg, eller resolveerte de ikke, at min Fader ogsaa gav dem sin Kone og sine Børn?"

"Nei, Sir; derom blev der ikke sagt Noget."

"Jeg kan ikke passende tolke min Tak for deres Maadehold, eftersom de havde samme Ret til at fatte den ene Resolution som den anden."

"Publikums Magt er forfærdelig, Master Effingham."

"Det er den sandelig, Sir; men lykkeligviis er Republiken endnu forfærdeligere, og jeg skal ogsaa tye hen til denne om Understøttelse i denne Crisis — er det ikke Yndlingsudtrykket, Master John Effingham?"

"Hvad enten Du taler om en Forandring i Regjeringsformen, om at en Postvogn vælter, eller om at en Karrehest styrter: Altsammen findes under Ordet 'Crisis' i det amerikanske Lexicon."

"Naa da, Master Bragg; da de nu havde resolveret, at de kiendte min salig Faders Hensigter bedre end han selv, (hvilket er klart af den Feil han begik i sit Testament,) hvad Dispositioner tog Publikum dernæst i sin Magtfulde?"

"Det resolveerte, Sir, at det var Deres Pligt at udføre Deres Faders Hensigter."

"Deri ere vi aldeles enige, hvilket Publikum sandsynligviis vil komme efter, inden vi komme langt i denne Sag."

Det er en af de meest fiintsolende delicateste Resolutioner, jeg nogensinde har hørt Publikum fatte. Gik Det videre?"

Uagtet sin længe nærede Underdanighed for den Flok Mennesker, han var vant til at forherlige ved Navnet 'Publikum', saa havde dog Master Bragg en dyb Erbødighed for Master Effinghams Principer, Character og Stilling, som intet Sophisterie i, eller Selvopmuntring til den sociale Confusions Praktiker kunde betvinge; og han betænkte sig lidt, inden han meddeelte sin Principal den næste Resolution. Men da han saa, at baade Denne og hans Fætter ventede efter at høre den, var han nødt til at beseire sine Skrupler, og at tale lige ud.

"Det gjør mig ondt at maatte tilføie, Master Effingham," sagde han, "at Forsamlingen resolverte, at De havde gjort Dem forhadet ved Deres Forhold med Hensyn til 'Pynten', og at den betragtede Dem og Deres Avertisement mod voldsomt Indbrud med den dybeste Foragt."

"Dersom jeg erklæres for 'forhadet', fordi jeg vil haandthæve min Ret til at forsvare min Eiendom," bemærkede Master Effingham rolig, "hvad Erklæring skal der da vel gives om Deres Publikum, der vil haandthæve en Ret til at forsvare hvad der ikke er Dets Eiendom?"

"Man vil vist betragte denne Resolution med forskiellige Dine. Jeg tillod mig at bemærke for Forsam-

lingen, at der mulig kunde finde en Feiltagelse Sted; men —"

"Den resolveerte som sædvanlig, at den var useilbarlig," faldt John Effingham ind, som med Rød og Kæppe indtil dette Dieblis havde tiet stille. "Du kan nu betragte denne Sag, som Dig lyster, Ned; men i mine Dine er det en overlagt Forvanskelse af Sandheden, en Lovovertrædelse, og et uanstændigt Brud paa en Borgers Rettigheder."

"Du min Himmel! Master John; De glemmer at det er Resolveringer* (thi Aristobulus var en Massachusettser, og foretrak dette shakspearske Udtryk for det almindelige Ord 'Resolution'), der er fattet i en offentlig Forsamling! i en hellig offentlig Forsamling."

John Effingham vilde netop til at svare med den kolde Foragt, han i Virkeligheden nærde for sligt et Misbrug af Udtryk, da et Wink fra hans Fætter fik ham til at forholde sig taus.

"Vil De være saa god, Master Bragg," sagde denne, "at give mig en nøiagtig Underretning om, af hvem denne Forsamling bestod? Master Howel var visseelig ikke deriblandt?"

"Aristobulus maatte tilstaae at det ikke var Tilfældet.

* resolves—resolutions.

Master Effingham nævnede dernæst en tyve tredive af de agtværdigere og mere dannede Indvaanere i Landsbyen, og nævnede næsten alle dem, som ved deres Stilling i Selskabet, deres Alder, eller Opholdstid kunde have nogen Ret til at tage virksom Deel i Afgiørelsen af sligt et Spørgsmaal, og sandt da, at ikke en eneste af dem havde været tilstede. Forundret over dette Resultat efter de Ophævelser, Master Bragg havde gjort ved at omtale Forsamlingen, spurgte han dernæst om Navnene paa dem, der virkelig havde været Formændene. Den allerførste Deel bestod da af denne nomadiske Befolkning, der udgjør saa stor og saa ustadig en Part af de fleste amerikanske Communer, hvorefter Nogle blot havde boet der en eneste Maaned.

„Disse Personer ere mig for største Deelen ganske fremmede,” sagde Master Effingham, „og kan efter deres Alder og Opholdstid her kun kiende Lidet til det omhandlede Spørgsmaals Realitet, og aldeles Intet til min Fader, der nu næsten har været død i tredive Aar.”

„Men de er dog alligevel 'Folket', Sir!”

„Nei, Sir; de ere ikke Folket; og det er ligesaa uforstaaet af dem at gjøre Fordring paa at være det, som det er at gjøre Fordring paa min Eiendom.”

„Det er nok at de betragte sig selv som Folket,” sagde

John Effingham, „for at anmasse sig, at foretage sig hvad det skal være. Jeg haaber dog, Ned, at Du ikke har isinde at finde Dig i denne Fornærmelse.”

„Hvad kan jeg vel gjøre Andet, John, end ynkes over dem der er saa grovelig uvidende om det Sømmelige, at de sætte sig selv som Dommere i deres egen Sag? Jeg skal sandelig haandthæve min lovlige Ret lige efter Bogstaven, men videre seer jeg da ikke heller man kan fordrø af mig. Men det fordrer da ogsaa selve vort Fædrelands Love?”

„Men de have offentlig erklæret deres Foragt for Dem!”

„Det sikreste Tegn paa, at de ikke føler den. Foragt er en stille Egenkab, og bliver aldrig baaret til Skue for Verden. Man bliver sandelig ikke foragtet, naar en høitidelig formel Erklæring desangaaende findes nødvendig. Jeg haaber ved mit Forhold at vise, paa hvilken af Siderne Foragten virkelig eksisterer.”

„De have aabenbart brændemærket Dem ved at fatte Resolutioner, der erklære Dem for forhadet.”

„Det er rigtignok en stærk Forholdsregel, og for gode Sæders og Moralitetens Skyld, kan det fordrø en Trettesættelse. Der er Ingen, som mindre end jeg selv, Master Bragg, bryder sig om Meninger, hvis Uværd er saa klar-

lig beviist ved den fremsfusende Maade, hvorpaa de, der ytre den, ere faldne i denne Wildfarelse; men det er dog at gaae altfor vidt naar nogle faa Medlemmer af Samfundet tiltage sig disse Friheder mod et privat Individ, og det ovenikøbet i en Sag, der angaaer en af deres egne Paastande; og jeg beder Dem fortælle Bedkommende, at saafremt de vove at offentliggjøre deres Resolution, der erklærer mig for forhad, saa skal jeg lære dem, hvad, det lader til, de ikke veed nu, at vi leve i et Land, der har Love. Jeg skal ikke kives med dem, men jeg skal sagsøge dem for Fornærmelse, og det mener jeg er rene tydelige Ord."

Kristobulus stod som himmelfalden! At sagsøge Publikum var et Skridt, han aldrig havde hørt tale om før, og han begyndte at begribe, at Spørgsmaalet virkelig kunde sees fra to Sider. Imidlertid tillod dog hverken hans Erbødighed for offentlige Forsamlinger, eller det Hensyn han tog til Populariteten, ham at give sin Sag tabt uden nok en Kamp.

"De have allerede givet Ordre til at deres Forhandlinger skulle offentliggøres, Master Effingham!" sagde han, som om en sliq Befaling ikke kunde contramanderes.

"Jeg bilder mig dog ind, Sir, at naar det kommer til Stykket, og Ubehagelighederne og Boderne, der er

forbundne med en Retsforfølgning, fremstille sig klart for dem, at da deres Formænd ville begynde at erindre deres Individualitet, og slaae lidt af Ideerne om deres offentlige Character. De der jage i Glokke, som Uloe, ere sjelden meget modige, naar de enkelt blive singlede ud. Enden vil nok vise det."

"Jeg onsker af mit inderste Hjerte, at denne ubehagelige Sag maa blive bilagt i Mindelighed," tilføjede Aristobulus. "Det vil kun ellers sætte ondt Blod, og give et ubehageligt Nabostab."

"Det kan man næsten forstille sig," bemærkede John Effingham, "eftersom Ingen synes om at blive forfulgt."

"Ja; men det er Publikum som troer sig forfulgt i dette Tilfælde, Master John."

"Dette udtryk, anvendt paa et Samfund, der ikke blot giver, men der udover Loven, er saa haandgribelig absurd, at det forundrer mig, at Noget virkelig kan bruge det. Men De har jo seet Documenter, Master Bragg, som tilfulde maa have overbevist Dem om, at det Offentlige ikke har den allermindste Ret til denne Pynt."

"Meget rigtig, Sir; men De vil behage at erindre, at Folket ikke veed hvad jeg nu veed."

"Og De vil behage at erindre, at om Folket har Lyft til at gaae frem paa sliig en giennemgribende, afgjørende

Maade som denne, Det da ogsaa er forpligtet til at vide hvad det er, Det tager sig til. Uvidenhed i sliq en Sag er ligesom Drukkenboltens Undskyldning for sin Beruselse; den gjør blot Forseelsen større."

"Men De ikke Master John, at Master Effingham gierne kunde have gjort Borgerne bekendte med Sagens sande Sammenhæng? Har Folket virkelig saa forfærdelig megen Uret, fordi det er faldet i denne Bilsfarelse?"

"Da De nu spørger saa ligesrem, Master Bragg, saa skal De faae et ligesaa ligesremt Svar. Master Effingham er en Mand af moden Alder, erkiendt af alle som den Mands Søn og Arving, der, efter hvad Alle og Enhver her omkring maa bevidne, var Eier af den omtvistede Rod. Denne samme Effingham, der er ved sin fulde Samling, har nu ved sine Fædres Grave, under sit Fædrene=Tag den utaalelige Uforstammenhed —"

"'Anmasselse' er Ordet, Jack," sagde Master Effingham smilende.

"Ja, den utaalelige 'Anmasselse' at mene, at hans Eiendom er hans Eiendom, og det vover han at paaastaae, uden at have været saa høflig at stikke sine Adkomstbreve og private Papirer rundt omkring til alle dem, der have været saa kort en Tid paa Stedet, at de sagtens intet

fiende til hvad der er foregaaet der i det sidste halv hundrede Aar. O, Du, flette anmassende Person, Ned!"

"Det lader som De glemmer, at Publikum har større Forbring paa at blive behandlet med Opmærksomhed end et enkelt Individ. Har Publikum taget Feil, saa bør man hjælpe Det ud af Dets Bilsfarelse."

"Upaatvivlelig, Sir; og jeg raader Master Effingham til at skikke Dem, hans Forvalter, til hver Mand, hver Kvinde og hvert Barn i Landet, med Kongens Patent, alle Overdragelsesdocumenterne og Testamenterne i Lommen, for at De kan læse dem høit og tydeligt op for hvert enkelt Individ, saa at hver Mand, hver Kvinde, og hvert Barn kan komme paa det Rene med, at hverken Han eller Hun eller Det er Eier af Eduard Effinghams Besiddelser."

"Nei, Sir; man kan dog bruge en kortere Fremgangsmaade."

"Maaskee, Sir; og en saadan er bleven greben af min Fætter, ved at indrykke det sædvanlige Avertissement mod at trænge sig ind paa andre Folks Enemærker. Men De maa jo dog vide, Master Bragg, at da jeg for tre Aar siden foretog Reparationer ved dette Hus, jeg havde megen Uleilighed med at berigtige de feile Anskuelser netop angaaende denne samme Pynt, deres ubesmittede Publikum

havde fattet formedelst Dets Tilbøielighed til at vide mere om andre Folks Affairer end selve de Vedkommende."

Kristobulus sagde intet videre, men opgav Sagen i Fortvivlelse. Da han forlod Huset, gik han lige hen og underrettede dem, der vare meest interesseret deri, om, at det var Master Effinghams Beslutning ikke at lade sig træde paa ved nogen saakaldet offentlig Forsamling. Sund Forstand, for ikke at sige sund Retssindighed, begyndte atter at ytre sin Indflydelse, og Klogskab blandede sig nu ogsaa deri for at bede paa det Feilagtige. Men baade han og Master Dodge vare enige i, at det var en uhørt Grækhed, saaledes at modsætte sig Folket, og det oveni købet uden nogen forholdsmæssig vigtig Gienstand, eftersom Pengeværdien af den omtvistede Pynt ikke havde nogen materiel Vigtighed for nogen af Parterne.

Læseren maa paa ingen Maade troe, at Kristobulus Bragg og Steadfast Dodge hørte til en og samme Afart af Mennekeslægten, formedelst Enheden i deres Ansættelser i denne Sag, og visse andre almindelige Punkter, hvori de lignede hinanden i deres Væsen og Tænkemaade. Som noget der fulgte af sig selv, havde de begge nogle af de Familietræk, Besskaffenheds, Oprindelses og Ideeforbindelses Træk, der karakteriserer deres eiendommelige Orden; men naar det kommer til de finere Distinctioner,

der betegne den virkelige Individualitet, kunde man ikke let have fundet to mere forskellige Menneſker. Den Førſte var baade i moralsk og phyſik Henſeende uforſagt, begiærlig, fattet, ſnedig, ſærdeles drevet i at faae ſin Krig frem, naar han kiendte Parterne, paa ſin Wiis indſigtsfuld og brugbar. Havde han havt den Lykke, tidligere at være kommen i bedre Selſkab, vilde de ſamme naturlige Egenſkaber, der nu gjorde ham ſaa duelig i ſin nærværende Stilling, have bidraget til hans Forædling, og rimeligviis dannet ham til en Gentleman og til en lærd Mand, og til En, der kunde have bidraget ſærdeles meget til ſine Medſkabningers Velvære, til deres Grundſætningers og deres Smags Forædling. At det ikke var bleven hans Lod, var mere hans uheldige Skiebnes end hans egen Feil; thi hans plaſtiſke Character havde ſærdeles villig taget mod Indtryk af hvad der ved den klotte Nærhed trykkede haardeſt paa den. Derimod var Steadfaſt af Naturen feig, miſundelig og ondſkabsfuld; og Omſtændighederne haabe blot hjulpet til at uddanne hans Naturs medfødte Tilboieligheder. At to Menneſker, der vare af ſaa forſkiellig Indvortes, ved deres Fødsel ſkulde i ſaa mange af deres Vaner og Meninger træffe ſammen ſom i et fælleds Centrum, var blot Følgen af Tilfælde og Opdragelſe.

Imellem de andre Ligheds punkter hos disse to Personer var den Feil, at forverle Marsag og Virkning, med Hensyn til de særegne Institutioner, under hvilke de vare opdragne og havde levet. Fordi nu Loven gav Publikum den Autoritet, som under andre Systemer enten er betroet til en enkelt, eller til saa Personer, saa troede de, at Publikum var beklædt med en langt større Magt, end en rigtig Opfattelse af deres egne Principer vilde have viist dem var Tilfældet. Med eet Ord, de gjorde sig begge Skyldige i en Feiltagelse, som bliver altfor gængs i Amerika, den nemlig, at ansee et Lands Institutioner som blotte Midler, og ikke som Formaal. Med disse vildfarende Anskuelse saae de blot Regjerings-Maskineriet, og forglemte aldeles, at den Magt, der var givet det hele Folk, blot var givet, for at sikre dem den muligst fuldkomne Frihed i deres Character som Individuer. Ingen af dem havde hævet sig tilstrækkelig op over de raa Begreber, til at kunne fatte, at, for at den offentlige Mening skal være almægtig, ja endog frygtelig, udover det enkelte Dieblis, den maa være rigtig, og at, om det enkelte Menneſte gjør sig ringeagtet, ved ubetænksomt og uretligt at hengive sig til falske Forestillinger, Samlinger af Menneſker, der hengive sig til de samme Vildfarelser,

udsætter sig for de samme Følger, og blive desuden mærkede som Gøjoner.

Endnu var der en anden Wildfarelse, hvori de Herrer Bragg og Dodge havde gjort sig Skyldige, af Mangel paa en rigtig Skielnen mellem Principer. Det, at et Individ modsatte sig Folkets Villie, betragtede de som Anmasselse og Aristokrati per se, uden i mindste Maade at indlade sig paa Spørgsmaalet om hvad der var Ret eller Uret. Folket betragtede de som souveraint, hvad det tilvisse er i Ordets almindelige Betydning, og de hørte til en talrig Klasse, der betragter Ulydighed mod Souverainen i et Democratie, — om det endog er i Sammes illegale Egenfindighed, — saa temmelig paa samme Maade, som en Despot's Undersaat betragter Ulydighed mod sin Fyrste.

Det er neppe nødvendigt at sige, at Master Effingham og hans Fætter betragtede disse Sager paa en ganske anden Maade. Med sin lyse Forstand, sin Retfindighed, og med sine liberale Følelser i alle sine Forhold, fandt i Gærdeleshed den Første sig overmaade ubehagelig berørt ved de seneste Begivenheder, og flere Minutter efter at Master Bragg og hans Kamerad havde forsoiet sig bort, blev han ved taus at gaae op og ned i Bibliotheket, altfor ilde stemt til at tale.

„Det er dog i Et og Alt en forunderlig Procedure,

John," bemærkede han omsider; „og det er kun en ubetydelig Tak jeg faaer for den Belvillie, hvormed jeg har givet Andre Tilladelse til at benytte min Eiendom nu i tredive Aar, og det, som Du jo veed, tidt og ofte til min egen og mine Benneres Uleilighed."

„Jeg har sagt Dig, Ned, at Du ikke maatte vente at finde det samme Amerika ved Din Tilbagekomst, som det Du forlod ved Din Afreise til Europa. Jeg er ganske overbevist om, at intet Land i saa kort Tid har forandret sig saa meget til det Værste."

„At et magelest Held i Pengeomsætninger lidt efter lidt maa fordærve Tonen i det man kalder Verden, ved pludselig at indføre i Selskabet en stor Sværm uvidende og udannede Mandfolk og Fruentimmer, er en naturlig Følge af isinesaldende Grunde, — ja, vi kunde vente, at det maatte fordærve Moraliteten; thi Erfaringen lærer os, at det er den fordærveligste Indflydelse, under hvilken Menneskene kunne leve; men jeg tilstaaer, jeg havde ikke ventet at leve den Dag, at en Flok Fremmede, en Flok Trækfugle, en eneste Times Skabninger, skulde tiltage sig Ret til at opfordre gamle og i lang Tid bosatte Indbyggere i et Land, til at bevise deres Adkomst til deres Eiendomme, og det ovenikøbet paa en usædvanlig og uhørt Maade, under Straf af at blive den voldelig berøvet!"

„I lang Tid bosatte!“ gientog John Effingham og lo: „hvad kalder Du 'i lang Tid bosatte'? Har Du ikke været fraværende i tolv Aar, og bringer disse Menneſter ikke Altting ned til lige Trin med ſig ſelv? Jeg maa virkelig troe, Du bilder Dig ind, Du kan tage til Rom, eller til Jeruſalem eller til Conſtantinopel, og blive der en tyve til fem og tyve Aar, ſaa komme ganſke rolig tilbage til Templeton, og, naar Du ſaa atter tager Dit Huus i Beſiddelse, kalde Dig ſelv en gammel boſiddende Borger!“

„Jeg bilder mig rigtignok ind, at jeg har Ret der- til. Hvor mange Engleſkmænd, Ruſſere og Tydſkere mon vi ikke mødte i Italien — hvor de havde opholdt ſig flere Aar, og ſom dog havde beholdt alle deres naturlige og locale Rettigheder og Følelſer?“

„Ja, det er Tilfældet i Lande, hvor ſelfkabet er permanent, og Menneſtene ere vant til hele deres Liv igiennem at ſee paa de ſamme Gienſtande, høre de ſamme Navne nævne, og ſee paa de ſamme Anſigter. Jeg har været ſaa nyſgierrig at forhøre mig, og er kommen efter, at ingen af de gamle permanente Familier har viiſt ſig virkſomme i Sagen om Pynten, men at hele Skraalet kommer fra dem, Du kalder Trækfugle. Men hvad gjør ſaa det? Diſſe Folk antage, at Alt reducerer ſig til de

ser Maaneder, Loven fordrer til Stemmeberettigelse, og at Afværling med Hensyn til Personer er ligesaa nødvendig for Republikanismen som Afværling i Embeder."

"Er det dog ikke mærkværdigt, at Folk, der kiende saa lidt til en Sag, kunne være saa fremsusende og saa paastaaelige?"

"Det er ikke mærkværdigt i Amerika. See Dig omkring, Ned, og Du vil finde Eventyrere ovenpaa overalt — i Gouvernementet, i Byerne, og selv ude paa Landet: vi ere en Afværlings-Nation. Jeg tilstaaer, at Meget er en ligefrem Følge af legitime Aarsager, eftersom en uhyre Skovegn ikke kan blive befolket under andre Betingelser. Men denne Nødvendighed har smittet hele Nationalcharacteren, og Menneskene finde hvilkensomhelst Genshed utaalelig, den maa saa være nok saa nyttig. Alt bidrager til at bestyrke denne Følelse, istedetfor at modsætte sig den. Den idelige Gientagelse af Valg vanner Menneskene til Forandring i den offentlige Embedsclasse. Den store Tilvæxt i Befolkningen bringer stedse nye Ansigter, og den pludselige Sammenhyngen af Rigdomme hæver nye Personer til Stillinger, hvor de falde i Dinene. Landets Architectur er ikke agtværdig nok til at gjøre det ønskeligt at bevare Bygningerne,

uden hvilke vi ikke vil have nogen Monumenter at hellige vor Agtelse."

"Du maler med stærke Farver, John, og intet Malerie mister sin Colorit ved at blive retoucheret af Dig."

"See i den første den bedste Avis, og Du vil erfare, hvorledes Landets unge Mennesker frist væk blive opfordrede til at møde imellem sig, raadslaae om offentlige Sager, som om de sandt deres Fædres Raad og Erfaring utaaelige. Intet Land kan trives, hvor den sædvanlige Maade at afgjøre Forretninger paa, og som udspringer af Regjeringens Rod, begynder med denne grove Ugudelighed."

"Det er vistnok et ubehageligt Træk i Nationalcharacteren; men vi maae mindes de Kunstgreb der blive anvendte af de Underfundige for at forføre de Uerfarne."

"Harde jeg en Søn, der vilde anmasse sig at tilfidesætte sin Faders Klogskab og Erfaring paa en saa uærbødigt Maade, saa gjorde jeg den Knægt arveløs."

"Ah, Jack! Det er jo vel bekiendt, at Pebersvends Børn ere vel opdragne, og have et herligt Væsen. Vi ville imidlertid haabe, at Tiden ogsaa vil bringe sine Afverlinger med sig, og at en af dem vil blive: større Bedvarenhed i Personer, Ting og Tilhoieligheder."

"Tiden vil bringe sine Forandringer med sig, Med;

men alle de, der staae i Forbindelse med individuelle Rettigheder, i Modsætning til Folke-Egensindighed eller Folke-Interesse, ville rimelig stee i en forkeert Retning."

"Tendentsen er rigtignok til at sætte Populariteten i Rettens Sted, men vi maae tage det Gode med det Glette. Selv Du, Jack, vilde ikke bytte denne Folkeundertrykkelse med noget andet Regieringsystem, Du har levet under."

"Det veed jeg just ikke — det veed jeg just ikke. Blandt alle Tyrannier er Pøbelens det der er mig meest forhadet."

"Du pleiede tidligere at beundre det engelske Regieringsystem; men jeg mener, at Jagttagelse har formindsket Din særdeles Beundring i den Henseende," sagde Master Effingham med et Smil, som Fatteren tilfulde forstod.

"Veed Du hvad, Ned; vi satte Allesammen forkeerte Anskuelser i vor Ungdom, og denne var en af mine; men af de to skulde jeg dog foretrække den engelske Lovgivningskolde, mutte Regiering, tilligemed alle dens Frugter, fremfor det mageløse hjerteløse Sophistierie, fremfor at blive traadt under Fødder af hver ufsaansom Ridning, der gienemkrydser denne Dal paa sin Vandring efter Dollarer. Een Ting er der dog som Du selv maa erkende; Publikum er lidt for tilbøielig til at forsømme Pligter det

burde øve, og til at overtage Pligter det ikke har Ret til at øve." Denne Bemærkning, som bugnede af Sandhed, endte Samtalen.

Andet Capitel.

Den Barm et Ballads var, en Hovedgade,
 hvor alle høie Heltetanker mødtes,
 hvor kun Natur sig havde indlogeert,
 Mens Andres Sjæle boed' som i Guder.

John Marton.

Landsbyen Templeton var, som vi allerede have bemærket, en By en miniature. Omendstiondt den indefluttede i sine Huses Kredts et Douzin Bopæle med Torder, der bare særskilt Ravn, som vi have sagt, indtog den dog ikke mere end et Gladerum af Hjerdeparten af en Avasdratmiilt; den Tendents til Concentrering, der er ligesaa eiendommelig for en amerikansk By, som Tendents til at sprede sig er eiendommelig for Landbobefolkningen, og som næsten lader til at give den Forfærd, at et privat Huus kun maa have en Forside af tre Vinduer, og en Façade af fem og tyve Fod, havde været gjældende ved

dette Steds Anlæg, saavel som ved Anlægget af saa mange af dets Forgængere og Samtidige.

I en af dets mere affides Gader (thi Templeton havde baade sine offentlige og sine mere affides Punkter, hvilke sidste imidlertid vare efter en meget landsbymæssig Maalestok) boede en fortryllet Enke, der besad ringe Formue, havde fem Børn, og en stor Dygtighed til at bringe Nyheder i Circulation. Mistress Abbot, thi saaledes kaldtes denne Quasi-Enke, stod netop paa Grændsen af hvad man kalder 'godt Selskab' i Landsbyen, den ubehageligste af alle Stillinger for en ærgierrig og ei-devant smuk Kone, man kan tænke sig. Hun havde endnu ikke opgivet Haabet om en Skilsmisse og dens suites; hun var overordentlig, ja, rasende devot, om man tør bruge dette Udtryk; i sine egne Dine var hun idel Guldkommenhed, men hendes Naboer havde dog en Deel at sætte ud paa hende; og hun var i det Hele en besynderlig, men paa ingen Maade en usædvanlig Sammensætning af Gudfrygtighed, Bønskelighed, Kiærlighed, Bitterhed, Glædesyrge, Venlighed, af Lyst til at blande sig i Andres Sager, af Uopdragenhed og Belansthændighed.

Mistress Abbots Huusholdning, som hendes Huus, var nødvendiggjort meget lille, og hun holdt intet Tjenesteyende med Undtagelse af en Pige, hun kaldte sin Med-

hjelperinde, hvilken Benævnelse imidlertid var meget passende, eftersom hun og hendes Madmoder besørgede de fleste ménageforretninger i Fælledsskab. Foruden at denne Pige besørgede Kogningen og Badsten, var hun tillige den Fortrolige i alle sin Madmoders vandrende Efterretninger om Menneskeslægten i Almindelighed, og om hendes Naboer i Særdeleshed, og hjalp hende ligesaa meget med at bringe sine Efterretninger om disse sidste i Circulation, som med nogen anden Ting. Mistress Abbot kjendte ikke noget til Effinghamerne, undtagen efter Rygtet, der skrev sig fra hendes egen Skole, eftersom hun først for ganske nylig var ankommen til Stedet. Hun havde valgt Templeton til sit Ophold, paa Grund af, at det var saa let et Levested; og da hun havde forsemt at rette sig efter Skik og Brug, og havde opsat at giøre de brugelige Visiter i Wigwamen, begyndte hun at fele sig fornærmet, idetmindste hos sig selv, over Evas delicate Undblivelse at trænge sig ind noget Steds, hvor hun, efter almindelig Skik og Brug, havde fuldkommen Anledning til at troe, hun ikke vilde være velkommen. I denne Sindsthemning var det da hun Morgenen efter den Samtale der er meddeelt i det foregaaende Capitel, sad og talte med Jenny, saaledes hed hendes Factotum, i sit lille lune Kammer, medens hun af og til systede med

Maalen, og endnu oftere stak Hovedet ud af Vinduet, der havde Udsigt til den fornemste Gade i Byen, for at see efter hvad mon hendes Naboer toge sig til.

„Det er dog et besynderligt Partie, Master Effings ham har taget angaaende 'Pynten',“ sagde Mistress Abbot, „og jeg haaber at Folket nok vil bringe ham til Fornuft. Det Offentlige har sandelig benyttet Pladsen saalænge jeg kan huske, og jeg har nu levet næsten fem Hjerdingaar i Templeton. — Hvad monstro Master Howel gaaer saa tidt ind efter hos den Barbeer, der boer ligeoverfor Miss Bennets Salsvindue? — Man skulde jo næsten troe, han var bar Skiæg.“

„Jeg kan troe, Master Howel lader sig barbære engang imellem,“ sagde den logiske Jenny.

„Nei, saamæn ikke; og om saa var, vilde dog ingen anstændig Person tænke paa at tage sig saadant Noget til ligeoverfor en Ladys Vinduer. — Na, Orlando Furioso Samuel,“ og hun kaldte ad sin ældste Søn, en Dreng paa en elleve Aar — „aa hør; løb over til Master Jones' Pakhuus, og hør efter hvad det er Folk snakker om der, og kom tilbage og siig mig det, saa saare Du horer noget, det er Umagen værd at lægge Mærke til; og gaae saa paa Tilbageveien ind til Brown her ved Siden af, og

laan hans Bradpande; det er nok paa Tiden at tænke paa at sætte Kartoflerne over, Jenny."

"Ma'!" skreg Orlando Furioso Samuel fra Gadedøren, thi Mistress Abbot holdt meget strix over at hendes Børn skulde kalde hende 'Ma,' eftersom hun var saa langt borte efter, at hun virkelig ikke vidste, at 'Moder' var bleven det meest gentile Udtryk af de to, — "Ma'," brolede Orlando Furioso Samuel; "men naar der nu ikke er noget Nyt i Master Jones' Pakhuus?"

"Saa gaa kun hen til det nærmeste Bærtshuus; der maa dog være Noget paaferde denne deilige Morgen, og jeg døer af Længsel efter at faae at vide hvad det dog kan være. Husk paa, at Du bringer Noget hjem med Dig foruden Bradpanden, Fury, eller kom mig ikke for Dinene mere i alle Dine Levedage. Hvad det var jeg skulde sige, Jenny; det Offentliges Ret (der er vor Ret, thi vi ere en Deel af det Offentlige) — det Offentliges Ret til denne Pynt er saa klar som Dagen, og jeg forundrer mig kun over Master Effinghams Uforstammenhed i at bestride den. Jeg tør nok sige, det er hans franste Datter, der har sat det i ham. De siger, hun er uhyre arrogant!"

"Er Eva Effingham fransk?" spurgte Jenny, og undgik med Glid nogetsomhelst af de sædvanlige passende

Høfligheds Benævnelser for at vise sit fine Væsen. „Jh see, jeg havde saamæn altid troet, hun kun var fød i Templeton!“

„Hvad gjør det vel til Sagen hvor en Person er fød; nei, hvor man lever, see Det er det, det kommer an paa, og Eva Effingham har levet saa længe i Frankrig, at hun ikke taler andet end gebrokkent Engelsk, og Miss Delby fortalte mig forrige Uge engang, at hun i at sætte en Subscriptionliste op om Bidrag til et nyt Overtræk til en Læsepult for sin Menighed, virkelig stavede 'charity' c-a-r-r-o-t-t-y, carrotty*.“

„Er det da fransk, Mistress Abbot?“

„Det skulde jeg næsten troe, Jenny; Franskmændene ere ret nogle Gnausere, og giver ikke deres Fattige andet at leve af end Gulerødder, og saa kan jeg tænke, de have optaget Ordet. Hør Du, Wyansy Uzumy Anne (Bianca Uzuma Anne)!“

„Marm!“

„Hvem har lært Dig at kalde mig Marm, Wyansy Uzumy Anne! Er det saadan Du har lært Din Catechismus! Vil Du strax sige 'Ma'.“

„'Ma'.“

„Tag Hat paa, Barn, og løb ned til Mistress Wheatons,

* Barmhjertighed — Gulerod.

Eva Effingham, 5—8 h.

og spørg, om der ikke i Morges er kommet noget Nyt angaaende 'Pynten'; og hør — Bransly Alzums Anne Abbot — men det er dog forfærdeligt hvor det Barn farer affæd som det gjaldt Liv og Død!"

"Jh, Ma', jeg vil ogsaa gierne høre Nyheder."

"Det troer jeg nok, Sæde; men Du kan lære nok saa meget af at høre ordentlig Beseed, som at have saa stort Hastværk. Træd indensfor hos Mistress Greens, og spørg, hvorledes man syntes om den fremmede Præsts Foredrag i Gaaraftes, og bed hende saa om at laane mig en Båndskande, om hun kan. Leb nu, og kom igien saa snart Du kan. Du maa aldrig nese, naar Du har Nyt at fortælle, Barn."

"Der er nok Ingen, der har Lov til at opholde Posten, troer jeg, Mistress Abbot?" spurgte Jenny apropos.

"Nei, det har de saaman ikke, for hvem kunde vel saa beregne Folgerne. Du maa erindre, Jenny, at selv de Gudsfrygtige ere staaede af fra dette Punkt, efterjøm det Offentliges Bequemmelighed er for stærkt et Stykke endog for Religionen. Roger Demetrius Benjamin!" og hun kaldte ad et andet Drengbarn, der var to Aar yngre end sin Broder, — "hør, Du har bedre Dine end jeg, — hvad er det Altsammen for Mennesker der staae sammen paa Gaden? — Er Master Howel ikke iblandt dem?"

„Det veed jeg ikke, Ma',“ svarede Roger Demetrius Benjamin og gikede.

„Men saa løb da øieblikkelig hen og see ad, og bryd Dig ikke om Din Hat. Paa Tilbageveien kan Du gaae ind til Skræderens og spørge hvorledes det gaaer med Din nye Drøie, og hvad Nytt der er. Jeg haaber dog, vi i Løbet af Dagen skal faae noget ordentligt Nytt at vide, hvad Jenny? Apropos, de siger, at Eva Effinghams Cousine, Grace van Courtlandt gaaer og lider af Religionsfkrupler.“

„Nei, hun er da den sidste Person, jeg skulde troe, brød sig om nogen Ting, for de siger alle, hun er saa rasende rig, at hun kunde spise Sølv, om hun havde Lyst, og hun kan da nok være sikker paa at blive gift i Dag eller i Morgen.“

„Det maa jo forøge hendes Skrupler. Naa, hvad det gjør mit Hjerter godt, at see nogen af disse hovne Folk dygtig taget i Skole! der var saamaan Intet, der kunde glæde mig mere, end at see Eva Effingham selv rigtig modfalden og sønderknust! Det kunde nok lære hende af med at røve andre Folks Physter.“

„Men saa vilde hun jo blive nøsten et ligesaa dydigt Fruentimmer, som De selv, Mistress Abbot!“

„Jo, paa det Lav! — Skiondt jeg er en elendig, haab-
løs, frygtelig slem Synderinde! Tyre Gange om Dagen

kan jeg tvivle paa, om jeg er omvendt eller ikke; Synden har faaet saa stærkt fat paa mit Hjerte, at det undertiden er mig, som om det hellere skulde bryde, end at den vilde give Slip. Hør, Du lille Rinaldo Rinaldini Timotheus, spring Du mig over Gaden, og hils Mistress Hulbert fra mig, og spørg, om det er sandt, at den unge Dickson, Procuratoren, virkelig er forlovet med Aspasia Tubbs eller ikke; og laan mig der en Skumskæ eller en Theepotte, eller hvad Du kan bære, thi vi komme nok til at bruge saadant Noget i Lebet af Dagen. Jeg troer virkelig, Jenny, at der neppe findes nogen flommere Skabning i Templeton end jeg er!"

"Men, Mistress Abbot," svarede Jenny, der havde hørt altfor meget af denne Selvfordømmelse, til at blive meget foruroliget derved; "det er dog næsten at tale ligesaa ondt om sig selv, som jeg forgangen Uge hørte Nogen, jeg ikke vil nævne, omtale Dem."

"Og hvem er Dine 'Nogen,' det gad jeg nok vidst? Jeg tør sige, det er en af disse Snærper, der mener, at det er Religion at læse Bønner op af en Bog, knæle, neie og skifte Klæder! Jeg takker Himlen! at jeg er ganske ligegyldig ved hvad slige Menneſter mene. Væd Du hvad, Jenny; troede jeg saa sandt at jeg ikke var bedre

end nogle Personer, jeg kunde nævne, saa vilde jeg for-
tvivle om min Sjels Frelse."

"Mistress Abbot!" skreg en pjaltet, skiden, barbrøst
Dreng, der kom farende ind uden at banke, og stod plud-
selig midt inde i Stuen med Hatten paa, hvilket tydede
paa en særdeles Behændighed i at trænge sig ind i
andre Folks Eiendom; "Mistress Abbot, Ma' vilde gierne
vide, om De agter Dem bort i denne Uge?"

"Men hvad i al Verden mon hun vil vide det for,
Ordeal Bumgrum?"

"Na, hun vilde saa gierne vide det."

"Og jeg vilde ogsaa gierne vide, og jeg vil vide; løb
strax tilbage og spørg Din Moder, hvorfor hun har
skikket Dig hid i det Grinde. Hvor jeg dog piner mig
med at udfinde Aarsagen til at Mistress Bumgrum har
skikket Ordeal over til mig med sligt et Grinde."

"Jeg har spurgt, at Mistress Bumgrum selv skulde
gøre en Reise, maaskee hun vil have Dem med."

"Der kommer Ordeal tilbage; nu kan vi snart faae
det at vide. Hvad det dog er for en Dreng til at sende
Grinder i By! Han er ligesaameget værd som alle mine
Drenge tilsammentagne. Du skal aldrig nogensinde see
ham spille Liden med at goae rundt omkring langs ad
Gaderne, men lige luft væk over Havemurene, ligesom en

Kat, eller vips igiennem Huset naar det er ham i Veien, naar Døren blot staaer paa Klem, som om han kunde være Gieren. Naar, Ordeal?"

Men Ordeal havde mistet Veiret, og om end Jenny rystede ham, som skulde hun ryste Nyhederne ud af ham, og Mistress Abbot virkelig knyttede Næverne af Utaalmodighed efter at blive oplyst, formaaede dog Intet at bringe Drengen til at tale, førend han havde faaet sit Veir igien.

"Jeg troer saamæn, han gior det med Willie," sagde den tirrede Pige.

"Det ligner ham," udbrod Fruen; "den bedste Nyhedscoureur i Byen er virkelig fordærvet, fordi han er trangbrystet."

"Gid Folk dog ikke vilde giøre deres Havemure saa høie," fusede Ordeal ud, saa saare han havde faaet afspustet. "Jeg kan ikke begribe hvad det nytter til at opføre Mure, Folk ikke kan klatre over!"

"Hvad siger Moder?" streg Jenny, og rystede ham atter con amore.

"Ma' vilde gierne vide, Mistress Abbot, om De ikke vilde laane hende Deres Navn et Par Dage paa en Reise til Utica, om De ikke selv skulde bruge det? Hun siger, at Folk ikke ere halv saa nette imod hende, naar

hun kalder sig Bamgrum, som naar hun har et andet Ravn, og hun mener, hun nok kunde prøve Deres Ravn denne Gang."

"Er det det Hele! — Du behøvede da ikke at skynde Dig saa meget for sig en Bagatel, Ordeal. Hils Din Moder, og sig hende, at mit Ravn staaer til hendes Tjeneste, og jeg haaber, det skal være hende nyttigt."

"Hun siger, hun er villig til at betale derfor, om De vil sige hende hvad Slittagen kan beløbe."

"Na, det er ikke Umagen værd at tale om sig en Bagatel; jeg stoler paa, hun bringer det tilbage i samme Stand hun tog det med. Jeg er ikke saa vanskelig en Rabo, eller saa aristocratisk, at jeg skulde ønske at beholde mit Ravn for mig selv. Siig Din Moder, at det staaer til Tjeneste, og at hun kan beholde det saalænge hun har lyst, og at der ikke kan være Tale om nogen Betaling; en af Dagene kan jeg komme til at trænge til at laane hendes Ravn, eller en anden Ting, om end mine Raboer ere tilbøielige til at beklage sig over mig, at jeg er for uventlig, og for stolt til at laane saa meget som gode Raboer skulde laane af hinanden."

Ordeal gik og forlod Mistress Abbot omtrent i samme Situation som den Mand, der havde mistet sin Skygge. En Pikken paa Deren afbrød videre Snakken om den

tidligere Gienstand for Samtalen, og Master Steadfast lod sig see, efter at have faaet Tilladelse til at komme nærmere. Hvad Nyheder angik vare Master Dodge og Mistress Abbot beslagtede Sjæle, thi han levede ved dem, og hun af dem.

„De er særdeles velkommen, Master Dodge,” begyndte Fruen i Huset; „jeg hører, De tilbragte Gaarsdagen oppe hos Effinghams.”

„Ja, Mistress Abbot; Effinghams vilde have det, og jeg kunde ikke vel slippe for det Offer, da jeg saa længe havde været deres Elbskammerad; desuden er det en lille Opmuntring at tale Fransk, naar man i flere Maaneder daglig har talt det.”

„Jeg hører, De har Fremmede i Huset?”

„Kun to af vore Rejseskammerader — en engelsk Baronet og et ungt Menneske, hvem man ikke kender fuldt saa meget til som man kunde ønske. Det er en hemmelighedsfuld Person. Og jeg hader Hemmelighedsfuldhed, Mistress Abbot.”

„Deri ligne vi to hinanden, Master Dodge. Efter min Mening burde Alting være aabenlyst. Det er sandelig ikke noget frit Land, hvor der findes Hemmeligheder. Jeg skjuler Intet for mine Naboer, og, for at sige Sandheden, holder jeg ikke heller af, at mine Naboer skjule Noget for mig.”

„Saa kan De neppe lide Effinghams, for jeg har da aldrig truffet paa en mere tilsluttet Familie. Omvendt kjender jeg har været saa længe ombord med Miss Eva, saa har jeg dog aldrig hørt hende tale om sin Mangel af Appetit, om sin Søsyge, eller om noget Slags Sygdom; De gjør dem heller ikke nogen Idee om hvor lidt hun taler om de unge Herrer. Jeg troer ikke engang, jeg nogensinde har hørt hende nævne noget Saadant, eller blot saa meget som ladet sig forlyde med at hun har haft en Ridetour eller spadseret med en Mandsperson i alle sine Dage. Jeg anseer hende for rasende siffig, Mistress Abbot.“

„Det kan De trostlig gjøre, Sir; for der er intet sikkrere Tegn paa, at en ung Dame hele Tiden tænker paa de unge Herrer, end naar hun aldrig nævner dem.“

„Det, antager jeg, ligger i den menneskelige Natur; ingen forstandig Person tænker nogensinde Meget paa Samtalens specielle Gienstand. Hvad synes Dem, Mistress Abbot, om det betænkte Givtermaal i Wigwamen?“

„Givtermaal!“ foer Mistress Abbot op, omtrent som en Hund kan snappe efter et Been. „Hvad for noget, allerede! Det er da den upasseligste Ting, jeg nogensinde har hørt! Men, Master Dodge; Familien har knap været hjemme en fjorten Dages Tid, og nu tænker hun allerede

paa at blive givet! det er omtrent ligesaa slemt som naar Enkemand givte sig inden en Maaned."

Mistress Abbot pleiede at stielne mellem Enkemand's og Enkers Stilling, saalunde, at nemlig de Første kunde givte sig, naar de fandt for godt, og de Sidste kun naar der blev gjort dem Tilbud; og hun følte netop den Afsty over at en Mand skulde tænke paa at givte sig saa snart efter sin Kones Død, som man kunde vente sig det af Den, der virkelig allerede tænkte paa den anden Mand, inden den første var vel død.

"Ja, vel er det en lille Smule utidigt" svarede Steads fast, „om de end have kiendt hinanden i lang Tid. Smidstid vilde det dog, som De siger, være mere onstændigt at vente og see hvad der kunde tilbyde sig i et Land, som man gierne kan sige er aldeles fremmed for dem."

"Men hvem er de Vedkommende?"

"Miss Eva Effingham og Master John Effingham."

"Master John Effingham!" udbød Damen forstrækket, thi det var at slaae et af hendes egne Drømmebilleder lige paa Planeten; „nei, det er dog altfor galt! Men der skal ikke blive Noget af, Sir; Loven forbyder det, og vi leve i et Land, der har Love. En Mand kan dog ikke givte sig med sin egen Niece."

"Det er yderlig upassende, og der burde virkelig

sættes en Pind for. Men disse Effinghams gjør næsten hvad de vil."

"Det gjør mig meget ondt at høre, at de ere saa særdeles ubehagelige Mennesker," sagde Mistress Abbot, med et ømt spørgende Blik, som om hun frygtede for at Svaret skulde falde benægtende ud.

"Saa meget som det vel er muligt; de har neppe et Båsen som De vilde synes om, min bedste Marm; og saa smaattalende, saa smaattalende som om de bestandig vare bange for at compromittere sig."

"Slette, yderlige slette Mennesker, til at føre Rygt omkring, efter hvad jeg hører, Master Dodge. Der er nu Dorindy Mudge, som syede der en Dagstid for Eva og Grace: hun fortæller, at hun prøvede paa alle de Maader at faae dem til at tale, ved at snakke om de allersmindste Ting — noget som hvert eneste af mine Børn veed til Punkt og Prikke — f. Ex. om Naboernes Anliggender, og hvorledes de kommer ud af det, — men, om de endog hørte lidt efter — og det er dog altid noget, maa jeg tilstaae, — saa kunde hun dog ikke faae en eneste Stavelse piint ud af dem, hverken noget Svar eller den mindste Bemærkning. Hun fortalte mig, at hun flere Gange havde isinde at gaae sin Bei, for det er nu gys-

lig ubehagelig at omgaaes flige Folk, hvis Tungebaand er fastbundet."

"Miss Effingham gav dog vel af og til en Bemærkning tilbedste om sine Reiser og sine seneste Reisekamerader," sagde Steadfast, og saa lidt ængstlig hen paa sin Veninde.

"Jo paa det Lav. Dorindy forsikrer, det er aldeles umuligt at saa hende til at sige sin Mening om noget af sine Medmennesker. Da hun talte om den sidste ubehagelige Affaire i den stakkels Nabo Bronsons Familie, — en sørgelig Begivenhed, Master Dodge, og det stulde saamæn ikke undre mig, om Mistress Bronson tog sin Dod derover, — men da nu Dorindy omtalte dette, der er slemt nok til at kunne vække en Skrubtusjes Følelse, saa svarede ingen af de unge Damer et eneste Ord, eller gjorde det ringeste Spørgsmaal. I saa Henseende ere baade Grace og Eva, og Eva og Grace lige gode, siger man. Istedetfor saa meget som at lade som om hun ønskede at erfare Mere, hvad gier vel Miss Eva Andet, end at vende sig om til nogle Smørerier af Malerier, og udpege for sin Cousine hvad det behagede hende at kalde Giendommelig heder ved sveigester Egne. Og saa kunde de to Løse give sig til at snakke om Naturen. Dorindy siger, at Eva havde den Uforstammenhed at kalde den vores

Natur; som om den menneskelige Natur med alle dens Mangler og Udskielser ikke var en mere passende Gienstand for et ungt Fruentimmers Discours, end en toffet Conversation om Seer og Klipper og Trær, og som om hun eiede Naturen omkring Templet. Jeg har den Tanke, at den yderligste Uvidenhed ligger til Grund for alt dette, Master Dodge; for Dorindy siger, de virkelig ikke veed mere om Nabolavets Forhold, end om de boede i Japan."

"Lutter Stoltthed, Mistress Abbot, Rangslyge. De fejer sig nemlig altfor meget til at indlade sig paa simple Folks Affairer. Jeg prøvede tidt og ofte Miss Effingham paa Overreisen hertil fra England, men fornemt forsmaaede hun steds at indlade sig paa Ting angaaende private Forhold, som jeg vidste, hun maatte og skulde kiende til. Na! hun er en ægte Tartar paa sin Viis; og hvad hun ikke har lyst til at giere, faaer De hende aldrig til!"

"Hør De hert at Grace har religiøse Skruper?"

"Ikke det Allermindste! Under hvilken Præst, Mistress Abbot?"

"Det er mere end jeg kan sige Dem; men jeg vædder paa, det ikke er under Kirkens Hyrde; man har aldrig nogensinde hørt tale om en rigtig virksom Gienfødelse og frugtbringende-Omvendelse ved hans Bestræbelser."

„Nei; der er i Almindelighed megen liden Salvelse i den Gudstjeneste. Hvor kolde og føleløse ere de ikke i denne sjælbevægende Tid! Ingen Synder har krympet sig paa deres Gulv, vædder jeg paa, ei heller er en eller anden Udsættelse i et eneste Dieblisk bleven forvandlet til en Helgen ved deres Kraft. Nei vi, vi har al Grund til at være taknemmelige, Mistress Abbot.“

„Det har vi, thi glimrende have vore Privilegier været. Bisælig er det en syndig Stolthed, der kan indgive et saa syndesuldt Vasen som Eva Effingham en sliq forføngelig Indbildning, at troe sig ophøiet over at tænke paa og føle Interesse for sine Naboers Anliggender. Hvad mig angaaer; da har Omvendelsen i den Grad aabnet mit Hjerte, at jeg virkelig føler, jeg trænger til at vide Alt hvad der angaaer den usseligste Skabning i Templeton.“

„Det er den ægte Aand, Mistress Abbot. Hold fast ved den, og Deres Forløsning er sikker. Jeg giver ikke min Avis ud af anden Grund end for at lægge min Interesse for Menneskeslægten for Dagen.“

„Jeg haaber dog, at Pressen ikke er tilfjends at lade denne Sag om 'Pynten' sove ind, Master Dodge; Pressen er Folkerektighedernes sande Bevogter, og jeg kan sige Dem, at hele Kommunen seer hen til den om Understøttelse i denne Crisis.“

„Ikke skulle vi undlade at gjøre vor Pligt,” sagde Master Dodge, skælede til Siden og talte med mere dæmpet Stemme. „Hvad for Noget! Skal et eneste ubetydeligt Individuum, der ikke har den allermindste Rettinghed forud for den ringeste Borger i Landet, skal han undertrykke denne store og mægtige Commune! Men om nu Master Effingham eier denne Landpynt, hvad saa?”

„Men han eier den ikke,” afbrød Mistress Abbot ham. „Saalænge jeg har kiendt Templeton har den tilhørt det Offentlige. Desuden siger jo det Offentlige, at den hører Samme til, og hvad det Offentlige siger i dette lykkelige Land er Lov.”

„Men, om den nu ikke tilhører det Offentlige —”

„Det Offentlige tilhører den, Master Dodge,” gientog Damen endnu meer bestemt.

„Ja ja, Marm; 'tilhøre' eller 'ikke tilhøre', vi leve ikke i et Land, hvor Pressen bør tie til at et enkelt ubetydeligt Individ prøver paa at træde Publikum under Fødder. Overlad De kun Sagen til os, Mistress Abbot; den er i gode Hænder, og skal blive behandlet med Omhu.”

„Hvor det henrykker min gudhengivne Sjel!”

„See, det meddeler jeg nu Dem som en Veninde,” vedblev Master Dodge, og drog langsomt op af sinomme et Manuscript, han beredede sig til at læse for sin Med-

forbundne, der med en fortærende Nysgierrighed sad færdig til at høre efter.

Master Dodges Manuscript indeholdt en offentlig Fremstilling af Pyntsagen. Den var skreven dunkelt, og manglede ikke indbyrdes Modsigelser; men Mistress Abbot's Phantasie udfyldte alle hullerne, og forenede alt Modsigende. Artiklen var saa ødsel med Ytringer af Foragt mod Master Effingham, at ethvert fornuftigt Menneske maatte falde i Forundring over at høre en Sjelsstemning, der i Almindelighed er saa passiv, i dette enkelte Tilfælde være bleven ophidset til saa pludselig og voldsom en Virksomhed. Hvad Facta angaaer, da var ikke et eneste meddeelt med Trost, og flere forsættlige, grove Urigtigheder fandtes deri, som bidrog væsentligt til at give hele Beretningen sin Colorit.

„See, det, mener jeg, skal gjøre godt,” sagde Steadfast; „og vi have grebet vore Mesurer for at det kan blive rigtig sat i Circulation.”

„Det vil de have godt af,” raabte Mistress Abbot, næsten ude af sig selv af Glæde. „Jeg haaber nok at Folk vil troe det?”

„Frygt kun ikke derfor. Var det en Partisag, saa vilde naturligviis den ene Halvpart troe det, og den anden Halvpart naturligviis ikke troe det; men i en privat Sag,

Warm, er Golt, Gud hjælpe mig, altid rede til at troe Alt, hvad der vil give dem noget at tale om."

Her blev tæte a tæten forstyrret ved at Mistress Abbots forskiellige Sendeud kom tilbage, og alle bragte de nogen Gladder med sig, ligerviis som Duen der blev udsendt af Arken. 'Pynten' var Gienstanden for Samtalerne overalt, og om end de forskiellige Beretninger skode i lige Modsatning til hinanden, sandt dog Mistress Abbot paa, i sit gudhengivne Hjertes almindelige Velvillie, af hver enkelt at uddrage Bekræftelse paa hvad hun ønskede.

Master Dodge holdt Ord, og Fremstillingen kom ud. Over hele Landet greb Pressen med Graadighed Alt hvad der kunde hjælpe til at udfylde dens Piller. Ingen lod til at have Lyst til at undersøge Sandheden deraf, eller den oprindelige Hjemmelsmands Character. Den var trykt, og det slog den større Part af Udgiverne og deres Læsere som tilstrækkelig Bekræftelse. Faa Menneſker vare faa sindige at de betænkte sig: og denne strigende Uretfærdighed blev da øvet mod en privat Borger, uden Tilbageholdenhed, som uden Samvittighedsnag, og det af dem, der, efter deres egen Beretning af Sagen at demme, vare de menneſkelige Rettigheders regulære og vante Riddere!

Med den kolde bidende Spot, hvormed han stedsfe
Eva Effingham, 5-8 S.

pleiede at tage fat paa Landets Skrebeligheder og Forbrydelser, udhævede John Effingham da ogsaa dette overordentlige Exempel paa den frækkeste Uret, for sin forbausede Fætter. Imidlertid standsede dog hans og hans Fætters forenede uroffkelige Bestemthed Offentliggjørelsen af Resolutionerne, der vare fattede i Aristobulus' Møde, og nogen Tid efter forskaffede han sig dem og gav dem selv ud, som den allervirksomste Naade til at lægge den vanvittige Hobs virkelige Character for Dagen, der saaledes havde vanæret Friheden ved at tiltage sig dens Ytringer og Former, medens den utvivlsomt forraadte, at den ellers aldeles intet kiendte til dens Aand.

For en Jagttager frembød Udfaldet af denne Sag flere mærkelige Punkter. Saa saare Sandheden blev almindelig bekiendt angaaende den virkelige Eiendomsret over den omtvistede Plet, og Publikum blev overbevist om, at Det, istedetfor at besidde en Ret, hidtil blot havde nydt en Gunst, trak de, der havde compromitteret sig selv ved deres arrogante Fremstilling af Facta, og ved deres usømmelige Fornærmelser, sig tilbage til deres Egenkiærlighed, og begyndte at søge Undskyldninger for deres eget Forhold i det andet Parties Forhold. Master Effingham blev høit og lydeligt fordømt, fordi han ikke havde gjort, hvad han i Virkeligheden havde gjort, nemlig: fortalt

Publikum, at hans Eiendom ikke tilhørte Det; og da Urimeligheden heraf blev godtgjort, kastede Klagen sig over den Maade, hvorpaa han havde gjort hvad han havde gjort, omendstiondt det var den, Alle og Enhver ellers brugte. Fra disse nogae og ubestemte Bestyldninger begyndte de, der havde været allermæst implicerede i den Uret, der var skeet, at gaae fra alle deres egne originale Paastande, ved at erklære, at de hele Tiden havde vidst, at Eiendommen tilhørte Master Effingham, men at de ikke syntes om, at han eller nogen anden Mand skulde tiltage sig at fortælle dem hvad de allerede i Forveien vidste saa god Beskeed om. Kort sagt, Enden paa denne Sag fremviste den menneskelige Natur med sine sædvanlige Udflugter, Usandheder, Modsigelser og Uoverensstemmelser; og til Trods for Vedkommendes høirøstede Frihedserklæringer, var dog de, der havde havt den største Skyld i den Uret, der var begaaet, dem der skreg allerheftigst, som om det alene var dem, der havde lidt Noget.

„Det viser just ikke Landet for os fra den bedste Side efter saa lang en Graværelse,” sagde Master Effingham, „maa jeg tilstaae, John; men Bildsarelses hører hjemme i alle Lande og under alle Slags Institutioner.”

„Ja, ja, Red; bring Du kun som sædvanlig det Bedste ud deraf; men kommer Du ikke til at dele mine Anstuel-

fer inden vi ere blevne et Karstid ældre, saa horer jeg op med at spaae. Jeg gad nok vide hvad Miss Effinghams Tanker ere i Grunden ved denne Feilighed."

"Miss Effingham har været bekymret, skuffet, ja oprørt," sagde Eva; "men hun fortvivler dog ikke om Republiken. For det Første har ingen af vore agtbare Radoer taget Deel i denne Sag, og det er dog Noget, skiondt det forundrer mig lidt, at nogen betydelig Deel af en Commune, der har Agtelse for sig selv, skulde taalmodig see paa, at en uvidende Part af dens egen Midte saa plumpst misrepræsenterte den i en Sag, der saa nær angik dens egen Character af sund Sands og Retsfærdighedsfølelse."

"Du skal endnu lære, Miss Effingham, at Menneſkene kunne blive saa overmættede af Friheden, at de vorde utilgængelige for finere Følelser. De plumpeſte Abnormiteter blive begaaede i denne vor gode Republik, under Paaskud af at de stee ved det Offentlige og for det Offentliges Skyld. Folket bøier sig for denne Busemand ligesaa underdanig som Gesler nogensinde kunde have ønsket at Schweizerne skulle bøie sig i Støvet for hans egen Hat, som for Rudolphs Substitut. Menneſkene ville have Afguder, og Amerikanerne have blot opstillet sig selv som saadanne."

„Og dog vilde Du føle Dig ulykkelig, Cousin Jack, om du blev dømt til at leve under et mindre frit Regierings-system. Jeg er bange for, Du undertiden affecterer at sige hvad Du ikke virkelig føler.“

Credie Capitel.

„Kom ; thi ei det Tiden er at tale nu om Drømme —
Om Drømme vil vi tale siden ”

Shakspeare.

Dagen efter den, hvorpaa den nysomtalte Samtale havde fundet Sted, var en Forventningens og Glædens Dag i Wigwamen. Man ventede Mistress Hawker og Bloomfields, og Formiddagen gik hurtig under de glade Følelser, der sædvanlig pleier at ledsage slige Forventninger paa et amerikansk Landsted. De Reisende skulde være tagne fra Byen Aftenen iforveien, og skøndt Afstanden næsten var otte og halvtredstindstyve Mil, havde de dog lovet at indfinde sig ved den sædvanlige Spisetid. Saalænge Amerikanerne følge de store Landeveie, ere de uovertrufne i Hurtighed, og selv Sir George Templemore, der kom fra

et Land med macadamiserede Veie og fortræffeligt Postvæsen, ytrede sin Forundring ved at erfare, at en Reise af denne Længde, af hvilken næsten de fem og tyve Mil vare tillands, skulde kunne tilendebringes i fire og tyve Timer, Bedrøvelsen indbefattet.

„Man kan i Særdeleshed godt lide saadan hurtig Reise, naar den bringer os slige Venner som Mistress Hawker,” bemærkede han.

„Og Mistress Bloomfield,” tilføiede Eva ivrig. „Jeg stoler paa Mistress Bloomfield hvad de amerikanske Dameres Værd angaaer.”

„Meer end paa den Første, Miss Effingham?”

„Ikke i Alt hvad der er elskværdigt, agtværdigt, yndeligt og gentilt; men ganske sikkert hvad det Spirituelle angaaer. Jeg kender Dem som en Europæer, Sir George Templemore, med Hensyn til Deres Meninger om mit Kion her tillands —”

„Du min Himmel, bedste Miss Effingham! — Min Mening om Deres Kion i Amerika! Det er umuligt for Nogen at nære høiere Mening om Deres Landsmandinder — som jeg haaber at vise — som jeg stoler paa, min Agtelse og Beundring stedsse har viist — ja, De, Powis, som selv er Amerikaner, vil dog frikende mig for denne Mangel af Smag — Dømmekraft — Følelse —”

Paul loe, men betroede den forlegne og virkelig for-
tvivlede Baronet, at han vilde lade ham blive i de for-
træffelige Hænder, han var falden i.

„Kan De see den Fugl der svæver saa lystig over
Tagene hist henne,” spurgte Eva, og pegede med Parajolen
i den Retning, thi de gik alle tre og spadserede paa den
lille grønne Plaine, og ventede paa deres Fremmede; „jeg
tor sige, De er saa stor en Ornitholog, at De kan nævne
den ved sit almindelige Navn.”

„De er i et strengt Lune denne Formiddag — Fuglen
er en ganske almindelig Svale.”

„Og een af det Slags gjør ikke nogen Sommer, som
De veed. Vor Cosmopolitisme er allerede glemt, og med
den, frygter jeg for, ogsaa vor Aabenhjertighed.”

„Efter at Powis har heiset sit Nationalflag, bevæ-
ger jeg mig ikke saa frit over flige Gienstande som tid-
ligere,” svarede Sir George og smilede. „Saalænge jeg
troede at have en hemmelig Allieret i ham, var jeg ikke
bange for at give lidt efter i flige Sager, men hans
Bekjendelse om sit Fædreland har gjort mig forsigtig.
Jeg skal imidlertid i intet Tilfælde vedgaae min Ufølsom-
hed for Deres Landsmandinders Egenheder. Powis
kan vel nok som en Indfødt tiltage sig denne Frihed;
hvad mig angaaer, da skal jeg paaatae, at de i det

Mindste kunne maale sig med alle Fruentimmer jeg kender."

"J Naïveté, Rethed, flint Udportes, ligesremt Væsen og Oprigtighed —"

"J Oprigtighed, mener De, bedste Miss Effingham?"

"J Oprigtighed, fremfor Alt, bedste Sir George Templemore. Oprigtighed — ja Aabenhjertighed, — er den Egenkab, jeg sidst vilde nægte dem."

"Men lad os vende tilbage til Mistress Bloomfield — hun er vakker, særdeles vakker, det tilstaaer jeg; men hvori udmærker hun sig da i denne Henseende fremfor sit Kien paa hiin Side Havet?"

"Maaskee der ingen Forstiel er saa fremstikkende, som den der ytrer sig i Nationalcharacteren. Næpel og New-York ligge under en og samme Brede, og jeg mener dog, De er enig med mig i, at der kun er meget lidt Lighed imellem de respective Befolkningers Sædvaner og Smag."

"Jeg tilstaaer, jeg fatter ikke Anvendelsen; — er De skarpsindigere, Powis."

"Det vil jeg just ikke sige," sagde Paul; „men jeg troer, jeg fatter Miss Effinghams Mening. De har reist saa meget at De veed, at der overalt er større Livlighed hos et sydligt, end hos et nordligt Folkeslag. De mod-

tage lettere Indtrykkene, og ere hurtigere i alle deres Opfattelser."

"Jeg troer, det er Tilfældet; men saa maa De ogsaa tilstaae, at de ikke ere saa bestandige, og besidde mindre Bedholdenhed."

"Deri ere vi enige, Sir George Templemore," vedsblev Eva; "men maaskee vi ere uenige med Hensyn til Aarsagerne. Den Ubestandighed, De taler om, staaer maaskee mere i Forbindelse med moralste, end med physiske Aarsager, og vi Amerikanerinder kunne maaskee paa staae at være undtagne fra en Deel af dem. Men Mistress Bloomfield udmærker sig fra sine europæiske Medbeilerinder ved en saa eiendommelig qvindlig Tegemsbygning, at hun synes strøbelig, og hendes Udortes er saa delicat, at det, hvis hun ikke havde dette livlige Ansigt, maatte tyde paa en særdeles Svagelighed, en Omfindtlighed og pirrelig Fornemmelseserne, der næsten nærmer sig til Inspiration, og dog bliver alt dette opveiet ved en practisk sund Sands, der gjør hende til en ligesaa sikker Raadgiverinde, som hun er en varm Veninde. Denne sidste Egenkab faaer Dem undertiden til at tvivle om hendes Genie, saa huuslig og nyttig er den. Deri mener jeg, at Amerikanerinden, der hæver sig over det Almindelige, i Særdeleshed udmærker sig fra Europæerinden. Hvis denne er et Genie,

svæver hun næsten bestandig i Skyerne, hvorimod Mistress Bloomfield i sin høieste Flugt er idel Hjertelighed og sund Sands. Nationen er practisk, og de practiske Egenskaber ere tildeelte selv dens største Talenter.

„De engelske Fruentimmer blive anseete for at være mindre pirrelige, og ikke Sentimentalitetens Indflydelse saa stærkt undergivne, som nogle af deres Naboer paa Fastlandet.“

„Og det med Rette — men —“

„Hvad mener De, Miss Effingham? — I alt dette kan man virkelig spore et let Tilbagefald til Cosmopolitisme, der minder mig om vore farefulde eventyrlige Dage. De maa ikke skjule en eneste Tanke, om det er Deres Hensigt at conservere denne Character.“

„Naa ja, for altsaa at være aabenhjertig, saa vil jeg sige, at Deres Fruentimmer leve under et altfor unaturligt og kunstigt System, til steds at give sund Sands frit Spillerum. Hvilke kan, for Exempel, Dens sædvanlige Ideer være, som bekiender sig til Christendommens Lærdomme, og er vant til at finde Penge stillet saa høit, at man hver Dag seer Betaling blive fordret for den fornemste af Kirkens hellige Handlinger? Det vilde være ligesom fornuftigt at paaataa, at et Speil, der var stadt istykket i lange Rækker ved en Kugle, som dem vi saa

ofte have seet i Paris, at det giengav Billebet troligt, som at antage, at et Sind, der var vænnet til slige Misbrug, skulde være modtageligt for praktiske og den sunde Fornufts Sager."

"Men det er blot Bane, bedste Miss Effingham."

"Jeg veed, det er blot Bane, Sir George Templemore, og det en meget slem Bane. Selv Deres gudfrygtigste Geistlige bliver saa vant dertil, at han ikke kan see den overordentlige Feil, de begaae. Jeg siger ikke den er aldeles syndig, thi der er jo ingen Tvang; men jeg haaber, De er enig med mig i, Povis, naar jeg siger, jeg mener, at en geistlig Mand burde være saa siintselende angaaende sig en Sag, at han undslog sig for at modtage selv de smaa Gratificationer for Daaben, som det er de Riges Praxis her tilands at yde."

"Jeg er fuldkommen enig med Dem; thi det vilde tyde paa en mere levende Opfattelse af den Handlings Natur de udførte, og de, som ville give noget, kunne jo altid finde Leilighed."

"Et Bink kan man finde hos Franklin, som gierne skal ville haat at hans Fader skulde bede om at Glestendenden maatte blive velsignet, for at den skulde blive tætt," sagde John Effingham, der med det Samme kom til dem, og havde hørt en Deel af Samtalen. "I det om-

talte Tilfælde kunde der jo blive puttet en Skat ind imellem Bryllupsudgifterne, som skulde indbefatte alle tilkommende Daabshandlinger. Men der kommer Nabo Howel, og kan glæde os med sin Mening. Synes Du om den engelske Kirkes Skik og Brug, hvad Daabshandlinger angaaer, Howel?"

"Master Howel er saa ægte en Engelskmand," sagde Miss Eva, og rystede ret hjertelig deres veltænkende Naboes Haand, "at han vilbe give en Attest til Fordeel for enhver Skik, der har sliq en Oprindelse at prale af."

"Og er det mon ikke en mere naturlig Følelse for en Amerikaner, end den der strax nærer Mistillid mod saa Meget, blot fordi det kommer fra denne lille D?" spurgte Sir George i en bebreidende Tone.

"Men, Sir George," bemærkede den nysankomne Herre; "min Agtelse for Deres Fædreland skriver sig ikke i mindste Maade fra Oprindelsen. Jeg gjør mig Umage for at holde mig borte fra alle Slags Fordomme. Min Beundring for England grunder sig i Overbeviisning, og jeg berogter alle dets Bevægelser med den yderligste Jalousi, for at see, om det ikke skulde snuble; men jeg føler mig forpligtet til at sige, at jeg endnu aldrig har truffet det i et eneste Feilgreb. Hvilket ganske forskielligt Malerie viser Frankrig os derimod ikke, — jeg haaber,

at Deres Gouvernante ikke kan høre det, Majs Eva; hun kan jo ikke gjøre ved at hun er fød fransk, og man vilde dog nødigt saare hendes Følelser — men hvilket ganske forskielligt Materie viser Frankrig os ikke! Jeg har ogsaa noie iagttaget det Land i de sidste fyrgetyve Aar, kan jeg sige, og jeg har endnu aldrig fundet, det forholdt sig rigtigt, og det maa De dog tilstaae er et stærkt Udtryk af den der er aldeles upartist."

"Af en upartist Mand at være," sagde John Effingham, "er det i Sandhed en forfærdelig Skildring; og jeg tvivler aldeles ikke om, at jo Sir George Templemore vil for Fremtiden have en langt bedre Mening om sig selv, om sig selv som om en tapper Helt, og om Dem som om en ægte Prinds. Men der har vi Exclusive-Extraen' med vort Selskab."

Fra den lille høitliggende Plaine, de spadserede paa, havde man Udsigt til Beien, der førte til Landsbyen, og man kunde nu see den Reisevogn, som Mistress Hawker og hendes Selskab havde taget, hurtigt fare hen over Beien. Eva ytrede lydeligt sin Glæde, og derefter blev de ved at gaae, som det endnu vilde være nogle Minuter inden de Fremmede naaede til Stedet.

"'Exclusive-Extraen!'" gientog Sir George; "det er

et besynderligt Udtryk, og betegner alt Andet end hvad demokratist er."

"I ethvert andet Land vilde en Ting være tilstrækkelig betegnet, ved at være 'Extra,' men her fordres endnu Tillæget 'Exclusive' * for at give det 'Bystemplet," sagde John Effingham, med et haanligt Træk ved den smukke Mund. "Alting kan nu være saa Exclusivt, det vil, naar det blot bærer det offentlige Præg. En Postvogn, som er til for Alles Bedste, ogsaa den er, jo mere exclusiv, jo bedre. Hvad vi dernæst skal høre om, vil være exclusive Dampbaade, exclusive Jernbaner, og begge Dele til Benyttelse for det exclusive Folk."

Sir George spurgte nu for Alvor om Betydningen af dette Udtryk, og Master Howel underviste ham om, at en 'Extra' i Amerika betydede en surnumerair Postvogn for at befordre de Personer, der vare udenfor det sædvanlige Antal Passagerer, hvorimod en Exclusive-Extra betydede en Vogn, der udtrykkelig var leiet af en enkelt Person.

"De har faaet den bedste Idee derom, som det er muligt at skaffe Dem," sagde Paul; "thi her, hvor saa Meget bliver drevet med Damp, tænker kun saa Mennesker paa at bruge deres egen Reisevogn. I Gærdeles-

* udelukkende.

hed i flere af de ældre Dele af Landet, kører man særdeles godt med den amerikanske Exclusive-Extra."

"Det er sagtens Altsammen forkeert, naar vi bare vidste det," sagde den eenfoldige Master Howel. "Der er jo ikke noget Exclusivt i England, — vel, Sir George?"

Alle loe, undtagen den Spørgende; men Rumlen af Hjul og Hestetrampen paa Broen, der forte ind i Landsbyen, forkyndte nu de Reisendes Ankomst. Da Selskabet havde naaet Hovedindgangen foran, holdt allerede Vognene i Gaarden, og Dieblirket efter laae Eva i Mistress Bloomfields Arme. Man saa strax at Vognen indeholdt et større Antal, end de ventede Siester, og, som Indholdet langsomt kom ud, stode Tilskuerne med spændt Forventning omkring den for at see hvem der vilde vise sig.

Den første Person der kom ud, næst efter Mistress Bloomfield, var Capitain Truck, som imidlertid, istedetfor at hilse paa sine Venner, vendte sig gestiestig om til den Dør, han just var kommen igiennem, for at hjælpe Mistress Hawker ned; og ikke førend denne Pligt var besørget, saa han sig endog om efter Eva, thi saa dyb var den værdige Capitains Beundring og Agtelse for denne ærværdige Dame, at hun virkelig paa en vis Maade havde stukket vor Heltinde ud hos ham. Derefter kom Master

Bloomfield, og et forundret glad Udraab lod sig høre fra Paul og Baroneten, som de fik Die paa den Sidste af de Reisende, der steg ud.

„Ducie!” raabte Sir George; „det var Mere end vi havde ventet.”

„Ducie!” tilseiede Paul; „Du kommer flere Dage før vi havde ventet Dig, og det i fortræffeligt Selskab.”

Forklaringen var imidlertid meget simpel. Capitain Ducie havde truffet en meget hurtigere Befordring, end han havde ventet, og havde naaet Fort Plain efterfra paa samme Tid Selskabet var kommet vesterfra. Capitain Truck, der havde truffet Mistress Hawksers Selskab i Flodstribene, havde man overladt at træffe Arrangementet; og som han under denne Forretning, til deres gjensidige Forundring var stødt paa Capitain Ducie, og faaet hans Bestemmelse at vide, havde man med Glæde optaget denne i Exclusive-Extraen.

Master Effingham bød alle sine Fremmede velkommen med sin sædvanlige udmærkede Giestfrihed og Venlighed. Vi ere ikke just store Beundrere af den Paaastand, at der gives særlige nationale Dyder, eftersom vi ved temmelig udstrakte Jagttagelser have forviiset os om, at den moralske Forstiellighed imellem Menneskene ikke er stor; men vi ere ved nærværende Leilighed dog næsten fristede til

i Sinde at opholde sig nogle Dage paa et Giestgiversted, inden han viste sig der, blev behagelig overrasket ved en Modtagelse, der vilde have været ligesaa hjertelig og inderlig var han kommen uden noget Slags Melding. Effinghamerne vidste at den Skit og Brug som kunstige Forhold og en stor Folkemængde maaskee gjør nødvendig i ældre Lande, ikke behøvedes i deres; og saa feilede den Omstændighed, at deres fordums Forfølger var saa nær en Paarørende af Paul Powis, ikke at virke væsentlig til hans Fordeel.

„Her imellem disse affides Bjerger, kunne vi kun byde en Rejsende og en Verdensmand lidet Interessant, Capitain Ducie,” sagde Master Effingham, som han meer specielt bad ham velkommen efter at hele Selskabet var kommen indenfor; „men vi har da en fælleds Interesse i vore ovenstandne Eventyr, som vi kunne tale om naar alle andre Gienstande slaae os fejl. Da vi traf hinanden paa Havet, og De saa uventet tog vor Ven Powis fra os, vidste vi ikke, at De, som hans Slægting, havde større Ret til hans Selskab end vi.”

Capitain Ducie rødmede lidt, men svarede med passende Hosflighed og Erkiendtlighed.

„Ja,” tilføjede han, „Powis og jeg ere Paarørende, og paa den Omstændighed begrundet jeg alle mine For-

dringer paa Deres Giestfrihed, thi jeg føler at jeg har været den ufrivillige Aarsag til altfor mange Lidelser for Deres Selskab, til at bringe nogen særdeles behagelige Erindringer med mig, og det uagtet De er saa god, at indbefatte mig som en Ven i de Eventyr, De taler om."

"Vel overstandne Farer bringeielden meget ubehagelige Erindringer med sig, og det fornemmelig naar de ere forbundne med ualmindelig bevægede Scener. Jeg hører, Sir, at det ulykkelige unge Menneſte, som var den fornemste Aarsag til Alt hvad der hændte, foregreb Lovens Dom ved at giøre Ende paa sig selv."

"Han var sin egen Bøddel og Dfferet for en uset Svagthed, som jeg mener Deres Statssamfund endnu er altfor ungt til at opmuntre. Den usle Forfængelighed at ville giøre Figur — en Forfængelighed, som sjelden betager Gentlemen eller den Classe, man kunde synes det mere passede for — ruinerer utallige unge Menneſter i England, og denne stakkels Knægt hørte blandt dem. Jeg har aldrig glædet mig saa oprigtig som dengang han forlod mit Skib; thi Synet af saa megen Svagthed var særdeles ubehagelig for hans Medmenneſter. Og alligevel, hvor elendig hans Skiebne end var, og hvor ynkværdig hans Stilling virkelig var saalænge han forblev under min Varetægt; saa stod dog den opveiende Omstændighed paa den anden

Side i Forbindelse dermed, at jeg blev bekendt med Personer, jeg maaskee ellers ikke havde haft den Lykke at træffe sammen med."

Denne høflige Tiltale blev behørig vurderet, og Master Effingham vendte sig nu til Capitain Truck, til hvem han i Diebliffets Skynding endnu ikke havde sagt Halvdelen af hvad hans Følelse indgav ham.

"Det glæder mig at see Dem under mit Tag, min værdige Ven," sagde Master Effingham, og tog den gamle Somands grove Haand imellem sine hvide og fine Fingre, og rystede den hjertelig, "for her er De under mit Tag, thi Gaarden i Byen har langt fra ikke denne Hyggelighed ved sig. Jeg haaber De tilbringer mange af Deres Helligdage her, og naar vi ere blevne et Par Aar ældre, vil vi give os til at snakke om de vidunderlige Eventyr vi har bestaaet sammen."

Capitain Trucks Dine tindrede, og som han gien-giældte Haandtrykkene med et, der var dobbelt saa kraftigt, og Master Effinghams sagte Haandtryk med et ditto, som kunde det have været af en Skrue, sagde han paa sin ærlige, ligefremme Viis: "Den lykkeligste Time, jeg nogensinde kan minde, var dengang jeg satte Fodsen fra Borde, da jeg gjorde min første Reise som Skibsfører; det andet store lykkelige Dieblif i mit Liv var

dengang jeg atter befandt mig paa Montaukens Dæk, efterat vi havde givet disse smuds-gule Araber et Vink om, at deres Graværelse var ønskeligere end deres Selskab; og jeg troer virkelig, at dette Dieblisk bliver det tredie. Jeg vidste sandelig ikke, bedste Sir, hvormegit jeg holdt af Deres Datter, førend hun var mig ude af Sigte."

„Det er i Sandhed saa venlig og galant en Tale, at den ikke maa gaae tabt for den paagældende Person. Søde Eva, vor modige Ven har netop her gjort en Erklæring, der vil være noget Nyt for Dig, der ikke har været synderlig vant til at høre Taler af slig Natur."

Master Effingham meddeelte nu sin Datter hvad Capitain Truck nys havde sagt.

„Det er sandelig den første Erklæring af det Slags, jeg nogensinde har hørt, og med et uerfarent ungt Fruentimmers Ligefremhed, tilstaaer jeg herved, at Tilbøieligheden er gjensidig," sagde den smilende Eva. „Er der noget Udelikat i denne Tilstaaelse, saa maa det tilskrives Overraskelsen og den pludselige Maade, hvorpaa jeg har lært min Magt at kiende, thi Deres parvornes ere ikke altid aldeles i Regelen."

„Jeg haaber Mademoiselle B. A. B. befinder sig vel," vedblev Capitainen, og rystede hjertelig den Haand,

den unge Lady havde givet ham, „og at hun ret moret sig her i dette udenlandske Land?“

„Ved Middagsbordet vil Mademoiselle Biesville i egen Person aflægge sin Taksigelse; og jeg troer, hun ikke endnu har begyndt at savne la belle France meer end billigt; thi da jeg selv i mange Enkeltheder savner det, vilde det være uretsfærdigt, ikke at tilstede en Indfødt nogen Frihed i saa Henseende.“

„Jeg seer et fremmed Ansigt her i Stuen — er det en af Familien, min bedste unge Lady?“

„Ingen af Familien, men en meget gammel Ven. — Maa jeg have den Fornøjelse at introducere Dem, Capitain?“

„Jeg burde neppe bede Dem derom, thi jeg veed, De har saadan Deres egne Ideer om Eligt, men jeg tilstaaer, jeg ønskede nok at blive introducereet. Siden jeg tog fra Ny-York, har jeg hverken introduceret Nogen, og er ei heller bleven introduceret, naar jeg undtager Capitain Ducie, som jeg gjorde behørig bekiendt med Mistress Hawker, som De kan forestille Dem. De har lært hinanden at kiende efter Reglerne, og De er saaledes bleven fri for den Uleilighed at gjøre dem bekiendte med hinanden.“

„Og hvorledes staaer det sig imellem Dem og Bloom?“

fielbs? Nævnte Mistress Hawker Deres Navn behørig for dem?"

„Ja, det er sandelig den besynderligste Begivenhed i sit Slags, jeg nogensinde har oplevet. Der er ikke bleven sagt et eneste introducerende Ord, og dog slap jeg saa let ind i Mistress Bloomfields Bekjendtskab, at jeg virkelig ikke skal kunne sige hvorledes det gik til, om det gjaldt mit Liv. Men hvem er da denne gamle Ven, min bedste unge Lady —"

„Capitain Truck, Master Howel; Master Howel, Capitain Truck," sagde Eva, og efterlignede med beundringsværdig Selvbeherksomhed og Alvor Datidens meest brugelige Maade at introducere paa. „Jeg føler mig lykkelig ved at have det i min Magt at gjøre to Personer bekjendte med hinanden, som jeg agter saa særdeles meget."

„Det er den Capitain Truck, der fører Montauken," sagde Master Howel, og saae til Eva som han vilde sige, „ikke sandt?"

„Netop, og den Sømand, hvem vi Alle skyldte den Fornoielse at være her samlede i dette Dieblit."

„De er at misunde, Capitain Truck; af alle Mænd af Deres Fag er De netop den, i hvis Sted jeg allerhelst vilde være. Jeg hører, at De virkelig gaaer til England to Gange om Aaret!"

„Tre Gange, Sir, naar Vinden er derefter. Ja, jeg har endog seet til den gamle D fire Gange, fra Januar til Januar.“

„Hvad det maa være en Fornøielse! Det maa da være den ypperligste Fart at seile imellem Amerika og England!“

„Fra April til November er den ikke ubehagelig, Sir; men de lange Nætter, det tykke Veir, og de svære Storme tage en Deel af Behageligheden bort for den øvrige Deel af Aaret.“

„Ja, men jeg taler om Landet — om England selv — ikke om Overfarterne.“

„Ja, England har, hvad jeg saadan kan kalde, en ganske net Kyst. Hoi er den, og man passer godt Fyrtaarnene; men hvad nytter baade Kyst og Fyr, naar man ikke kan see Enden af sin Klyverbom?“

„Mister Howel taler nærmest om Indlandet,“ sagde Eva; „om Byerne, Civilisationen og om de andre Vidnesbyrd om Cultur og Dannelses: fornemmelig om Regjeringen.“

„Efter min Mening, Sir, regner Regjeringen det en lille Smule for noie med Tobakken, og jeg kunde endnu nævne nogle andre Bagateller. Naa, og saa indskrænker de Wimpler blot til Kongeskibe, omendstiondt, efter min Mening, min bedste unge Lady, en Ny-Yorker Paketbaad

er ligesaa værdig til at føre Bimpel som noget andet seilende Skib. Jeg mener naturligtvis dem der regelmæssig gjør deres europæiske Toure, og ikke de sydlige Slavestibe."

"Men det er jo dog kun Pletter i Solen, min gode Mand," svarede Master Howel; "naar vi lade et Par flige Bagateller udenfor Sagen, saa mener jeg, De maa tilstaae, at England er det ypperligste Land under Solen!"

"For at være oprigtig, Master Howel, saa er der rigtignok ret noget tyvagtigt Veir i October, November og December. Jeg har oplevet Marts der har været intet mindre end behagelig, og April ligner nu akkurat en ung Pige med en af disse melancholske Noveller for sig, snart smilende, snart fløbende."

"Men Moraliteten, min bedste Sir; Englands moralske Træk maa være en Kilde til stedsevarende Fryd for en ægte Mennesteven," vedblev Master Howel, som Eva, der mærkede, at Afhandlingen saae ud til at blive lang, igien gik hen til Damerne. "En Engelsemand har særdeles megen Grund til at være stolt af sit Fædrelands moralske Fortrin!"

"For at være oprigtig, Master Howel, saa er der en Deel af Londons moralske Træk, der ere alt Andet end meget smukke. Kunde De tilbringe en fire og tyve Timer

i St. Catharinas Nabolag, saa kunde De faae Ting at see, der vilde skaffe Templeton et Tilfælde paa Halsen. Engelsemændene ere smukke Folk, tilstaaer jeg, men deres Morallitet har ikke det bedste Udseende."

"Skal vi ikke sætte os ned, Sir; jeg er bange for, vi ikke ere rigtig enige om Betydningen af vore egne Udsagn, og for at vi kan fortsætte denne Samtale, beder jeg om Tilladelse til at sætte mig ved Siden af Dem ved Bordet."

Dette havde Capitain Truck aldeles ikke Noget imod, de satte sig altsaa ned, og fortsatte deres Samtale saa temmelig paa den samme famlende, utydelige Maade, hvorpaa den var begyndt; den Eine vilde absolut see Alting igiennem en Phantasie, der var bleven sygelig hvad flige Gienstande angik, eller igiennem et Slags Monomani, medens den Anden lod til at være haardnakket bestemt paa at danne sin Mening om hele Landet efter hvorledes Tingene fremstillede sig for hans indskrænkede og specielle Erfaring i Nærheden af St. Catharinas-Værftet.

"Vi har havt en meget uventet og meget behagelig Cavalcer i Capitain Truck," sagde Missrejs Hawker munter, da Eva havde sat sig ned ved Siden af hendea og ærbødigt havde grebet en af hendes Hænder. "Det er virkelig min Mening, at om jeg skulde lide Skibbrud,

eller være saa uheldig at geraade i Fangenskab, jeg vilde bede om at det maatte ske i Selskab med ham."

"Mistress Hawker gjør saa mange Grobringer," bemærkede Mistress Bloomfield, "at man ikke tænker paa den Lykke, hun har gjort hos denne Havmand; men hvad siger De, Miss Effingham, om at jeg ogsaa staaer i stor Gunst paa samme høie Steder? Saa længe jeg lever, skal jeg tænke bedre om Skippere og Baadsmænd, om Trinculer og Stephaner, for dette Exemplars Skyld af deres Fag."

"Ikke om Trinculer og Stephaner, kiære Mistress Bloomfield, thi, à l'exception près af 'Løverdagsaftenerne, og 'Kiæresten og Konen', eksisterer der sandelig ikke en mere exemplarist Person, end vor fortræffelige Capitain Truck. Han er altfor religiøs og moralsk til at begaae saa gemeen en Udskielse som at drikke."

"Religiøs!" udbød Mistress Bloomfield forundret; "det er en Fortjeneste, jeg ikke anede, han havde mindste Fordring paa. Man kunde vel nok tænke sig en lille Smule Overtro, og en eller anden kortvarende Anger i Stormveir hos et slegt Subjekt, men knap Noget, der lignede en Passatvind saa meget som Religionen gjør."

"Saa kiender De ham ikke, thi en mere inderlig gudsfrygtig Mand, — skøndt jeg tilstaaer, han er det paa en

Maade, der maaskee er eiendommelig for Havet, — træffer man ikke ofte paa: i hvert Tilfælde har De vist lært ham at kiende som en Person, der havde megen Opmærksomhed for vort Røn?”

„Yderst forekommende har jeg fundet ham, og, uden at smigre, er der en vis mandig Erbødighed hos ham, der er særdeles behagelig for vor skøbelige Forsængelighed. Det kommer af hans Paketopdragelse, antager jeg, og vi kan takke Dem for en Deel af hans behagelige Væsen: hans Tunge bliver aldrig træt af at rose Dem, og hvis jeg ikke sølte mig overbeviist om, at De aldrig kunde finde Dem i at blive en Amerikaners Røn, saa vilde jeg være overordentlig bange for dette Besøg. Uagtet min Bemærkning om, at jeg stod i Gunst, saa svæver Bægtstaalen dog imellem Mistress Hawker og Dem. Jeg veed, at det ikke er Deres Bane at spase med dette meget gångse Antiggende for unge Damer — Givtermaal; men dette Tilfælde gjør saa fuldstændig en Undtagelse fra den almindelige Passion, at jeg haaber, De seer igiennem Fingre med min Nabenhjertighed. Vor gyldne Capitain, — for af Kobber er han ikke, — erklærer, at Mistress Hawker er den behageligste aldrende Dame han nogensinde har kiendt, og at Miss Eva Effingham er den behageligste unge Dame, han nogensinde har kiendt.

Her kan nu altsaa enhver see det Terrain, hun indtager, og spille sit Kort derefter. Jeg haaber at faae Tilgivelse for at jeg berører saa delicat en Gienstand."

"Allerførst," sagde Eva, "gad jeg nok høre Mistress Hawkers Svar."

"Jeg kan kun ytre min Erkiendtlighed," svarede Damen spogende, "erklære min Beslutning, ikke endnu at forandre min Stilling, paa Grund af min store Ungdom og min Tilbøielighed til at vige Pladsen for en ældre, om end ei skionnere Medbeilerinde."

"Naa, ja," svarede Eva smilende, men vilde gierne forandre Samtalens Gienstand, thi hun saae Paul nærme sig; "jeg troer det vil være klogeft for mig at opsætte min Bestemmelse, da Omstændighederne giver mig saa stort Spillerum. Tiden vil vise hvorledes min Beslutning bliver."

"Nei," sagde Mistress Bloomfield, der ikke indsaae Grunden til hendes Tilbageholdenhed; "det er dog et uforsvarligt Gofetterie, og jeg føler mig forpligtet til at søge at komme efter hvorledes Landet ligger. De maa huske paa, at jeg er Capitainens Fortrolige, og De kiender en Benindes forfærdelige Ansvarlighed i en sliq Sag; en Bens Pligter i en Duel er kun Bagateller i Sammentigning dermed. For at jeg kan faae de nødvendige Bidner i paa-

Kommende Tilfælde, maa Master Powis gøres bekendt med de vigtigste Data. Capitain Truck er en ivrig Besundrer af denne unge Dame, Sir, og jeg er i Begreb med at prøve paa at komme efter, om han enten skal hænge sig paa hendes Faders Plaine i denne Aften, saa saare Maanen staaer op, eller udholde endnu nok en ulyksalig Uge. For at opnaae denne Hensigt, vil jeg følge den categoriske og inquisitoriske Methode; forsvare Dem altsaa, Miss Effingham. Har De noget imod Deres Tilbeders Fædreland?"

Skiondt den Vending, denne i sig selv ubetydelige Spøg havde taget, var Eva ubehagelig, saa forblev hun dog indvortes fuldkommen rolig, thi hun vidste, at Mistress Bloomfield havde al for megen qvindlig Følelse til forsætlig at sige noget taktløst, eller noget som alvorligt kunde sætte hende i Forlegenhed.

"Det vilde dog virkelig være besynderligt, om jeg skulde have Noget imod et Land, som ikke blot er mit eget Fædreland, men det, hvor mine Forfædre saa langt op i Tiden have levet," svarede hun roligt. "I denne Henseende har min Ridder Intet at befrygte."

"Det glæder mig at høre det," svarede Mistress Bloomfield, og saa ganske uvilkaarlig hen til Sir George Templemore; og De, Master Powis, som jeg holder for

en Europæer vil lære Ydmyghed af denne Erklæring. — Forekaster De Deres Elsker, at han er en Sømand?"

Eva rødmede, tiltrods for den Umage hun gjorde sig for at synes rolig, og, for første Gang i al den Tid hun havde kiendt Mistress Bloomfield, sølte hun sig utilfreds med hende. Hun betænkte sig, inden hun gav et benægtende Svar, og Dette gav endnu hendes Svar en større Betydning, skiondt intet mindre var hendes Hensigt.

"Den lykkelige Mand kan altsaa være en Amerikaner og en Sømand! — Det er rigtig meget opmuntrende. — Har De noget imod de tredsfindstve Kar?"

"Hos enhver Anden kunde jeg vel ansee det for en ubetydelig Plet, eftersom min egen Kiære Fader ikke er mere end halvtreds."

Hendes Stemmes Skælven var Mistress Bloomfield paafaldende, saavelsom den forlegne Mine, hos Den, som ellers var saamunter og freidig i Sindet, og med quindlig Taft holdt hun sieblikkelig op med Spøgen, om end denne kvalte Følelse af og til i Løbet af Dagen faldt hende ind; og fra dette Dieblik af blev hun en taus Jagttagerinde af Evas Forhold mod hver af sin Faders Giester.

"Det kan da være Forhaabninger nok for een Dag," sagde hun, og stod op; "Faget og Flaget maae opveie Alderen saa godt de kan. — Vi komme sandelig sildig til

Bords, Mistress Hawker, kan jeg see paa Uhret, om vi ikke skynde os."

Begge Damerne forsoiede sig nu til deres Bærelser; Eva, der allerede var klædt paa til Bordet, blev i Salen. Paul stod endnu foran hende, og begge lod de til at være forlegne.

"Der gives dem, der vilde være henrykte ved at høre selv de Par Ord der ere undslupne Deres Læber i denne Spøg," sagde han, saa saare Mistress Bloomfield ikke kunde høre dem. "At være en Amerikaner og en Somand er altsaa ingen alvorlige Mangler i Deres Dine."

"Skal jeg staae til Ansvar for Mistress Bloomfields Luner og Indfald?"

"Paa ingen Maade; men jeg antager, De anseer Dem selv for ansvarlig for Miss Effinghams Sanddrubed og Oprigtighed. Jeg kan fatte Deres Taushed, hvis Spørgsmaalene blive for nærgaaende, men jeg sofer at enhver direkte Erklæring af Dem maa besidde begge disse herlige Egenskaber."

Eva saae ventlig paa ham, thi hun sølte at byb Agtelse for hendes Character dikterede denne Bemærkning, men idet hun stod op, sagde hun, og kæmpede for ikke at forraade sig selv,

„Det er dog virkelig at giøre en lille badinage med vor retskafne, løvehjertebe gamle Capitain til en meget alvorlig Sag. Og for nu at vise Dem, at jeg fatter og skønner paa Deres Compliment, skal jeg sætte Dem paa en venstabelig Fod med begge Parter, og bede Dem tage Capitain Truck under Deres specielle Omsorg, medens han er her. Baade min Fader og Uncle ere hans oprigtige Venner; men deres Bæsen passer ikke saa meget til hans som rimeligviis Deres gjør; og til Dem overdrager jeg ham altsaa med Anmodning om, at han maa komme til at savne sit Skib og Oceanet saa lidt som muligt.“

„Naar jeg blot vidste hvorledes jeg skulde tage mod denne Commission, Miss Effingham! At være en Sømand er ikke stedse en Anbefaling hos den Dannede, den Dplyste og hos den, der har et fint Bæsen.“

„Men naar den Dannede, den Dplyste, den, der har det fineste Bæsen er en Sømand, spier han jo kun endnu nok en særegen og nyttig Kundskabsgreen til dem, han er mere fortrolig med. Jeg veed at Capitain Truck vil være i gode Hænder, og jeg vil nu gaae hen og opfylde mine egne Pligter nemlig mod Damerne.“

Eva neiede som hun forlod den unge Mand, og forlod Bærelset saa skyndsomt som det kunde lade sig giøre. Paul blev staaende som en Støtte endnu en kort Tid

efter at hun var forsvunden, og vaagnebe ikke op af sine Drømmerier førend Capitain Truck kaldte paa ham, for at han kunde komme ham til Hjælp i at forsvare en og anden faktisk Mening, angaaende England, imod de overspændte Ideer, Master Howel havde hentet sig af Bøger.

„Hvem er denne Master Powis?“ spurgte Mistress Bloomfield Eva, med en usædvanlig Hefstighed, som Denne traadte ind til hende.

„De veed jo, bedste Mistress Bloomfield, at han var Medpassageer paa Montauken, og at han ydede os særdeles Tjeneste ved vor Flugt fra Araberne.“

„Ja vist veed jeg det: men er han ikke en Europæer?“

Eva havde neppe nogensinde følt sig mere forlegen end ved at besvare dette simple Spørgsmaal.

„Jeg troer det ikke; idetmindste formoder jeg det ikke; da vi traf ham i Europa troede vi det rigtignok, og lige indtil for ganske kort siden; men efter vor Ankomst til Templeton har han erklæret sig som vor Landsmand.“

„Har han været her længe?“

„Da vi kom herind traf vi ham i Landsbyen. Han kom fra Canada, og ventede her efter sin Fætter, Capitain Ducie, som kom med Dem.“

„Hans Fætter! — Han har altsaa engelske Fættre! Det holdt Master Ducie for sig selv, ret paa sit ægte

Engelsk. Capitain Truck mumlede noget om, at denne havde taget en af hans Passagerer bort fra ham, denne Master Powis, Klippernes Helt; og jeg vidste slet ikke af at han igien havde fundet Veien tilbage til vort — til sit eget Fædreneland. Er det en ligesaa behagelig Person som Sir George Templemore?"

"Nei, det maa jeg rigtig lade Dem domme om selv, Mistress Bloomfield. Jeg holder dem begge for behagelige Menneſker; men der er saa megen Lune i et Fruentimmers Smag, at jeg frabejder mig at skulle mene for Andre."

"Han er vel en Sømand, kan jeg tænke," bemærkede Mistress Bloomfield i Tanke — "han maa være en Sømand efter hvad jeg har hørt om hvorledes han manoevrerede og tumlede. — Powis — Powis — det er heller ikke noget amerikansk Navn; — han maa vel være Syd fra."

Her kom Evas sædvanlige Sanddrubed og Selvfølelse hende særdeles tilpas, og forhindrede hende fra yderligere at forraade sine Følelser.

"Vi kende ikke hans Familie," svarede hun ganske ligefrem. "Vi kan nok see, han er en Gentleman; men han omtaler aldrig sin Herkomst eller sine Forbindelser."

"Hans Fag kan have givet ham en Gentlemans Væsen,

for han har tjent i Marinen, hører jeg, men det havde jeg da troet var den engelske Marine. Jeg kender slet ingen Powiser, hverken i Philadelphia, eller i Baltimore, eller i Richmond, eller i Charleston; han maa være fra det Indre."

Eva kunde neppe fordømme sin Veninde for en Nysgierrighed, der ikke lidet havde plaget hende selv, om hun end inderlig ønskede at kunne have forandret Samtalen.

"Det vilde glæde Master Powis, vidste han hvor stor Interesse Mistress Bloomfield føler for ham," sagde hun smilende.

"Jeg tilstaaer, det gjør jeg virkelig; skal jeg være oprigtig, maa jeg sige, jeg anseer ham for den meest udmærkede unge Mand, baade af Udvores, Væsen og Ansigtstræk, jeg nogensinde har seet. Naar Det nu bliver bragt i Forbindelse med hvad jeg har hørt om hans Ridderlighed og Snarraadighed, min Bedste, maatte jeg jo ikke være et Fruentimmer, om jeg ikke følte Interesse for ham. Jeg vilde give Alt i Verden, vidste jeg, fra hvad for en af Staterne han er, om han virkelig er hersra."

"Vi har hans egne Ord derfor. Han er fød her, og er bleven opdraget i vor egen Marine."

"Og dog forekom det mig strax i den lille Samtale,

jeg havde med ham, at han har nydt en Dannelse der er over hans Fag."

"Master Powis har reist meget; da vi først traf ham i Europa, var det i en Kreds der var særdeles stikket til at uddanne baade hans Aand og hans Væsen."

"I Europa! Deres Bekiendtskab begyndte altsaa ikke som med Sir George Templemore i Paketten?"

"Med ingen af dem begyndte mit Bekiendtskab i Paketten. Min Fader har ofte seet begge disse Gentlemen under vort Ophold paa flere Steder i Europa."

"Og Deres Faders Datter?"

"Ogsaa min Faders Datter," sagde Eva, og lo. "Med Master Powis i Særdeleshed, bleve vi bekjendte under Omstændigheder, der efterlod hos os en levende Erindring om hans Mandighed og Dygtighed i sit Fag. Han ydede os næsten ligesaa stor Tjeneste paa en af Søerne i Schweiz, som siden paa Havet."

Alt dette var noget ganske Nyt for Mistress Bloomfield, og hun satte et Ansigt op, som om Meddelelsen særdeles interesserede hende. Klokkeren begyndte i samme Dieblisk at lyde, og alle Damerne begave sig ned i Salen. Herrerne vare allerede forsamlede, og da nu Master Effingham førte Mistress Hawks tilbords, tog Mistress Bloomfield muntert Eva under Armen, og paaastod at være i Besid-

delse af det Privilegium, den første Dag at sidde ved Siden af Wigwamens unge Herkvinde.

„Nu vil Master Powis og Sir George Templemore ikke blive uenige over den Ære,” sagde hun med dæmpet Stemme, som de gik hen til Bordet.

„De tager virkelig Feit, Mistress Bloomfield; Sir George Templemore vilde finde langt større Behag i om han nu kunde sætte sig hos Cousine Grace.”

„Virkelig?” svarede den Anden, og saae stivt paa sin unge Veninde.

„Ja, tilviisfe, og det glæder mig ret at kunne bekræfte det. Hvorvidt det glæder Miss Van Courtlandt at det er saaledes, vil Tiden lære; men Baroneten forraader hver Dag, og det fra Morgen til Aften, at han føler sig lykkeligst, naar han faaer Lov til at være i Nærheden af min Cousine.”

„Saa har han altsaa baade mindre Smag, Forstand og Dannelselse end jeg havde forestillet mig!”

„Nei, kæreste Mistress Bloomfield; det er da ikke nødvendig sandt, eller, om det er sandt, — behøves det da at siges lige ud?”

„Se non è vero, è ben trovato!”

Fjerde Capitel.

De for en Tid dig skal tilhøre;
 Dog skal Du dem omsider afstaae.
 Ja dine Porte skal opstodet,
 Og dine Skodder skulle sprænges,
 Strengt 'Fortid!'

Bryant.

Capitain Ducie var gaaet op paa sit Sovestue, og sad og læste, da en sagte Banken paa Døren vækkede ham af hans dybe Tanker. Efter den nødvendige Tilladelse, gik Døren op.

„Jeg haaber, Du har ikke glemt den Secretair, Ducie, jeg lod blive tilbage mellem dine Sager,“ sagde Paul idet han traadte ind, „og som jeg skrev Dig til om, da Du endnu var i Quebec?“

Capitain Ducie viste hen paa Reisedagbogen, der stod mellem den øvrige Bagage paa Gulvet.

„Jeg takker Dig for denne Omhyggelighed,“ sagde Paul, tog Secretairen under Armen, og gik atter hen mod Døren; „det indeholder Papirer, der ere af største Bigtighed for mig, og nogle som jeg har god Grund til at troe ere meget vigtige for Andre.“

„Vi, Powis; et Ord, førend Du forlader mig. Er Templemore de trop?“

„Paa ingen Maade; jeg har særdeles Agtelse for Templemore, og det skulde gjøre mig ondt at see ham forlade os.“

„Og dog finder jeg det besynderligt, at en Mand af hans Levemaade saaledes lever her ude blandt disse Bjerge, da jeg veed, man venter, han skal see sig om i Canaderne, og aflægge Rapport om deres virkelige Tilstand naar han kommer hjem.“

„Har Sir George virkelig faaet en sliig Commission?“ spurgte Paul med Interesse.

„Naaskee ikke nogen bestemt Commission, thi det gjordes ikke nodig. Templemore er rig, og behøvede ingen Diæter; men man venter og antager, at han vil iagttage Provindserne og aflægge Rapport om deres Tilstand til Regieringen. Man vil vel ikke bebreide ham hans Forsømmelse, men det vil vække Forundring.“

„God Nat, Ducie; Templemore foretrækker en Wigwam for Eders befæstede Quebec, og Indfødtte for Colonister; voilà tout!“

Diebliffet efter var Paul ved John Effinghams Bærelse, hvor han atter bankede paa, og atter blev bedet om at komme ind.

„Ducie har ikke glemt min Anmodning, og her er Secretairen,“ sagde han, idet han satte Chatollet paa Toiletbordet, og taledes saaledes at det var tydeligt, man havde ventet ham. „Vi har virkelig forsemt denne Pligt altfor længe, og vi maae haabe, at deraf dog ikke vil følge hverken Uretfærdighed eller Fortræd for Nogen.“

„Er det Pakken?“ spurgte John Effingham, og rakte Haanden efter en Pakke Papirer. Paul havde taget ud af Secretairen; „lad os lige strax bryde Seglet, og see hvad der maa gøres, inden vi lægge os.“

„Det er mine egne Papirer, og meget vigtige Papirer,“ svarede den unge Mand, og betragtede dem et Dieblis med Interesse inden han lagde dem paa Toilettet. „Her ere Mondays Papirer.“

John Effingham modtog Papirerne af sin unge Ven, stillede Lysene tilrette paa Bordet foran sig, satte sine Briller paa og bad Paul tage en Stol. Herrerne satte sig ligeoverfor hinanden; og den Forretning, at bryde Seglene og først læse Diet paa Indholdet af de forskellige Documenter, blev naturligtviis den Tidste til Deel, som virkelig ogsaa var den, de vare blevne betroede til.

„Her er Noget der er underskrevet af stakkels Monday selv, som et Slags almindeligt Certificat,“ bemærkede John Effingham, som først læste Brevet selv, og derpaa

rafte det til Paul. Det var adresseret til „Alle Bedkommende.“ Certificatet lød faaledes.

„Jeg, John Monday, erklærer og bevidner herved, at alle vedlagte Breve og Documenter ere ægte og autentiske. Jane Dowse, til hvem og fra hvem saa mange af Brevene ere skrevne, var min salig Moder, der anden Gang havde givet sig med Peter Dowse, den samme som saa tidt findes omtalt, og som forførte hende til Handlinger, jeg veed, hun siden saa dybt har angret. Ved at overgive mig disse Papirer, overlod min salig Moder til mig at bestemme hvorledes jeg havde at forholde mig, og jeg har ordnet dem paa denne Maade for at de endnu kunde være til Nytte, om jeg pludselig skulde blive kaldet herfra. Alt beroer paa at faae opdaget hvem den Person, der kalder sig Bright, virkelig er, thi min Moder har aldrig kiendt ham under noget andet Navn. Hun veed imidlertid, at han har været en Engelsemand, og mener, at han var, eller har været en af de høiere Betiente i en Gentlemans Familie.“

„John Monday.“

Dette Papir var dateret flere Aar tilbage, et Beviis paa at Tilhøielighed til at gjøre Ret, allerede en Tidlang havde eksisteret i Master Mondays Sjæl, og saavel alle

Brevene som de øvrige Papirer vare omhyggelig conserverede. Det lod ogsaa som de vare blevne regelmæssigt numererede, Noget der særdeles lettede de to Gentlemens Undersøgelse. De originale Breve talte for sig selv, og Copierne vare skrevne med en tydelig, rask og kiøbmændsmæssig Haand, og under en forretningmæssig Form. Kort sagt, forsaavidt Indholdet af de forskiellige Papirer angik, var der Intet forsømt for at giøre det Hele saa tydeligt og forstaaeligt som muligt.

John Effingham giennemlæste langsomt Bladet Nr. 1 men ikke høit, og rakte det derefter til sin unge Ven, med den rolige Bemærkning — „Det er ret et Produkt af en durkdreven Skurk.“

Paul læste derefter Brevet, der var i Original, underkrevet „David Bright“, og adresseret til „Mistress Jane Dowse.“ Det var særdeles snedigt affattet, fuldt af mange Forsikringer om hans Venstab, omtalte Brevskriverens Kiendskab til hendes Venner i England, og til hendes første Mand i Særdeleshed, og ytrede ligesvem Brevskriverens Ønske om, at være hende til Tjeneste, men indeholdt dernæst nogle toetydige Hentydninger paa visse Maader, dette kunde lade sig giøre paa, der nærmere skulde blive forklaret, naar den Person, hvem Brevet var adresseret til, maatte ytre Villighed til at gaae ind paa

Forflaget. Brevet var dateret „Philadelphia,” var adresseret til En i Ny-York, og havde en gammel Dato.

„Det er virkelig et sjældent Skurkestykke,” sagde Paul, og lagde Bladet paa Bordet, „og er Brevet omtrent i samme Aand, som den der var virksom i Diablen da han fristede vor fælleds Moder. Jeg troer aldrig jeg har læst noget der har været saa lavt, saa nederdrægtigt, saa trædt.”

„Og efter hvad vi allerede veed, lader det jo til at det er lykkets ham. I dette Brev vil De finde, at Herren taler en lille Smule tydeligere, men kun en lille Smule; men den Interesse og den Nysgierrighed, Fruentimmeret forraader i denne Copie af hendes Svar paa hans første Brev, er det tydeligt at mærke, har givet ham Mod dertil.”

Paul læste bemeldte Documenter, og lagde dem derefter bort, og ventede paa det næste, Master Effingham endnu holdt i Haanden.

„Det bliver nok en Fortælling om en utilladelig Kiærlighed, og om dens elendige Følger,” sagde denne paa sin rolige Maade, idet han rakte Paul Svaret paa Brevet Nr. 2, samt Brevet Nr. 3. „Verden er fuld af slige uhyggelige Eventyrere, og jeg holder Parterne for Englændere, at demme efter et Par Bink, De vil støde

paa i denne retsindige og samvittighedsfulde Meddelelse. Strengt affondrede, kunstige selskabelige og politiske Forhold gjør flige Udveie maaskee mere hyppige i Storbritanien end i noget andet Lænd. Ungdommen er Lidenskabernes Alder, og mangen Mand lægger i denne Periodes Tankeløshed Grunden til bitter Anger for hele sit øvrige Liv."

Som John Effingham her saae op, idet han rakte Haanden hen imod sin unge Ven, bemærkede han, at den friske, rødmissede Couleur paa dennes brune Kind blev stærkere og stærkere, indtil den havde udbredt sig over hans hele skionne Ansigt. I første Dieblis for en ubehagelig Mistanke giennem John Effinghams Sjæl, og med Belymring gav han den Rum, thi Eva og hendes tilkommende Lyksalighed var i hans Sind bleven virkelig forenet med den unge Mand's Character og Forhold; men da nu Paul med en rolig Haand tog Papiret, og ved en udvortes Anstrengelse syntes at betvinge hver ubehagelig Følelse, udblettede atter den rolige Værdighed, hvormed han læste disse Papirer denne piintlige Mistillid. John Effingham mindedes, han eengang havde troet, at Paul selv kunde være Frugten af den hjerteløse Rettsindighed, han fordømte. Medlidenhed og Deeltagelse indtog pløblisk det første Indtryk's Sted, og disse Følelser betog ham i den Grad, at han endnu ikke havde begyndt

paa det følgende Brev, inden Paul allerede var bleven færdig med det han skulde læse.

„Dette lader virkelig til at spaae om en af disse den toilesløse Lidenstabs smertelige Fortællinger, med deres endnu smerteligere Følger,“ sagde den unge Mand, med den Rolighed, der ikke er sig bevidst at staae i nogensohelst personlig Forbindelse med en saa seregelig Begivenhed. „Skal vi gaae videre.“

John Effingham fik atter Mod ved disse Tegn paa indre Rolighed, og begyndte nu at læse de følgende Breve høit op, saa at de paa eengang lærte Indholdet at kiende. De følgende sex eller otte Breve gav ikke tydelig Oplysning om Andet end at det Barn, der var Gienstanden for hele Correspondencen, skulde tages imod af Peter Dowse og hans Kone, og at de skulde beholde det som deres eget, mod Erlæggelse af en betydelig Sum eengang for alle, samt Tilfagn om en aarlig Pension. Af disse Breve kunde man ogsaa see, at Barnet, som man stinskeligt betegnede ved Navnet 'Kialedæggen', virkelig var bleven overantvordet til Zone Dowses Omsorg, og at der var gaaet flere Aar derefter, inden Correspondencen var hørt op. De fleste omtalte Erlæggelsen af en aarlig Pension, men indeholdt tillige ogsaa ganske ligegyldige Efterspørgsler om 'Kialedæggen', og saa ubestemte og

almindelige Spørgsmaal, som tilstrækkelig godtgjorde, at Navnet var særdeles urigtigt anvendt. I det Hele var der en tredive til fyrgetyve Breve, som alle vare blevne punktlig besvarede, og deres Datoer giennemløb et Tidsrum af næsten tolv Aar.

Giennemlæsningen af alle disse Papirer optog næsten en Time, og da John Effingham lagde sine Briller ned paa Bordet, slog Landsbykloffen tolv.

„Endnu,“ bemærkede han, „har vi ikke faaet synderligt Andet at vide, end at Barnet er kommet i en Stilling, der ikke tilkom det, og vi besidde ikke nogen anden Nøgle end den, der er givet os i Parternes Navn, som, det er tydeligt at see, ere ubekiendte Personers, og iblandt hvilke det allervigtigste ligesom fortæller os at være et paataget. Selv stakkels Monday, der var i Besiddelse af saa mange andre Data, som vi mangle, kan ikke have været synderlig bedre oplyst i saa Henseende, thi i saa Fald vilde han sikkerlig ikke have ladet en slig vigtig Omstændighed forblive dunkel med de Hensigter, han lægger for Dagen.“

„Det bliver nok en temmelig vanskelig Sag,“ svarede Paul, „og det lader just ikke til, at vi kan være til nogen umiddelbar Nytte. Da De rimeligviis er træt, saa mener jeg, vi uden at bebrejde os Noget kunne opsætte den videre Undersøgelse til en anden Gang.“

Dette var John Effingham enig i, og under den følgende korte Samtale, tog Paul Secretairen fra Toiletbordet, og satte den hen paa Bordet, tilligemed den Pakke vigtige Papirer, der tilhorte ham selv, og gav sig derefter til at giemme dem i den Skuffe, hvor de vare blevene tagne ud af.

„Alle disse Formaliteter med Seglene, som vi iagttog da salig Monday gav os Pakken, kan vel nu være unødvendige,“ bemærkede han, medens han var ifærd hermed, „og det er vel tilstrækkeligt, at jeg lader Secretairen blive her i Deres Bærelse, og selv beholder Nøglerne.“

„Man kan aldrig vide det,“ svarede John Effingham med sin Erfarings og sin Alders større Forsigtighed; „vi har endnu ikke læst alle Papirerne, og vi har her jo baade Løf og Lys; vi have jo begge vore Uhrsigneter hos os, og det vil være et Dieblis Sag at bringe Alt i samme Stand, som da vi først modtog Pakken. Naar det er færd, kan De lade Secretairen blive her, eller tage den med Dem, alt eftersom De har Lyst til.“

„Jeg vil lade den blive her; thi om den end sædvanligviis indeholder saa Meget, der har største Værd for mig, og som virkelig er af største Vigtighed for mig, saa er der dog ikke Noget, som jeg har siædtelig Brug for.“

„I saa Tilfælde var det nok bedre at jeg lagde den Pakke, hvori vi har en fælleds Interessee, hen i et Skab eller i min egen Secretair der; og at De beholdt Deres Eiendom mere umiddelbart under Deres egne Dine.”

„Det er ligegyldigt, naar Chatollet netop ikke er Dem til Uleilighed; thi jeg føler mig næsten lykkeligere naar jeg ikke seer det, og blot kan være rolig for at det er i Sikkerhed, end naar jeg steds har det for Die.”

Dette sagde Paul med et tvungent Smil, og der var en Sorgmodighed udbredt over hans Væsen og hans Træk, der vakte hele Effinghams Deestagelse. Imidlertid tilnækkede Denne ham dog blot sit Samtykke; Papirerne bleve lagte paa deres Sted, og Secretairen blev lukket til og sat ind i et Skab, uden at der blev sagt et eneste Ord. Paul vilde just til at sige Godnat, da John Effingham greb hans Haand, og sagtelig atter trak ham ned paa Stolen. Derpaa fulgte en forlegen Pause, og Effingham begyndte saalunde:

„Vi have gaaet Nok igiennem i Selskab med hinanden, og have seet og prøvet hinanden i saa mange forskellige Stillinger, at vi nok kunne være Venner. — Det skulde gjøre mig inderlig ondt, om De kunde troe, at en upassende Nysgierrighed fik mig til at ønske at have større Deel i Deres Fortrolighed end De maaskee

kan have ifinde at stienke mig, og jeg haaber, at De vil give den Frihed, jeg er i Begreb med at tiltage mig, sin rette Bevæggrund. Alderen gjør nogen Forskiel imellem os, og den oprigtige og inderlige Interesse, jeg tager i Deres Vel, maa give mig en lille Forbring paa ikke at blive behandlet som en aldeles Fremmed af Dem. Saa inderlig og aarvaagen har denne Interesse været — ja jeg kan sandelig kalde den Kiærlighed — at jeg har opdaget, at Deres Stilling ikke aldeles er saaledes som andre Menneskers af samme Stand, og jeg føler mig overbeviist om, at deres Deeltagelse, ja maaskee deres Raad, der er saa mange Aar ældre end De, mulig kan være Dem gavnlig. De har allerede sagt mig saa meget angaaende Deres personlige Stilling, at jeg næsten føler at have Ret til at vide mere."

John Effingham ytrede dette med sit blideste, sit behageligste Væsen, og saa Mennesker kunde ved sliq Værlighed lægge større Overtalelse i deres Stemme og i deres Blik. Pauls Ansigtsmuskler arbejdede, og det var tydeligt for Effingham, at han var i indre Bevægelse, og, paa samme Tid, ikke i en ubehagelig Sindstemning.

"Jeg er Dem meget, inderlig taknemmelig, Sir, for den Interesse, De føler for mit Vel," svarede Paul; "og

vidste jeg de særdeles Punkter, angaaende hvilke De kunde forlange Oplysning, er der Intet, jeg kan ønske at skjule."

"Alt, hvad der virkelig angaaer Deres Vel, vilde have Interesse for mig. De har havt virksom Deel i at frelse ikke blot mig, men ogsaa dem, jeg elsker meest her i Verden, fra en Skiebne der var værre end Døden; og, da jeg er ugift og barnløs, har jeg mere end eengang tænkt paa at stræbe efter at udfylde de naturlige Venners Plads, jeg frygter for, De har mistet. Deres Forældre —"

"Ere begge døde. Jeg har aldrig kiendt nogen af dem," sagde Paul med et sørgmodigt Smil; "og jeg vil med inderlig Glæde tage imod Deres ædelmodige Tilbud, naar De vil tillade mig at gjøre en eneste Betingelse."

"Bettlere maae ikke vrage," svarede John Effingham; "og dersom De vil tillade mig at interessere mig for Dem, og ved Leilighed nyde en Faders Fortrolighed, skal jeg ikke gjøre upassende Forbringelser. Hvad er det for en Betingelse?"

"At Ordet 'Penge' bliver udslettet af vor Ordbog, og at Deres Testamente forbliver usorandret. — Om De endog giennemsgjætte hele Verden, vilde De dog ikke kunne finde en værdigere, en elskeligere Arving, end den, De allerede har udvalgt, og som Forsynet selv har givet Dem. — I

Sammenligning med Dem er jeg ikke rig, men jeg har en Gentlemans Indkomster; og da jeg rimeligviis aldrig giøter mig, er de tilstrækkelige for alle mine Fornødenheder."

Denne Aabenhjertighed behagede John Effingham mere end han fandt for godt at lade sig mærke med, og det samme var Tilfældet med denne himmelige Sympathie, der havde fundet Sted imellem dem, men han smilede ved Betingelsen, thi med Gvas Vidende og med hendes Faders fuldkomne Bifald, havde han virkelig ollerede søiet en Codicil til sit Testamente, i hvilken han havde testamenteret deres unge Beskytter Halvdelen af sin store Formue.

"Testamentet kan gierne forblive uforandret, om De ønsker det," svarede han undvigende, "og med denne Betingelse ere vi altsaa paa det Nene. Det glæder mig af Deres egen Mund at høre, hvad Deres Levesæt og Andre Efterretninger havde forberedet mig paa at erfare, at De er uafhængende. Denne Omstændighed lader altsaa vor gjensidige Afgtelse blive det eneste Grundlag for et Venstabskab, jeg nu haaber formaliter er afsluttet imellem os under mere lige Betingelser, om det just ikke daterer sig fra i Dag. — De har seet meget af Verden, Powis, for en Mand i Deres Fag og i Deres Alder."

„Det er en almindelig Tro, at Folk af mit Fag see meget af Verden, som en Folge af deres Dont, skiondt jeg er enig med Dem i, Sir, at Det kun er at see Verden i en meget snever Kreds. Det er nu flere Aar, siden Omstændighederne — jeg kan næsten sige, en Persons bydende Befaling, som det var min Pligt at adlyde — tvang mig til at forlade mit Fag, og siden den Tid har jeg ikke taget mig synderlig Andet for end at reise. Af enkelte ganske tilfældige Aarsager, har jeg haft en Afgang til europæiske Selskaber, som kun bliver faa af vore Landsmænd til Deel, og jeg haaber, at denne Fordeel ikke er bleven aldeles ubenyttet. Det var paa en Reise paa Continentet i Europa, at jeg først havde den Fornøielse at træffe Master og Miss Effingham. Jeg har som Barn været rundt omkring, og kan takke denne Omstændighed for, at jeg besidder en Deel Kiendskab til fremmede Sprog.“

„Det har min Fætter sagt mig. De har afgjort Spørgsmaalet om Deres Fædreland, ved at erklære at De er en Amerikaner, og dog har De engelske Slægtninge. Capitain Ducie er jo af Deres Familie?“

„Ja; vi ere Søsterbørn; men vi have ikke altid været saa gode Venner, som Familierobet burde føre med sig. Da Ducie og jeg mødtes paa Seen, var der en

vis Forlegenhed om ikke Kulde ved dette Møde, som, i Forbindelse med min pludselige Tilbagevenden til England, jeg frygter for, ikke gjorde det fordeelagtigste Indtryk for mit Bedkommende, paa dem der vare Vidne dertil."

"Vi havde Tillid til Deres Principer," sagde John Effingham med aabenhjertig Eigefremhed; "og skøndt de første Ideer ikke vare behagelige for nogen der ombord, saa sagde en lille Smule Betænkning os snart, at der ikke var nogen rigtig Grund til Mistanke."

"Ducie er en vakker, mandig Gut, og besidder en Sømands Edelmød og Aabenhjertighed: da vi sidst havde seet hinanden, vare vi skiltes ad som Fiender, og den Omstændighed gjorde det uventede Møde forlegent. Vel smertede vore Saar os ikke længer, men maaskee vi begge følte Undseelse og Betyrming over, at vi nogensinde havde bibragt hinanden dem."

"Det maa have været en meget alvorlig Uenighed, der kunde give Søsterbørn Baaben i Hænderne mod hinanden," sagde John Effingham alvorlig.

"Tilvisse. Men dengang var Capitain Ducie ikke tilbøielig til at erkiende Slægtskabet, og Fornærmelsen reiste sig fra en vel djærv Tilbagevisen af en af hans Bemærkninger over min Fødsel, og da vi begge vare

Militaire, kunde Resultatet neppe være undgaaet. Ducie udfordrede mig, og dengang var jeg ikke i Humeur til at aflaae Udfordringen. Et Par Kiøbsaar endte Striden lykkeligt. Men et Mellemrum af tre Aar havde nu sat min Modstander i Stand til at indsee, at han havde gjort mig Uret, og at jeg uden Grund var bleven ægget til Striden, og at vi burde være trofaste Venner. En ædelmodig Attraa efter at bringe det til en ægte Forsoning imellem os, fik ham til at gribe den første Leilighed der tilbød sig for ham til at komme til Amerika; og da han forfulgte Montauken efter en Telegraphordre fra London, ventede han hvert Dieblig Seilordre til vore Farvande, netop for at vi kunde træffe paa hinanden. De kan derfor domme om, hvor det glædede ham at finde mig saa uventet i det samme Skib, der indeholdt den fornemste Gienstand for hans Forfølgelse, idet han ligesom slog to Fluer med eet Smæk."

"Dg førte han Dem da bort med flige morderiske Hensigter?" spurgte John Effingham smilende.

"Paa ingen Maade; man kan ikke tænke sig et venabeligere Forhold end det, der fandt Sted imellem Ducie og mig, efter at vi havde været et Par Timer sammen i hans Kahyt. Hvad der ofte skeer, hvor der har fundet heftigt Antipathie og ufornuftige Fordomme Sted: et

nærmere Kiendskab til hinandens Character og Bæ-
væggrunde ryddede hver Hindring af Veien, og længe
inden vi naaede England, kunde der ikke findes to inder-
ligere Venner, ei heller ønskes et mere frimodigt Forhold
imellem Slægtninge. De veed, Sir, at vore engelske
Fættene ikke just ofte betragte deres Slægtninge paa denne
Side Atlanterhavet med venlige Bine."

"Kun altfor sandt," sagde John Effingham stolt,
skiondt hans Læber bærede, "og det er fornemmelig det
elendige mentale Slaveries Skyld, som, efter en tred-
sindstyveaarig nominel Uafhængighed, har gjort det saa
afhængende af en fiendtlig fremmed Magts Omdømme.
Vi maae føle Agtelse for os selv, for at Andre ogsaa
skulle agte os."

"Jeg deler aldeles Deres Ansuelser, Sir. Foregaaende
Uretfærdighed fik imidlertid mine Slægtninge til at mod-
tage mig bedre, end de maaskee ellers havde været til-
beielige til. Jeg gjorde kun ubetydelige Forbringelser hvad
Formue angik, og da jeg ikke havde nogen Lyst til at
opkaste Spørgsmaal, der kunde forstyrre Duciernes Peers-
værdighed, saa blev jeg deres Favorit."

"En Peersværdighed! — vare da begge Deres For-
ældre engelske?"

"Ingen af dem, troer jeg; men Forbindelsen mellem

de to Riger var jo saa nær, at det ikke kan vække nogen Forundring, at en slig Rettighed skulde gaae over i Solonierne. Min Moders Moder blev Arving til et af disse gamle Baronier, der gaar over paa de cognatistiske Arvinger, og efter to Brødres Død samlede disse Rettigheder, som imidlertid aldrig virkelig havde været i nogen af den foregaaende Generations Hænder, hos min Moder og min Tante. Da den Første var død, som man paastod uden Afkom —

„De glemmer Dem selv!“

„Uden ægte Afkom,“ tilføiede Paul, og rødmede lige op til kindingerne, „burde jeg have tilføiet. Mistress Ducie, der var gift med en yngre Søn af en engelsk Adelsmand, gjorde Paastand paa Rangen, og fik den. Mine Forbringelser vilde have gjort Peersværdigheden vacant, og jeg kan nok skrive en Deel af den Uvillie, jeg først medte, paa den Regning. Men efter Ducies ædelmodige Forhold, kunde jeg ikke længer tage i Betænkning i Forening med de Andre at henvende mig til Kronen om at Vacancen ved Sammes Bestemmelse maatte blive endt til Fordeel for den Person der var Besidder, og Lady Dunluce har nu erholdt Lovens Stavsættelse paa sine Forbringelser.“

„Der er mange unge Menneſker i dette Land, der

vilde klynge sig til Forhaabningerne om en britisk Peersværdighed med større Bedholdenhed!"

"Rimeligviis; men min Selvfornægtelse har ikke just megen Værd, thi det stod neppe til at vente, at de engelske Ministre vilde samtykke i at give denne Rang til en Fremmed, der ikke tog i Betænkning at vedkiende sig sine Principer og sine nationale Følelser. Jeg vil ikke sige, at jeg ikke attraaede Peersværdigheden, thi det vilde have været overdrevet; men jeg er en fød Amerikaner, og vil døe Amerikaner; og en Amerikaner, der svigter formedelst slige Fordringer, er lig Alliken blandt Paafuglene. Jo mindre der tales derom, jo bedre."

"De har været heldig nok til at undgaae Journalerne, der rimeligviis vilde have benaaet Dem, ved lige strax at hæve Dem til en Hertugs Rang."

"Istedetfor at jeg nu ikke havde anden Stilling end Hunden paa Høknippet. Gjør det min Tante lykkelig at blive kaldet Lady Dunluce, er hun sandelig meget velkommen til Titelen, og naar saa Ducie arver hende, som eensgang vil blive Tilfældet, vil en fortrinlig Person blive Peer af England. Voilà tout. De er den eneste Landsmand, Sir, hvem jeg har talt til om denne Sag, og jeg haaber, det vil blive bevaret som en Hemmelighed hos Dem."

„Hvad for Noget! maa jeg ikke omtale den Sag i min egen Familie? Jeg er sandelig ikke den eneste oprigtige, den eneste hengivne Ven, De har her i Huset, Povis.“

„Ja, ja; saa overlader jeg da til Dem, at handle som De finder for godt, i saa Henseende, bedste Sir; tager Master Effingham saa stor Deel i mit Vel, at han skulde ønske at høre, hvad jeg har betroet Dem, saa maa der ikke være nogen eenfoldig Hemmelighedsfuldhed; eller — eller hvis Mademoiselle Bieville —“

„Eller Nanny Sidley, eller Annette,“ kaldt John Effingham ind med et velvilligt Smil. „Ja, lad mig kun om det; men førend vi skilles ad i Nat, ønskede jeg gjerne at komme paa det Rene angaaende en anden Sag, om end de Omstændigheder, De har angivet, ikke lader mig være i Tvivl om Svaret.“

„Jeg forstaaer Dem, Sir, og det var heller ikke min Agt, at lade Dem blive i nogen som helst Tvivl, om dette vigtige Punkt. Kan der være nogen Følelse, som for en Mand maa være smerteligere end enhver anden, da er det den at maatte nære Tvivl om sin Moders Sjæls Reenhed. Min Moder er hævet over hver Besbreidelse, Gud være lovet! og det blev ogsaa tilfulde be-

viist, thi ellers kunde jeg jo ikke have havt nogen lovlig Forbring paa Peersværdigheden."

"Eller paa Deres Formue," tilføiede John Effingham der trak Beiret dybt som den, der bliver befriet fra en ubehagelig Mistanke.

"Min Formue kommer fra ingen af mine Forældre, men skriver sig fra en af disse ædelmodige Tilboieligheder, eller Løner, om De vil, der undertiden bringer Menneskene til at adoptere dem der ere udenfor deres Familie. Min Formynder adopterede mig, tog mig med sig i Udlandet, og satte mig i Marinen, da jeg endnu kun var en Dreng, og efterlod mig tilsidst Alt hvad han eiede. Da han var ugift, og uden nær Beslægtede, og selv havde lagt Grunden til sin Formue, kunde jeg ikke have nogen Betænkeligheder ved at modtage den Gave, han saa ædelmodig testamenterede mig. Den var bunden til den Betingelse, at jeg skulde forlade Tjenesten, reise udenlands i fem Aar, derpaa tage hjem og giøre mig. Der er ikke bestemt nogen smaalig Bod for nogen af Betingelsernes Ikkeopfyldelse, men det er en Mands høitidelige Bestemmelser, der i saa mange Aar har viist sig som min sande Ven."

"Jeg misunder ham, at han har kunnet giøre Dem Vel. Jeg haaber, han vilde have stienket Deres National-

stolthed sit Bisald, thi den findes dog vel nok paa Bunden af Deres Uegennyttighed i Peerssagen."

"Det vilde han, om han end aldrig har vidst noget af Fordringen, der blev foranlediget ved to Lordes Død, der vare nærmere end min Tante, og som vare min Mor-moderes Brødre. Min Formynder var i alle Ordets Betydninger en Mand, men i ingen Henseende mere end i mandig Nationalstolthed. Videns, han var udenlands, blev der tilbudt ham en Orden, og han frabad sig den — besjelet af den Følelse af sit eget Værd, der viste ham, at Udmærkelser som Fædrelandet ikke vedkiender sig, dem bør ogsaa enhver Gentleman, der hører til dette Land, bortvise; men dog gjorde han det med en ærbødig Taknemmelighedsfølelse for det Land, der havde gjort Tilbudet."

"Jeg kunde næsten misunde den Mand," sagde John Giffingham med Varme. "At han satte Priis paa Dem, Powis, var et Tegn paa hans dannede Mand; men det lader som om han ogsaa tilfulde satte Priis paa sig selv, sit Fædreland, og den menneskelige Natur."

"Og dog satte man kun liden Priis paa ham selv! Denne Mand tilbragte flere Aar i en af vore større Byer, og betydede tilsyneladende ikke mere end nogen af dens Hverdagsmennesker, og ikke halv saa meget som een af dens travle Kræmmere og Speculanter."

„Det er aldeles ikke forunderligt. De saa Udvalgte's Klasse er over hele Verden altfor lille, til at være syn-
 derlig talrig paa noget givet Punkt, i Særdeleshed hvor
 Befolkningen er saa adspredt som den er i Amerika.
 Kræmmeren vil ligesaa naturlig sætte Priis paa Kræm-
 meren, som Hunden sætter Priis paa Hunden, og Ulven
 paa Ulven. Mindst af Alt er det rimeligt, at der vil
 blive sat Priis paa den Mandighed, De har nævnet, hos
 en Nation, der er bleven iført vorne Folks Klæder, førend
 den har sluppet Galdehatten. Jeg er ældre end De, kiære
 Paul, — det var første Gang, John Effingham nogensinde
 havde brugt en saa fortrolig Benævnelse, og det forekom den
 unge Mand, at det klang kjærligt — „Jeg er ældre end De,
 kiære Paul, og jeg vil vove paa at meddele Dem en vigtig
 Omstændighed, der maaskee siden efter noget vil formindste
 Deres Forundring i denne Henseende. Blandt de fleste Na-
 tioner er der et eller andet ophøiet Monster, imod hvilket i
 det mindste Mændene affectere at see op; og Gierningerne,
 Handlingerne blive der lovpriiste, og tilsyneladende vurderede
 efter deres Fortjeneste i og for sig. Noget Sligt eksisterer kun
 i en ringe Grad i Amerika, hvor intet Menneske bliver
 rost for sin egen Skyld, men for Partieformaals Skyld,
 eller for at nære National-Forsængeligheden. I det Land,
 hvor, fremfor alle andre, politiske Meninger burde være

friest, blive de allermeeft forfulgte, og Nationens communale Character faaer hver Enkelt til at mene, han har en vis Eiendomsret i al dens Hæder. England frembyder en stor Deel af denne Svaghed og Uretfærdighed, som, man maa frygte, er en af Frihedens affkyeligste Frugter, thi vift er det, at Meningens naturlige Hellighed bliver sat allermeeft Priis paa i de Lande, hvor den har mindst politisk Betydning. Idelig beleer vi de Regjeringer, der smede den offentlige Mening i Lænker, og jeg kiender dog ikke nogen Nation, hvor Meningsytring er saa sikker paa at tildrage sig Forfølgelse og Eiendomsret, som vor egen, om den end ved Loven skal være, og virkelig ogsaa er, saa fri."

"Det kommer af dens Magt. Menneftene stribes her om deres Meninger, fordi Meninger regiere. Der gives kun een Maade at tilkæmpe sig Magt paa. Men for at komme tilbage til min Formynder: han var iftand til at tænke og handle for sig selv, og saa fiern fra Magazins- og Avis-Exiftentsen, som de fleste Amerikaner, i det Mindste i moralisk Forftand, paffere, som nogen Mand kunde være."

"Ja, det er i Sandhed en Avis- og en Magazin-Exiftence!" sagde John Effingham, og smilede over Pauls Udtryk. "Blot at kiende Livet igiennem flige Medier er

lige saa slemt, som de Englænderes Stilling, der danne deres Ideer om Selskabet ved Noveller, der ere skrevne af Mandfolk eller Fruentimmer, der ikke have Afgang dertil, og ved Høfjournalen. Jeg takker Dem ret hjertelig, Master Powis, for denne Fortrolighed, jeg fra min Side ikke letfindig har bedet om, og som ikke skal blive misbrugt. Inden føie Tid vil vi atter bryde vore Segl, og fortsatte vore Undersøgelser, angaaende den ulykkelige Mondays Anliggender, som just ikke lover noget synderligt Udbytte."

Herrerne trykkede hinanden ret hjertelig i Haanden til Afsted, og Effingham lyste Paul ud. Da den unge Mand var kommen hen til sin Dør, vendte han sig om, og saae hvorledes den Anden fulgte ham med Øinene. Effingham gientog nu sit 'god Nat' med et af disse indtagende Smil, der gjorde hans Ansigt saa smukt, og begge forføiede sig derpaa til Ro.

Femte Capitel.

Item, en Capun, 2 s. 2 d.

Item, Sauce 4 d.

Item, Vin, to Gallons 5 s. 8 d.

Item, Brød, en halv Pence.

Shakspeare.

Dagen efter gjorde John Effingham ingen Hentydninger paa den foregaaende Nats Samtale, men det Haandtryk, han gav Paul, da de atter saae hinanden, var en Forsikring om, at den ikke var glemt. Som den unge Mand følte en hemmelig Glæde i at adlyde enhver af Evas Befalinger, gik han til Capitain Truck, endog før de havde spist Frokost, og da denne havde gjort Bekendtskab med 'Commodoren' paa Seen allerede før Effinghams Ankomst, blev denne værdige Person indbudet, og regelmæssigt introduceret for den ærlige Skibsfører. Mødet imellem disse to udmærkede Personer var alvorligt, ceremonielt og standsmæssigt, idet de formodentlig begge følte at de vare de midlertidige Bevogtere af en særegen Deel af et Element der var dem begge lige kjær. Efterat der imidlertid var gaaet et Par Minuter hen med disse Etikettens Preliminariier, gjorde en bedre Følelse og større Fortro- lighed sig gældende, og det blev afgjort, at de den største

Deel af Dagen skulde fiske i Selskab sammen, og Paul lovede da at ville roe Damerne ud paa Søen om Eftermiddagen, om han kunde formaae dem til at følge ud med sig.

Da Selskabet forlod Frokostbordet, greb Eva Keiligheden til at takke den unge Mand for hans Opmærksomhed for deres fælles Ven, som, efter Rapporten, meget tidlig havde indtaget sit Morgenmaaltid, og nu allerede var ude paa Søen. Klokken kunde omtrent være ti.

„Jeg har endog været at overskride min Instrux, Miss Effingham,” sagde Paul; „thi jeg har lovet Capitainen at prøve paa at overtale Dem, og saa mange af Damerne som muligt til at betro Dem til mit Sømandskab, og til at finde Dem i at blive roede ud til det Sted, hvor vi skulle træffe ham og hans Ven Commodoren til Ankers, eller ogsaa at tage til Pynten og holde en lille Enstighed, Alt efter Deres Bestemmelse.”

„Jeg skal anvende min Indflydelse paa at see dette Bøtte opfyldt. Mistress Bloomfield har allerede utret Enst til at tage ud paa Otsegoen, og jeg tvivler ikke paa, at jeg jo nok finder flere Deeltagere. Jeg maa endnu eengang takke Dem for denne lille Opmærksomhed, thi jeg kender Deres Smag altfor godt, til ikke at begribe, at De nok kunde finde et behageligere Formynderskab.”

„Jeg har virkelig oprigtig Agtelse for vor gamle Capitain, og kan ikke enste mig nogen bedre Omgang. Men var han imidlertid endog saa ubehagelig, som jeg i Virkeligheden finder ham underholdende og vakker, vilde Deres Onster dog skjule alle hans Feil.“

„De har erfaret, at smaae Opmærksomheder blive erindrede ligesaameget, som vigtige Tjenester, Master Powis, og efter at De har frelst vort Liv, vil De nu ogsaa bevise, at De kan opfylde les petits devoirs sociaux ligesaa godt som udøve store Handlinger. Jeg stoler paa, De saaer Sir George Templemore til at være med, og Klokken fire skal De finde os færdige til at følge med Dem; indtil den Tid har jeg lovet mig bort til en Samtale med Mistress Bloomfield paa hendes Bærelse.“

Vi ville nu forlade Selstabet paa Landet, og følge dem der allerede ere i Baaden, eller — Fisterne. Begyndelsen af Togtet var nu atter lidt tvunget og kritisk imellem Saltvands-Seileren og hans Ferskvands-Kamerad. Deres tekniske Udtryk stemmede saa lidt som muligt overeens, thi naar Capitainen brugte Udtrykket, 'ship the oars',* forstod Commodoren netop lige det Modsatte af hvad det skulde være udtrykket; og da han engang

* Hold Maren klare.

ſagde til Kameraden 'give way,' tog denne Binkel i ſaa bogſtavelig Forſtand, at han aldeles hørte op med at roe. Alle diſe Smaabagateller fik den værdige Skibsfører til at undervurdere ſin Kamerad, ſom i Grunden var meget duelig i ſit ſpecielle Fag, om han end øvede denne Duelighed efter Skif og Brug paa Søen, og ikke efter hvad der var Moden paa Havet. Paa Grund af en Deel contre-tems af denne Natur, begyndte Capitainen, ſom de havde naaet Fiſtegrunden, at nære Følelſer mod Commodoren, der kun ſtod lidt i Samklang med den Agtelse, der ſtyldtes hans Titelrang.

"Jeg er taget herud med Dem, Commodore," ſagde Capitain Truck, da de vare ankomne paa deres Station, og lagde en ſærdeles Vægt paa den Titulatur, han brugte, „jeg er taget herud med Dem for at more mig, og De vil viſe mig en ſærdeles Tjenefte ved ikke at bruge ſlige Ord ſom 'cable-rope', 'casting anchor', og 'titivating'. Thi hvad de to første angaaer, ſaa bruger nu aldrig nogen Sømand dem, og jeg har da aldrig hørt noget ſaadant Ord ombord i et Skib ſom det ſidſte. F—, om jeg troer, man hitter det i noget Lexicon."

"De forbauser mig, Sir! 'casting anchor' og 'cable-rope', ere begge Bibelfhraſer, og de maa være rigtige."

„Det følger slet ikke deraf, Commodore, som jeg dog nogentunde skulde vide, thi da min Fader var Præst, og jeg er Somand, har vi jo dog hele Tingen i Familien. St. Paulus — De har dog hørt om saadan en Mand som St. Paulus, Commodore?“

„Jeg kender ham næsten ligesaa godt som jeg kender denne Sø, Sir; men St. Peter og St. Andreas vare dog de Mænd, der meest ere efter mit Sind. Vor Dont, Sir, er ældgammel, og af disse to Exempler seer De, hvor vidt en Fisker kan drive det. Jeg veed aldrig, jeg har hørt at en Sø-Capitain er bleven forvandlet til en Helgen.“

„Ja, ja; der er nu altid altfor meget at bestille ombord i et Skib, til at der skulde blive synderlig Tid til at blive mere end netop en Begynder i Religionen. See der var nu min Styrmand, Tom Leach, som nu fører sit eget Skib; — var han bleven behørig opdraget til det, saa vilde han være bleven en ligesaa samvittighedsfuld Pastor, som hans Bedstefader før ham. Saadan en Mand kunde ligesaagodt være bleven en Præst som en Somand. Jeg har ikke synderlig noget imod St. Peter eller St. Andreas, men efter min Mening ere de ikke bedre paa Grund af at de have været Fiskere; og kunde man bare rigtig komme efter det, saa skulde man nok see, at det er dem der ere Skyld

i saadanne flaaue Udtryk i Bibelen, som 'casting anchor' og 'cable-rope'.

„Maa jeg spørge Dem, Sir,” sagde Commodoren med Bærdighed, „hvad De vel forstaaer Dem paa Udtryk, naar De taler om slige Ting? — thi, for at være ligesvem mod Dem, vi bruge altid disse Udtryk her paa Søerne.”

„Det kan jeg begribe, for der er en forfærdelig Færstevands Fugt ved dem. Vi sige 'anchor', eller 'let go the anchor', eller 'drop the anchor', eller sligt andet Udtryk, der er Mening i; og ikke 'cast anchor', som om man kunde smitte en Smule Jern, der veier sine to til tre tons, saadan omkring som en Steen, der var saa stor, at man netop kunde slaae en Fugl ihjel med den. Hvad nu 'cable-rope' angaaer, som De kalder det, saa siger vi 'the cable' eller 'the chain' eller 'the ground tackle', Alt efter Tingens Bestaenhed og Omstændighederne. De har aldrig hørt en ægte Søgut slaae omkring sig med sine 'cable-ropes' og sit 'casting anchor', som Altsammen er altfor sølsomt og affecteret for hans Maade at tale paa. Hvad 'ropes' angaaer, saa antager jeg ikke at De er naacet op til at blive Commodore, og skulde have nødig at fortælles hvor mange af det Slags der ere i et Skib.”

„Jeg tør ikke paastaae, at jeg har talt dem, men jeg

har seet et Skib, Sir, og bet for fulde Seil, og jeg veed, at hun havde saa mange ropes paa sig, som der er Fyrretræer paa 'the vision'."

"Er der flere end syv af disse Træer paa Ederes Bjerger? for saa stort er netop Antallet af ropes i en Koffardiemand, men en Drøgsmand kan vel have et Par Stykker flere."

"De forbauser mig, Sir! Kun syv ropes i et Skib? — Jeg vilde have sagt, der var syv hundrede!"

"Det troer jeg nok — det troer jeg nok; saadan er det at Landbeboerne give sig af med at snakke om Skibe. Hvad disse ropes nu angaaer, saa skal jeg nu regne dem op for Dem, og saa kan De strax lægge dem paa Bougen af disse Canoefolk, og lære dem deres Gramatik og derhos lidt Betsedenhed, og det Utsammen paa een Gang. Først," vedblev Capitainen, og rørte sin Snøre ganske hen i Beiret, og begyndte saa at tælle paa sine Fingre, "først er der the 'main-rope', saa kommer the 'bucket-rope', 'the tiller-rope', 'the bolt-rope', 'the foot-rope', 'the top rope', og 'the limber rope'. Jeg har nu faret tilføes meer end et halv hundrede Aar, men aldrig har jeg hørt Nogen tale om 'cable-rope', der kunde beslaae, rebe og styre."

"Ja, ja, Sir; enhver forstaaer sig paa sin Ting," sagde Commodoren, som just svingede en herlig Giede

op, den tredie han havde fanget, medens hans Kamerad kun kunde anføre nogle faa unyttige Bid; „det lader til, De forstaaer Dem bedre paa ropes end paa Liner. Jeg vil ikke benegte Deres øvrige Erfaring og Duelighed, men hvad Fiskeri angaaer, maa De i det Mindste tilstaae, at Havet ikke er nogen stor Skole. Jeg tør sige, at hvis De fik fat i 'Sogdollageren', maatte De herud, for at blive den qvit. De har rimeligviis aldrig hørt tale om den Fisk.“

Uagtet sine mange herlige Egenstaber, havde Capitain Truck dog en Svaghed, der er temmelig eiendommelig for en vis Glasfe Menneſter, som, da de have seet faa meget i denne Verden, ikke gierne ville tilstaae, de ikke have seet Alt. Den lille Strid, han nu var i med Commodoren, anſaae han sig forpligtet til som Noget, han ſkyldte ſin egen Værdighed, og hans Bevæggrund var, behørig at lade ſin Kamerad føle ſin Overlegenhed, og var denne godvillig bleven erkiendt, vilde han ligesaa godvillig have erkiendt, at den Anden forſtod ſig meget bedre paa Giedefiskeriet end han ſelv. Men det var endnu altfor tidlig i Striden til at give ſlig en Erkiendelse fra ſig, og Commodorens haanlige Bemærkning gjorde ham ſaa hidſig, at han var rede til at paaſtaaе, han i

en heel Maaned havde spiiist 'Sogdollagers' til Frokost, havde det været nødvendigt.

„Pah! Pah! Mand,” svarede Capitainen med kold Eigegyldighed; „De bilder Dem dog vel aldrig ind, at De har Noget her i Søen, som man ikke finder i Oceanet? Gif De en Hvals Finne at see, som oprørte Deres Vandpyt, vilde hver evig eneste Krydser iblandt Dem, søge ind i Havn, og hvad 'Sogdollagers' angaaer, bekymre vi os kun lidt om dem i Saltvand; den flyvende Gist, ja selv den tørre Delphin er meget, meget læfrere.”

„Sir,” sagde Commodoren, noget hidfig og med megen Bægt; „der gives kun een 'Sogdollager' i den hele vide Verden, og han er her i Søen. Der er Ingen, der har seet ham uden min Formand, 'Admiralen', og jeg selv.”

„Pah!” raabte Capitainen; „der er saa fuldt af dem som Sardeller i Middelhavet, og Egypterne stege dem paa Pander. I Ostindien fanger de dem til Madding for Helleflyndre og andre Gist af Middelsørrelse, som holder meget af dem. Jeg maa ogsaa tilstaae, det er en meget god Gist.”

„Sir,” gientog Commodoren, slog med Haanden, og blev mere og mere hidfig; „der er kun en eneste Sogdollager i den hele vide Verden, og han er her i Ostsego Søen! Sogdollageren er en Væxt, en egen Slægt; et

Slags Stamfader til alle Barter i denne Deel af Verden; en skellet Patriarch."

"Jeg tvivler slet ikke paa at Deres Sogdollager kan være skellet nok; men hvad er det værd at spille Tid paa flige Bagateller? En Hvalsist er dog den eneste Gist der er skiftet til at bestieftige en Gentlemans Tanker. Saa lang Tid jeg nu har faret tilføes, har jeg aldrig været Bidne til at der er fanget mere end tre Hvaler."

"Denne Ytring bevarede heldigviis Freden; thi var der Noget, for hvilket Commodoren nærede en dyb, men mystisk Agtelse, saa var det for en Hval. Han fik endog større Tanker om en Mand, der virkelig havde seet en saadan baltre sig ude i det frie Ocean, og pludselig blev hans Sind overvældet af Comandens Glæde, der havde tilbragt sine Dage iblandt flige Kampedyr. Den gamle Mand skød sin Hue tilside, og blev siddende og stirre stivt paa Capitainen en heel Minut, og hans flette Humeur over Sogdollagerne forsvandt, om han end i sit stille Sind blev enig med sig selv om, at Alt hvad den Anden havde fortalt ham om denne specielle Gienstand, var ligesaamange Parter af en regelmæssig 'Fiskerhistorie'."

"Capitain Truck," sagde han høitideligt; "jeg erkjender, jeg kun er en uvidende og uerfaren Mand, jeg som har tilbragt mit Liv paa denne Sø, der, hvor stor og

flion den end er, maa forekomme en Somand som Dem, der har tilbragt Deres Dage paa Atlanterhavet, ligerviis som en Park eller en Dam."

"Atlanterhavet!" afbrød Capitainen ham haanligt; „jeg vilde kun have ringe Tanker om mig selv, havde jeg ikke seet andet end det atlantiske Hav. Jeg kan virkelig aldrig forestille mig at jeg er rigtig tilsoes paa det atlantiske Hav; Overfarten mellem Ny-York og Portsmouth er kun lidt mere end Canalfarten. — Nei, har De lyst til at tale om Oceaner, saa tael om det stille Hav, eller om den store Sydis, hvor man saadan en Maanedes Tid kan seile affted med den herligste Wind, og neppe naae fra den ene D til den anden. Det er ogsaa et Ocean hvor der er en ordentlig Fabrik, og de komme frem i forstieilige Størrelser, som om de skulde bringes til Torvs, og Kunderne der kunde vælge, hvad der bedst behagede dem."

"En Fabrik!" gientog Commodoren, der begyndte at nære en Verbødighed for sin Kamerad, som han aldrig havde anet, at han skulde være kommet til at sole for noget mennefteligt Væsen paa Otsegoen; „er De vis paa, at De ikke tager feil, Sir?"

"Aldeles; ikke blot Der, men hele Grupper af Der blive i den Deel af Verden aartlig fabrikerede af Soinsec-terne; men De maa da heller ikke danne Deres Ideer.

om et Insect i saadant et Ocean, efter de Insector, man kan træffe paa i saadan en Smule Vand."

"De er vel saa store som vore Gieder, eller Farøtter, kan jeg tænke," bemærkede Commodoren i sit Hjertes Genfoldighed; thi nu var hans locale og udelukkende Indbildskab aldeles fuet, og han var rede til at troe hvad det skulde være.

"Jeg taler ikke om deres Størrelse, thi det er fornemmelig deres Antal og Virksomhed, jeg har for Die. Jeg tør sige at en eneste, eneste Hai vilde bringe Deres hele Sø i Oprør?"

"Jeg skulde dog troe, vi kunde faae Bugt med en Hai, Sir. Jeg har eengang seet et af de Dyr, og jeg troer virkelig, at Sogdollareren kunde gjøre det af med den. Jeg troer da nok, vi skulde faae Bugt med en Hai, Sir."

"Aha, De mener en Kyst-Person, under en temmelig nordlig Brede; men hvad siger De vel til en Hai, der er saa stor som en af Fyrretræerne oppe paa Bjergene der?"

"Saadant et Uhyre kunde da sluge sin Mand heel og holden, hvad?"

"Sin Mand! Han kunde sluge en heel Peloton. Et af disse Fyrretræer kan vel være saadan en tredie, fyrgethve God!"

Et Rundskabens, og tillige et hoverende Lysglimt foer over den gamle Fiskers hærdede Træk, thi han opdagede et svagt Punkt i den Andens Rundskaber. Den værdige Capitain var, — med det Slags Gensidighed, som i Almindelighed følger med Guldkommenhed i det Enkelte, — aldeles ubekiendt med de fleste Sager der horte til Landet. At der saa langt inde i Landet skulde være et Træ, der var høiere end hans Storraa, ansaae han ikke for rimeligt, om end selv denne Raa var forfærdiget af en Deel af et Træ, og i den roesværdige Hensigt at ville overvælde sin Kamerad, med en ægte Sømands Overlegenhed over en Ferskvands Seiler, saa var han uforvarende kommen til at blotte et svagt Punkt i sin Burdering af Høider og Afstande, som Commodoren greb fat paa omtrent med samme Graabighed, som Gieden griber fat paa Krogen. Kun denne tilfældige Feiltagelse reddede den Sidste fra en slavisk Underdanighed, thi Capitainens kolde Overlegenhed havde i den Grad gjort Ende paa hans Indbildstthed, at han næsten var færdig til at erklære sig selv for ikke synderlig bedre end en Hund, da han igiennem dette Hul opfattede et Glimt af Lys.

„Man kan ikke kalde noget Fyrretræ paa disse Bjerge gammelt, naar det ikke er sine hundrede God høit og derover, og mange ere nærmere de to hundrede,“ udbroød han

hoverende, og svingede ivrig med Haanden. „Havet kan have sine store Uhyrer, Capitain, men vore Banker have deres store Træer. Har De nogensinde seet en Hai, der var halv saa stor?“

Capitain Truck var en sandru Mand, om han end leilighedsviis kunde hengive sig til lunefulde Overtrædelser af Sandhedens Love, og tillige var en lille Smule tilbøielig til at dvæle ved det store Dybs Vidundere, for at kunne overdrive dem, — og med frelst Samvittighed kunde han ikke paaataa noget saa urimeligt som dette. Han maatte altsaa tilstaae sin Feiltagelse, og fra dette Dieblis blev Samtalen ført under mere lige Forhold. Som de sad og fiskede, talte de om Politik, Religion, Philosophie, den menneskelige Natur, de nyttige Kunster, om Abolition, og mange andre Gienstande, det var rimeligt kunde interessere et Par Amerikanere, som ikke havde Andet at tage sig til end af og til trække i to Liner, der hængte ned i Vandet. Omendskiondt der ere saa Menneſker, der i ringere Grad besidde Conversationskunsten end vore egne Landsmænd, er der dog ingen anden Nation, der særdes saa vidt omkring i sine Discussioner. Det er kun en daarlig Amerikaner, der ikke veed eller troer, han veed lidt af Alting, og ingen af vore to værdige Personer vare i mindste Maade bag

ud med at støtte denne Forbring paa national Character. Denne almindelige Discussion tilveiebragte atter et venstabeligt Forhold imellem Parterne, thi sandt at sige, var vor gamle Ven Capitainen bleven en Smule flau ved Affairen med Træet. Det eneste Mærkelige, der hændtes under Discussionen, var at Commodoren usformærkt begyndte at titulere sin Selskabsbroder „General“ — da Skif og Brug i hans Dine syntes at føre med sig, at en Person, der havde seet saa meget mere end han selv, dog i det Mindste skulde have en Titel, der var ligesaa høi som hans, og Admiralstitelen var bleven proscriberet paa Grund af de republicanste Principers Omfindtlighed.

Efter at de havde ligget og fisset et Par Timerstid, roede den gamle Commodore Tollen hen til den saa ofte omtalte Pynt, tændte derefter Ild paa Græsset, og gjorde sine Tilberedelser til Middagsmaaltidet. Da Altting var istand, satte de sig ned, og begyndte ret at nyde Frugterne af deres Arbeide, som enhver Jagtelster vil kunne fatte.

„Jeg har endnu ikke spurgt Dem, General,” sagde Commodoren, som han tyggede paa en Aborre, „om De er Aristocrat eller Democrat. Vi har dog haft Regjeringen saa temmelig for i Formiddags, men det Spørgsmaal har jeg glemt.“

„Som vi nu sidde her for os selv, under disse dei-

lige Egetræer og snakke sammen, som to gamle Messes-kamerader," svarede Generalen med Munden halv fuld af Mad, „saa skal jeg saamæn sige min Mening lige reent ud, uden mange Omstændigheder. Jeg har nu saa længe været Capitain ombord i mit eget Skib, at jeg ordentlig afstøjer al Eighed. Det er ret en forbandet Ting, og jeg er af den Mening, at hvorledes end et Lands Love ere, Eigheden dog ikke nogetsteds uledes af Folkeretten, som dog, naar Alt kommer til Alt, er den eneste rigtige Lov for en Gentleman at leve under, Commodore."

„Det er jo den Stærkeres Lov, om jeg ret forstaaer Tingen, General?"

„Men bragt i System. For at sige Sandheden er Folkeretten fuld af Classificationer (Categorier), og en drivtig Mand faaer derved Leilighed til at gjøre sin Lykke. Skulde De troe, Commodore, at der er de Lande, hvor de lægge Skat paa Tobak?"

„Skat paa Tobak! en saa tyrannisk Handling under Lovens Form, har jeg da aldrig nogensinde hørt tale om, Sir! Hvad har da Tobakken gjort, at Nogen skulde falde paa at beskatte den?"

„Jeg kan tænke, Commodore, at dens største Forbrydelse er, at den er saa almindelig yndet. Jeg har fundet, at Beskatning er forskiellig fra de fleste andre Ting, idet

den i Almindelighed angriber hvad Menneſkene meeft ſætte Priis paa."

"Det er ogſaa noget ganſke Nytt, General. Skat paa Tobak! — Lovgiverne i de Lande, ſkraae viſt ikke. Skaal, Sir; og gid De maa opleve mange ſlige herlige Gieſtebud ſom dette."

Commodoren bragte her en ſtor Solv Punschebolle, ſom Pierre havde givet dem med, til ſine Læber, og holdt næſten en heel Minut ſine Dine ſtvt heftede paa Grenene af en knudret Eeg, ligerviis ſom en Mand, der tager en Obſervation. Under hele denne Forretning betragtede Capitainen ham med ſympathetiſt Velbehag, og da Bollen var tømt, fulgte han hans Exempel, og rettede ſine Dine paa en Sky, der netop derfor ſvævede omtrent under en Vinkel af fem og fyrgetyve Grader over hans Hoved.

"Det er mig ret en doven Sky, den!" udbød Generalen, ſom han tog Bollen fra Munden for at trække Weiret; „jeg har nu holdt Die med den, næſten en heel Minut, og den har ikke flyttet ſig ſaa meget ſom en Tomme."

"Tobak!" gientog Commodoren, og trak Weiret dybt, ſom om han nu netop havde giendundet Brugen af ſine Lunger. „Man kunde jo ligesaa godt tænke paa at lægge Skat paa Punsch; det Land, der følger ſlig en Politik, Eva Effingham, 5—8 5.

maa tidligere eller sildigere styrte sammen. Jeg har albrig vidst, at der kom noget Godt af Forsølgelse."

"Jeg finder, De er en fornuftig Mand, Commodore, og det gjør mig ondt, at jeg ikke længe før har gjort Deres Bekjendtskab. Er De kommen paa det Rene med Deres Sjæl, angaaende den religiøse Tro?"

"Jh, min bedste General; jeg vil saamæn ikke være gnauset og kneben med en Mand af Deres Liberalitet, ligerviis som en Patteglut med en daarlig Mund, men jeg skal give Dem en tydelig Fortælling om mine Forsøgs Eventyr, for at De selv kan domme. Jeg er en fød Episcopaler, om man kan sige saaledes, men blev omvendt til Presbyterianerne da jeg var tre År. Ved denne Sekt holdt jeg mig omtrent en fem År, da jeg faldt paa at prøve Baptisterne, netop paa samme Tid som jeg fandt Smag i Vandet. I mit to og tredivte År, fiskede jeg lidt i Compagnie med Methodisterne, og efter denne Omvendelse har jeg nu bestemt at ville dyrke Gud for mig selv til Enden, her ude paa Søen."

"Holder De det for Synd at angle Fisk paa en Søndag?"

"Ikke mere end det er Synd at spise Fisk paa en Søndag. Jeg gaaer nu altid efter Tro i min Religion, General, for man har nu snakket mig saa meget for om

Unyttigheden af Gierninger, at jeg er bleven saa temmelig ligegyldig for hvad jeg tager mig til. Vi Folk, der er bleven omvendt saadan en fire eller fem Gange, er ligesom de smaa Bieder der snappe efter hver Krog."

"Omtrent som hos os. Paa Floden, seer De nu — De veed jo dog hvor Floden er?"

"Ja vist," sagde Commodoren; „for Enden af Søen."

"Naar vi sige 'Floden', saa mener vi altid Connecticut, min bedste Commodore; og det forundrer mig, at en Mand med Deres Duelighed, først skulde siges det. Der er Folk paa Floden der paa staae, at et Skib skulde lægge bi om Søndagen. De talde om at faae oprettet et Anti-Søndags-Seilens-Selskab, men der var altfor mange Skippere imod dem, og de truede med at vilde bringe et Selskab i Stand for at gjøre det af med alle disse Nyhedsjægere, og saa blev der da Intet af. Naa, hvad min Religion angaaer, saa gjorde jeg Begyndelse paa Lazarethbougen, og jeg troer nok, jeg bliver ved at staae samme Cours, til der kommer Ordre til at 'faste Anker' som de kalder det. Jeg holder med Dem i, at Tro er Alt hvad der behøves. Men hør; sige mig, bedste Ven, hvad er Deres egentlige Mening om Gamle Hickory?"

"Seig er han, Sir — seig som en Februar dag her paa Søen. Lutter Finne og Giæller og Been."

„Det er den rigtigste Beskrivelse, jeg nogensinde har hørt over den gamle Gentleman, og det siger en heel Deel med saa Ord. Ingen Classificationer. Jeg haaber, Punschen er efter Deres Smag?“

Efter dette Vink havde den gamle Fisker anden Gang Bollen til sine Læber, og fornøede den behagelige Pligt, at lade Indholdet flyde ned i en jevn Strøm. Dennesinde sigtede han efter en Maage, der svævede over hans Hoved, og endte først Draget, da Fuglen var fløjet ned i Vandet. 'Generalen' var mere forsigtig; thi han udvalgte sig et fast Punkt i Toppen af et Egetræ, der stod paa Bjerget tæt ved, og tog det med en beundringsværdig usforstyrrelig Opmærksomhed i Diesyn, indtil Bollen var tømt til den sidste Draabe. Saa saare imidlertid denne forbausende Gierning var fuldbragt, gave begge Conviver sig til at 'reparere Tilfældet' ved at presse Citroner, komme Sukker i Vandet, og blande Ingredientserne secundum artem. Til samme Tid tændte hver sin Cigar, og en Tidlang blev Samtalen fortsat mellem Tænderne.

„Vi have været saa indbyrdes fortrolige med hinanden idag, fortræffelige Commodore,“ sagde Capitain Truck, „at, kiendte jeg blot Deres Tanker om Maadeholdenheds-Selskaberne, vilde jeg betragte Deres inderste Sjel som

en Deel af mig selv. Ved sig ugeneert Samtale kommer man virkelig til at kende hinanden."

"Hvis Spiritus ikke er bleven til for at drikkes, hvorfor mon den da er bleven til? Enhver kan jo see at denne So er bleven til for at seile derpaa og fiske deri. Her har vi nu destilleret Spiritus paa Glaster, og vel tilproppet, og jeg spørger, om det ikke Altsammen viser, at det er bleven til for at drikkes? Deres Maadeholdenheds=Mennesker kan være meget fløgtige, men lad dem svare paa det, om de kan."

"Gid vi dog havde kiennt hinanden for et halv hundrede Aar siden, bedste Sir. De vilde saa være kommet til at gjøre Bekienntskab med det salte Vand, og der vilde intet Mere have været at onste, hvad Deres Character angaaer. Vi tænke eens, antager jeg, hvad fersk Vand angaaer. Gif disse Maadeholdenheds=Folk Lov til at raade, vilde vi Allesammen blive forvandlede til ligesaa mange Tyrker, der aldrig smage Wiin, og dog tage sig et heelt Douzin Koner."

"En af de sterke Fortjenester ved fersk Vand er den Egenkab, at det kan blandes, General."

"Der vilde ogsaa blive en Ende paa Loverdagsaftenerne, som ere Somændenes Theeselskaber."

"Jeg gad nok vide, om mange af dem tage ud at

fieste i en Regn, der varer fra Solens Dpgang til dens Nedgang."

"Eller holde deres Bagter ud i vaade Piaferter fra dens Nedgang til dens Dpgang. At splidse Storebrasen er Quintessentsen af al menneskelig Fornøielse til saadan Tid."

"Hvis Spiritus ikke er bleven til for at drikkes," sagde Commodoren logisk, "saa gad jeg nok vide, hvorfor den er bleven til? Lad Maadeholdenhedsfolkene knække det, om de kan."

"Jeg ønsker Dem endnu en heel Snecs gode Fjesteaar i denne So, Commodore, der hvert Dieblisk bliver smukkere og smukkere i mine Dine, ligesom hele den vide Verden hvert Dieblisk forekommer mig smukkere og smukkere; og for at vise Dem, at jeg ikke siger mere end hvad jeg mener, saa vil jeg stadfæste det med en Sturk."

Capitain Truck lod nu sit høire Die stævne op mod Nymaanen, der just var i en passende Høide, lukkede det venstre Ditto, og forblev i denne Stilling, indtil Commodoren begyndte alvorlig at mene, der nok ikke blev Andet tilbage til ham, end Citronkiernerne. Denne Frygt kunde imidlertid dog kun reise sig af Ubekiendtskab med hans Kamerads Character, thi, efter Skipperbegreber, eksisterede der ikke en mere retsindig Mand end netop han; og hvis

man havde maalt den Punsch, der var bleven tilbage i Bollen efter Draget var endt, vilde man have fundet, at, paa et Fjengebærg, akkurat Hælften endnu var tilbage urørt. Nu kom Touren til Commodoren, og da han var færdig, stod Bunden ligesaa meget tilveirs, som Kølben af et omvendt Gevær. Som den ærlige Fister drog Beiret efter denne Heltegierning, og lod sine Dine bale ned fra Himmelens Hvælving til Jordens Overflade, faldt hans Dine paa en Baad, der straaede tværs over Søen fra den 'tause Fyr' til den Pynt, hvor de begik saa mangen Sniger imod Maadeholdenhedsreglerne.

„Der kommer Selskabet fra Wigwamen,“ sagde han, „og de kommer just ret tilpas til at blive Prosolyter til vor Mening, hvis de nære nogen Tvivl angaaende den Gienstand vi har discuteret. Skal vi forlade Pladsen og gaae i Tollen, eller er De tilbeielig til at gaae Fruentimmerne under Dine?“

„Under almindelige Omstændigheder vilde jeg foretrække Deres Selskab, Commodore, for alle Skjorter i Staten, men der er to Damer i hiint Selskab, som jeg vilde ægte hvad Dag det skulde være efter et Minuts Barsel.“

„Sir,“ sagde Commodoren med en advarende Røst; „vi, som nu have været Pejbersvende saa længe, og ere

gavte med Vandet, vi burde aldrig tale saa letfindigt om saa alvorlig en Gienstand."

"Det gior jeg ikke heller. Der er nu to Gruentimre, det ene paa tyve Aar og det andet paa halvfjerds, og F—, om jeg veed, hvem jeg foretrækker."

"De vilde snarest blive den Sidste qvit, bedste General; og mit Raad er, at De tager hende."

"Saa gammel hun end er, Sir, vilde en Konge have ondt ved at faae hende til at samtykke. Vi vil lave dem lidt Punsch, at de kan see, vi har tænkt paa dem, medens de vare borte."

Begge de værdige Personer gav sig nu ibrig ifærd med Arbeidet, for at blive færdige inden Selstabet kom, og medens de forskjellige Ingredientser bleve blandede gik Conversationen ikke istaae. Begge Personerne, baade Saltvands- og Ferstvands-Seileren vare nu i en slig Tilstand, hvor man er tilbøielig til at tænke høit, og Commodoren havde glemt al sin Forlegenhed for sin Kamerad.

"Skal jeg sige Dem min Mening, og ikke dølge det Allermindste for Dem, bedste Sir," sagde han, "saa har jeg kun den eneste Ting imod Dem, at De ikke er fra Mellemstaterne. Jeg erkiender Yankeernes gode Egen-

staber i Almindelighed, men de ere de allerværste Naboer, nogen Mand kan have."

"Det er et ganske nyt Charactertræk hos dem, Commodore, som de i Almindelighed gaae for de allerbedste Naboer, i deres egne Dine. Jeg gad nok høre Dem forklare Deres Mening lidt tydeligere."

"Jeg kalder den en slem Nabo, der aldrig opholder sig lange nok paa et Sted, til at kunne elske noget Andet end sig selv. Jeg har nu Følelse for hver Kieselsteen ved Bredden af denne Sø, Sir, og for hver eneste Bølge." Her begyndte Commodoren at dreie sin Haand rundt med Fingrene spilede ud som Spigerne i en *chevaux-de-frise*; "og med hver Time, som jeg roer over den, føler jeg, jeg holder mere og mere af den; og dog, Sir, skulde De troe det, Sir, kan jeg ofte saadan tage ud om Morgenens og blive hele Dagen ude paa Søen, og naar jeg saa kommer hjem om Aftenen, — finde de halve Huse opfyldte med nye Ansigter."

"Men hvad bliver der da af de gamle Ansigter?" spurgte Capitain Truck, thi det bares ham fore, at han her kunde staae ham med hans egne Baaben. "Mener De, at Folkene komme og gaae ligesom Ebbe og Flod?"

"Netop, Sir: Akkurat saaledes som det pleiede at være med Sildene i Dtsøgo, før Susquehannah blev ind-

dæmmet, og saaledes som det endnu bestandig er med Evalerne."

"Ja, ja, saa maa De troste Dem med, gode Ven, at De eengang vil træffe alle de Ansigter i Himmelen, som De har seet her."

"Aldrig; ikke en eneste af dem vil forblive der, om der findes noget Sligt som at flytte. Forlad Dem paa, Sir," tilføjede Commodoren alvorlig i sit Hjertes Genfoldighed, "at Himlen ikke er noget Sted for en Yankee, om han paa nogen Maade kan komme længere vester paa. De ere alle tilbøje for urolige til at have noget stadigt Opholdssted. De, som er en Somand, maa forstaae Dem lidt paa Stjernerne; — kunde De ikke sige mig, om der er noget Sligt som en anden Verden vester for denne?"

"Det kan neppe være muligt, Commodore, eftersom Kompasstregerne blot pege paa hvad der findes her paa Jorden. Jeg antager, De veed, at En, der gik ud herfra, og reiste tilbørlig vester paa, vilde komme tilbage til samme Sted, østerfra; saaledes at hvad der paa denne Side af Verden er Vesthjørnet, er Østhjørnet for dem, der boer paa den anden Side."

"Nei, det maa jeg tilstaae, jeg veed ikke, General. Jeg har nok hørt, at hvad der var godt i Enes Dine, kunde være slet i en Andens, men aldrig har jeg da

hørt, at hvad der er Besten for Een, ligger Øst for en Anden. Skulde der ikke være en lille Smule af Sogdollargermaddingen iblandt?"

"Ikke saa meget, Sir, at man kunde fange den usleste Fjerstvandshundesteil dermed. Nei, nei; der er hverken Vest eller Øst udenfor Jorden, hverken Oven eller Neden, og saa maa vi Yankeer see til at vi kan nydes med Himlen som den er. Men ræk mig Borten, Commodore, og lad os gaae ned til Bredden, og hilse paa Damerne, og byde dem lidt Punsch."

Sjette Kapitel.

O, Romeo! hvi est Du Romeo?

Romeo and Julie.

Den almindelige Virkning af Punsch er, at Folk komme til at see dobbelt, men ved denne Feilighed laae Feiltagselsen i den modsatte Retning, thi der var lagt to Waade til Strandbredden istedetfor den ene som Commodoren havde anmeldt, og de bragte hele Selskabet fra Wigwasmen, Steadfast og Kristobulus inclusive. Der var ogsaa

et Par af Huustyendet med for at giøre Opvartning ved det sædvanlige Maaltid.

Capitainen var saa god som sit Ord, hvad Punschen angaaer, og Punschen blev formaliter tilbuden enhver af Damerne, som deres Fodder betraadte Grønsværet, der bedækker denne yndige Plet. Mistress Hawker frabad sig det paa en Maade, der var behagelig for den galante Sømænd; thi saa aldeles beherskede hun alle hans Vaner og Fordomme, at Alt, hvad hun foretog sig, syntes rigtigt og behageligt i hans Dine.

Selskabet deelte sig snart i Grupper, eller Par og Par: Nogle satte sig ned ved Bredden af det klare Vand, og nød den sagte Riøling, som den viftede hen over Bandspeilet, Andre laae lidt fra Bredden i Baadene og fiske, medens Resten stak ind i Skoven, som i sin oprindelige Wildhed begrænsede den lille grønne Plet, der, overfyldt af gamle Egetræer, dannede den Pynt, der saa nylig havde været Stridens Gienstand. Paa denne Maade svandt hurtig et Par Timer, hvorefter hele Selskabet blev kaldt tilbords.

Dugen var bredt paa Græsset, og det uagtet Aristobulus meer end blot lod sig forstaae med at Publikum for det Meste benyttede sig af simple uhøylede Træborde, ved denne Feilighed. Men de Herrer Effingham trængte ikke til at blive underviste af en blot Træfugl om hvor-

ledes en landlig sête, der paa saa særegen en Maade var deres egen, hvorledes den skulde arrangeres, — og Tjenerne fik Ordre til at brede Dugen paa Grønsbæret. Man fik snart en heel Deel gesvindte Sæder improviseret rundt omkring denne Plet, og Restaurationsforretningen gik for sig. Iblandt alle de Tilstedeværende var Mademoiselle Bievilles parisiske Gælelser de meest betagne, thi for hende var Scenen fortryllende ved sit herlige Panorama af skovbeklædte Bjerge, den spejklare Sø, de overhængende Egetræer, og de i hinanden snoede Bække i den omgivende Skovs.

„Mais vraiment, ceci surpasse les Tuileries même, dans leur propre genre!“ udbød hun med Hestighed. „On passeroit volontiers par les dangers du désert pour y parvenir.“

De, som forstod hende, smilede over denne charactéristiske Bemærkning, og de fleste følte sig tilbøielige til at ytre deres inderlige Glæde. Imidlertid forekom dog den Maade, hvorpaa det skete hos hele Selskabet, baade Master Bragg og Master Dodge vandet og utilfredsstillende, eftersom disse to Personer vare vante til at see de unge Mennesker af begge Køn hengive sig til heftigere Glædesytringer end dem, der passede med det nærværende Selskabs Smag og Sæder. Forgieves var det, at Mistress

Hawker, paa sin rolige, værdige Maade, frydede sig ved Mistress Bloomfields hurtige Vid og stærke Tanker, der ligesom foryngede hende, forgieves syntes Eva, med sin søde Naturlighed, sin dyrkede Aand, og sin dannede Smag, lig et blankt poleret Speil, at kaste de Tanker og Erindrings-Lyn tilbage, der idelig og altid tindrede for den: Alt var spildt paa disse tilbunds praktiske utilitariske Menneſter. Maſter Eſſingham, idel Hoſlighed og venlig Forekommenhed, havde kun ſjelden følt ſig lykkeligere, og John Eſſingham havde aldrig nogensinde været behageligere, thi han havde lagt ſin Characteers Barſthed tilſide, og viſte ſig, ſom, hvad han ſtedſe burde have været, ſom en Mand, hos hvem Klogt og Vid lod til at ſtøtte et behageligt Bæſen. De unge Menneſter ſtode ikke tilbage for diſſe, og enhver viſte ſig til ſin Fordeel paa ſin Maade, munter, veltilfreds og fuld af Lune, et Lune der blev ſaa meget deſto behageligere derved, at det hentede ſine Billeder fra en Verdenſkundskab, der var Reſultatet af Jagttagelſer og Erfaring.

Den ſtakkels Grace var den eneſte af det hele Selskab, altid dog med Undtagelſe af Ariſtobulus og Steadfaſt, ſom ikke følte ſig aldeles lykkelig i diſſe flygtige men muntre Timer. For første Gang i ſit Liv følte hun ſine egne Mangler; den ſtedſe rede og nyttige Kundſkab, ſaa

quindlig boede i sin Natur og i sin Ytring, der ligesom
 af sin egen Overflødighed undslap Mistress Bloomfield
 og Eva, — og som den Første næsten besad som en
 Anskuelse, som en Himmelens Gave, — og som den Sidste
 ikke blot var i Besiddelse af fra samme Kilde, men som
 en billig Følge af hendes lange og vedholdende Selvfor-
 nægtelse, anstrengte Glid og en rigtig Burdering af hen-
 des Pligter mod sig selv: denne Kundskab var nægtet En,
 som, af en misforstaaet Føielighed for Samfundets Skikke,
 der ikke havde noget andet tilsyneladende Formaal end at
 glimre ved Pragt og udvortes Glæds, havde ude-
 lukket sig selv fra Nydelser, der kun kunne blive den Mands-
 uddannede til Deel. Grace var imidlertid alligevel stön
 og indtagende, og om hun end forundrede sig over hvor
 hendes Cousine, der ellers var saa naturlig og uden Pre-
 tensioner, havde faaet hele den Mæsse af Tanker fra, der
 i sig en Fêtes abandon og Frihed undslap hende i rig
 Overflødighed, smykket med naturlige Hentydninger og
 en glimrende, men lutret Vittighed, kunde hendes ædle,
 kiærlige Hierte dog tillade hende at forundre sig uden at
 misunde. Ved denne Leilighed indsaæ hun første Gang,
 at om Eva ogsaa virkelig var en Hajji, hun dog ikke
 var en Hajji af den almindelige Skole; og medens hen-
 des Beskedenhed og Selvydmygelse bragte hende til, bittert

at beklage de Timer, hun uigienfaldelig havde bortødslet til de usle Bogateller, der i Almindelighed bestieftigede dem af hendes Kion, med hvem hun havde været meest vant til at omgaaes, saa forringede hendes oprigtige Bekymring dog ikke hendes Beundring for Den, hun begyndte at elske saa inderlig.

Hvad de Herrer Dodge og Bragg angaaer, da afgjorde de i deres stille Sind, at det var den allerdummeeste Forlystelse, de nogensinde havde taget Deel i paa Pynten, thi der fandt aldeles ingen høi Vatter Sted, eller steiende Munterhed, hverken plumpe Vittigheder eller haandgribeligt Spøg. Dem forekom det virkelig som den høieste Grad af Arrogantse, at nogle saa Personer vilde anmasse sig at tage til et Sted, Publikum havde indviet til sit Yndlingssted, for at hengive sig til slikt Krybbebiderie, som ellers Ingen kunde finde Smag i.

Henimod Slutningen af Maaltidet, og da Selfabet just vilde til at overlade deres Pladser til Tjenerne, der atter skulde bringe Barerne ombord, bemærkede John Effingham, — „Jeg haaber, man har advaret Dem behørigt for denne Pynts stiebnesvangre Character, bedste Mistress Hawker; thi man siger, at aldrig noget Fruentimmer her er bleven forgieves beilet til. Her er nu baade Capitain Truett og jeg selv rede til, hvad Dieblis det skal være,

at bruge disse Forskiærtnive, saute de Bowies, for at vise vor fortvivlede Kiærlighed, og jeg finder det ikke mere end forsigtigt af Dem, ikke at smile tiere i Dag, for at ikke den vrangtseende Jaloufie skal tilskrive dette Smil en urigtig Bevæggrund."

"Harde Advarselen været imod Fatter, Sir, kunde jeg nok have staaet imod, men Smil ere dog altfor svage til at tolke det Fortrin, man giver enten den Ene eller den Anden paa saadan en Dag som denne; De maa derfor lade mig raade i Get og Alt. Er det da virkelig sandt, at Hymen seer i Raade ned til disse Skygger?"

"En Pebersvends Fortælling om Elskovseventyr har man sagtens Mistro til ligesaavel som til hans Børneopdragelse; men Sagnet siger det, og jeg sætter aldrig min Fod paa dette Sted, uden at forsøge Trostabslevtet mod mig selv. Der De efter denne Bekjendtgjørelse om Faren vove at tage min Arm? thi jeg bemærker Tegnet til, at Livet ikke har nok af disse Fornøielser, hvor store de end kunne befindes at være."

Hele Selskabet reiste sig, og gruppeviis eller Parviis, spadserede de nu atter langs Søbredden eller under Lovet, mens Dienterne gjorde Alt i Stand til Hjemreisen. Handelse, ligesaameget som Hensigt, bragte Sir George og Grace til at gaae sammen alene, om end ingen af dem lagde

Mærke dertil, førend de vare komne over en lille Forhøining i Jordsmonnet, og vare komne deres Selvtab af Sigte. Baroneten var den der først bemærkede hvormeget Enkken havde begunstiget ham, og hans Følger bleve satte i Bevægelse af den blide melancholiske Mine, der formerkede den skønne Piges ellers af Munterhed straalende Ansyn.

„Jeg vilde fundet tredobbelt Fornøielse over denne herlige Dag,” sagde han med en Interesse, der bragte Graces Hjerte til at banke hurtigere, „harde jeg ikke lagt Mærke til, at den havde havt mindre behagelig Virkning paa Dem end paa de fleste Andre omkring Dem. Jeg er bange for, De ikke befinder Dem saa vel, som ellers.”

„Jeg har aldrig følt mig legemlig raskere, men maaskee ikke hoed Sjelen angaaer.”

„Bid jeg havde Ret til at spørge Dem, der i Almindelighed har saa lidt Grund til at være i slet Humeur, hvorfor De dertil har valgt et Dieblisk, der staaer saa lidt i Samklang med den almindelige Stemning.”

„Jeg har ikke valgt Dieblisset; men jeg er bange for, det er Dieblisset der har valgt mig. Ikke førend i Dag, Sir George Templemore, har jeg nogensinde saa inderlig følt, hvor langt jeg staaer under min Cousine Eva.”

„Og som Ingen uden De selv vilde lægge Mærke til, eller omtale.“

„Nei; jeg er hverken forsængelig eller uvidende nok til at lad mig bedrage af dette Smigrerie,“ svarede Grace, og rystede paa det smukke Hoved, og smilede tvungent; thi selv det Bedrag, som de, vi elste, tilhvisste os, er ikke uden sine Behageligheder. „Da jeg først traf min Cousine efter hendes Tilbagekomst, gjorde mine egne Usuldkommenheder mig blind for hendes Overlegenhed; men hun selv har lidt efter lidt lært mig at agte hendes Aand, hendes qvindlige Character, hendes Taft, hendes Delicatesse, hendes Grundsætninger, hendes Væsen, kort sagt Alt hvad der kan gjøre et Fruentimmer agtværdigt eller elskeligt! Ak! hvor har jeg ikke i barnagtige Forlystelser og tom Forsængelighed bortødslet min Ungdoms kostbare Diebliske, der aldrig vende tilbage, og gjort, at jeg knap er værdig til at omgaaes Eva Effingham!“

Graces sorgmodige Følelser vare blevene hende saa mægtige, at hun neppe vidste hvad hun sagde, eller hvem hun talte til, og hun vred sine Hænder i en øieblikkelig Følelse af hvad hun savnede, der vækkede al hendes Elsters Deeltagelse.

„Kun De vilde tale saaledes, Miss Van Courtlandt, og mindst af Alle Deres fortræffelige Cousine.“

„Ja, hun er vistnok min 'fortræffelige Cousine'; men hvad er vi vel i Sammenligning med saadant et Fruentimmer? Naturlig og kunstløs som et Barn, med en Værds Kundskaber, med et Fruentimmers hele Ynde forener hun en Mands Værdom og Aand. Alle de Sprog —

„Men De taler jo ogsaa flere Sprog, bedste Miss Van Courtlandt.“

„Ja,“ sagde Grace med Bitterhed; „jeg taler dem, som Papegoien gientager Ord, den ikke forstaaer. Men Eva Effingham benytter disse Sprog som Midler, og hun fortæller Dem ikke hvad den og den Phrase betyder, men hvad de største Skribenter have tænkt og skrevet.“

„Ingen kan have større Agtelse for Deres Cousine end jeg, Miss Van Courtlandt, men Sandheden fordrer at jeg maa sige, at hendes store Overlegenhed over Dem er undgaaet mig.“

„Naastoe, Sir George Templemore; og i lang Tid er den ogsaa undgaaet mig. Jeg har ogsaa blot lært at vurdere hende som hun burde vurderes af en fortrolig Bekendt, — jeg kunde næsten sige, — fra den ene Time til den anden. Men De maa jo dog selv have bemærket, hvor hurtigt, hvor umiddelbart min Cousine og Mistress Bloomfield have forstaaet hinanden idag, — hvilken udbredt Læs-

ning, hvilken uddannet Smag, de begge have viist, og hvor aldeles qvindlig de have viist det! Mistress Bloomfield er en fortrinlig Dame, men hun holder af disse Udstillinger, thi hun veed hvor hun glimrer. Saaledes er det ikke med Eva Effingham, som altid er fornøiet med at synes saa ubetydelig, medens hun tilfulde nyder alt Intellektuelt. Gengang idag traf det sig at Samtalen netop kom til at berøre en Gienstand, som min Cousine, ikke længer siden end igaar, saa aldeles tydeligt oplyste mig om efter min egen indstændige Anmodning, og jeg bemærkede, at medens hun paa en saa naturlig Maade, i Forening med Mistress Bloomfield, hidrog til vor Underholdning, hun holdt en stor Deel af sin Kundskab tilbage, for at det ikke skulde see ud, som om hun overgik sin Veninde. Nei — nei — nei; — der er kun en eneste Eva Effingham i denne Verden!"

"En sliq Opfattelse af en Andens Fortræffelighed tyder ogsaa paa Fortræffelighed hos Dem selv."

"Nu kiender jeg min egen store Ubetydelighed, og Deres Velvillie, Sir George Templemore, er ikke istand til at give mig en bedre Mening om mig selv. Eva har reist, og i Europa seet meget, som ikke eksisterer her, og, istedetfor at øde sin Tid paa barnagtige Bagateller, har

hun benyttet Minuterne som de Kjøstbarheder, hun vidste, de vare."

"Men naar Europa virkelig besidder disse Fortrin, hvorfor besøger De det da ikke selv, bedste Miss Van Courtlandt?"

"Jeg — jeg en Hajji!" udbød Grace med barnlig Glæde, skøndt hun rødmede, og for et Dieblitz var Eva og hendes Overlegenhed forglemte.

Sir George Templemore var sikkert ikke den Dag kommen ud paa Scen med nogen Anelse om, at skulle tilbyde denne kunstløse, halvopdragne, provindsiale, men heilige Pige, sin Rang, sit skionne Guds tilligemed sin Haand. I lang Tid havde han med sig selv afhandlet hvorvidt et slikt Skridt var passende, og det er sandsynligt, at han senere vilde have søgt en Veilighed dertil, hvis denne nu ikke saa bekvemt havde tilbudt sig, og det uagtet at hans Tvivl og al hans Raisonnement med sig selv. Hvis 'det Fruentimmer, der betænker sig, er tabt,' da er det Mandfolk, der vover at sætte sin blotte Fornuft op mod Skionhed, sikker paa at finde sin Fornuft mindre stærk end Sandserne. Havde Grace Van Courtlandt været mere kunstlet, mindre naturlig, havde maastee hendes blotte Skionhed ikke gjort denne Erobring; men Baroneten fandt en Ynde i hendes naivets, der gjorde et be-

synderligt indtagende Indtryk paa Verdensemændens Følelser. Eva havde ligeledes allerførst tiltrukket ham ved netop den samme Egenkab, thi de amerikanske Fruentimmers tidligere Opdragelse er mindre tvungen og kunstig end de engelskes; men hos Eva fandt han en Kandsdannelse og Kundskabssyld, som maaskee lod denne Egenkab træde mindre frem, end hos hendes neppe mindre smukke Cousine, skøndt Evas Herredømme over ham ikke lettelig vilde være bleven svækket, havde hun blot kommet hans Beundring imøde med noget, der lignede Medfølelse. Som Eagerne nu stod, havde Grace lidt efter lidt omsnoet hans Tilbøielighed, og hans Kiærlighed strømmede nu fra hans Læber i et Sprog, hendes uerfarne og allerede gunstig stemte Følelser ikke formaaede at modstaae. Der var kun skienket dem nogle faa Minuter inden de skulde kaldes til Baaden, men da Raabet lod, stødte Grace til Selskabet med høiere Tanker om sig selv, saa lykkelig, som en styfri Fremtid kunde giøre hende, og uden at tænke paa sin Cousines umaadelige Overlegenhed. — Ved et besynderligt Sammentræf havde Eva — medens Baroneten og Grace vare saaledes beskæftigede paa eet Sted af Strandbredden — været Gienstand for et lignende Tilbud paa et andet Sted. Hun havde forladt Kredsen i Følgeskab med Paul, sin Fader og Kristobulus, men de vare ikke

saasnart kunne ned til Bredden, før de to første bleve kaldte bort af Capitain Truck, for at domme i en eller anden Strid mellem ham og Commodoren, og ved denne uforudseete Desertion, befandt Eva sig alene med Master Bragg.

„Det var ret en rast, ret en flaaende Bemærkning, Master John gjorde om 'Pynten', Miss Eva," begyndte Aristobulus, saa saare han fandt sig ene paa Pladsen. „Jeg gad nok vidst om det virkelig er sandt, at aldrig noget Fruentimmer er bleven forgieves heilet til under disse Ege-træer? — Hvis det er Tilfældet, burde vi Gentlemen være vaersomme med hvorledes vi komme hid.“

Her smilede Aristobulus, og saae, om muligt, endnu mere elstværdig ud end ellers, om end Evas rolige Alvorlighed og qvindlige Bærdighed (thi hun havde altfor megen Agtelse for sig selv, og vidste altfor godt hvad hun skyldte sit Kion, til nogensinde at indlade sig paa, eller, forsaavidt det stod til hende, tillade nogen af de plumpe og raa Hjaeserier om Kiærlighed og Givtermaal der udgjorde den evige og evige Gienstand for de unge Menneskers Samtale i Master Braggs specielle Omgangscirkel) — om end Evas rolige Alvorlighed og qvindlige Bærdighed følelig dæmpede hans ærgierrige Forhaabninger. Imid-

lertid fremturede han i at troe, han havde begyndt Tingen altfor godt til ikke at blive ved.

„Master John Effingham giver sig undertiden hen til en Spøg,“ svarede Eva rolig, „der vilde lede en Anden særdeles paa Afveje, der maatte prøve paa at følge efter.“

„Ja, Kiærlighed er en Bygtemand,“ vedblev Aristobulus sølsom, „det tilstaaer jeg; og det er ikke forunderligt at saa mange komme i Moser ved at følge hans Lys, som ikke ere Fornuftens Lys. Har De nogensinde fornummet den sømme Lidenstkaab, Miss Eva?“

Netop dette samme Spørgsmaal, havde nu Master Aristobulus hørt en fem sex Gange ved Mistress Houstons soirée., og han bildte sig ind at være paa det gentileste Gled til at gjøre en ordentlig Erklæring. Et almindeligt Fruentimmer, der havde følt sig fornærmet ved dette Spørgsmaal, vilde rimeligviis være traadt et Skridt tilbage, og, idet hun havde sig til sin fulde Størrelse, have searet med et stærkt betonet 'Sir!' men det gjorde Eva ikke. Hun felte, at Afstanden imellem Master Bragg og hende selv var saa stor, at han ikke paa nogen mulig Maade nogensinde kunde fornærme hende ved at sætte sig paa et lige Trin med hende. Denne Afstand var imidlertid mere begrundet i Meninger, Baner og Opdragelse,

end i Stand; thi om end Eva Effingham kun kunde vorde en Gentlemans Ægtefælle, saa var hun dog aldeles hævet over de Verdens Fordomme, der ene afhænger af kunstige Grunde. Istedetfor altsaa at ytre Forundring, Brede eller dramatisk Værdighed ved dette usædvanlige Spørgsmaal, tillod hun blot et Smil at bevæge hendes skønne Læbe, og det saa ubetydeligt, at det undgik hendes Bedfagers Blik.

„Jeg troer, vi vil faae ligesaa klart Veir paa Hjemreisen til Landsbyen, som vi havde i Morges da vi tog herhen,“ sagde hun ganske jevnt hen. „De roer vel af og til, Master Bragg?“

„Ah! Miss Eva, sliq en Leilighed kommer maaskee aldrig mere igien, for de fremmede Ladier ere saa vanskelige at faae i Tale! Maa jeg derfor ikke gribe dette lykkelige Dieblif, her under Hymens Feg, at tilbyde Dem denne trofaste Haand og dette elskovsfulde Hjerte. Penge har De jo nok af for os Begge, og jeg taler ikke om det elendige Muld. Tænk paa, Miss Eva, hvor lykkelige vi ville finde os ved at beskytte og opmuntre Deres fortræffelige Faders Alderdom, og i Selstab sammen vandre ned af Livets Bjerg; eller som Visen siger

Dg Haand i Haand vi ned vil gaae,
Dg humre sammen ved dens Fod,
John Anderson, min Ioe.

„De gjør meget behagelige Skilbringere, Mester Bragg, og det med en Mester-Pensel!”

„Hvor behagelige De end kan finde dem, Miss Eva, saa komme de dog langt fra Virkeligheden nær. Foruden at Ægtebaandet er det helligste Baand i Livet, er det ogsaa det kiæreste, og lykkelige ere i Sandhed de, som indlade sig i den høitidelige Forbindelse med saa lyse Udsigter som vi to. Vor Alder er særdeles paasende, vore Tilbøieligheder aldeles i Samklang med hinanden, vore Sædvaner saa lige hinanden, at der ikke kan være Tale om nogen ubehagelig Forandring, og vor Formue netop som den bør være, for at gjøre et Ægteskab lykkeligt, ved Tillid paa den ene Side og Erkiendtlighed paa den anden Side. Hvad Dagen angaaer, Miss Eva, ønsker jeg aldeles at overlade det til Dem, og skal ikke blive paastrængende. Det er et Privilegium der tilkommer Deres Kien.”

Eva havde ofte til stor Forlystelse for sig selv hørt John Effingham giere sine Bemærkninger over den rolige Uforskammenhed hos en vis Klasse af den amerikanste Folkemængde, men aldrig havde hun ventet, i egen Person at skulle blive Gienstand for slikt et Angreb. For at gjøre Scenen fuldkommen, havde Kristobulus taget sin Penneskniv, og skaaret en Green af en Bust, og gjorde

fig nu dobbelt interessant ved at begynde paa sin Undlingsbestielse at støre den til. Man skulde ikke kunne have fundet paa at gjøre en bedre Skildring af en fornuftig Eidskab.

„De er saa undseelig og saa taus, Miss Eva — jeg tager hvert behørigt Hensyn til naturlig Frygtsomhed, og skal ikke sige mere for Dieblisset; skøndt 'eftersom den, der tier, samtykker' —“

„Om De tillader, Sir,“ afbrød Eva ham hurtigt, med en lille Bevægelse med Parasollen, der indeholdt en Afoiisning. „Jeg antager, at vore Sæder og Meninger, uagtet det lader til De finder dem saa aldeles i Samklang med hinanden indbyrdes, ere tilstrækkelig forskiellige fra hinanden til at De ikke kan see det Upassende i at en Person i Deres Stilling misbruger en Faders Tillid, ved at gjøre en Datter sligt et Tilbud uden hendes Faders Vidende, og jeg skal ikke videre berøre det Punkt. Men da De har gjort mig den Ære, at gjøre mig et meget utvetydigt Tilbud af Deres Haand, ønsker jeg, at Svaret skal være ligesaa tydeligt som Tilbudet. Jeg frabeder mig den Fordeel og Lykke at blive Deres Kone, Sir.“

„Tiden flyver, Miss Eva!“

„Det gjør den, Master Bragg; og dersom De bliver meget længer i Master Effinghams Tjeneste, vil De gaae

Slip af Leiligheden til at gjøre Deres Lykke vester paa, hvor jeg har hert, det længe har været Deres Hensigt at vandre ud."

"For Deres Skyld vil jeg gierne opgive alle mine Forhaabninger vester paa."

"Paa ingen Maade, Sir; jeg tør ikke have mindste Deel i sligt et Offer. Jeg vil ikke sige, De skal glemme mig, men glem De Deres Forhaabninger her, og forny De kun dem, De saa uinteresseret har opgivet hiinsides Mississippi. Jeg skal ikke meddele Master Effingham denne Samtale, saa at deraf skulde opstaae nogen unødvendig Fordom imod Dem; og idet jeg takker Dem, hvad ethvert Gruentimmer burde gjøre, for et Tilbud, som i det Mindste for en Deel vidner om Deres Velvillie for mig, vil De paa samme Tid atter tillade mig at ønske Dem alt rimeligt Held i Deres Bestforretninger."

Eva gav ikke Master Bragg videre Leilighed til at fornye sit Andragende, thi hun neiede og forlod ham som hun havde udtalt. Master Dodge, der i Afstand havde været Vidne til denne Scene, skyndte sig nu hen til sin Ben, nysgierrig efter at erfare Udfaldet, thi det var bleven privat arrangeret imellem disse to bestedne Unglinger, at de, den ene efter den anden, skulde prøve deres Lykke hos Arvingen, om hun nemlig ikke skulde modtage

det første Tilbud, som man imidlertid dog antog, hun vilde. Til Steadfast's Uergrelse og rimeligviis til Læserens Forbauselse, underrettede Aristobulus sin Ven om, at Eva's hele Væsen og Tale havde givet ham særdeles Mod.

„Hun takkede mig for mit Tilbud, Master Dodge,” sagde han; „og hendes Ønsker for min tilkommende Lykke vesterpaa vare varme, og bleve flere Gange gjentagne. Eva Effingham er virkelig en fortryllende Skabning!”

„Vesterpaa! maaskee hun saa tænker anderledes end De bilder Dem ind. Jeg kender hende godt; den Pige er siffig nok.”

„Siffig, Sir! — hun talte saa lige ud, som et Fruentimmer kun kan tale. Det er dog Noget at have haft saa ligefrem en Samtale med Eva Effingham.”

Master Dodge aad sin Uergrelse i sig, og kortest gik hele Selstabet i Baaden for at tage tilbage til Landbyen; Commodoren og Generalen i een Baad for sig selv, for paa en værdig Maade at ende deres Discussioner over Menneſkets Anliggender.

Om Aftenen udbad Sir George Templemore sig en Samtale med Master Effingham, som var alene i sit Bibliothek.

„Jeg haaber dog, at denne Anmodning ikke er en

Forløber for Deres Afreise," sagde Denne venlig, som den unge Mand traadte ind, „thi i saa Fald maa jeg ansee Dem som En, der ikke tager Hensyn paa det Haab, han har vækket. Indirecte, om end ei med utrykkelige Ord, har De forpligtet Dem til at blive endnu en Maaned hos os."

"Jeg er saa langt fra at nære en saa troløs Hensigt, bedste Sir, at jeg snarere frygter for, at De skal finde, jeg altfor meget misbruger Deres Giestfrihed."

Derefter kom han da frem med sit Dasse om at faae Miss Grace Van Courtlandt til Kone. Master Effingham hørte smilende paa ham, hvilket da viste, at han ikke var aldeles uforberedt paa en sliq Anmodning, og hans Dine tindrede idet han trykkede den Andens Haand.

"Af mit ganske Hjerte siger jeg, 'tag hende, Sir George'; men husk paa, at De overfører en siin Plante paa en fremmed Grund. Dog er der ikke mange blandt Deres Landsmænd, til hvem jeg vilde fatte saa stor Tillid, thi jeg veed hvad Fare de udsætte sig for, der indgaae Misalliancer."

"Misalliancer, Master Effingham!"

"Jeg veed, at Deres ikke vil blive det i Ordets sædvanlige Betydning; thi i Alder, Fødsel og Formue er De og min kiære Niece hinanden saa lige som man vel kan

ønske det; men det er ofte en Misalliance for en Amerikanerinde at blive givet med en Englænder. Der beroer saa Meget paa Manden, at jeg med Billighed kunde betænke mig med en Anden, til hvem jeg havde mindre Tillid end til Dem. Jeg skal benytte en Formynders Privilegium, omentskiondt Grace nu er sin egen Herre, og give Dem et eneste høitideligt Raad: — De maa altid bære Agtelse for det Fruentimmers Fædreland, De har fundet værdig til at bære Deres Navn."

"Jeg haaber, altid at skulle bære Agtelse for Alt hvad der er hendes; men hvorfor giver De mig dette særdeles Raad? — Miss Van Courtlandt er næsten Engelse i sit Hjerte."

"En kiærlig Kone vil i Almindelighed i flige Ting rette sig efter sin Mand. Deres Fædreland vil være hendes Fædreland, Deres Gud hendes Gud. Men et Fruentimmer med Aand og Følelse kan dog alligevel ikke glemme det Land, hvori hun er fød. Man kan ikke lide os i England, og det Fruentimmer, der nedsætter sig der, kan ofte komme til at høre Spotterier og Stiklerier over det Land, hvorfra hun kom."

"Men Du min Gud! De troer dog vel ikke, Master Effingham, at jeg vil føre min Kone ind i Selskab, hvor —"

„De maa bære over med en Profaiters Tvivl, Templemore. Jeg er overbevist om, at De vil gjøre Alt hvad der er ædelt og passende i Ordnes sædvanlige Betydning; men jeg ønsker, at De vilde gjøre endnu mere — hvad der er klogt. Nu har Grace en inderlig Agtelse og Ærbødighed for England, Følelser som i mange Enkeltheder støtte sig til Facta, og ville være vedvarende; men i visse Henseender vil Sagttagelse, hvad der sædvanlig er Tilfældet med den Unge og Sangvinke, opdage de Feiltagelser hvortil Enthusiasme og Phantasie har bragt hende. Som hun nu lærer andre Lande bedre at kende, vil hun komme til at betragte sit eget med gunstigere og klarere Blik: idet hun mister sine høie Tanker angaaende Enkeltheder, hun nu holder for vigtige, og kommer til at betragte Tingene fra en ny Side. Med Fare for at synes egenkærlig maa jeg endnu tilføie, at, om De ønsker at helbrede Deres Kone for ethvert Slags Hjemsvee, den sikreste Maade vil være, at føre hende tilbage til hendes Fødeland.”

„Men det seer jo dog virkelig saa temmelig ud, som om De vedgik dets Feil, bedste Sir,” sagde Sir George og lo.

„Jeg vedgaaer, at det seer saadan ud, og dog har det sig ganske anderledes. Curen er ligesaa sikker med Eva Effingham, 5—8 ½.

Engelsmanden som med Amerikaneren, og med Tydskeren ligesaadan. Det afhænger af en almindelig Naturlov, der faaer os alle til at overvurdere forbigangne Glæder og fjerne Scener, og undervurdere det nærværende Dieblis. Jeg veed med mig selv, at jeg altid har paaastaet, at der ikke gives nogen rigtig Philosoph under de halvtreds, og ikke nogen Smag som det er værd at have, der ikke er en halv Snees Aar gammel."

Her ringede Master Effingham paa Klokken, og befalede Pierre at bede Miss Van Courtlandt at komme til ham i Bibliotheket. Grace traadte ind rødmenende og undseelig, men med et Aasyn, der straalende af indvortes Fryd. Et Dieblis stod hendes Oncle og stirrede stivt paa hende, og en Taare tindrede i hans Øie, idet han trykkede et Kys paa hendes blussende Kind.

"Gud velsigne Dig, Du søde Pige," sagde han; "det er en overordentlig stor Forandring for Dit Kion, og dog gaar I altid til den straalende af Haab og besjelede af ædel Tillid. Tag hende, Templemore," og han gav Baroneten hendes Haand, "og vær kiærlig imod hende. De vil dog ikke reent forlade os. Jeg haaber jeg skal see dem begge endnu engang i Wigwamen, inden jeg døer."

"Oncle, Oncle!" udbrod Grace, som hun opløst i Taarer kastede sig i Master Effinghams Arme; "jeg er

ret en utaknemmelig, en letfindig Pige, at jeg saaledes vil forlade alle mine kiedelige Venner. Jeg har handlet uret —"

"Uret! bedste Miss Van Courtlandt."

"Egenkierligt, da, Sir George Templemore," tilføiede den ligefremme Pige aabenhjertig, og vidste neppe hvor meget der laae i hendes Ord; „maastee vi skulle overveie Sagen paany."

"Jeg frygter for at derved kun vilde være lidt vundet, søde Pige," svarede Onklen smilende, og tørrede i samme Dieblis sine Øine. „I flige Sager stadfæste for det Meste Damernes Eftertanke deres første Tanke. Gud velsigne Dig, Grace. Gid Himmelen tage Dem i sin Baretægt, Templemore. Husk paa hvad jeg har sagt, og imorgen vil vi tale mere om den Sag. Veed Eva det, fiære Niece?"

Grace blev snart rød, snart bleg, og slog Øinene til Jorden.

"Ja men saa maa vi sende Bud efter hende," vedblev Master Effingham, og rækkede atter efter Klokkestrengen.

"Uncle!" og Grace skyndte sig at tilføie, for at redde Strengen fra at blive rykket i; „kunde jeg vel holde en saa vigtig Hemmelighed skjult for min elskede Cousine!"

„Jeg mærker nok, jeg er den Sidste, der faaer det at vide, som det i Almindelighed stæer med gamle Folk, og jeg troer, jeg endog nu er de trop.“

Master Effingham kysede atter Grace kærtligt, og gik ud, uagtet hun forsøgte paa at holde ham tilbage.

„Vi maa gaae ned,“ sagde Grace, og tørrede i største Hast sine Øine og gned sine Kinder, for at man ikke skulde see, hun havde grædt. „Undskyld mig, Sir George Templemore; vil De lukke Døren op —“

Og han aabnede — ikke Døren, men sine Arme. Grace saae ud som var hun bleven svimmel ved at staae over en Afgrund; men som hun fornam, at den unge Baronet var rede til at tage imod hende, tænkte hun ikke mere paa at forlade Bibliotheket i det Diebtik, og Klokken havde forklyndt Aftenanretningen, førend det atter randt hende i Hu, at hun saa alverligt havde hørt det i Sinde.

Syvende Capitel.

"Paa denne Dag maa Ingen tænke,
han har Forretninger i Hjemmet."

King Henry VIII.

Det varme Veir, som imellem Bjergene altid kommer lidt sildigere end paa Lavlandet, var nu begyndt, og man var i den første Uge af Juli. „Independence Day*,” som den 4de i samme Maaned benævnes af Amerikanerne, kom, og Templetons Genier bleve som sædvanlig satte i Requisition for at Festsdagen kunde vorde høitideligholdt med den sædvanlige intellectuelle og moralske Behandling. Morgenens begyndte med Paradering af de to eller tre uniformerede Compagnier i Omegnen; mange Peberfager og meget stærkt Øl blev fortæret rundt omkring paa Gaderne; ikke ubetydelige Quantiteter Whiskey blev nydt i Skienkesluerne; og en stor Mængde andre Drikkevarer, hvoraf nogle bare meget stolte Navne, havde samme Skiebne paa Biinkælderne.

Mademoiselle Biesville var bleven underrettet om, at dette var den store amerikanske fête, den nationale Festsdag; og denne Morgen viste hun sig derfor pyntet med mange couleurve Baand, og hendes muntre

* Uafhængighedsdagen.

livlige Ansigt opklaret af Smil i denne Anledning. Til hendes Forundring lod imidlertid Ingen til at dele hendes Gælelser, og da Selskabet reiste sig fra Theebordet, greb hun Veligheden til at søge Forklaring hos Eva i en lille åpart.

„Est-ce que je me suis trompée, ma chère?“ spurgte den livlige franske Dame; „er det ikke Høitidsdagen de notre independance?“

„De tager ikke Feil, bedste Mademoiselle Biesville, og der er gjort store Tilberedelser til dens Fere. Jeg hører, der skal være militair Parade, holdes en Tale, gives et Gæstebud og Fyrværkerie.“

„Monsieur votre père?“

„Monsieur mon père holder ikke meget af Forlystelser, og nyder denne aarlige Glæde omtrent paa samme Maade som en Reconvalescent tager sin Morgenmedicin.“

„Et Monsieur Jean Estingham?“

„Er bestandig Philosoph; De maa ikke vente Dem nogen Krumspring af ham.“

„Mais ces jeunes gens! Monsieur Bragg, Monsieur Dodge, même Monsieur Powis?“

„Se réjouissent en Américains. Jeg antager, De veed, at Master Powis har erklæret sig for en Amerikaner.“

Mademoiselle Biesville saae ud paa Gaden, hvor en Deel høie, alvorlige Landmænd brev omkring, med Ansigter, der saae bedrøveligere ud end de Stumme der følge Siig, med en fortoivlet lystig Mine, og hun traf paa Skulorene idet hun mumlede ved sig selv: „Que ces Américains sont drôles!“

Længer hen forbausede imidlertid Eva sin Fader, og virkelig ogsaa de fleste Amerikanere i Selskabet, ved at foreslaae Damerne at de skulde spadserere ud paa Gaden og være Vidne til Fæten.

„Det er en besynderlig Proposition af en ung Dame paa tyve Aar, Barn!“ sagde hendes Fader.

„Hvorfor besynderlig, kære Sir? — vi tog jo altid Deel i Landsbyfæterne i Europa.“

„Certainement,” udbred Mademoiselle Biesville fornøiet; „c'est de rigueur même.“

„Og her er det de rigueur for unge Damer at holde sig borte fra dem, Mademoiselle Biesville,” bemærkede John Effingham. „Det vilde gjøre mig meget ondt at see nogen af de tre Damer ude paa Gaden i Templeton idag.“

„Hvorfor det, Uncle Jack! Har vi mon noget at besejrede af vore Landsmænds Plumphed? Jeg har altid hørt, at Fruentimre intet andet Sted i Verden i Almindelighed bliver behandlet med saa megen Agtelse og

Belvillie, som netop her i vor Republik; og dog seer jeg af alle disse ominøse Physiognomier, at det ikke vil baade dem at vove sig ud paa en Landebygade paa en festa."

"De har ikke aldeles Uret i hvad De siger, Miss Effingham, men ikke heller aldeles Ret. Fruentimmerne, som en heel Glassee, blive godt behandlede i Amerika; og dog vil det ikke passe sig for en Dame at tage Deel i slige Scener, som Damer kan giøre i Europa."

"Jeg har hørt Grunden angive til denne Forskiel," sagde Paul Powis, "nemlig den Omstændighed, at Fruentimre ikke have nogen legal Rang hertilands. Hos de Rationer, hvor en Dames Stilling er bestyrtet ved Lovens Bestemmelser, kan hun uden at udsætte sig for Noget, gierne gaae ud; men her, hvor alle ere lige for Loven, misforstaae saa mange deres Stillings virkelige Privilegier, at hun er nødt til at holde sig borte fra hver Berørelse med dem, der kunde have Tilboielighed til at misforstaae deres eiendommelige Rettigheder."

"Jeg forlanger ikke nogen Berørelse, intet Samqvem, Master Powis, men blot at spadserer giennem Gaderne med min Cousine og Mademoiselle Bisville, for at more mig ved de landlige Eystigheder, ligesom man vilde giøre i Frankrig eller Italien, ja selv i Republiken Sveiz, om De forlanger et republicanst Exempel."

„Landlige Lystigheder!“ gientog Kristobulus, med en forstrækket Mine; „Folket vilde ikke kunne bøie at høre dets Lystigheder benævnes landlige, Miss Effingham.“

„Men Folket her blandt disse Bjerger vil dog vel ikke paastaae, at dets Lystigheder kunne være som en Hovedstads!“

„Jeg mener blot, at Udtrykket vilde være uhyre upopulært, Ma'am; og jeg kan ikke heller see, hvorfor Lystighederne i en Stad ikke kunde være ligesaa landlige som i en Landsby: den modsatte Antagelse kræfter Lighedsprincipet.“

„Og er De os ogsaa imod, bedste Sir?“ blev Eva ved og saae hen til Master Effingham.

„Uden at opholde mig ved at undersøge Grunden, kiære Barn, maa jeg sige, at jeg anser det for bedst, at de alle bleve hjemme.“

„Voilà, Mademoiselle, une fête américaine!“

Et Træk paa Skuldrene var det stiltiende Svar.

„Men Du er dog ikke aldeles udelukket fra alle Høitidelighederne, kiære Datter; alt Galanterie har dog ikke forladt dette Land.“

„En ung Dame skal gaae alone* med en ung Gentleman, skal ride alone med ham, skal kiøre alone ud

* atene.

med ham, skal ikke røre sig af Stedet without* ham dans le monde; mais hun skal ikke gaae ud blandt Mængden for at see paa une fête, avec son père!" udbød Mademoiselle Biesville paa sit gebroknede Engelsk. „Je désespère vraiment at begribe les habitudes américaines!"

„Naa, Mademoiselle; for at De dog ikke skal troe, at vi ere Barbarer alle tilhobe, skal De dog i det Mindste have den Gjærdsel at høre Taleren —"

„Ja, Du maa nok sige Taleren, Ned, for jeg troer nok, at en eneste, eller i det mindste et eneste Schema, nu har været benyttet af nogle tusinde Talere aartlig i de sidste tredsindstyve Aar."

„Altsaa dette Schema skal Damerne have den Lykke at høre. Processionen er netop i Begreb med at ordne sig, hører jeg, og naar vi strax gjør os færdige, kan vi netop komme til rette Tid for at faae gode Pladser."

Mademoiselle Biesville glædede sig; thi efter at hun havde prøvet Theatrene, Kirkerne, Ballerne, Operaen og alle de tilgængelige Nøjskaber i Ny-York, var hun, Riidtig, kommen til den Slutning, at Amerika var et meget godt Land pour s'ennuyer, men ikke for syndeligt andet; men her blev givet Løfte om noget Nyt. De

* uden.

tre Damer fuldsorte altsaa deres Toilette, og, eskorterede af Herrerne, viste de sig da alle i Forsamlingen til den bestemte Tid.

Taleren, der som sædvanlig var en Jurist, stod allerede paa Prækestolen, thi det var en af Landsbyens Kirker der var bleven valgt til Scenen for Ceremonierne. Det var et ung Mand, der nylig var bleven Procurator, thi det var ligesaa gængs for en Lovens Noviz at riste Skolestøvet af sig ved en Hjerde-Juli-Tale, som det fordums var gængs for en Mousquetaire at bevise sit Mod ved en Duel. Det Academie, der tidligere havde maattet holde for ved alle offentlige Feiligheder, og baade var bleven afbenyttet ved Examinex, Baller, Prækenex og politiske Møder, havde deelt Skiebne med de fleste andre amerikanske Bygninger af Træ, — havde existeret sin længste Tid, og var brændt af; og den Samling Mennesker, vi tidligere have haft Feilighed til at se, lader det til, ligeledes var forsvundet af Jorden; thi Intet kunde, i det Mindste hvad det Ydre angaaer, være mere forskielligt end de, der i hine Dage forsamlede sig under Master Grants Gudstjeneste, og deres Efterkommere, der nu vare komne sammen for at lytte til Master Brits Viisdom. Man saa ikke længer noget Sligt som en Kjole fra den forrige Generation, eftersom den sidste Mode, eller hvad man betragtede som saadan,

blev ligesaa strengt agtet af den unge Landmand, eller den unge Haandværker, som af den juridiske Student og Boutikdrengen, den offentlige Smags meer aabenbart erkiendte Ledere. Alle de røde Kaaber vare ogsaa for lange siden lagt af, for at vige Pladsen for eftergjorte Merinoschawler, eller, i Sparommeligheds og Maadeholdenheds Tilfælde, for Silkekaaber. Som Eva saa sig omkring, bemærkede hun italienske Straahatte, couleure Hatte med Blomster og franske Sirtses Kjoler, der, hvor man, halvtredshindstyve Aar isorveien, endog vilde have seet uldne Mandfolkshatte og hjemmegjorte engelske Galikoer. Vel var Forandringen ikke saa paafaldende hvad Mandfolkernes Klædebragt angik, thi den tillader ikke saa store Afværlinger, men det sorte Halstørklæde havde imidlertid fortrængt det brogede, tilligemed Bandanaen, — Handsker vare komne istedetfor Vanter, og den plumpe burste Sko af 'Køhud' var bleven fortrængt af Kalvestindskovler.

„Hvor er Bønderne, Landmændene, Mølkepigerne og Meierierne — fort sagt hvor er Folket,“ hviskede Sir George Templemore til Mistress Bloomfield, som de toge Plads; „eller, bliver denne Anledning anseet for at være dem for intellectuel, saa at Forsamlingen her blot bestaaer af Pæltte?“

„Disse er Folket, og udviser et temmelig godt Exemplar,

hvad dets Udvortes og Manerer i Almindelighed angaaer. De fleste af disse Folk ere hvad man i England vilde kalde *operatives*,* og Gruentimmerne ere deres Koner, Døtre og Søstre."

Baroneten sagde ikke noget strax, men sad lidt og saae sig omkring til alle Sider med et nysgierrigt Blik, inden han atter henvendte sig til sin Nabo.

"Jeg seer, De har Ret, hvad Mandfolkene angaaer, thi et critisk Øie kan opdage Kiendemerkerne paa deres forskellige Dont. Men De tager dog sikkert Feil, hvad Deres eget Kion angaaer. Det er altfor fine Skabninger og Ansigtstræk til at høre til den Klasse, De omtaler."

"Jeg har dog alligevel ikke sagt Andet end sandt."

"Men see dog bare paa deres Hænder og Fødder, bedste *Mistress Bloomfield*. Løger jeg ikke Feil, har de franste Handsker!"

"Jeg vil ikke bestemt paastaae, at de franste Handsker netop tilhører *Malkepiger*, — om jeg end virkelig har truffet paa det Mirakel; — men De kan sikkert forlade Dem paa, at De her seer Mandfolkernes virkelige qvindlige Halvdele, og særdeles fine og nette Gruentimre ere de for Personer af den Klasse at være. *Miss Effing-*

* Dem der arbejde med deres Hænder.

ham fortæller mig, at det er, hvad man i England kalder demokratiske Raahed og Gemenhed.*

Sir George smilede; men som det, man efter Landets Skik kalder 'the exercises'* netop begyndte, gjorde han ikke flere Spørgsmaal.

Disse 'exercises' begyndte med hvad der vistnok er den amerikanske Civilisations svageste Side, med Instrumental-Musik. Den, som ved nærværende Tilighed blev givet til Bedste, havde tre væsentlige Feil, der alle, fra et nationalt Synspunkt, vare almindelige nok til at blive kaldet Characteristiske. For det Første vare Instrumenterne flette; for det Andet vare de parrede sammen uden Hensyn til Harmonie; og for det Tredie vidste deres Eiermænd ikke hvorledes de skulde bruge dem. Som i de fleste amerikanske Stæder — her passer Ordet meget godt — Den bliver anseet for den største helle, der meest høirostet formaaer at ytre sine Ammestuemeninge, saaledes blev den Person anseet for den dygtigste Musikus, der kunde give en falsk Tone den stærke éclat. Kort sagt, Støi og Spektakel var Alt hvad man forlangte, og hvad Takten angaaer, denne store Regulator af alle Harmonier, da hvilede Paul Powis til Capitainen, at den Melodie, de just havde hørt, havde megen Lighed med

* Handlingen nemlig.

hvad Solfolk kalde 'a round robin' eller en ganske egen Maade at underskrive Breve paa, som bruges af Solfolk, og hvor den omhyggeligste Jagttager nemlig ikke skal kunne sige hverken hvor Begyndelsen eller hvor Enden er.

Mademoiselle Biesville havde al sin Pariser-Delicatesse nødvendig for at bevare sin Alvorlighed under denne Ouverture, skiondt hun hele Tiden sad og lod sit tindrende, livlige franske Die svæve hen over Forsamlingen med en vis velbehagelig Mine, der, som Master Fragg vilde have sagt, gjorde hende meget populær. Med Undtagelse af Capitain Truck, vovede ellers Ingen af Selskabet i Wigwamen at see op, men alle sad de og stirrede ned paa Jorden, som om de sad i taus Nydelse af Harmonierne. Hvad den ærlige gamle Sømand angaaer, da var der for hans naturlige Dre ligesaamegen Melodi i en Stormvinds Hølen, som i nogen anden Ting. Han fandt desaaarsag ikke nogen synderlig Forstiel imellem det Templetonske Capels Heltegierninger og gamle Boreas' Suk; og sandt at sige, var vor nautiske Criticus ikke langt fra Texten.

Det vil neppe være nødvendigt at sige Meget om Talen, thi hvis den menneskelige Natur er den samme under alle Tidsalder, og under alle Omstændigheder, saa er ogsaa en Fjerde-Julis-Tale. Deri forekom da de sædvanlige Henpegninger paa Grækenland og Rom, imellem

hvilke Republiker og dette Land der finder samme Slægtskab Sted som imellem en nøddebruun Hest og en hestbruun Nød, eller mellem blotte Ord og en lang Catalogus over nationale hæderlige Bedrifter, der vilde have været mere end tilstrækkelig for alle baade Oldtidens og Nutidens Republiker. Men da Taleren kom til den amerikanske Character, og i Særdeleshed til Nutidens Intelligents, var han meget heldig, og gjorde et dygtigt Skridt fremad til Popularitet. Efter hans Beskrivelse var der ikke noget Folk, der besad Tiendeparten af den Kundskab, eller Hundredeparten af den Retssindighed og Dyd, den Commune, han haranguerede, besad; og efter at han i ti Minuter havde anstrenget sig for at overtøye sine Tilhørere om, at de allerede vidste Alting, saa spildte han da endnu et Par paa at overtale dem til at gjøre yderligere Acquisitioner af samme Natur.

„Det vilde dog være meget bedre,“ sagde Paul Powis som Selskabet begav sig hjem til Wigwamen, da 'Exerciserne' vare forbi, „det vilde dog være meget bedre, om de vilde komme med et lille tydeligt Foredrag over Institutionernes virkelige Natur og Forpligtelser, istedetfor alt det meningsløse Brøvl. Der er ikke noget der mere har baade forundret og smertet mig, end at see hvor faa Men-

nesten der er, der have klare Ideer om deres egen Stilling, og det i et Land, hvor Alt afhænger af Institutionerne."

"Det er vistnok ikke den Mening, vi sædvanligviis nære om os selv," bemærkede Mistress Bloomfield, "og dog burde det være den. Jeg er langt fra at undervurdere den sædvanlige Oplysning her i Landet, som, i det Hele, langt overgaaer næsten hver anden Nations, — og ikke heller hører jeg til dem, der, overeenstemmende med de sædvanlige europæiske Ideer, staae i den Formening, at Amerikanerne i intellectuel Henseende ere mindre begavede end Andre; men Sandheden kan kun være een i alle Ting, og det falder hvorsomhelst kun i meget faa Mennefters Lod at tilegne sig den. Fremdeles ere Amerikanerne et faktisk og praktisk Folk, der kun bryder sig lidt om Principer, og have kun den allerubetydeligste Tid tilovers for Gransninger, der ligge udenfor den almindelige Mennefters Grændser, og deraf følger da, at de kiende meget lidt til hvad der ikke foresfalder i Hverdags-Anliggender. Hvad Institutionens Virksomhed angaaer, da bliver de regieret her som ethvert andet Sted — ved Partier, og Partier ere aldrig rettsindige eller uinteresserede Lovfortolkere."

"Har De det da i saa Henseende bedre eller værre end Deres Naboer?" spurgte Sir George.

"Vi ere værre farne end vore Naboer af den simple

Grund, at det er Formaalet for det amerikanske System, der med Overlæg er bleven indrettet, og som tillige er Resultatet af en Oversførelse andetsteds fra, — at udføre sin Theorie i Praxis; da derimod i de Lande, hvor Institutionerne ere Resultater af Lid og Begivenheder, Forbedringer kun kunne finde Sted ved Forandringer. Partier angribe og svække idelig og idelig Magten. Hvor Magten er i saa Individuers Besiddelse, vinde mange ved Partier; men hvor Magten er Manges lovmæssige Ret, høste de Saa Fordelene. Da nu Partiers stærkeste Allierte ere Uvidenhed og Fordomme, er en rigtig Opfattelse af Lovgivningsprinciperne af langt større Bigtighed i et populært Regimente, end i noget andet. Istedetfor de evindelige Fortaler over Facta, man her tillands hører ved alle offentlige Leiligheder, gad jeg nok ønske at sætte en eller anden tydelig og fattelig Udvikling af Principer eller snarere Facta, som de staae i Forbindelse med Principer."

"*Mais la musique, Monsieur,*" falbt Mademoiselle Biesville ind paa saa pudsig en Maade, at Alle kom til at smile; "*qu'en pensez Vous?*"

"At det hverken i Factum eller Princip er Musik, bedste Mademoiselle."

"Det beviser blot, at et Folk kan være frit, Mads-

mois. Alle Biesville," bemærkede Mistress Bloomfield, "og høre Fjerde-Juli-Daler, uden at have synderlig rigtige Begreber om Harmonie og Taft."

"Men er vor Fornøjelse hermed tilende, Miss Esfingham?"

"Ikke ganske. Vi have endnu noget i Baghaanden for Dagen og for 'Alle som høitideligholde den.'. Jeg hører, at Aftenen, som lader til at blive temmelig mørk, skal ende med en fete, som er eiendommelig for Templeton, og som kaldes 'the fun of fire*.'"

"Det er et ominøst Navn, og Det maa ret være et straalende Skuespil."

Som dette blev ytret gik hele Selskabet ind i Wigwamen.

The fun of fire gik, som naturligt var, silbigt for sig: Da det var bleven mørkt samledes Alle i Hovedgaden i Landsbyen, og en Deel af samme var formedelst sin Brede og Dannelsse, ogsaa særdeles vel flippet til Aftenens Lystighed. Fruentimmerne vare for største Delen oppe i Vinduerne eller paa flige ophøjede Steder, der vare meest gunstige for Udsigten, og Selskabet fra Wigwamen indtog en stor Balcon over Piazzaen foran en af de fornemste Giestgivergaarde i Byen.

* Ild-Spasen. Ildsgierne.

Lystigheden begyndte med Raketter, idet nogle enkelte — der gjorde Climaket ligesaa megen Ære som Fyrværkerikunstens Standpunkt i Landebyen — bleve fastede iveiret, saa saare Mørket var bleven stort nok til at give dem Glæde. Derefter fulgte Hjul, Sværmere, Slanger, saa simple som muligt, om der virkelig kan være noget Simpelt i sig en Forlystelse. Et Par Balloner lykkedes ret godt. The sun of fire skulde slutte Mørskaben, og den var virkelig ligesaa meget værd, som alle Dagens øvrige Fornoisler tilsammentagne, Peberkagerne og det stærke Ol med indbefattede.

En Lyskugle, der blev kastet iveiret fra en Boutikdør, var Signalet til at 'Spasen' skulde tage sin Begyndelse. Det var en ganske almindelig Bolt af Giøren eller noget lignende Stof, dyppet i Terpentint, og blev ved at brænde med en klar stærk Flamme til den var fortæret. Som den første af disse Ildmeteorers svævede ned paa Gaden, udraabte et almindeligt Hurra af Drengene, Svendene og andre unge Menneſker, at 'Spasen' begyndte. Nu fulgte flere med smaa Mellemrum, og saa Minuter efter var hele Pladsen en eneste glimrende Masse. Hele Mørskaben bestod nu i at staae raſt til Ildkuglerne, og i med Behændighed at undgaae dem, og snart foregik noget der lignede Beddes strid, Scenens Bevægelse.

Effecten var ganske eiendommelig smuk. Grupper af mørke Skikkelser bleve pludselig betyste, og hist og her kom en Deel af Sværmen tilsyne under en Klarhed lig den, der frembrindes ved en Glædesild, medens Baggrunden var opfyldt med Personer og Ansigter, der kunde skimtes i det Mørke, der næsten opslugte den menneskelige Figur. Pludselig var Alt forandret igien, Glandsen forsvandt, og som en Bolt oplyste et Sted, der havde været overgivet til Mørket, blev nu dette befundet at være opfyldt af lystige Ansigter og travle Bevægelser. Den idelige Overgang fra blændende Lys til tykt Mørke, med alle deres Nuancer af Lys og Skygge, udgjorde Scenens skønneste Bæsen, og vækkede hele Balkonselekskabets Beundring.

„Mais c'est charmant!“ udbred Mademoiselle Bieville, der var henrykt over dog at finde noget muntert og fornøieligt hos *les tristes Américains*, og som aldrig havde saa meget som mistænkt dem for at være istand til at vise saa megen Munterhed.

„Det er de smukkeste Landsbylsøier, jeg nogensinde har været tilstede ved,“ sagde Eva; „Skøndt man skalde troe, der var lidt Fare forbunden dermed. Der er noget Forfriskende ved, som Magazinsribenten vilde udtrykke sig, at finde en af disse Byer i Miniature nedlade sig til at

være glad og fornoiet paa Landsbysmaneer. Hvis jeg skulde komme frem med hvad jeg havde meest imod ved det amerikanske Landliv, saa maatte det være dets forfængelige Attraa efter at efterabe Stæderne, hvor de da forvandle det Ugeneerte og l'abandon d'une village til den Formalitet og Stivhed, der gjøre Bern i vorne Folks Klæder saa urimelig latterlige."

"Hvad for Noget!" udbød John Effingham — "bilde Du Dig ind at det lader sig gjøre, at bringe en fri Mand saa langt ned, at Du skulde kunne fratage ham hans Stykker? Nei, nei, min unge Dame; Du befinder Dig nu i et Land, hvor din Pige vilde sætte sin Lyksalighed i at have tre Garneringer om sin Kjole, naar Du havde to, og det for at vedligeholde Eigevægten. Deri bestaaer Frihedens honette Ambition."

"Annettes Svaghed er hendes Lyst til Garneringer, Uncle Jack, og det er Dit Die, der har gjort denne Skildring, ikke Din Phantasie. Hvis det er en Ambition, er det ligesaavel en fransk som en amerikansk Ambition."

"Eigemeget hvorledes Skildringen er bleven til, sand er den dog. Har De ikke bemærket, Sir George Templemore, at Amerikanerne ikke engang kunne taale en Hovedstads Overvægt? Fordum var Philadelphia, som paa

den Tid var den største By i Landet — den politiske Hovedstad; men altfor meget var det for en og den samme Commune at nyde den forenede Agtelse som følger med Størrelse og politisk Vægt, og saa gav det rettsindige Publicum sig ifærd med at lave en Hovedstad, der ellers ikke skulde være i Besiddelse af noget Fortrin udenfor den bare Omstændighed, at være Regjeringens Sæde; og jeg antager det vil worde almindelig anerkjendt, at det er lykkets dem forunderligt godt. Jeg bilber mig ind at Master Dodge vil tilstaae, at det vilde være aldeles utaaleligt om Landet ikke skulde være By, og By Landet."

"Dette er et Land, hvor der hersker Lighed i Retligheder, Master John Effingham, og jeg tilstaaer, jeg kan ikke see hvad Fordringer Ny-York kan gjøre, som ikke paa lige Maade tilkommer Templeton."

"Paastaaer De, Sir," spurgte Capitain Truck, "at en Galease er en Brig, og en Brig en Galease?"

"Det er en ganske anden Sag; Templeton er en By; ikke sandt, Master John Effingham?"

"Jo vist er den en By, Master Dodge, men ikke Byen. Det er en væsentlig Forstiel."

"Det kan jeg ikke indsee, Sir. Naa, og efter mit Begreb er Ny-York ingen By, men en Stad."

"Ah! der har vi Udgiverens kritiske Skarpsindighed!

Men De burde dog ikke være saa nøieregnende med os Lægsfolk, Master Dodge, der pikke vore Phrafer op paa vor Vandring igiennem Livet eller maaſkee i Ammeſtuen, medens De, der er blandt de ſaa Udvalgte ſom leve i Confluxen af Provindſen, opnaae en Precision og Affurations-eſſe, hvorpaa vi ikke kunne gjøre nogen Fordring."

Merket forhindrede Udgiveren af 'the Active Inquirer' fra at bemærke det almindelige Smil, og han forblev i en lykkelig Uvidenhed om den Felelſe der fremkaldte det. For at ſige Sandheden var det ikke de allermindſte af Maſter Dodges mange Feil, der havde deres Grund i en provindſial Opdragelſe og i Provindſialbegreber, hvis uforanderlige Formaal er, at ſaae deres Eier til at troe, at han ſtedſe har Ret, og at alle de, der ere uenige med ham, have Uret. Den velbekiendte Linie hos Pope, hvori Digteren ſpørger,

"Hvad kan vi raiſonere over uden over hvad vi kiende, indeholder Grunden til Halvdelen af vore Svagheder og Feil, og forklarar maaſkee tilfulde Forholdet, der fandt Sted imellem Maſter Dodge, for ikke at tale om en ikke ringe Deel af hans Landsmænds. Der ere Grændſer for ethvert Menneſkes Kundſkab, og Smag, og Sævaner. Som alt dette er ordnet ved hvert enkelt Individ's udvortes Forhold, følger med Nødvendighed, at Ingen kan

have et Mønster, der staaer meget høit over hans egen Erfaring. At et isoleret og affides boende Folk skulde være et Provindsialfolk, eller, med andre Ord, et Folk med snevre og særegne Meninger og Anskuelser, er ligesaa uundgaeligt, som at Studeringer gier Mennesker til Værde; skiondt, hvad Amerika angaaer, den fornemste Anledning til Forundring maa søges i den Rindsgierning, at saa fremspringende Aarsager skulde have frembragt saa ubetydelige Virkninger. I Sammenligning med Massen af andre Nationer, ere Amerikanerne, uagtet de boe saa langt affides og isolerte, ikke synderlig provindsiale; thi først naar denne Nations høieste Mønster bliver sammenlignet med andre Nations høieste Mønster, først da er det, at vi opdage den store Mangel, der virkelig existerer. At en saa bred moralsk Grundvold kun skulde bære en saa spinkel moralsk Bygning, skyldes den Omstændighed, at den populære Guds er den herskende; og som Alt bliver underkastet et Selvfab af Dommere, som efter Tingenes Natur kun have opnaaet et meget indskrænket og overfladisk Dannelsesfortrin, kan det ikke sætte Grundstøtterne i nogen Forundring, at Dommen skulde svare til Domstolens Egenheder. I Amerika har man gjort sig skyldig i det Feilgreb at antage, at, fordi Massen regierer i politisk Henseende, den ogsaa har Ret til at blive adspurgt og adlydt i alle andre Sager — en praks

tist Slutning som under den gunstigste Magtsudøvelse kun kan lede til en meget ringe Middelmaadighed. Det staaer ti at haabe, at Tiden og en større Concentrering af Smag, Liberalitet og Kundskab, som nok kan findes hos en ung og adsploittet Befolkning, vil bøde paa dette Onde, og at vore Børn vil høste Frugten af de vide Intelligentsens Marker vi have besaaet. Indtil den Tid maa den nærværende Generation taale, hvad der ikke let kan raades Bod paa; og iblandt flere af Dettets flemme Følger, maa den underkaste sig en stor Deel indbildt Lærdom, ikke faa falske Principer, og en ubehagelig Grad af utaaelig og sneversindet Bigoterie, der bliver udbredt ved flige Frihedens og Lærdommens Apostle som Steadfast Dodge, &c.

Vi have strevet forgieves, om det nu skulde være nødvendigt for os at udpege en Deel Forhold, i hvilke Publikums erklærede Instructeur og Mentor, Udgiveren af 'the active Inquirer', havde vurderet sig selv, saavel som sine Medmennesker paa en urigtig Maade. At en saadan Person skulde være uvidende, kunde man vente, eftersom han aldrig havde lært noget; at han var paa staaelig, maa tilskrives hans Uvidenhed, der allerøstest har Forsængelighed i Følge med sig; at han var intolerant og bigot, følger ganske ligesvem af provindsiale og sneversindede Sædvaner; at han var stenhellig, kom af hans

Elisbedelse af Folket; og at det skulde være tilladt En, der var saaledes indrettet, periodisk at udøse sin Glauehed, Daarskab, Ondskab, Misundelse og sin Uvidenhed over sine Medskabninger, i Pillerne af en Avis, maa tilskrives — et selskabeligt Forhold, hvori Sandheden af det frugtbare Ordsprog, „hvad der er Allemands Sag er Ingen's Sag," ikke blot hver Dag, men hver Time paa Dagen bliver godtgjort i hundrede andre Interessier af samme Bigtighed — ligesom ogsaa en Hovedseiltagelse, der bringer Communen til at bilde sig ind, at hvad der skeer i dens Navn, ogsaa skeer til dens Bedste.

Som nu 'the sun of fire' havde fremviist største Delen af sine Skønheder, forlod Wigwamselskabet Balconen, og da det var en mild Aften, gjorde de en Spadsferetour omkring i Anlægget ved Bygningen, hvor de deelte sig i Smaapartier, og gav sig til at tale om Dagens Begivenheder, eller hvad der ellers kunde interesse dem. Af og til seer Lysstraaler over dem fra Ildkuglerne, eller man kunde endnu af og til see en Raket stige op i Luften lig Røkvandet efter et Skib, der ved Nattetid flyder gennem Oceanet.

Ottende Capitel.

Yndige Octavia,

Lad Ederes smme Riirlighed sig voie

Med mod det Punkt, der bedst den vil bevare.

Antony and Cleopatra.

Vi vil ikke sige, at det var Tilfældet, der bragte Paul og Eva ved hinandens Side, og lidt borte fra de Andre, thi en hemmelig Sympathi havde sikkert ytret sin Indflydelse over dem begge, og rimeligviis hidraget ligesaa meget som nogen anden Ting til at hidføre denne Omstændighed. Omendstiondt Wigwamen stod midt i Landshyen, indtog dens omliggende Grunde flere acres og vare giennemskaarne af flere Gange, der snoede sig omkring, og vare besatte med Bustadser efter den velbekiendte engelske Stil, hvilket da ogsaa var en Forbedring af John Gffingsham; thi medens baade Amerikas Clima og skovrige Natur giver saa megen Anledning til slige Anlæg, saa er det dog en Kunstgreen, som af alle forstionnende Kunster maafter er den mindst bekiendte i Landet. Vel havde Tiden endnu ikke bragt Gartnernes Arbeider til Fuldkommenhed i denne Henseende, men derved var dog allerede skeet nok for at faa meget udstrakte, afverlende og behagelige Spadsergange tilveie. Jordsmonnet var ujevnt, og John Gffing-

ham havde fortræffelig benyttet denne Ujevnhed ved Plantninger og Gange, til stor Fornøielse for Tilskuerne imidlertid, der, lig ægte Disciple af den Manhattanesiske Deconomie, allerede havde begyndt at beregne Omkostningerne ved hvad de kaldte at graduere Plainen som de kaldte det, efter som det ligesaavel forekom dem som en Sag, der fulgte af sig selv, at reducere engelske Anlæg til en mathematisk Overflade, som at reducere en Jernbane til det behørige Nivellement.

Sangs hen ad disse Gange, op og ned ad disse Ujevnheder, og igiennem disse Lunde og Bustatser, vi have omstalt, gav Selstabet sig til at spadserere, og et Parti gik mod Øst, et andet mod Syd og et tredje mod Vest, saa at de snart skilte sig ad i fem eller sex forskellige Smaasafdelinger; hyppig mødtes de, men bleve som oftest ved at gaae deres egne Veie. Som det er bleven bemærket, befandt Eva og Paul sig alene, og for første Gang i deres Liv under Omstændigheder, der tilstedede dem en uafbrudt fortrolig Samtale. Istedetfor imidlertid lige strax at benytte sig af dette usædvanlige Træf, som mange af vore Læsere kunde formode, fortsatte den unge Mand den Samtale, hvori hele Selstabet havde taget Deel da de gik ind ad Porten til Gaden.

„Jeg veed ikke om De følte den samme Forlegenhed

som jeg, Miss Effingham," sagde han, "da Taleren idag udbredte sig over Republikens Hæder og over den Glands der ledsager det amerikanste Navn. Skiondt jeg har seet mig ordentlig omkring i Verden, har jeg dog aldrig bemærket, at det er noget udmærket Fortrin udenlands, at være een af de 'fjorten Millioner frie Bøfener.'"

"Maae vi tilskrive denne Kiendsgierning den Hemmelighedsfuldhed, der saa længe hvilede over Deres Fødested?" spurgte Eva lidt spidst.

"Har jeg lagt noget iøinefaldende Delgsmaal paa mit Fødested, har det været ganske uvilkaarligt fra min Side, Miss Effingham, i det Mindste hvad Dem angaar. Jeg har maaskee ikke anseet mig selv berettiget til at bringe min egen Historie ind i vore smaae Discussioner, men jeg er mig ikke bevidst, at have lagt an paa en ualmindelig Hemmelighedsfuldhed. I Wien og i Sveiz mødtes vi som Reisende; og da De nu synes at være tilbøielig til at bestylde mig for Indsluttethed, maa jeg faae Bestyldningen tilbage, og sige, at hverken De eller Deres Fader nogensinde i min Nærværelse erklærede, at De vare Amerikanere."

"Var det da nedvendigt, Master Powis?"

"Maaskee ikke; og jeg har uret i at drage en Sam-

menstigning imellem min egen Ubetydelighed og den éclat, der omgav Dem og Deres Bevægelser."

"Nei," afbrød Eva ham heftigt, „misforstaa mig ikke. Min Fader sølte naturligviis Interesse for Dem efter hvad der var hændts paa Lucernerføen; og jeg antager, han gierne vilde have, De skulde være en Landsmand, en Fornøielse som han da omsider har opnaaet."

"Skal jeg sige Sandheden, saa har jeg ikke førend under mit sidste Besøg i England været aldeles sikker paa om jeg var fød paa denne eller den anden Side af det atlantiske Hav; og denne Usikkerhed kan man maaskee tilskrive noget af den Cosmopolitisme, jeg gjorde saa mange høie Fordringer paa at besidde under vor sidste Overfart."

"De vidste ikke, hvor De var fød!" udbød Eva med en uvilkaarlig Heflighed, som hun i samme Dieblik fortrød.

"Det forekommer Dem vel uden Tvivl besynderligt, Dem, som stedse har været den kærligste Faders Stoltthed og Trøst; men jeg har aldrig haft den Lykke at kiende enten Fader eller Moder. Min Moder, en Søster til Ducies Moder, døde ved min Fødsel, og min Fader var allerede død kort iforveien. Jeg kan sige, jeg har været forældreløs fra min Fødsel."

For første Gang i sit Liv havde Eva taget hans Arm som de gik hen ad Stien, og den unge Mand sølte det

sagte Tryk af hendes lille Haand, som hun tillod sig denne sagte Ytring af Deeltagelse i et Dieblif, der havde saa inderlig Interesse for hende.

„En uerstattelig Ulykke, Master Powis. Jeg frygter for at De blev sendt tilsoes fordi De savnede dem, der vilde have følt en naturlig Interesse for Deres Vel.“

„Marinen var mit eget Valg; jeg kan tænke, dels af en vis Lyst til Eventyr, og maaskee ligesaameget af et Onste om at faae Spørgsmaalet om mit Fødested afgjort, i det Mindste praktift, ved at gaae i det Lands Tjeneste, som jeg først havde kiendt, og som jeg sikkert elskede høist.“

„Men nu er der jo ikke mere nogen Tvivl om dette Fødested,“ sagde Eva, og følte en større Deeltagelse end hun forraadte.

„Aldeles ingen. Jeg er fød i Philadelphia: det Punkt fik vi endelig afgjort ved mit sidste Besøg hos min Tante, Lady Dunluce, der var nærværende ved min Fødsel.“

„Er da ogsaa Lady Dunluce en Amerikanerinde?“

„Ja; og hun er ikke taget bort fra Landet førend efter sit Sivtermaal med Oberst Ducie. Hun var en yngre Søster af min Moder, og jeg troer hun holdt af hende uagtet lidt Jaloufie og lidt Kulde, jeg nu haaber har tabt sig, om man endog vanskeligt tør svare for Varig-

heden af Familiebaand i et Land, hvor Institutionerne og Skiffene ere saa kunstige som i England."

"Troer De da, der er mindre Familiekærlighed i England, end i Amerika?"

"Det vil jeg just ikke sige, thiendt jeg er af den Mening, at ingen af Landene udmærker sig ved Besiddelse af denne Følelse i en meget stor Grad. Iblandt de høiere Classer i England er det nu aldeles umuligt andet, end at Kærligheden maa blive svækket ved saa mange hinanden modstridende Interesser. Naar en Broder veed, at intet Andet staaer imellem ham og Rang og Rigdom, end Ens Fordringer, der er født et Aarstid tidligere end han selv, ligne hans Følelser mere en Medbeilers end en Paa-rørendes, og Fristelsen til Misundelse eller Uvillie, ja til Had, bliver undertiden stærkere end Kærlighedspligten."

"Og dog sige Englænderne selv, at de Tjenester der blive viste den yngre Broder af den ældre, og den yngre Broders Taknemmelighed mod den ældre, ere ligesaa mange Baand der styrke Blodets."

"Det vilde dog være lige imod alle bekjendte Følelsens Love, imod al Erfaring, om dette forholdt sig saaledes. Den Yngre henvender sig til den Ældre om Underholdning, fremfor til en Fremmed, fordi han mener, han har

en Fordring, og er vel Den, der bilder sig ind at have noget Slags Fordringer, nogensinde tilbøielig til at troe, at der vederfares ham fuldkommen Ret? og mon ikke Den, af hvem der bliver fordret en Pligtopfyldelse, staar i den Formening, at han har gjort mere end der med Rimelighed kunde forlanges af ham?"

"Deres Ideer om Menneskene ere nok ikke blandt de bedste, frygter jeg for, Master Powis."

"Der kan jo nok gives Undtagelser; men saaledes troer jeg, at Massen af Menneskerne føler. Det Dieblig en Pligt bliver til, fødes tillige en Tilbøielighed til at mene, at den lettelig kan opfyldes, og blandt alle Følelser er den fortsatte Taknemmeligheds Følelse den meest nedtrykkende. Jeg er bange for at der ere flere Brødre, der blive understøttede af Familieforsængelighed, end af naturlig Kiærlighed."

"Men hvad er det da der løsner Baandet imellem os andre, for hvem der ikke eksisterer Førstefødselslov."

"Det som løsner Alt — Eyst til Forandring, der er voxet op ved Folkets Udvandringsvane; og som maa skee paa en vis Maade er næret ved vore Institutioner. Her kommer Master Bragg og kan bekræfte hvad jeg siger, og jeg gad nok høre hans Mening om denne Sag."

Som Aristobulus i Forening med Master Dodge netop

i dette Dieblis kom ud af Bousqueten, og tog samme Bei som de selv, gjorde Powis dette Spørgsmaal, som man kan tiltale en Bekjendt i et Bærelse.

„Afverling i Følelser, Sir,” svarede Master Bragg, „ligger i den menneskelige Natur, som Afverling i Stilling ligger i den naturlige Retsfærdighed. Nogle af Folket trøste, at det vilde være gavnligt, kunde det blive indrettet saaledes, at hele Seislabet periodisk forandrede Stilling, for at alle og enhver kunde faae at vide, hvorledes hans Nabo har det.”

„De er altsaa en Agrarier, Master Bragg?”

„Det er saa langt fra at være Tilfældet som muligt, og jeg tvivler ogsaa paa, at De vil finde sligt et Dyr iblandt hele Folket. Hvad Eiendom angaaer, er vi et Folk der ikke giver Slip saa længe vi kan holde ved en Ting, Sir; men udenfor den holder vi meget af raske Afverling. Nu ansee alle og enhver en hyppig Afverling blandt Religionens Lærere i Særdeleshed for nødvendig, Miss Esfingham. Der kan ikke finde nogen levende Gudsfrugt Sted, uden at holde Flammen vedlige ved heftig Sindsbevægelse.”

„Jeg tilstaaer, Sir, at mit eget Raisonnement vilde føre til den lige modsatte Slutning, og at der ikke kan gives nogen levende Gudsfrugt med heftig Sindsbevægelse.”

Master Bragg saae til Master Dodge, og Master Dodge saae til Master Bragg; hvorpaa de begge traf paa Skuldrene, og hiin vedblev Samtalen.

„Det kan vel være Tilfældet i Frankrig, Miss Effingham,” sagde han spids, og som han meente med Værdighed; „men i Amerika see vi hen til Sindsbevægelse som til den fornemste Eutrer. Vi kunde ligesaagodt vente, at Luften nede paa Bunden af en Brønd er sund, som at Moralitetens Atmosphære skulde være sund og klar uden Sindsbevægelsens Luftning. Jeg, for min Deel, Master Dodge, er af den Formening, at Ingen burde være Dommer i den samme Ret længer end ti Aar ad Gangen, og efter fem Aars Forløb, bliver en Præst noget trivial og flau. Jeg tilstaaer, at der gives Folk som kunne holde lidt længer ved. Men for at en rigtig levende, sjællutrende Gienfødelse kunde finde Sted, burde der finde en Forandring Sted i Sognet hvert femte Aar; det er i det Mindste min Mening.”

„Men, Sir,” vedblev Eva; „som Religionens Bud ere uforanderlige, er de Maader, hvorpaa de læres, jo universelle, og dens Forjættelser, Midler og Forpligtelser overalt de samme: jeg kan ikke see hvad De vil vinde ved saa mange Omværlinger.”

„Jh, Miss Effingham, vi verle jo Bordrefterne, og

i hele mit Bekjendtskab gier jo ingen det mere end netop Deres Familie, saa det virkelig forundrer mig, at De er imod dette System."

"Vor Religion, Sir," svarede Eva alvorligt, „er en Pligt, og er grundet paa Aabenbaring og Lydighed, medens derimod vor Diæt i al Ufkyldighed kan være en blot Smags, eller, om De vil, en blot Lune=Smag."

"Naa ja, jeg maa tilstaae, jeg seer ikke stor Forstiel deri; dette Livs største Formaal er at sætte Folket i Bevægelse og gaae fremad. Jeg antager, De veed, Miss Eva, at der ere mange Folk der mene, at vi bør forandre vor egen Præst, om vi skulde vente nogen Betsignelse hos Congregationen."

"Jeg skulde snarere mene at der maatte følge Forbandelse over en saa hjerteløs Handling, Sir. Vor Pastor har været hos os lige siden han indtraadte i den hellige Stand; og man vil vanskelig kunne antage, at den Guddommelige Raade vilde følge en saa egenfiærlig og lunsfuld Handling, der ikke har en bedre Grund end den blotte Nyhedssyge."

"De tager ganske Feil af Tingen, Miss Eva, som er at sætte Folket i Bevægelse; hvorom jeg frygter for vi maa opgive Haabet, saa længe vi stedsse leve under samme religiøse Foredrag."

„Jeg har lært, at Gudsfrugt tager til, Master Bragg, ved den Hellig Aands Hjælp, ved at opretholde og understøtte vore gode Forsætter; og jeg kan ikke overtale mig selv til at troe, at Guddommen skulde finde det nødvendigt til en Sjæls Frelse, at bruge nogle af de menneskelige Midler, hvorved Menneskerne plyndre Byer, forvirre et Balg eller ophidse Pøbelen. Jeg hører at der forefalde ganske besynderlige Scener med nogle af de andre Sectar; men jeg haaber aldrig at skulle opleve den Dag, at den apostoliske, ærværdige, rolige Kirke, i hvilken jeg er bleven opdraget, skal forsøge at fuldbyrde den guddommelige Almagts Hensigter ved et profant Menneskekrig.”

Alt dette klang som Græs for de Herrer Dodge og Bragg, der vare saa vant til at 'sætte Folk i Bevægelse' for at opnaae deres Hensigter, at de aldeles havde forglemt, at 'jo større Sindsbevægelse et Menneske er i' desto mindre har han at bestille med Fornuften. De eraltede religiøse Sectar, der først befolkede Amerika, have bidraget særdeles meget til at overlevere til deres Efterkommere falske Ideer om slige Gienstande; thi medens den gamle Verden var vant til at see Christendommen benyttet som en Allieret af Regjeringen, og draget fra sit ene store Formaal, og vorde et Middel for Urigierrighed, Begjærlighed og Egenfiærlighed, er det bleven

den nye Verdens Skiebne at være Vidne til flige Misbrugs Reaction, og at geraade i næsten ligesaamange Bildfarelser i den modsatte Yderlighed. De to nævnte Personer vare blevene opdragne i de provindsiale Religionsbegrebers Skole, der ere i saa stor Gunst hos endrel af Befolkningen her, og de vare to flaaende Exempler paa Sandheden af den Sætning, at hvad der er i Riødet baaret vil for Dagen, thi deres sællede Character, sællede i det Mindste i dette særegne Punkt, var en besynderlig Blanding af de meest sneverhjertede Fordomme og Ansuelser, der existerede under Religionens Rappe, af uforsvarlige Rænker, Gemeenhed, ja selv Laster. Master Bragg var et bedre Menneske end Master Dodge, thi han havde større Selvtillid og havde mere Mandighed; men hvad Religionen angaar var han hengiven til de samme hinanden modsigende Yderligheder, og i et sællede Punkt stødte de sammen i gemeen Lastesuldighed, mod hvilket de begge stræbte, blot af Mangel paa Opdragelse og Smag, og det ligesaa useilbarlig, som Magnetnaalen peger mod Nordpolen. Saaledes, for at nævne eet Exempel, kom Spillekort undertiden frem i Selskabsalen hos Master Effingham, og et Bærelse var udelukkende bestemt til Villardspil, og mange vare de hemmelige Stikpiller og bidenbe Spotterier, som disse to gudsfrygtige Skinhellige ytrede til hinanden over et saa

Strigende Exempel paa Umoralitet hos en Familie, der i moralsk Forstand gjorde saa store Fordringer, og de samme to Fædresmænd endte just ikke saa sjældent deres Bemærkninger, ved at begive sig hen til et afstedsliggende Værelse i et Værtshuus, hvor de da, efter omhyggelig at have laaset Døren og rullet Gardinerne ned, forlangte Brændeviin, og tilbragte et Par styrkende Timer med at lette hinanden Arbeidet med at bære paa deres Serpences, ved en lille Franz-Huus.

I nærværende Tilfælde havde imidlertid Evas Alvorlighed en beroligende Virkning; thi som vor Heltinde aldrig havde sin søde Stemme over et dannet Fruentimmers Toner, gav selve dens Mildhed og Blidhed hendes Udtryk ny Styrke. Havde John Effingham ytret de Meningen de nu hørte paa, er det rimeligt, at Master Bragg havde forsøgt et Svar; men under nærværende Omstændigheder foretrak han et Suk, og idet han, eftersfulgt af sin Kamerad, boiede ind i den første Sidegang, fortsatte Eva og Paul deres Spadseretour, som om ingen Afbrudelse havde fundet Sted.

„Denne Tilbøielighed til Forandring begynder at blive almindelig udbredt her i Landet,“ bemærkede den Sidste, saa saare Aristobulus og hans Kamerad havde forladt dem, „og jeg anseer det for at være Tidens værste Tegn,

saa meget desto mere som det er bleven saa almindeligt, at sætte det i Forbindelse med hvad det er Moden at kalde 'Sindsbevægelse.'"

"Skal vi ikke komme tilbage til den Gienstand, disse Gentlemen have afbrudt," sagde Eva, „jeg mener Familiebaandene. Jeg har altid hørt England blive anført som et meget staaende Exempel paa en Nation, hvor disse Baand ere svage udenfor deres aristocratiste Indflydelse, og det skulde giøre mig ondt, at maatte erkende, at vi i det Mindste i dette Punkt, traadte i vor ophøiede Moders Godspor."

"Har Mademoiselle Bieville aldrig gjort nogen Bemærkning i denne Henseende?"

"Om end Mademoiselle Bieville er opmærksom, saa er hun dog discret. Jeg troer ikke hun antager at Følelserne staae paa et saa høit Punkt her som i hendes eget Fædreland; thi, som de fleste Europæer, antager hun Amerikanerne for et ulidenstabeligt Folk, som er mere forpikket paa Binding end paa nogen andre Ting her i Livet."

"Hun kender os ikke!" sagde Paul, og betonede disse Ord saa stærkt, at det bragte Eva til at studse over den Hefstighed hvormed han talte. „Lidenstaberne ligge dybe, og lebe i ligesaa stærke Strømme her, som i nogen anden

Deel af Verden, om der end, eftersom der ikke ere saa mange vilkaarlige Dømminger for dem, de ikke saa hyppigt bryde ud over Belansthændighedens Grændser."

Næsten et Par Minuter bleve de ved at gaae tausé ved Siden af hinanden, og Eva begyndte at ønske, at en eller anden af Selskabet vilde støde til dem, for at en Samtale kunde blive afbrudt, hun følte, var nær ved at blive ubehagelig. Men der viste sig Ingen, og uden Uhoflighed eller Affectation saae hun ingen Maade at opnaae sit Diemed paa. Paul var altfor befløjet med sine egne Følelser til at bemærke Miss Evas Forlegenhed, og efter ovennævnte korte Pause, fortsatte han, som naturligt var, Samtalen, stændt mindre heftigt end før.

"Det har været en gammel Yndlings-theorie hos Europæerne," sagde han med en vis bitter Ironie, "at alle Dyr paa denne Halvkugle ere mindre begavede end den andens, og ei heller ere de endnu slupne fra denne Theorie. Indianeren antog man for at være ulidenstabelig, fordi han forstod at beherske sig selv, og hvad man hos en Europæer vilde kalde Udbrud af ædle Følelser, blev hos ham betragtet som Vildhed og Heongierrighed. Baade De og jeg, Miss Effingham, have seet Europa og have omgaaets dets viseste, ædleste og bedste Personer; og hvad havde de at prale af udenfor de umiddelbare Frugter af

deres kunstige og giennemarbejdede politiske Systemer, der ere nægtede Amerikaneren — eller snarere — skulde nægtes Amerikaneren om han besad Sjælsstyrke og Aandsuafhængighed der stod i Forhold til hans Rigdomme?"

„Som jeg er bange for, De mener, han ikke besidder.“

„Hvor kan et Folk være endog blot uafhængigt, der fører sine Tanker ind, som det gjør med sine Varer, — der ikke besidder Aand nok til selv at opfinde sine For- domme?"

„Man burde dog tage Skikke og Tiden noget i Betragtning. England selv har dog rimeligviis arvet nogle af sine falske Begreber fra Sakerne og Normannerne.“

„Det er ikke alene muligt men ogsaa rimeligt; men naar England, angaaende Rusland, Frankrig, Tyrkiet og Egypten, bliver fristet til at fatte urigtige Ideer, saa hengiver det sig til en engelsk, og ikke til en amerikansk Interesse. Dets Bildfarelser blive i det Mindste til en vis Grad opveiede ved at tjene sit eget Formaal, hvorimod vore Bildfarelser kun altfor ofte bringes i Mod sætning til vore meest iøinefaldende Interesser. Vi ere aldrig uafhængige, undtagen vi blive pirrede af en eller anden tydelig og klingende Pengeinteresse, og selv da have vore Følelser en meget jevn Character. Men hvad er det — han hører dog nok ikke her til Selvløbet.“

Paul afbrød Samtalen, eftersom en Fremmed kom dem imøde, der bevægede sig med en Usikkerhed, som om han ikke vidste, om han skulde gaae frem eller tilbage. Raketterne faldt hyppig ned i Anlæget, og en eller to Gange var Drengene stormet derind, hvilket var bleven taalt paa Grund af Leiligheden; men denne uvedkommende Person var en midaldrende Mand, tihsyneladende en holden Detailhandler, og det var tydeligt at see, han ikke havde noget med Lufteraketterne at gjøre, eftersom han saa ret med et spørgende Blik paa de Personer, der nu og da gik ham forbi, men til hvem han imidlertid ikke havde talet, førend han nu stillede sig hen foran Paul og Eva, for at tilkiendegive sit Ønske at sige noget.

„Ungdommen er ret lystig i aften,“ sagde han med Hænderne i begge Skjolelommer, og stillede sig ganske uden Cereemonier midt i Gangen, som om han var bestemt paa at vilde tiltvinge sig en Samtale.

Om end Paul var altfor bekiendt med Indbyggernes ligefremme Manerer til at blive forundret over denne Paastrængenhed, var det ham dog ubehageligt, at hans tête à tête med Eva paa saa plump en Maade skulde blive forstyrret, og med en Skibchefs noget mere hauteur og Fornemhed end han ellers vilde have haaret til Skue, svarede han koldt:

„Maaskee De vil tale med Master Effingham, Sir, eller” — og han betænkte sig et Dieblif, som han noiere betragtede den Fremmedes Udvortes, „eller med nogen af hans Folk. Master Effingham kommer snart her forbi, og de fleste af Folkene kan De træffe staae og see efter Raketterne paa Plainen.”

Manden saae et Dieblif paa Paul, og tog derpaa ærbødigt sin Hat af.

„Behager Herren at sige mig om en Gentleman, der hedder Capitain Truck, som fører Paketten mellem New-York og England, om han for nærværende Tid opholder sig i Wigwamen?”

Paul sagde ham, at Capitainen spadserede med Master Effingham, og at de kom lige bag efter. Den Fremmede trak sig ærbødigt tilbage med Hatten i Haanden, og de To gik forbi ham.

„Denne Person har været en engelsk Djener, men han er bleven en lille Smule fordærvet ved en overdreven Friheds Reaction, som har fristet ham til at stabe sig som han finder for godt. 'Behager Herren' og Stillingen kan neppe miskiendes, medens hans nonchalance å nous aborder tilstræffelig forraader den anden Udgave af hans Opdragelse.”

„Jeg er nysgierrig efter at vide, hvad denne Person

kan have at bestille med vor fortræffelige Capitain; det kan neppe være en af Mandskabet paa Montauken!"

"Jeg svarer for at den Knægt ikke har Somandskab nok ved sig til at takle en Ende," sagde Paul og lo; "thi er der to timelige Forretninger der ere mindre beslægtede med hinanden, end alle andre, saa er det Tjenestkammerets og Tjæreposens. Det vil nok falde ud til at han har været en engelsk Tjener, og han har rimeligviis været Passageer med sin Herre ombord paa et eller andet Skib, vor retskafne Ben har commanderet." Eva og Paul vendte sig om og traf paa Master Effingham og Capitainen, just som denne kom hen til det Sted, hvor den Fremmede stod og ventede efter dem. "Det er Capitain Truck, den Gentleman, De spurgte efter," sagde Paul.

Den Fremmede betragtede Capitainen nøie, og Capitainen betragtede den Fremmede nøie, thi Mørket gjorde en temmelig nøiagtig Undersøgelse nødvendig, for at de kunde stielne hinandens Træk. Examinationen lod til at være utilfredsstillende paa begge Sider, thi begge traf de sig lidt tilbage, som den der ikke har truffet det Ansigt han ventede.

"Der maa altsaa være to Capitain Truck'er i Far-

ten," sagde den Fremmede. „Det er ikke den Gentleman, jeg gierne vilde tale med."

„J har nok ligesaamegen Ret i den sidste Deel af Eders Bemærkning, som J har Uret i den første Deel," svarede Capittainen. „Kiende Eder, gjør jeg ikke, og dog er der ikke mere to Capittain Truckers i den engelske Fart end der er to Miss Effinghamer eller to Mistress Hawkers i hele Verden. Jeg er John Truck, og ingen anden Mand af det Navn har nogensinde fort Skib imellem Ny-York og England, i det Mindste ikke i min Tid."

„Har De nogensinde fort 'the Dawn,'* Sir?"

„The Dawn! Ja; og the Regulus, og the Manhattan, og the Wilful Girl,** og the Deborah Angelina og the Sukey og Katy, som jeg maa sige Dem, min bedste unge Lady, var min allerførste Kiærlighed. Hun var kun saadan en For og Agter, havde ikke engang noget staaende Mærksel, og vi kaldte hende op efter to af Tosene paa Reviret, der ret vare nogle Hu—ha paa deres Viis, i det Mindste troede jeg det dengang; men den der fører en Paket kommer da vel til at forandre sine Tanker baade om Mand og Guds, kan jeg troe. Jeg ragede da i en Categorie i den Skonnert som jeg

* Dagningen.

** Den lunefulde Tige.

aldrig venter at opleve Magen til, for jeg blev breven paa Land til Luvart af hende, som jeg kan tænke er Kaudervelsk for Dem, min bedste unge Lady, men som da Master Powis meget godt vil kunne forstaae, om han end ikke kan forklare sig det."

"Jeg forstaaer nok hvad De mener," sagde Paul, "men jeg maa tilstaae jeg befinder mig i en Categoric, ligesaavel som Skonnerten: jeg kan ikke vide, hvorledes det gik til."

"Suckey og Katy løb af med mig; det er Enden paa Historien, og siden den Tid har jeg aldrig villet indlade mig paa at føre Skib, der var opkaldt efter to af vore Revirfruentimmer, for jeg antager, at eet af dem kan være alt det en almindelig Semand kan handtere. Seer De, Master Effingham; vi løb saadan langs med en Læggersval, saa nær som muligt for at blive i Bando, da en Byge tog den ret tværs ud, og hun luvede luft ind paa Stranden. Forbi! Op med Roret, ned med Piken, Fokkefjeder til Luvart, Stor-Skiøde løs, men det var altsammen bog efter; lige paa Land drev hun til Luvart. Var det ikke hændt, havde jeg vel givet mig."

"Og hvad Forbindelse kunde De vel finde imellem Sivtermaal og denne Hændelse, Hr. Capitain?" spurgte Eva.

"Det var en Advarsel, min bedste unge Lady, som jeg fandt ikke burde foragtes. Derefter prøvede jeg the

Willful Girl: hun fastede sig om paa Siden med mig, og siden den Tid har jeg holdt mig fra alle Fruentimmerne, og gik over til Ægypteren."

"Til Ægypteren!"

"Ja, — Regulus var jo en berømt Dragebetvinger i den Part af Verden, efter hvad jeg har hørt. Men jeg har aldrig seet min Bei saa lige og klar som Pebersvend, som da jeg fik the Dawn. Har I kiendt det Fartøi, gode Ven?"

"Jeg troer, ja; jeg har gjort to Reiser med det, medens De førte det."

"Det er rimeligt nok; vi havde en Stump med af Eders Landsmænd, for det meste forefter. Det er nu mere end tyve Aar siden, at jeg førte the Dawn."

"Det er ogsaa omtrent saa længe siden at jeg seilede over med Dem, Sir: De husker maaskee, at vi stødte paa et Brag ti Dage efter vi havde lettet, og tog Mandskabet og to Passagerer med os derfra. En tre fire Stykker af de Sidste vare døde af Nød og Glendighed og en heel Deel af Mandskabet."

"Det er for mig som var det sket igoar. Skibet var en Charlestoner, der havde sprunget en Planke i sig."

"Ja, Sir — ja, Sir — det var det just; ja vist havde den, det sagde De, kan jeg huske. Jeg er David, Sir — De har dog ikke glemt David!"

Eva Effingham, 5—8 S.

Den ærlige Capitain var meget villig til at fikle for den Andens godmodige Indbildskab, om han end, sandt at sige, ikke havde større personligt Bekjendtskab til David fra the Dawn end han havde til Jodafongen David.

„Na, David,“ udbød han hjertelig: „er I David? Naa, jeg havde saamæn ikke ventet at see Jer i denne Verden, skient jeg aldrig kunde tvivle paa hvor vi skulde mødes i den anden. I besinder Jer vel særdeles godt, David. Hvad Slags Veir har I havt, siden vi skiltes ad? Om jeg mindes ret kneb det nok lidt for Jer — I havde nok aldrig været tilføes for?“

„Jeg beder om Forladelse, Sir; jeg havde aldrig været tilføes førend den første Gang, det er sandt nok, men jeg hørte ikke til Mandstabet. Jeg var Passageer.“

„Nu husker jeg det; I var i Goltelutaffet,“ svarede Capitainen der saae det klare op for sig.

„Paa ingen Maade, Sir, men i Cahyppen.“

„I Cahyppen!“ gientog Capitainen som ikke fandt en eneste af en Cahytpassageers Egenstaber ved den Andens Person. „Ah! nu forstaaer jeg det — I var i Tjenerkammeret?“

„Netop, Sir. De maa dog huske min Herre — han havde Stadsecahyppen til venstre for sin egen Person, og

jeg laae under Sahytsvinduet. De huster dog min Herre, Sir?"

"Na ja, det var ret en vakker Mand. I er vel hos ham endnu."

"Gud bevare os, Sir, han er død!"

"Ah! nu huster jeg at der blev talt derom den Gang. Na, David, jeg haaber at vi næste Gang, I tager med, atter skal blive Skibskamerader. Den Gang vare vi kun Begyndere, men nu har vi Fartoi det er Umagen værd at fare med. God Nat!"

"Huster De Dowe, Sir, som vi tog op fra Braget," vedblev den Anden, og havde ikke Lyst til at ende Passagen saa hurtigt. "Det var en forsmuttet Mand, som var slemt medtaget af Kopperne. Jeg troer vist, De maa huste ham, Sir, for det var en mærkelig Person ogsaa i andre Henseender."

"Lidt haard af Gemyt. Jeg huster godt den Karl; naa, god Nat, David. I seer vel til mig naar I kommer tilhyses. God Nat, David."

David blev nu nødt til at fortrække, thi Capitain Truck, som bemærkede at hele Selskabet var kommen sammen som Følge af denne Etandening, sølte det passende at tage Afsted med sin Fremmede, om hvem, og hans Herre og Dowe han netop mindedes saa meget som

man efter en Snees Aars Forløb kan mindes en Postvognskamerad. Master Howels Ankomst, der just i dette Øieblik kom til, lettede Manoeuvren, og et Par Minuter efter vare de forskjellige Grupper atter i Bevægelse, om der end var foregaaet nogle ubetydelig Forandringer i Parthiernes Fordeling.

Niende Capitel.

Hvor sølsød toner ei den Elstes Stemme
i Ratten som den lifligste Muske
for det anspændte Øre.

Romeo and Juliet.

„Det er da noget usælt Lei, dette Fyrværkerie,” sagde Master Howel, der med en gammel Pebersvends Mangel paa Taft, havde forenet sig med Eva og Paul paa Spadesferetouren. „Engländerne vilde ret ordentlig lee det ud, tør jeg sige. Har De hørt Sir George tale mindste Smule derom, Miss Eva?”

„Det vilde da være meget affectert af en Engelsen at udlee Fyrværkerierne i et tørt Klima,” sagde Eva og smilede, „og jeg tør nok sige, at om Sir George Temple-

more ikke har ytret sig om den Ting, saa er det fordi han med sig selv veed, at han kun kiender saare lidt til Sigt."

"Men det er da besynderligt! Jeg skulde mene, at England er det første Land i Verden hvad Fyrværkerie angaaer. Jeg hører, Miss Eva, at Baroneten i det Hele er meget vel fornøiet med os, og jeg maa sige, han begynder at blive særdeles populær i Templeton."

"Der er intet lettere for en Engelskmand end at blive populær i Amerika," bemærkede Paul, "i Særdeleshed hvis hans Stilling i Livet er lidt over det Almindelige. Han behøver blot at erklære, at han er fornøiet med Amerika, eller — for at blive tilgavns forhad, — at erklære sig misfornøiet dermed."

"Da hvori er Amerika forskiellig fra andre Lande i denne Henseende?" spurgte Eva hurtigt.

"Bistnok ikke synderligt: Kiærlighed virker Kiærlighed, og Uvillie Uvillie. Deri er intet Nyt; men Folk har i andre Lande større Tiltro til sig selv, og spørger ikke saa ivrig efter hvad Andre synes om dem. Deri troer jeg, hele Forskiellen bestaaer."

"Men Sir George synes dog godt om os?" spurgte Master Howel med Ivrighed.

"Han synes særdeles godt om nogen af os," svarede

Eva. „De veed maaskee ikke, at Cousine Grace skal være Mistress — jeg beder hende om Forladelse — at hun om kort Tid skal være Lady Templemore?“

„Du min Gud! — Er det muligt? — Lady Templemore! Lady Grace Templemore!“

„Ikke Lady Grace Templemore, men Grace, Lady Templemore, og den graciøse Lady Templemore oveniøbet.“

„Og denne Ere, siger man, at De har afflaaet, bedste Miss Eva.“

„Man siger altsaa usandt, Sir,“ svarede den unge Lady, lidt forfærdet over denne uventede og brusque Bemærkning, og dog strax rede til at lade alle Vedkommende vederfares Retsfærdighed. „Sir George Templemore har aldrig gjort mig den Ere hverken at frie til mig eller om mig, og folgelig kunde han ikke faae Afslag.“

„Det er meget besynderligt! Jeg hører, De virkelig har kiendt hinanden i Europa?“

„Ja, vi har virkelig kiendt hinanden i Europa; men jeg har kiendt de hundrede Personer i Europa der aldrig have drømt om at forlange mig tilægte.“

„Det er meget besynderligt — Noget ganske uventet. At ægte Miss Van Courtlandt? — Er Master John Effings ham her i Anlægget?“

Eva svarede ikke, men Paul skyndte sig at svare.
 „De vil finde ham i Gangen tæt ved, naar De gaaer tilbage og bøier af ved den første Omdreining paa Deres venstre Haand.”

Master Howel fulgte Anviisningen, og var snart ude af Sigte.

„Det er ret en ægte Troende hvad engelsk Overlegenhed angaaer, og, at domme efter hans store Lyst til give Dem en engelsk Egtemand, Miss Effingham, — ogsaa hvad engelsk Fortjenstlighed angaaer.”

„Det er en svag Plet i denne særdeles retsindige Mands Character. Man har sagt mig at flige Exempler vare meget hyppigere her tillands for en tredive Aar siden end de ere nu for Tiden.”

„Det troer jeg gierne, for det forekommer mig som som om jeg selv kan herte nogle Characterer af samme Slags. Jeg har hørt ældre Folk gjøre en noget lignende Forstiel imellem de Følelser der i saa Henseende herskede for en fyrgetyve Aar siden og dem der herske nutildags: — de sige nemlig, at England forhen tænkte absolut og despotisk paa Amerikas Begne i alle Sager, hvor begge Nationers Interesse kom i Modsatning til hinanden; og jeg har selv hørt competente Dommere erklære, at saa stor var Banens Magt, og at Moderlandets politiske

Planer lykkedes saa godt, at selv mange af dem, der fægtede for Amerikas Uafhængighed, virkelig tvivlede om Moraliteten af deres Færd, ligesom man veed Luther har havt Anfald af Modløshed angaaende det Moralske i den Reformation han var i Begreb med at indføre; medens i den sidste Tid Landets Erbødighed for England mindre er Resultatet af en simpel Landsafhængighed — skøndt samme endnu finder Sted i en sørgelig Grad — men derimod mere er Resultatet af Beregning og Attraa hos en vis Klasse efter at beseire Massens Overvægt, og i dens Sted, at etablere nogle Enkeltes."

"Det vilde i Sandhed være en besynderlig Ende paa dette Lands Historie, hvis det blev et Monarchie!"

"Der er ingen Tvivl om, at der jo nok er nogle faa Monarchister her tillands, men de findes dog næsten udelukkende i en Klasse, der blot kender Verden igiennem Indbildningskraften og af Bøger; men i det Hele er vor Tids Disposition til Aristocratie og ikke til Monarchie. De fleste Mennesker, der blive rige, opdage, at de derfor ikke ere lykkeligere; maaskee hver Eneste, der ikke er bleven opdraget og forberedt til at bruge sin Formue paa den rigtige Maade, er i denne Categorie, som vor Ben, Capitainen vilde kalde det; og saa begynde de da at attraa en anden, endnu ikke prøvet Fordeel. Den øvrige Ver-

dens Exempel er for os, og *faute d'imagination*, efterabe vi, fordi vi ikke kunne opfinde. Udelukkende politisk Magt er desuden en stærk Allieret hvor det gælder om at opdygne Rigdomme; og der er en Deel, der har den Skarpsindighed at see det, skiondt jeg har Mistanke om, at endnu flere attraae de udelukkende, de privilegerede Glasfers Glitterstads, — end Tingen selv. Deres Kion, Miss Effingham, som et Heelt betragtet, er ikke hævet over denne sidste Svaghed, som jeg antager De maa have bemærket hos dem, de er stødt paa udenlands.

„Jeg er stødt paa nogle Exempler af denne Svaghed,“ sagde Eva med Tilbageholdenhed og med quindlig Selvfoelse, „men ikke paa flere end iblandt Mandfolkene; og i begge Tilfælde sjelden iblandt dem, som vi ere vante til at betragte som hørende til den bedre Klasse hjemme. Selvagtelse og Opdragelse bevarede disse for at lægge denne Character-svaghed for Dagen om de virkelig besad den.“

„Man kan dele Amerikanerne i Udlandet i to store Glasfer: de der reise for at vorde uddannede i Vidensskaber eller Kunster, og de, der blot reise for deres Fornøielse. Som et Heelt have hine frapperet mig som en særdeles agtvardig Klasse ligemeget fjernet fra en slavisk Efterbelseslyst og en støiende Anmasselse; medens jeg

frægter for, at Majoriten af disse have en ubehagelig Tendens mod den ydre Glitterglands."

"Jeg vil ikke paaataa det Modsatte," sagde Eva; "thi Triviolitet og Forlystelser ere altfor nøie forenede hos blot almindelige Sjæle. Antallet af dem, der sætte Priis paa Livets Prydelser for deres indvortes Værd Skyld, er overalt kun lille, skulde jeg mene, og jeg drager i Tvivl om Europa i saa Henseende er bedre faren end vi."

"Maaskee; og dog kan man i en Sag, hvor saa meget afhænger af Exemplet kun beklage, at vort Folks Tone ikke er bleven mere assimileret med dets Daad. Jeg ved ikke om De er stødt paa de samme Eiendommeligheder; men saa ofte jeg søgte Lyst til at høre hoitrværende monarkiske og aristokratiske Lærdomme udtalte hen i Weiret, saa pleiede jeg altid at gaae hen i den nærmeste amerikanske Legation!"

"Jeg har hørt denne Sag blive omtalt," svarede Eva, "og det endog af Udlændinge; og jeg tilstaaer, at det stedse er forekommet mig særdeles paaafaldende. Hvad kan vel være Aarsagen til at en Republiks offentlige Agent gjør Parade med sine antirepublikanske Ideer?"

"Jeg vil tilstaae, at der gives Undtagelser; men efter flere Aars Erfaring, mener jeg ligesvem at dette er Regelen. Jeg kunde nok have Mistillid til min egen Mening eller

mine egne Kundskaber, men Andre ere under lige Omstændigheder komne til det samme Resultat som jeg. Jeg har for ganske nylig faaet et Brev fra Europa, hvori man klager over at en overordentlig amerikansk Gesandt, — som ligesaa tidt vilde tænke paa at anklage sig selv, som aabenbart at ytre de samme Følelser hjemme — har talt lige imod Tendentserne af et af de sædvanligste og meest populære Træk i den amerikanske Statsbestyrelse, og det ovenikøbet under Omstændigheder, som rimeligviis kunde antages at have praktiske Følger for hans Tilhørere."

"Tant pis. Mig er det uforklarligt!"

"Det har sin Oplosning, som hvert andet Problem, Miss Effingham. Under almindelige Omstændigheder have overordentlige Mennesker sig sjelden over Mængden, og Magten kommer i virksomme Forretningsmænds Hænder. Netop denne Forsængelighed og smaalige Lyst, der forraader sig selv ved straalende Uniformer, barnagtige Tilbeholdigheder og spage Efterligninger af andre Systemer, bringer rimeligviis Halvdelen af de Personer der opfylde de udenlandske Legationer til at anholde om dem; og det er ikke mere end hvad vi kunne vente, om den virkelige Tilbeholdighed skulde forraade sig selv, saa saare det ikke længer var nødvendigt at forstille sig."

"Men det forekommer mig som denne Nødvendighed

for at forstille sig aldrig vilde ophøre! Kan det være muligt, at et Folk der er sine Institutioner saa hengiven som det er bekendt er Tilfældet med den store Masse af den amerikanske Nation, kan det være muligt at det vil taale et saa lavt Forræderie mod Alt hvad det elsker?"

"Hvor skal det vel faae det at vide? Det er en velbekendt Kiendsgierning, at der i dette Dieblis er en Mand, der beklæder en Post i Ulandet, der ikke kan giere en eneste Fordring paa flig en Tillid, hverken hvad Mand, Grundsætninger, Sæder eller Talenter angaaer, og som ved alle Leiligheder, undtagen i de Tilfælde hvor han kan tænke det vil komme for det amerikanske Folks Øren, ikke alene erklærer sig selv imod Regjeringens styrende Principer, men, som i en Strid med en fremmed Nation for kort siden, virkelig tog Partie imod disse Principer, og betroede Modstanderne, at Regjeringen hjemme ikke vilde blive støttet af Landslovgivningen."

"Men hvorfor bliver det da ikke offentlig lagt for Dagen?"

"Cui bono? Den Deel af den offentlige Presse, der ikke har nogen direkte Interesse i Sagen vilde behandle Sagen med Ligegyldighed og en anden vilde blive forledt til at mystificere Sandheden. Det er aldeles umuligt for en Mand i en privat Stilling at faae Sandheden frem i

hvoilletsomhelst Land, i en Sag der har offentlig Interesse; og de, der staae i offentlige Stillinge, forsøge det sjældent, med mindre de have et bestemt Partieformaal for Øie. Det er Aarsagen hvorfor vi see saa megen Troskøhed mod Institutionerne gaae i Evang blandt de offentlige Agenter udenlands, — thi de veed meget vel, at Ingen formaaer at angive dem. Og foruden denne Bevæggrund findes der desuden hos den Deel af Communen, der ansees for den fornemste, saa stærk en Attraa efter at frembringe en radical Forandring i selve disse Institutioner, at Troskøhed mod dem i deres Dine snarere vilde være en Fortjeneste end en Fornærmelse."

"Andre Nationer blive vist ikke behandlede saa cavalierement."

"Sikkerlig ikke. En Førstes udenlandske Agent, der blot vilde hviſte en eneste Stavelse imod sin Herre, vilde vorde kaldt tilbage i Unaade; men Folkets Djener staaer anderledes, eftersom der er saa mange der skal overbevises om hans Brøde. Jeg kunde bestandig komme godt fra de Angreb, Europæerne har saa stor Eyst til at gjøre mod det amerikanske System, undtagen fra dem, de citerede fra vore egne diplomatiske Agenters Læber."

"Men hvorfor komme da ikke vore Reisende frem dermed?"

De fleste af dem see kun altfor lidt til at vide Noget derom. De spise ved et diplomatisk Bord, see et Par Stjerner, bilde sig ind at være dem forbundne og at der bliver ført en Person, for hvilken der imidlertid ikke er noget tilsvarende indre Grundlag. Nogle ere af samme Mening som de Trølose og see ingen Skade i Utroskaben. Andre betragte det som en Fornærmelse mod sig selv; og det er ikke en ringe Deel, der vilde ansee det for et bedre Beviis paa Patriotisme at dreie en Sætning om til Fordeel for deres eget Folks comparative 'Energie' og 'overlegne Skarpsindighed', end at udpege denne eller en anden styg Handling, selv om de havde Leilighed til at komme efter den. Om end Ingen kan tænke bedre om disse Egenheder hos Amerikanerne, betragtede i Forbindelse med practiske Ting, end jeg selv, saa er der paa den anden Side Ingen, der tiltroer dem mindre Dygtighed til, hvad Principer angaaer, at skilne imellem Skindet og Virkeligheden."

"Hvis vi levede nærmere den øvrige Deel af Verden, er det rimeligt, at disse Misbrug ikke vilde finde Sted; for vist er det, at de ikke blive øvede saa aabenlyst hjemme. Jeg glæder mig imidlertid over at finde, at De, selv imedens De var uvis om hvor De var født, De dog søgte saa stor Interesse for os, at De kunde identificere Dem med Nationen, i det Mindste hvad Følelsen angik."

„Der var et Dieblisk hvor jeg virkelig frygtede for at det skulde vise sig, at jeg var en født Engländer.“

„Frygtede!“ afbrød Eva ham; „det er et stærkt Udtryk hvor Taleren er om saa mægtigt og berømmeligt et Folk!“

„Vi kunne ikke altid gøre Rede for vore Fordomme, og maaskee det var en af mine; og da jeg nu veed, at det, at være en Engelsemand, ikke er den størst mulige For tjeneste i Deres Dine, Miss Effingham, er den paa ingen Maade bleven ringere.“

„I mine Dine, Master Powis! Jeg mindes ikke at have ytret nogen Partisthed for eller Fordomme imod Englænderne. Forsaaavidt jeg kan tale om mine egne Følelser, saa betragter jeg Englænderne ligesom ethvert andet fremmed Folk.“

„I Ord vel ikke; men Handlinger tale højere end Ord.“

„De har Lyst til at være mystisk i Aften. Hvilken af mine Handlinger har erklæret pro eller contra i denne vigtige Sag.“

„De har i det Mindste gjort hvad saa af Deres Landsmandinder vilde have moralsk Mod og Selvfornægtelse til at gøre, og mindst de, som ere vant til at leve

udenlands, — nemlig afflaaet at blive en engelsk Baro-
nets Kone, der var rig og af en agtet Familie.”

„Master Powis,” sagde Eva alvorlig; „det er en Uret-
færdighed, De der begaaer mod Sir George Temple-
more, som min Retfærdighedsfølelse ikke vil tillade mig
at lade gaae uimodfagt hen, og er tillige en Uretfærdig-
hed imod mit Kien og mod mig selv. Jeg har i Deres
Nærværelse sagt Master Howel, at denne Gentleman aldrig
har anholdt om min Haand, og han kan selvfølgelig ikke
have faaet Afslag; og ikke heller kan jeg antage, at en Ame-
rikanerinde kan ansee en saa uæsel Ting som en Baro-
nesfætitel for en Fristelse til at forglemme sin Agtelse for
sig selv.”

„Jeg vurderer tilfulde Deres ædle Betsedenhed, Miss
Effingham; men ikke kan De vente, at jeg, hvem Temple-
mores Beundring har gjort saa urolig, for ikke at sige,
smertet, at jeg skulde forstaae Dem paa samme Maade
som Master Howel rimeligviis har gjort. Har end Sir
George ikke ligesvem anholdt om Deres Haand, var dog
hans Redebonhed til at ville gjøre det ved den allermindste
Opmuntring, altfor isinefaldende til at blive overseet af
en streng Jagttager.”

Eva trak efter Veiret, saa overrasket blev hun ved
den rolige, inderlige og dog ærbødige Maade, hvorpaa

Paul aabenbarede sin Jaloufie. Der var en Bæven i hans ellers saa klare og rolige Stemme, der rørte hendes Hjerte; thi hvor der findes en virkelig Sympathie imellem Kiønnene, svarer Følelse til Følelse, som Echo til Lyden. Hun følte Nødvendigheden af at skulle sige Noget, og de havde dog allerede gaaet et temmelig Stykke, inden hun formaaede at frembringe en eneste Stavelse.

„Jeg er bange for at min Anmasselse har fornærmet Dem, Miss Effingham,” sagde Paul, og talte snarere som det irettesatte Barn, end som den løvemodige unge Mand, han havde vilst han var.

Der var en dyb Erbedighed i den Bevægelse han forraadte; og skøndt Eva netop kunde stielne hans Træk, var hun dog ikke seen med at opdage dette Beviis paa Udstrækningen af den Magt, hun havde over hans Følelser.

„Kald det dog ikke Anmasselse,” sagde hun; „thi Den, der har gjort saa meget for os, kan dog sikkerlig have nogen Fordring paa at vise Interesse for dem, han har gjort saa store Tjenester. Hvad Sir George Templemore angaaer, har De rimeligviis taget Feil af en Følelse, der blev fremkaldt ved vore fælleds Hændelser, og har tillagt den en større Betydning. Han er min Cousine, Grace Van Courtlandt, inderlig og oprigtig hengiven.”

Eva Effingham, 5—8 S.

„Jeg troer fuldt og fast at det er Tilfældet nu; men jeg er ogsaa sikker paa, at en ganske anden Magnet fra først af drog ham fra Canadierne. Vi behandlede hinanden ædelmodigt, Miss Effingham, og skjulte Intet for hinanden, den lange og angstfulde Nat, da vi Alle ventede, at den kommende Dag vilde gaae op over vort Fængenskab. Templeton er altfor mandig og retsindig til at nægte sit tidligere Ønske om at faae Dem til Kone, og jeg mener, at han vil tilstaae, at det ene og alene afgang af Dem at blive det eller ikke at blive det.”

„Det er en Selvydmygelses Handling, han ikke er opfordret til at vise,” svarede Eva ivrigt. „Slige Hentydninger ere nu værre end unyttige, og det vilde gjøre min Cousine ondt om hun skulde faae dem at høre.”

„Jeg har taget Feil af min Vens Character om han lader sin Forlovede nære nogen Tvivl om denne Sag. Fem Minuters fuldkommen Aabenhjertighed nu vil forebygge hele Aars Mistillid sidenester.”

„Og vilde da De, Master Powis, tilstaae en tidligere Svaghed af denne Natur for det Fruentimmer, De endelig havde valgt til Deres Kone.”

„Jeg kan ikke anfere mig selv som Autoritet enten for eller imod, eftersom jeg aldrig har elsket uden en Eneste, og Thende med en Lidenstabs, der er altfor udeluk-

fende og brændende til at tilstede nogen Medbeiler. Miss Effingham, det vilde være noget Værre end Affectation — det vilde være at lege med Gn, der i mine Dine er hellig, hvis jeg nu vilde afholde mig fra at tale tydelig, om end det, jeg har at sige, snarere er vristet fra mig ved Omstændighederne end frivillig udtalt, og næsten bliver ytret uden noget bestemt Formaal. Er det mig tilladt at blive ved?"

"De kan neppe trænge til slig en Tillæbelse, da De er Herre over Deres egne Hemmeligheder, Master Powis."

Som alle Mennesker, der bevæges af en hestig Eidskab, var Paul vankelmødig og langt fra at være billig; og Eva sølte Sandheden deraf, selv i det Dieblis hendes Mand sinderig dannede Undskyldninger for hans Svagheder. Imidlertid tynge den Tanke paa hendes Sind, at hun skulde faae en Erklæring at høre, der muligviis aldrig skulde være bleven given, og fik hende til at tale med mere Kulde end hun virkelig sølte. Som hun imidlertid forblev taus, faae den unge Mand, at det var bleven uundgaaelig nødvendig for ham at være tydelig.

"Jeg vil ikke opholde Dem, Miss Effingham — eller maaskee plage Dem," sagde han, "med Fortællinger om disse tidlige Indtryk, der lidt efter lidt have b. taget mig, indtil de ere blevene indvævede i min Tilværelse. Som

De veed, saae vi hinanden, for første Gang, i Wien. En fornem Østerriger, med hvem jeg ved gunstige Omstændigheder var bleven bekendt, førte mig ind i de bedste Selskaber i denne Hovedstad, hvor jeg da fandt Dem som en Gienstand for alle deres Beundring som kiendte Dem. Min første Følelse var Triumph over at see en ung Landsmandinde — De var dengang næsten kun et Barn, Miss Effingham — være den meest tiltrækkende Gienstand i en Hovedstad, der er berømt for sine Qvinders Skønhed og Ynde.”

„Deres Rational-Partisthed har gjort Dem til en uretfærdig Dommer mod Andre, Master Powis,” afbrød Eva ham, skøndt den Inderlighed og Eidenstabelighed, hvormed den unge Mand ytrede sine Følelser, var Musik i hendes Øren. „Hvad havde vel en ung, frygtsom, kun halv opdragen amerikansk Pige at prale af ved Siden af de fuldendte elegante østerrigiske Damer?”

„Sin overordentlige Skønhed, sin ubevidste Overlegenhed i Talenter, sin frygtsomme Naturlighed og Beskedenhed, og sin blide Sjæls Reenhed. Alt Det besad De, ikke blot i mine Dine, men ogsaa i Andres; thi de Gienstande dvælede jeg altfor gierne ved til at kunne tage Feil.”

En Raket soer i dette Dieblis ikke langt borte hen

over dem, og medens de begge to vare altfor bestieftigede med Samtalen til at lade sig forstyrre derved, var dens forbifarende Bys dog tilstrækkeligt for Paul til at see Eva's rødmende Kinder og taarefulde Blik, som hun vendte sig om til ham i inderlig Fryd, og som hans varme Fortæller, til Trods for al Anstrengelse for at bekæmpe sig selv, vækkede hos hende.

„Lad os overlade denne Sammentiligning til Andre, Master Powis," sagde hun, „og indskrænke os til mindre tvivlsomme Gienstande."

„Skal jeg blot tale om hvad der er ophøiet over al Tvivl, maa jeg da fornemmelig tale om min længe nærrede, inderlige, bestandige Hengivenhed. Jeg tilbød Dem i Wien, Miss Effingham, i Afstand, som man kan tilbede Solen; thi medens Deres fortræffelige Fader gav mig Udgang til sig, og, som jeg troer, bærede mig med nogen Agtelse, havde jeg dog kun liden Veilighed til at forviise mig om Værdien af den Edelsteen der blev indsluttet i saa yndigt et Skrin; men da vi den følgende Sommer atter mødtes i Schweiz, da begyndte jeg først inderligt at elske; dengang lærte jeg Deres Sjæls Retfærdighed, yndige Aabenhjertighed, fuldbendte ovindlige fine Følelse at kiende; og om jeg end ikke vil sige at disse Egenskaber ikke bleve forhøiede i en saa ung Mands

Dine ved deres Besidderindes overordentlige Skønhed, vil jeg dog sige, at jeg, ved at vrie dem imod hinanden, tusinde Gange kunde foretrække hine for denne, uopnaaet som denne sidste er af Deres eget smukke Kion."

"Det er at tilbyde Smigrerie under sin meest forføderiske Form, Powis —"

"Maaskee fortjener min usammenhængende og abrupte Maade at forklare mig paa en Bebreidelse, om end Intet er mere fjernt fra min Hensigt end at synes at smigre, eller paa nogen Maade overdrive. Min Hensigt er kun at give en tro Fortælling om mine Følelser og min Kiærlighed."

Eva smilede svagt men — saa sedt! — vilde Paul have tænkt, havde Mørket tilstedet ham mere end et dunkelt Glimt af hendes elskelige Træk.

"Mon jeg turde lytte til sig en Roes, Master Powis," spurgte hun; "til en Roes der kun kan bidrage til en Selvgættelse, der allerede er altfor stor?"

"Det kan kun De sige; men Deres Spørgsmaal bufter mig virkelig paa hvor nær jeg gaaer Dem, og at jeg mister Herredømmet over mine Følelser, Noget, hvoraf jeg i saa lang Tid har været stolt. Ingen skulde giøre et Gruentimmer til sin Kiærligheds Fortrolige, førend

han var tilfulde beredt paa at ledsage Erklæringen med et Tilbud af sin Haand, — og i den Stilling er jeg ikke."

Eva gjorde ikke noget theatralesk Skridt tilbage, paa-
tog sig ikke nogen affectert, forundret eller saaret Bær-
digheds Mine, men vendte sit englerene Blik om til sin
Elster med et saa veltalende Udtryk af Belymring, og
naturlig Forundring, at det, hvis han havde kunnet see
det, rimeligviis paa Stedet vilde have overvundet enhver
Banskelighed, det lod til, han ansaae for uoverstigelig. „Og
dog," vedblev han, „har jeg nu sagt saa meget, hvor uvil-
kaarlig det end er steet, at jeg ikke alene føler det som
en Pligt imod Dem, men, paa en vis Maade, mod mig
selv, at tilføie, at mit Hjertes kiæreste Ønske, Formaalet
for alle mine Drømme om Dagen og for mine sindigste
Tanker om Fremtiden, forene sig i det Ønske at faae
Dem til Rone."

Evas Blik sankede sig, og der foregik en Forandring
i hendes Ansigt, og en sagte men uvilkaarlig Skialven
giennembevægede hende. Efter en kort Pause samlede hun
al sin Sjælsstyrke og spurgte med en Stemme, hvis Be-
stemthed overraskede hende selv —

„Hvortil sigter dog alt dette, Povis?"

„Ja vel maa De gjøre det Spørgsmaal, Mijs Efting-
ham! — De har hver mulig Ret til at gjøre det, og

Svaret skal i det Mindste ikke forøge Grundene for min Selvbebreidelse. Jeg beder Dem at give mig blot et Minut til at samle mine Tanker, og jeg vil stræbe at opfylde min Pligt paa en mere mandig og sammenhængende Maade, end, jeg frygter for, det har været Tilfældet de sidste ti Minuter."

De gik et lille Stykke videre i den dybeste Tausshed: Eva betaget af en Forundring, hvori en uvis og ubestemt Rædsel over, hun vidste knap hvad, begyndte at blande sig, medens Paul stræbte at dæmpe det Oprør, der pludselig havde hævet sig i hans Indre. Han begyndte:

"Omstændighederne have hele mit Liv berøvet mig den Lykke, at lære Deres Kions Omhed og Deeltagelse at kiende, Miss Effingham, og have kastet mig ud blandt mit eget Kions Kolde og mere raa Aander. Min Moder døde i min Gedselsstund, og det inderligste af alle jordiske Baand blev saaledes overstaaret for mig. Maaskee overdriver jeg Tabet paa Grund af de Savn, jeg har lidt; men fra den Stund, jeg først begyndte at føle, har jeg inderligt længtes efter en Moders omme, taalmodige, kiærlighedsvækkende uegennyttige Kiærlighed. De har ogsaa tidlig lidt et lignende Tab, om jeg er rigtig underrettet —"

Et Suk — et kvalt, men smerteligt Suk — und:

flap Eva, og, uudsigelig bekymret, hørte Paul op at dvæle ved sine egne Sorgens Kilder, for at berolige dem han saaledes uden Hensigt havde oprørt.

„Hvor jeg har været egenkiærlig, kiæreste Miss Effingham,” udbød han; — „jeg har overvurderet Deres Taalmod — har plaget Dem med Kummer og Tab, der ikke have nogen Interesse for Dem, ikke kan have Interesse for En, der er saa lykkelig og velsignet af Himlen som De er.”

„Nei, nei, nei, Powis — De er uretfærdig mod os begge. Ogsaa jeg mistede min Moder, da jeg var et blot Barn, og jeg har aldrig kiendt hendes Kiærlighed og Omhed. Bliv ved: jeg er roligere, og beder Dem indstændig at De vil forglemme min Svaghed, og blive ved.”

Paul blev ved; men denne korte Afbrydelse, under hvilken de havde blandet deres Sorg over et fælleds Uheld, berørte en ny Gølelsernes Streng, og fjernede paa een Gang et Bjerg af Tilbageholdenhed og Afstand, der ellers kunde have forhindret deres tiltagende Fortrolighed.

„Saaledes berøvet min nærmeste, min kiæreste naturlige Veninde,” vedblev Paul, „blev jeg som et spædt Barn overgivet til leiede Tjeneres Omfarg, og, for saa vidt, var dog min Skiebne i det Mindste mere grusom end Deres; thi det fortræffelige Fruentimmer, der har været saa

lykkelig at være betroet Omsorgen for Deres Barndom, elsker Dem jo næsten som en Moder, om hun end kan savne Deres Stands Guldkommenheder."

"Men vi havde dog begge vore Fædre, Mæster Powis. For mig har min fortræffelige, ædelsindede, kiærlige, — min omme Fader, været Alt. Uden ham vilde jeg sandelig have været ulykkelig; og ved ham har jeg i Sandhed følt mig saa lykkelig, og det uagtet disse oprørste Tæarer — som jeg tror Deres Kummer have fremkaldt."

"Mæster Effingham fortjener det af Dem; men jeg har aldrig kiendt min Fader."

"Ikke kiendt Deres Fader!" udbød Eva, og hendes Stemme robede inderlig Medfølelse for den Faders og Moderleses Tab, og ikke en almindelig Hverdags Forundring.

"Han var taget bort fra min Moder inden jeg blev fød, og døde enten snart efter, eller har aldrig fundet sin Søn værdig til saa megen Interessé for ham, at han skulde gjøre et eneste Spørgsmaal efter ham."

"Saa har han da aldrig kiendt dette Barn!" brød ud fra Evas Læber med en Heftighed og Oprigtighed, der bød al Tilbageholdenhed Trods, baade den qvindlige Opdragelses og den naturlige Frygtsomheds Tilbageholdenhed.

„Miss Effingham! bedste Miss Effingham — Eva, min egen Eva; hvad tør jeg slutte af denne adelsmodige Hefstighed? Billed mig ikke! Jeg kan bære min eensomme Elendighed, kan trodse en isoleret Tilværelses Lidelser, men jeg kunde ikke leve, om sligt et Haab blev skuffet, et Haab som Deres egne Læber havde vækket!”

„De viser mig hvor vigtig Forsigtighed er, Powis; og lad os nu atter vende tilbage til Deres Historie, og til den Fortrolighed, der ikke skal være betroet til nogen Trolos. For Diebliffet i det Mindste beder jeg Dem forglemme alt Andet.”

„En saa venlig, saa opmuntrende Befaling! — fornærmer jeg, bedste Miss Effingham?”

For første Gang i sit Liv lagde Eva sin egen lette og skionne Haand under Pauls Arm, og netop ved den Maade, hvorpaa hun udførte denne ganske simple og hverdagslige Handling, viste hun en fortryllende men beskedne Tillid til hans Værd og Retsindighed, idet hun med en muntre Stemme sagde:

„De forglemmer Befalingens Indhold, netop det Dieblif De vil faae mig til at troe, at De er allermest tilbøjelig til at adlyde den.”

„Ja, Miss Effingham, De skal blive meer ubetinget adlydt. Jeg har aldrig erfaret, hvorfor min Fader

forlod min Moder saa kort Tid efter deres Forening. Det lader som de kun have levet nogle saa Maaneder sammen, skiondt jeg har den Trost at vide, at min Moder Intet havde at bebreide sig. I mange Aar har jeg lidt Tvivlens Qualer angaaende et Punkt, der er det alleromfindtligste — Mistillid til sin egen Moder; men Alt er lykkeligt, velsignet bleven opklaret under mit sidste Besøg i England. Vel sandt, at Lady Dunluce var min Moders Søster, og kunde desaaarsag maaskee have været staansom over hendes Feiltrin; men det sidste Brev fra min Fader, der kun er skrevet een Maaned før min Moders Død, efterlader ingen Tvivl, ikke blot om hendes pletfri Stilting som Kone, men indeholder tillige stærke Beviser paa hendes omme Kiærlighed. Det er et kostbart Document for en Son, Mijs Effingham!"

Eva svarde ikke, men det forekom Paul at han fornam et sagte Tryk af den Haand, som indtil nu havde hvilet saa let paa hans egen Arm, at han neppe vovede at røre denne, for at han dog ikke skulde miste denne kostbare, skiondt saa ubetydelige Bevidsthed om dens Nærhed.

"Jeg besidder flere Breve fra min Fader til min Moder," vedblev den unge Mand, "men intet der er mit Hjerte saa kiært som dette. Af den Tone, der i det

Hele gaaer igiennem dem kan jeg ikke overtale mig til at troe, at han nogenfinde har elsket hende. Hvor det er grusomt af en Mand, Miss Effingham, at bedrage et Fruentimmer i sligt et Punkt!"

"Grusomt!" sagde Eva, med fast Stemme. "Døden selv vilde være at foretrække for et saadant Bedragerie."

"Jeg antager, at min Fader bedrog sig selv, som han bedrog min Moder, thi der er en besynderlig Usammenhængenhed og Mangel paa Bestemthed i nogle af hans Breve, saa at mine Følelser, der i sligt et Antiggende naturligviis maatte være meget omsindtlige, ligesaa først af, bragte mig til at betvivle hans Kiærlighed."

"Var Deres Moder rig?" spurgte Eva i sin Uskyldighed, thi da hun selv var en rig Arving, var hendes Opmærksomhed allerede tidlig bleven henvendt paa denne Forstillelsens og Slethedens store Landevei i denne delicate Sag.

"Paa ingen Maade. Hun besad kun Lidet udenfor sin høie Byrd og sin Skønhed. Jeg eier hendes Portrait som tilfulde beviser den sidste — jeg burde sige har eiet, thi det var hendes Miniatur, Araberne rovede fra mig, om De kan erindre det, og jeg har ikke seet det siden. Hvad Formue angaaer, havde min Moder netop saameget at hun kunde leve som en Dame, og intet mere."

Trykket paa Pauls Arm blev mærkeligere, som han talte om Miniaturportraitet, og han vovede at berøre sin Ledsagerindes Arm, for at give den et fastere Leie paa sin.

„Master Powis har altsaa ikke ladet sig forføre af Pengene, og det er et stort Stykke,“ sagde Eva, som om hun næsten ikke var sig bevidst, at hun i det Hele talte.

„Master Powis! Han var Alt hvad Gdelt og Ulegen- nyttigt er. Der har aldrig eksisteret en mere ædelsindet eller en mindre egenkiærlig Mand end Francis Powis!“

„Jeg troede, at De aldrig havde kiendt Deres Fader personlig!“ udbroød Eva forundret.

„Det har jeg ikke heller. Men De tager Feil, seer jeg; min Faders Navn var ikke Powis, men Asheton.“

Paul fortalte hende derpaa, hvortledes han endnu som Barn var bleven adopteret af en Gentleman ved Navn Powis, hvis Navn han havde taget, da han fandt sig forladt af sin egen Fader; og hvis Formue han havde arvet efter sin frivillige Bestytters Død.

„Jeg bar Navnet Asheton, indtil Master Powis tog mig med sig til Frankrig, hvor han foreslog mig at tage sit Navn, som jeg saa meget desto hellere gjorde, som han stod i den Formening at min Fader var død, og havde efterladt sine Revenuer og Niccer sin særdeles betydelige Formue, eftersom han ikke omtalte mig i sit Testamente,

og lod til gierne at vilde ignorere sit Ægteskab. I det Mindste gif han blandt sine Bekjendter for en Pebersvend lige til sin Dødsdag."

"Der er noget saa besynderligt og uforklarligt i alt dette, Master Powis, at det forekommer mig, man maa lægge Dem tillast, at De ikke har undersøgt Sagerne noiere end man efter Deres egen Beretning skulde mene, De havde gjort."

"Længe, — mange mange kummerfulde Aar frygtede jeg for Undersøgelse, og at jeg skulde erfare noget Fornærmeligt om min Moders Navn. Saa kom min lange og travle Tjenestetid, som bandt mig til fjerne Hæve; og min fortræffelige Belgiorers sidste Reise og smertefulde Sygeleie forhindrede selve Ønsket om at anstille Efterforskninger om min egen Familie. Master Powis' saarede Stolthed, idet han, som billigt var, sølte sig fornærmet over den fornemme Maade, hvorpaa min Faders Familie medte hans Tilnærmelse, bidrog til at fjerne mig fra denne Deel af mine Paargørende, og standsede alle yderligere Skridt fra min Side. De lod endog som de nærede Tvivl om, at min Fader nogensinde havde været gift."

"Men derom havde de jo Beviser?" spurgte Eva ivrigt.

"Uimodsigelige. Min Tante Dunluce var nærværende

ved Ceremonierne, og jeg er i Besiddelse af et Document desangaaende fra den Geistlige, der forrettede den høitidelige Handling. Er det ikke besynderligt, Miss Effingham, at selv Lady Dunluce og hendes Familie, med alle disse Beviser for min Legitimitet, indtil for ganske kort siden nærede Tvivl om Sagen."

"Det er i Sandhed ubegribeligt, da Deres Tante har overværet Ceremonien."

"Ikke sandt; men nogle Omstændigheder, der maaskee bleve understøttede af en heftig Utræa hos hendes Gemal, General Ducie, efter at komme i Besiddelse af en Baronettitel der var vacant, og hvortil hun vilde være den nærmeste Arving, hvis mine Rettigheder vare svækkede, havde bragt hende til at troe, at min Fader allerede var død, da han indgik den høitidelige Forbindelse med min Moder. Men ogsaa denne Ulykke er jeg, Himlen være lovet bleven befriet for."

"Stakkels Powis!" sagde Eva med en Deeltagelse, hendes Stemme endnu udtrykkeligere udtalte end hendes Ord; "De har i Sandhed allerede i saa ung en Alder lidt meget!"

"Jeg har lært at bære det, bedste Miss Effingham, og har allerede længe staaet her i Verden som et eenligt isoleret Væsen, for hvem Ingen søgte nogen Interesse —"

„Nei, det maa De ikke sige — vi har i det Mindste
 stedsfølt Interesse for Dem, have altid baaret Agtelse
 for Dem, og have nu ogsaa lært at —“

„Lært at? —“

„Elste Dem!“ sagde Eva, med en Fasthed, der siden
 efter forbausede hende selv; men hun følte, at et Bæsen,
 der var sat i saadan en Stilling, havde Fordring paa at
 blive behandlet med en Kæbenhjertighed, meget forskiellig
 fra den Tilbageholdenhed, det var sædvanligt for hendes
 Køn at iagttage ved flige Leiligheder.

„Elste!“ udbød Paul, og slap hendes Arm, „Af,
 Miss Effingham — Eva — men — vi?“

„Jeg mener, min kjære Fader, — Uncle Jack — mig
 selv —“

„En flig Følelse kan ikke læge et Saar som mit! En
 Kiærlighed, der bliver deelt selv af saadanne Mænd som
 Deres fortræffelige Fader og Deres værdige Onkel, kan
 ikke gjøre mig lykkelig. Men hvor kan ogsaa jeg, den
 ikke Anerkjendte, der bærer et Navn, hvortil jeg ikke har
 nogen lovmæssig Titel, og uden Paarørende, hvorledes
 kan jeg have mine Dine op til Dem?“

Gangen havde nu bragt dem tæt hen til et Vindue
 i Huset, hvorfra et stærkt Lys udgød sig over Evas søde
 Træk, som hun saae op paa sin Tedsager, med et Afsyn

Eva Effingham, 5-8 H.

der blussede af naturlig Følelse og Blufærdighed, medens Kampen mellem begge gjorde hendes Elskelighed dobbelt indtagende, og hendes Smil stienkede ham en Opmuntring, det var umuligt at misforstaae.

„Tør jeg troe mine Sandser? Vil De — lytter De virkelig — kan De laane Øren til min Beilen?“ udbød den unge Mand, som han skyndte sig forbi Vinduet med sin Ledfagerinde, for at ikke en Afbrydelse skulde tilintetgjøre hans Haab.

„Er der nogen tilstrækkelig Grund, hvorfor jeg ikke skulde det, Povis?“

„Intet uden mit ulykkelige Forhold til min Familie, min relative Fattigdom, og mit almindelige Uværd.“

„Deres ulykkelige Forhold til Deres Familie vilde kun være et nyt, et fiærere Baand for os; Deres relative Fattigdom er blot relativ, og kan ikke have nogen Betydning, hvor der allerede er Noget; og hvad Deres almindelige Uværd angaaer, frygter jeg, det vil blive meer end opveiet ved den Piges, De saa rast har udvalgt Dem fremfor den øvrige Verden.“

„Eva — fiæreste Eva“ — sagde Paul, greb begge hendes Hænder, og standsede hende ved Indgangen til Bustadsen der overstyggede Gangen, og hvor det svage

Sten fra Stjernerne endnu satte ham istand til at skielne hendes Træk — „De vil ikke lade mig i Tvivl i saadant et Anliggende: er jeg virkelig saa lykkelig?“

„Hvis Modtagelsen af et Hjertes Tro og Kiærlighed, der aldeles tilhører Dem, Powis, kan gjøre Dem lykkelig, vil Deres Kummer være tilende.“

„Men Deres Fader?“ sagde den unge Mand, betaget af den heftigste Attraae efter at vide Alt.

„Er her for at bekræfte Alt hvad hans Datter just har ytret,“ sagde Master Effingham, og kom alene ud fra Buskadsen, og lagde sin Haand venlig paa Pauls Skulder. „At finde, at I omsider forstaae hinanden saa godt, Powis, borttager fra mit Sind en af de største Beskymringer, jeg nogensinde har følt. Fætter Jack har, som han var forpligtet til, gjort mig bekendt med Alt, hvad De har betroet ham om Deres fordums Liv, og der er Intet videre at aabenbare. Vi have kiendt Dem i flere Aar, og byder Dem saa hjertelig Velkommen i vor Familie som vi kun modtage en kostbar Gave fra Forsynet.“

„Master Effingham! — kiære Sir“ — sagde Paul betaget af Forbauselse og Genrykkelse. „Det overgaaer virkelig alle mine Forhaabninger, — og denne ædelmodige Aabenhjertighed af Deres elskværdige Datter —“

Pauls Hænder laae i Faderens, uden at han vidste,

hvorledes det var gaaet til. I det korte Mellemrum mellem hendes Faders Tiltale og Pauls Ord, havde hun seet Leilighed til at forsvinde, og lade Herrerne blive ene tilbage. Den unge Mand vilde have fulgt efter, men den roligere Master Effingham saae, at denne Leilighed, under alle Omstændigheder var gunstig for en privat Samtale mellem ham selv og hans nye Svigersøn, og ugunstig for en Samtale, i det mindste for en fornuftig Samtale imellem de Elstende: derfor tog han den unge Mand's Arm, og førte ham med sig til en Spadsereetour under fire Dine. En halv Times fortrolig Samtale beroligede Begges Følelser, og gjorde Paul Powis til et af de lykkeligste menneskelige Væsener.

Tiende Capitel.

I handler saare fløgt og vlist, Rinaldo,
hvis I, før I besøger ham, udsørger,
hvordan han stikker sig.

Hamlet.

Anne Sibley var ifærd med Evas Garderobe, — som var hendes Byst, og det uagtet Annette i den Grad for-

agtede hendes Smag, at hun aldrig fik Tilladelse til at fæste en Naal eller paa nogen Maade hjælpe sin smukke Hersterinde ved Toiletten, — da vor Heltinde svævede ind i Værelset, og sank ned paa Sofaen. Eva var altfor betagen af sine egne Følelser til at bemærke hendes stille, tilbageholdne gamle Ammes Nærværelse, og altfor vant til hendes Omhu og Deeltagelse til at lade sig forstyrre, om hun havde bemærket hende. Et Dieblis blev hun siddende, hendes Ansigt bedækket af en dyb Rødme, med foldede Hænder, med Dinene heftede paa Loftet, og derefter fandt hendes hestige Følelser Rettelse i en Strøm af Tårer. Den stakkels Anne vilde ikke have følt større Bekymring ved at høre en uventet Ulykke, end hun følte ved dette pludselige Udbrud af hendes Gluts Følelser. Hun nærmede sig, og bøjede sig ned over hende med en Moders Omhed, som hun spurgte om Aarsagerne til denne tilsyneladende Sorg.

„Sig mig det, Miss Eva, og det vil lette Deres Sind,” sagde den trofaste gamle Pige. „Deres kiære Moder havde undertiden ogsaa slige Følelser, og jeg havde aldrig at spørge hende; men De er mit eget Barn, og Alt hvad der bedrøver Dem, bedrøver ogsaa mig.”

Evas Dine straalende, hendes Ansigt blussede endnu, og det Smil, der skimtede igiennem hendes Tårer var

saa lyst, at det lod hendes stakkels Amme i den største Forbauselse over hvad Marsagen kunde være til et udbrud af Gelelser der var saa ualmindeligt hos et saa roligt Gemyt som Eva's.

„Det er ikke Kummer, bedste Nanny,” hviskede Eva omsider; „intet mindre end Kummer! Jeg er ikke ulykkelig. O, nei! langt, langt fra!”

„Gud være lovet da, Ma'am! Jeg var bange for at denne Historie med den engelske Gentleman og Miss Grace ikke var Dem kjær, for han har ikke opført sig saa net som han skulde i denne Sag.”

„Og hvorfor ikke, min stakkels Nanny? — Jeg har hverken Fordringer, eller ønsker at have nogen Fordringer paa Sir George Templemore. Hans Valg af min Cousine har forarsaget mig inderlig Glæde, og langtfra ikke Kummer. Havde han været vor Landsmand, vilde min Glæde have været ublandet, thi jeg troer fuldt og fast at han vil stræbe efter at gjøre hende lykkelig.”

Nanny saae paa sin unge Hersterinde, derefter mod Loftet — saa atter igien paa sin unge Hersterinde, og derefter paa en Raket der foer over Himlen. Hendes Bine vendte imidlertid atter tilbage til Eva, og opmuntret ved det lyse, lykkelige Blik, der tindrede i det elskede Ansyn, vovede hun at sige:

„Dersom Mæster Powis blot var en mere ligefrem Gentleman, end han er, Ma'am —“

„Du mener — mindre beskeden, Manny,“ sagde Eva, da hun mærkede hendes Amme holdt inde.

„Ja, Ma'am — En der tænkte mere paa sig selv, og mindre paa andre Mennesker, vilde jeg sige —“

„Og naar det nu var Tilfældet?“

„Saa fandt han nok Mod til at sige hvad jeg godt veed, han føler.“

„Og fandt han nu Mod til at sige, hvad Du veed han føler, hvad vilde saa Anne Sidley sige, mit Svar skulde blive?“

„Na, Ma'am; jeg veed, det vilde blive som det skulde blive; jeg kan ikke sige hvad Damer vilde sige ved flige Leiligheder, men jeg veed at det er Noget, der bringer Herrerne Hjerter til at hoppe af Glæde?“

Der gives Leiligheder, hvor Fruentimmere neppe kan undvære Fruentimmeres Deeltagelse. Eva elskede sin Fader ømt, havde meer end almindelig Fortrolighed til ham, thi hun havde aldrig kiendt nogen Moder; men var denne Samtale bleven ført med ham, da vilde hendes naturlige Følelse, uagtet at hendes Tillid til hans Kiærlighed, være bævet tilbage for at udøse sit Hjerte saa frit som hun vilde have gjort med sin Moder, om ikke Døden havde

bergøvet hende denne Betsignelse. Paa den anden Side
 fandt der derimod en Fortrolighed Sted imellem vor
 Heltinde og Anne Sidley, af saa eiendommelig en Natur,
 at vi maae forudsikke en Forklaring, inden vi fremstille
 dens Virkninger. Hvad Omhuen for hendes Barndom
 angaaer, havde Anne været en Moder for Eva; og alene
 Det havde fremkaldt en stor personlig Afhængighed hos
 den Ene, og et Slags Overopsyn hos den Anden, der
 havde bragt hende til at forestille sig, at hun var ansvar-
 lig for sin Gluts legemlige Sundhed og Velbefindende.
 Men det var ikke Alt. Nanny havde været Evas barn-
 lige Beskytters, hendes jomfruelige Hemmelighedens
 Fortrolige; og om end dennes Alder snart gjorde, at hun
 blev overgivet til deres Omsorg, der bedre vare fæstede
 til at danne hendes Aand, saa ophørte denne Forbindelse
 dog aldrig, og den fine, dannede unge Dame vendte med
 usvækket Kiærlighed og en Tillid, Intet kunde ryste, tilbage til
 et Bøjsens længe prøvede Omhed, der havde vaaget over
 hendes Barndom. Virkningen af sligt inderligt Forhold
 var tidt ret underholdende, i det den Ene bragte med
 til Raad en Aand der var udsmykket med alle de Kund-
 skaber der passede sig for hendes Aalder og Stilling, med
 Sæder, der vare blevne uddannede i de bedste Selskaber
 i Christenheden og en Smag der var bleven erhvervet i

de berømteste Skoler, hvorimod den Anden kun medbragte lidt mere end sin hjertelige Kiærlighed, en Trofasthed, der adlede hendes Natur, og en Simpelt, der tydede paa en fuldkommen reen Tankegang. Ikke heller var denne overordentlige Fortrolighed uden sine Fordele for Eva; thi, da hun saa tidlig var stødt ud imellem det Kunstlede og Beregnede, tjente den til at bevare hendes Characteres Naturlighed, og forebyggede det forde, egenkiærlige og frastødende Kunstlede Væsen, som blot Modesdamer ere udsatte for at forfalde til, formedelsf deres isolerte og kunstige Standpunkt, de blive satte paa. Da derfor Eva gjorde sin Amme det Spørgsmaal, vi allerede have anført, saa stete det mere med det virkelige Onste om at erfare hvorledes Denne vilde synes om et Valg, hendes Sjæl var aldeles bestemt for, end for letfæindig at spege med en Gienstand, der i saadan Grad havde betaget hendes inderligste Følelser.

„Men Du siger mig ikke, kiære Nanny,“ vedblev hun, „hvad Du vilde have, jeg skulde svare. Ver jeg vel, for Exempel, nogensinde forlade min elskede Fader?“

„Det vilde jo ikke behøves, Ma'am? Master Powis har jo intet Hjem, og, for den Sags Skyld jo heller intet Fædreland.“

„Hvor kan Du vide det, Nanny?“ spurgte Eva med en brændende Kiærligheds pirrelige Omsindtlighed.

„Jh, Miss Eva; det siger hans Tjener, og han har da ogsaa levet længe nok med ham for at vide, om han havde et Hjem, eller ikke. Jeg sover nu sjelden ind uden jeg seer tilbage paa Dagen, og tidt og ofte have mine Tanker vendt sig til Sir George Templemore og Master Powis, og naar jeg saa tænkte paa, at den Første havde baade Huus og Hjem, og den Sidste ingen af Delene, har det atter tyktes mig, at det maatte blive ham.“

„Og Du har saaledes, i denne Sag, meer tænkt paa det Bequemmeste og hvad der kunde være behageligt for Andre, end paa mig.“

„Miss Eva!“

„Nei, vist ikke, kiæreste Nanny, tilgiv mig; jeg ved, at i alle Ting er Din sidste Tanke paa Dig selv. Sagens burde den blotte Omstændighed, at han ikke har noget Hjem, ikke være en tilstrækkelig Grund til at tage Hogen til Mand. For de fleste Fruentimmer vilde det være en Hindring.“

„Jeg kiender kun lidt til de Følelser, Miss Eva, siger jeg; jeg er rigtignok bleven friet til, og reengang var jeg noget nær bleven fristet til at give mig, havde der ikke været en vis Omstændighed.“

„Du — Du givte Dig, Anne Sibley!“ udbød Eva, for hvem den blotte Idee syntes saa besynderlig og unaturlig, som om hendes egen Fader vilde forglemme hendes Moder, og givte sig igien. „Det har jeg da aldrig hørt tale om, og jeg gad nok vide hvad det var for en lykkelig Omstændighed, der forebyggede hvad der vilde have været en stor Ulykke for mig.“

„Jh, jeg sagde til mig selv, Ma'am: hvad gjør et Gruentimmer, som giver sig? Hun lover at forlade alle Andre og drage med sin Husbond, og elste ham høiere end Fader og Moder, og alle andre levende Væsener paa Jorden; ikke sandt, Miss Eva?“

„Jeg troer virkelig, det er saaledes, Ranny — nei, jeg er fuldkommen vis paa, at det er saaledes,“ svarede Eva, og en stærk Rødme bedækkede hendes Kind, som hun meddeelte sin gamle Amme denne Mening, med den indvortes Overbeviisning, at hun netop havde nydt nogle af de lykkeligste Diebtikke i sit Liv, netop ved at hengive sig til en Lidenstabs, der overstyggede alle naturlige Tilbøieligheder; „Det er sandelig som Du siger.“

„Naa, Ma'am; jeg prøvede da mine Følelser, saaledes, troer jeg, man kalder det, og saa fandt jeg da, at jeg elskede Dem saa meget høiere, end enhver Anden, at

jeg virkelig ikke med frelst Samvittighed kunde giøre Løftet."

"Min kjæreste Nanny! min sømme, gode, trofaste, elskede gamle Amme! Lad mig trykke Dig i mine Arme! og jeg, jeg egentliærlige, tankeløse, hjerteløse Pige, jeg vilde forglemme en Omstændighed, der rimeligvis vilde holde os hos hinanden for hele vor øvrige Levetid! Tys! det banker. Det er Mistress Bloomfield; jeg kender hendes lette Trin. Luk op for hende, min kjærlige Nanny, og lad os være ene."

Mistress Bloomfields klare, speidende Blik var heftet paa hendes unge Veninde, som hun traadte ind i Børleset; og hendes Smil, som i Almindelighed var saa muntert og undertiden saa ironisk, var nu tankesuldt og venligt.

"Naa, Miss Effingham," udbred hun paa en Maade, som hendes Nie modsagde; "skal jeg condolere Dem eller gratulere Dem! Thi en mere pludselig og vidunderlig Forandring har jeg aldrig før været Vidne til hos en ung Dame, hvad enten det nu er for det Bedre eller det Værre — omiøse Ord er det — 'for det Bedre eller det Værre' til 'Rigdom eller fattigdom'!"

"De er i godt Humeur i Aften, kjære Mistress Bloomfield, og lader til at være gaaet ind paa 'Ibtleiernes' Munterhed af al —"

„Magt, vilde være et jævnt, men et meget udtrykfuldt Ord. Deres templetonske 'Jldløier' er brændende Poier, thi de har noget nær kostet os en almindelig Jdebrand. Mistress Hawker har været sit Fald meget nær, som Deres store Navne, ved at en Slange er kommen for nær ved hendes Klæder; en Lade har der virkelig været Jld i, og Sir George Templemores Hjerter er en Afsejeb. Master John Effingham har betroet mig, at han ikke vilde være forblevet ugift, havde der været to Mistresses Bloomfield i Verden, og Master Powis seer ud som en Bjelke der er gravet ud ved Herkulanum — bare Kul.“

„Og hvad giver Anledning til denne Spøgesfuldhed?“ spurgte Eva, med saa rolig en Mine, at hendes Beninde for et Dieblis lod sig vildelede.

Mistress Bloomfield satte sig ned paa Sofaen ved Siden af vor Heltinde, betragtede hende stivt næsten i et heelt Minut, og vedblev:

„Forstillelse og Eva Effingham kan have lidt at skaffe med hinanden, og min Dren maa altsaa have bedraget mig.“

„Deres Dren, bedste Mistress Bloomfield!“

„Mine Dren, bedste Miss Eva Effingham. Jeg ved meget vel, hvor afskyelig en Lurer er, men naar Gentlemen ville gjøre libensfabelige Erklæringer i Gangene i

en Have, hvor der kun er Smaabuste imellem deres brændende Declamationer og deres Nysgierrighed, som af en Hændelse gaaer der, saa maae de vente at blive hørte."

Eva rødmede meer og meer, altsom hendes Veninde blev ved, og da den Anden var færdig, glædede en ligesaa brændende Rødme paa hendes søde Ansigt, som da hun først kom ind i Værelset lige fra Haven.

"Maa jeg spørge hvad alt dette betyder?" sagde hun, og anstrengte sig for at synes rolig.

"Tilvisse, min Bedste; og De skal baade kende den Følelse, der fremkalder det, saavel som Meningene," svarede Mistress Bloomfield og tog venlig Evas Haand, paa en Maade, der viste, at det ikke var hendes Agt længer at spøge angaaende en Sag, der var saa vigtig for hendes unge Veninde. "Master John Effingham og jeg kom forbi et Sted, hvor to Gange løbe meget nær hinanden, just som De og Master Powis gik i den tilstødende Gang. Uden ligesom at tilstoppe vore Dine var det aldeles umuligt, ikke at overhøre en Deel af Deres Samtale. Vi gjorde os begge to Umage for at forholde os cavaleermæssigt, thi jeg hostede, og Deres Onkel rømmede sig virkelig, men vi bleve ikke bemærkede!"

"Hostede og rømmede!" gientog Eva, endnu mere forlegen end før. "De maa tage Feil, kære Mistress

Bloomfield, for jeg erindrer ikke at have hørt flige Tegn."

"Nimelig nok, søde Pige, thi der var en Tid da jeg ogsaa kun havde Øren for en eneste Stemme; men De kan faae Tingsvidne derpaa, à la mode de New England, om De forlanger det. De maa imidlertid ikke misforstaae min Beræggrund, Miss Effingham, som er alt Andet end simpelt Ryggierrighed," og Mistress Bloomfield saae her saa venligt og ømt paa hende, at Eva greb begge hendes Hænder og trykkede dem til sit Hjerte. "De har ingen Moder, ikke engang en eneste qvindlig Paarørende af en passende Alder til at spørge til Raads ved en saadan Veilighed, og Fædre ere dog, naar Alt kommer til Alt, kun Mandfolk."

"Min Fader er saa kjærlig og saa øm og fiintfølende som noget Gruentimmer kan være, Mistress Bloomfield."

"Jeg troer det, om han ikke er fuldt saa skarpsynet i en Sag af denne Natur. — Maa jeg tale til Dem, som om jeg var en ældre Søster?"

"Tal saa ligefrem, Mistress Bloomfield, som De kun vil, men tillad mig at være Herre over mit Svar."

"Det forholder sig da, som jeg anede," sagde Mistress Bloomfield tankesuld; "Mandfolkene ere blevne vundne og

denne ungdommelige Skabning er bleven ladt uden Beskytelse i det vigtigste Dieblis i sit Liv!

„Mistress Bloomfield! — hvad mener De? — Hvad kan De mene?“

„Blot ganske almindelige Principer, fiære Barn: at Deres Fader og Deres Onkel have været Parter i Sagen, istedetfor aarvaagne Skildvagter; og at De, med al disse Personers indbildte Omhu, har maattet famle henad den qvindlige Usikkerheds mørke Vej, med en af de behageligste unge Mænd i Landet idelig for Øie, til at foregaa dette Mørke.“

Det er et frygteligt Dieblis, hvori vi først lære at tvivle om deres Værd, som vi elske; og Eva blev bleg som Døden som hun sad og lyttede til sin Venindes Tale. Gengang ser, da Paul vendte tilbage til England havde hun følt en lignende Smerte, om endog Eftertanke, og en rolig Betragtning af alle hans Handlinger og Ord, siden de først mødtes i Tydskland, havde ladet hende be-
seire denne Usikkerhed; og da hun først saa ham herude blandt Bjergene, var næsten hver ubehagelig Frygt og Misbillid bleven forjaget ved en reen Fornuftanstrengelse. Hans egen Forklaring havde oplyst denne ubehagelige Sag, og fra det Dieblis havde hun betragtet ham med aldeles tillidsfulde Øine. Mistress Bloomfields Ord led

nu som en Domfældelse i hendes Dren, og et Dieblif væddedes hendes Veninde over Virkningerne af sin egen usfuldstændige Meddelelse. Indtil dette Dieblif havde Mistress Bloomfield ikke gjort sig nogen rigtig Forestilling om den Udstrækning til hvilken Evas Følelser vare interesserede i Paul, thi hun havde kun usfuldkommen Kundskab til deres tidligere Forbindelse i Europa, og hun fortroð oprigtig, i det Hele at have bragt denne Sag paa Bane. Det var imidlertid nu for sildigt at træde tilbage, og efter at have trykket Eva i sine Arme og kysset hendes kolde Pande, skyndte hun sig i det Mindste at bøde paa en Deel af den Fortræd, hun havde gjort.

„Jeg frygter for, mine Udtryk have været altfor strenge,“ sagde hun; „men min Rædsel for den Naade, hvorpaa unge Fruentimre hertillands ere overgivne til det andet Kions snedige og egenkiarlige Planer, gjør at jeg maaskee er altfor omsindtig, naar jeg seer En, jeg elsker, saaledes blive udsat. Det er bekiendt, min Bedste, at De er en af de rigeste Arvinger i Landet, og jeg rødmer ved at maatte sige, at, efter de Efterretninger vi har om Europa, Sykkeriddervæsenet ikke kan være en meer regulær Bestieftigelse der, end det er bleven her.“

Bleggheden forlod Evas Ansigt, og der fulgte et let Udtryk af Mishag.

Eva Effingham, 5—8 S.

„Master Powis er ingen Lykkeridder, Mistress Bloomfield,” sagde hun fast; „hans hele Forhold i tre Aar staaer i Modsatning til flig en Character; og om han maaſtee ikke er hvad man kalder 'rig', har han dog en Gentlemans Indkomster, og behøver ikke at tage sin Tilflugt til ſaa lav en Handling.”

„Jeg indſeer min Feiltagelſe; men det er nu for ſilde at trække mig tilbage. Jeg tør ikke ſige, at Master Powis er en Lykkeridder, men der ere Omſtændigheder forbundne med hans Hiſtorie, ſom De dog i det Mindſte burde kiende, og det nu ſtrar. Jeg har hellere villet tale derom til Dem ſelv end til Deres Fader, fordi jeg meente, at De ved flig en Leilighed vilde foretrække en quindelig Fortrolig, ſelv fremfor Deres fortræffelige naturlige Beſkytter. Miſtreſs Hawker tænkte jeg rigtignok paa, paa Grund af hendes Alder, men jeg ſølte mig ikke berettiget til at meddele hende en Hemmelighed, jeg ſelv ſaa ganſke af en Hændelſe er kommen i Beſiddelſe af.”

„Jeg ſkionner tilfulde paa Deres Bevæggrund, bedſte Miſtreſs Bloomfield,” ſagde Eva med ſit medfødt ſøde Smil, og med lettet Sind, thi hun begyndte nu at mene, at en altfor ſtor Omſindtlighed hvad Paul angik, uden Nødvendighed havde foruroliget hende, — „og beder Dem at der ikke maa finde nogen Tilbageholdenhed Sted

imellem os to. Kiender De en Grund hvorfor Master Powis ikke skulde modtages som en Veiler til min Haand, saa beder jeg Dem indstandig at anføre den."

"Er han virkelig Master Powis?"

Eva smilede atter og bet til Mistress Bloomfields store Forbauselse, thi som hun høist ugierne havde gjort dette Spørgsmaal, blev hun forbauset over den Kulde hvormed det blev optaget.

"Juridist er han maaskee ikke Master Powis, skiondt Veien staaer ham aaben, men han har Modbydelighed for at henvende sig til Legislaturen. — Hans Familienavn er Assheton," svarede Eva efter et Diebligs Betænkning.

"De kiender altsaa hans Historie?"

"Fra Master Powis' Side har der ikke fundet nogen Tilbageholdenhed Sted; allermindst noget Dølgemaal."

Mistress Bloomfield lod til at være forlegen, ja besymret, og der blev en lille Pause, under hvilken hun var ubestemt i sit Sind angaaende det Skridt, hun burde gjøre. At hun havde begaaet en Feil ved at prøve paa en Beraadslagning i et Hjertesanliggende med En af sit eget Kion, hvor Følelserne allerede vare gienfældige, opdaagede hun først da det var for sild; men hun satte altfor stor Priis paa Evas Venstreb, og havde altfor megen Følelse for hvad der billig skyldtes hende selv, til enten at lade Sagen

blive paa det Punkt, den nu var, eller uden at give Forklaring om sin uopfordrede Indblanding deri.

„Det glæder mig at høre det,“ sagde hun, saa saare hendes Uvisshed var endt; „thi som Aabenhjertighed er det sikreste, saaledes er den ogsaa det skionnestes Træk i den menneskelige Character; men hvor skiont det end er, saa er det dog et, som det andet Kion allermindst bringer i Anvendelse mod vores.“

„Er da vort eget Kion saa redebon til at anvende det mod det andet?“

„Maaskee ikke. Det vilde nok være bedre for begge Parter hvis der gik mindre Bedragerier i Evang under Frieriets; men som det ikke kan være anderledes, og kunde tilintetgjøre en af de behageligste Illusioner i Livet, vil vi ikke indlade os paa en Afhandling angaaende Amors Underfundigheder. Og nu til mit eget Skriftemaal, som jeg afslægger saa meget desto hellere, fordi jeg veed det steer for et forsonligt Væsens Øren, og som er tilbøielig til at see selv mine Daarstaber i et gunstigt Lys.“

Evas ventlige men sørgmodige Smil forstærkede den Talende om at hun ikke tog Feil, og efterat hun havde tolket Udtrykket af sin unge Venindes Ansigt, vedblev hun: „Tilligemed hele New-York, denne By fuld af Stadderfostre, der prate ligesaa fort som Vandet i et Møllehjul,

uden at tænke derved og ganske hen i Veiret, fuld af bakens-
barte Mosiøer der bilde sig ind at Broadway er Ver-
den, og Miniaturfamiliernes Højen og Courmagerie men-
neskelig Natur — tilligemed hele New-York troede jeg
ved Deres Tilbagekomst fra Europa, at en begunstiget
Beiler var med i Deres Selskab i Sir George Temple-
mores Person."

"Intet i mit Forhold, eller i Sir Georges, eller i
Kogens af Familien kan have givet rimelig Anledning til
flig en Idee," sagde Eva ivrig.

"Rimelig! hvad har vel Rimelighed eller Sandhed
eller blot Sandsynlighed at gøre med et Rygte, der
angaaer Kærlighed og Egtestab? Veed De da ikke bedre,
hvorledes Selskabet har det, end at troe paa flige
Usandsynligheder, Kiære Barn?"

"Jeg veed, at vort eget Køn vilde værne bedre om
sin egen Værdighed og Agtelse, bedste Mistress Bloom-
field, om Det talte mindre om flige Sager, og at det let-
telig vilde erhverve sig en god Smags Vaner, for ikke
at siige gode Principer, om Det indskrænkede sine Be-
mærkninger mere til Ting og Gemytsbestaffenheder end
det gjør, og tog mindre vare paa Personer."

"Og maa jeg da spørge, om der ikke ligesaavel finder

Pyjatten, Skandal og Snakken om Ens Naboer Sted hos andre civiliserede Nationer?"

"Upaatvivleligt, skiondt jeg antager, at det overalt bliver anseet for at være gediegent simpelt, og Beviis paa en lav Mand i Selvkabet."

"Deri ere vi fuldkommen enige, thi er der Noget der forraader en Bevidsthed om Underordnelse, er det Det, at vi tillægge Andre saa stor Vigtighed for os, at vi giøre dem til Gienstand for vor idelige Samtale. Vi kan nok tale om deres Dyder, thi derved vise vi en Agtelse for hvad der er godt; men dvæle vi ved personlige Feil, er det snarere en stiltiende Erkiendelse af Gienstandens Overlegenhed over os, enten i Characteer, Talenter, Stilling i Selvkabet, eller noget som ellers ansees for væsentligt, end Beviis for at vi have Modbydelighed for dens Feil. Hvem taler f. Ex. ilde om sin Urtekræmmer, eller om sin Skomager, eller om sin Hyrekudst? Nei, nei; det forbyrder vor Forsængelighed os: det er fornemmelig vore Overmænd, vi giøre til Gienstand for vore Bemærkninger, og tage blot fat paa vore Eigemænd, naar vi ikke har nogen af en høiere Klasse."

"Det forsoner mig aldeles med at den newyorkske Bereden har givet mig til Sir George Templemore," sagde Eva og smilede.

„Og det med Rette, thi de der have fladret om Deres Forbindelse har fornemmelig gjort det af den Grund, at de ellers ikke formaae at holde en Samtale vedlig. Men under alt Dette er jeg bange for, i Deres Sind at staae anklaget for at have givet Raad uopfordret, og at have taget mig en Sag nær, der angik Andre og ikke mig selv, hvad netop er den Synd, vi bebreide vore værbige Raaboer. Tilligemed hele Templeton altsaa bildte jeg mig ind, at Sir George Templemore var en begunstiget Elsker, og jeg blev snart vant til at stille Eder ved Siden af hinanden i mine Tanker. Ved min Ankomst her, maa jeg imidlertid tilstaae, at Mester Powis, som De vil erindre, jeg aldrig havde seet før, tyktes mig den meest farlige. Skal jeg tilstaae alle mine Urimeligheder?“

„Indtil Deres mindste Nuancer.“

„Naa, jeg tilstaaer altsaa, at jeg har staaet i den Formening, at medens Deres fortræffelige Fader troede Dem godt paa Vei til at blive Lady Templemore, den ligesaa fortræffelige Datter fandt at den anden Person var den meest behagelige.“

„Hvorledes! tiltrods for en Forlovelse?“

„Den skrev jeg da naturligviis strax paa de sædvanlige Udpyntningers Regning. Vi kunne ikke godt lide at vore Beregninger have bedraget os, eller opdage at selv

vor Glabber har ledt os vild. Af pure Harme over min foregaaende Feiltagelse begyndte jeg da at criticere denne Master Powis —

„Criticere, Mistress Bloomfield!“

„At søge at finde noget at udsætte paa ham, min Bedste; at giøre mig Umage for at mene, at han just ikke var den smukkeste, den behageligste unge Mand, jeg nogensinde havde seet; at tænke paa hvorledes han skulde være, istedetfor hvorledes han var, og iblandt Andet, undersøge hvem han var.“

„Og De fandt det ikke passende at spørge nogen af os derom,“ sagde Eva alvorligt.

„Nei, jeg gjorde ikke; thi af Instinct, Intuition eller Anelse — de Ord betyder vel omtrent Et og det Samme, troer jeg — havde jeg opdaget, at der var noget Hemmelighedsfuldt ved ham — Noget som selv hans templetonske Venner ikke forstode sig paa, og den lykkelige Tanke opstod hos mig, at giøre mine Efterspørgsler hos en anden Person.“

„De bleve besvarede tilfredsstillende,“ sagde Eva, og saae op paa sin Veninde med al den kunstløse Tillid, der udmærker hendes Røn, naar Tilbøielighederne have faaet Herredømmet over Fornuften.

„Cosi, cosi: Bloomfield har en Broder som er i Ma-

rinen, veed De, og jeg huskede just paa, at han engang havde omtalt en Officeer ved Navn Powis, der havde udmærket sig ved en eller anden rast Daad i Vestindien, hvor de tjente sammen mod Sørøverne. Jeg skrev ham et af mine ganske sædvanlige Breve til, der ere sammensatte af alle mulige Ting i Naturens og Kunstens Riger, og greb Leiligheden til at omtale en vis Master Paul Powis, med en almindelig Bemærkning om at han tidligere havde tjent, tilligemed et specielt Spørgsmaal, om han kiendte noget til ham. Det finder De nu sagtens Alt sammen meget gestiestigt; men tro mig kun, kiære Eva, at hvor der var saa megen Interessé, som den jeg følte og føler for Dem, det gik ganske naturligt til."

"Det er saa langt fra, at jeg nærer Uvillie, at jeg tværtimod føler mig taknemmelig for Deres Omhu, fornemmelig da jeg veed, at den gik vaersomt tilværks, og uden nogen ubehagelige Hentydninger paa en tredje Person."

"I saa Henseende troer jeg, jeg forholdt mig meget godt. Tom Bloomfield — jeg beder ham om Forladelse, — Capitain Bloomfield, for saaledes er hans Titel nu — kiender Master Powis godt, eller rettere, har kiendt ham, thi de har ikke seet hinanden i flere

Nar, og han omtaler hans personlige Egenskaber og hans Duelighed i sit Fag som overordentlig, men bemærker leilighedsviis at der er noget Mystisk ved hans Fødsel, eftersom han, før han kom ind i Tjenesten, hed Assheton, og senere Powis, og det uden nogen offentlig Lov, eller offentlig Erklæring om Bevæggrunden dertil. Det var mig nu af Bigtighed, at Eva Effingham ikke skulde komme til at indgaae en Forbindelse med en Mand, der var i en saa ubehagelig Stilling, uden at blive bekendt dermed. Jeg lurede just paa en passende Leilighed til selv at overtage denne ubehagelige Pligt, da Tilfældet gjorde mig bekendt med hvad der er foregaaet denne Aften, og da jeg mærkede, at der ikke var nogen Tid at spille, kom jeg hid, ledet maaskee mere af Interesse for Dem, seende Pige, end af Høielse for det Passende."

"Jeg takker Dem inderlig for denne kiærlige Omsorg for mit Vel, bedste Mistress Bloomfield, og har al Agtelse for Deres Bevæggrund. Må jeg spørge Dem om hvormeget De veed af hvad der er foregaaet denne Aften?"

"Eigefremt, at Master Powis er rasende forelsket, og at jeg holder Erklæringen for steds at være farlig for et ungt Fruentimmers Sindssro, naar den kommer fra en meget, meget indtagende ung Mand."

„Og min Deel af Samtalen?“ — og Eva rødmede lige op til Dinene som hun gjorde dette Spørgsmaal, omendstiondt hun anstrenge sig stærkt for at synes roslig, „mit Svar?“

„Der var altfor megen Qvindelighed hos mig, altfor megen sand, ægte, retsindig, medfødt Qvindelighed, Miss Effingham, til at lytte efter, om der end havde været Vellighed dertil. Kun et eneste Dieblif var vi nær nok til at høre Noget, men det Dieblif var rigtignok tilstrækkeligt til at lære os Herrens Følelser at kiende. Jeg forlanger ingen Fortrolighed, kiære Eva; og da jeg nu har afgivet mine Forklaringer, saa ufuldstandige de end kunne være, vil jeg kysse Dem til Afsked, og gaae ned i Salen, hvor man snart vil savne os Begge. Tilgiv mig om jeg har syntes paaatrængende i min Indblanding, og bliv ved at tilskrive det den sande Bevæggrund.“

„Vi, Mistress Bloomfield, bi et eneste Dieblif; jeg onsker at sige Dem endnu et Ord, inden De gaaer. Som De af en Hændelse har lært Master Powis' Følelser for mig at kiende, er det ikke meer end billigt, at De jo ogsaa skulde lære mine Følelser at kiende for ham. —“

Eva standsede uvillkaarligt, thi om hun end havde begyndt sin Forklaring med en fast Beslutning om at være retfærdig mod Paul, holdt hendes Kiens Undseelig-

hed hendes Tunge bunden det Dieblif, hendes Onste om at tale var allerheftigst. En Anstrengelse besejrede Svagheden, og det lykkedes den aabenhjertige, ædelsindede Pige at beherske sig selv.

„Jeg kan ikke lade Dem gaae fra mig med den Idee, at der hviler den allermindste Skygge over Master Powis' Opførsel,“ sagde hun. „Saa langt fra at han skulde have ønsket at benytte sig af den Fordeel, der har givet det i hans Magt at vise os væsentlige Tjenester, har han aldrig talt om sin Kiærlighed forend i Aften, og da skete det kun under Omstændigheder, under hvilke hans naturlige Følelser, maaskee jeg tør sige ubetvingelige Følelser, fik Overhaand.“

„Jeg troer det Altsammen, thi jeg føler mig overbevist om, at Eva Effingham ikke uforsigtig vilde bortstienke sit Hjerte.“

„Mit Hjerte! — Mistress Bloomfield!“

„Sit Hjerte, bedste Pige; og nu forlanger jeg, at vi i det Mindste for Dieblifket ikke tale mere om denne Sag. Deres Beslutning er rimeligviis endnu ikke taget; De har endnu ikke været en Time i Besiddelse af Deres Elfers Hemmelighed, og Klogskab forlanger Overveielse. Jeg haaber at see Dem i Salen; og indtil den Tid, Farvel!“

Mistress Bloomfield lagde Fingeren paa Munden, og forlod Bærelset med de samme lette Fjed, som hun var kommen ind.

Elleve Kapitel.

At vise Dyden dens egne Træk, Hadet dets eget Vilde og Nutiden dens egen Skikkelse.

Shakspeare.

Da Mistress Bloomfield kom ind i Salen, fandt hun næsten hele Selskabet samlet der. 'Ildsoierne' vare forbi og Raketterne foer ikke længer straalende over Himlen; men det kunstige Lys indenfor meer end erstattede det, der saa nylig havde flinnet udenfor.

Master Effingham og Paul sad og talede alene sammen henne i et Vindue, medens John Effingham, Mistress Hawker og Master Howel vare i en ivrig Samtale paa Sofaen; Master Benham var ogsaa kommen og var bestieftiget med Capitain Ducie, men ikke saa ivrig, at han jo leilighedsviis kunde kaste Diet hen til den nysomtalte Trio. Sir George Templemore og Grace Van

Courtlandt spadserede sammen i den store Sal, og bleve af og til synlige, som de passerede forbi den aabne Dør.

„Det glæder mig at see Dem iblandt os, Mistress Bloomfield,” sagde John Effingham, „thi der har sikkert aldrig existeret en mere stivsinnet Anglomanie, end den, min gode Ven Howel bærer til Skue denne Aften, og jeg nærer det Haab, at Deres Betsalenhed vil bringe ham til at opgive nogle af de Ideer, min Logik er falden paa som Sædefornet der faldt paa Beien.”

„Jeg kan kun have lidt Haab, hvor det ikke er lykkelis Master John Effingham.”

„Det er jeg langt fra at være sikker paa, thi Master Howel har paa en eller anden Maade faaet den Idee i Hovedet, at jeg har et Horn i Siden paa England, og med Mistro og Uvillie hører han paa Alt, hvad jeg siger.”

„Master John bruger sædvanlig stærke Udtryk, Ma'am,” udbrod Master Howel, „og De maa høre over med et Vexicon, der ikke indeholder synderlig blide Udtryk; men jeg maa rigtignok tilstaae, at han synes fuld af Forbomme hvad denne store Nation angaaer.”

„Hvad er her egentlig Tale om, Gentlemen?” spurgte Mistress Bloomfield og satte sig ned.

„Jh, her er en Recension over et nyt amerikansk Værk, Ma'am, og jeg paaftaaer, at den recenserede Forfatter bliver

'levende flaaet', hvorimod Master John paastaar, at Recensenten blot bærer sin egen Skæde, da Værket besidder en national Character, og staaer i ligesvem Modsatning til Recensentens Høielser og Interessar."

"Nei, jeg protesterer imod denne Fremstilling af Sagen, thi jeg paastaar, at Recensenten bærer en heel Deel mere til Skæde end sin Skæde, eftersom hans Enfoldighed, Uvidenhed og Uredelighed stikker ligesaameget frem som nogen anden Ting."

"Jeg har læst Stykket," sagde Mistress Bloomfield, efter at have kastet et Blik i Bladet, "og jeg maa sige, at jeg er paa Master John Effinghams Partie hvad hans Mening om dets Character angaaer."

"Men veed De da ikke, Ma'am, at dette Blad er 'Nobilitetens og den fornemme Verdens' Afgud — det Blad, der af alle er meest yndet af Folk af Betydning i England? Man siger, at der skrives Biskopper for det!"

"Jeg veed, at det er et Blad, der udtrykkelig er bleven til for at opretholde et af de unaturligste Systemer der nogensinde har været til, og at det opofrer Alt hvad der er æbent for at opnaae sit Diemed."

"De forbauser mig, Mistress Bloomfield! De første Skribenter i Storbritanien figurere i det."

"Det maa jeg nu for det Første stærkt betvivle; men

selv om det var Tilfældet vilde det kun være en tom Mystification. Om endog en Person af Navn nok kan skrive een Artikel for et Skrift af denne Natur, saa følger dog ikke deraf, at jo gierne en Person uden Navn kan skrive den næste. Principerne i de Meddelelser, der stee giennem et Tidsskrift, ere ligesaa forskiellige som de Talerter der ytre sig deri.

„Men Udgiveren staaer jo til Ansvar for det Hele. — Udgiveren af denne review er selv en udmærket Skribent.“

„En udmærket Skribent kan for det Første gierne være en meget stor Slyngel, og et eneste Factum er mere værdt end tusinde Gissninger i sig en Sag. Men vi veed ikke at der i det Hele er nogen ansvarlig Udgiver for Skrifter af den Natur, for der staaer intet Navn paa Titelbladet, og Intet er meer almindeligt end ubestemte Erklæringer, som godtgjøre, at netop denne Ansvarlighed mangler. Men naar jeg nu kan bevise Dem, at denne Artikel ikke kan være skreven af en saadan ganske i Almindelighed retsindig Mand, Master Howel, hvad siger De saa til Deres Udgivers Ansvarlighed?“

„I saa Tilfælde bliver jeg nødt til at indrømme at han ikke har Noget at bestille dermed.“

„Alt hellere end opgive den elskede Afgud!“ sagde John Effingham og lo; „hvorfor ikke ligesaa godt strax

fige, — 'eller at han er en ligesaa stor Slynget som Skribenten selv."

"Jeg er dog virkelig glad over, at Tom Howel er falden i saa gode Hænder," sagde Mistress Bloomfield, „og jeg beder Dem indstændigt om ikke at spare ham."

Vi have sagt, at Mistress Bloomfield opfattede med en Hurtighed, der næsten nærmede sig til Intuition. Hun havde læst den omhandlede Artikel, og som hun bladede den igiennem, havde hun næsten i hver eneste Sætning opdaget Bedragerier og Fordreielser. Disse vare virkelig ikke heller sammensatte med den almindelige Snille, og Forfatteren havde aabenbart regnet paa Letfindighed hos den Classe af Læsere, der i Almindelighed slugte hans raske Paastande, og de vare fremsatte saa flodsede, at Enhver, der ikke havde en Tro der kunde flytte Bjerge, uden Banstielighed vilde have giennemstuet dem. Men Master Howel hørte til en anden Skole, og saa vant var han til at lukke Dinene for de af Mistress Bloomfield anførte Mystificationer, at en Vogn, som i de fleste Bærker ikke vilde have haft nogen Vægt, i dette særegne periodiske Tidsskrift, fik hos ham Sandhedens Værd.

Mistress Bloomfield vendte sig til en Artikel om Amerika i bemeldte periodiske Tidsskrift, og oplæste deraf

flere haanende Steder angaaende Master Howels Fødeland, hvoriblandt 'at Amerikanernes fornemste Vegetoi var Klapperflangens Hale.' „Hvad synes Dem saa om denne ene Paaastand, Master Howel?“ spurgte hun, efterat have oplæst disse citerede Ord.

„Aa! Det er jo blot sagt i Spøg — det er blot en Vittighed.“

„Ja vel; men hvad siger De da derom som en Vittighed betragtet?“

„Ja, den er just ikke af det reneste Vand; men de bedste Mennesker ere just ikke altid eens, fornemmelig i deres Vittighed.“

„Her,“ vedblev Mistress Bloomfield, og pegede paa en anden Paragraph; „her er da en udtryffelig Angivelse, eller rettere en urigtig Angivelse om, at Omkostningerne 'ved de forenede Staters civile Regierings Departement' er sex Gange større end de virkelig ere.“

„Bor Regiering er saa yderlig simpel, at jeg skriver denne Feiltagelse paa Uedelmodighedens Regning.“

„Naa da,“ vedblev Damen smilende; „her paaastaaer reviewer, at Congressen har promulgeret en Lov, der bestemmer Størrelsen for visse Skibe for at behage Democratiet, og at den executive Magt privat omgaaer denne Lov, og bygger Skibe efter en langt større Maalestok;

hvorimod Lovens Forordninger netop bestemmer det Modsatte, eftersom den udtrykkelig befaler, at Vinestibe ikke skulle være mindre end fire og halvfjerdsindstyve Canons Skibe, en Underretning som jeg en passant har faaet af Master Powis."

"Uvidenhed, Ma'am; man kan ikke antage at en Udlandning skal kende alle Lovene i et fremmed Land."

"Men hvorfor gjør man frække og falske Paaastande om dem, der ere beregnede paa at bringe Landet i Miscredit? — Her er nok en Paaastand, — 'Ti tusinde af de Mænd, der sægte ved Waterloo, kunde have marscheret op og ned giennem Nord-Amerika?' Troer De da det, Master Howel?"

"Men det er jo blot en Mening, Mistress Bloomfield; Enhver kan jo have urigtige Meninger."

"Bistnok; men det er en Mening, utret i Guds Aaret tusinde otte hundrede og otte og tyve, og efter Slagene ved Bunker's Hill, Monmouth, Plattsburg, Saratoga og Ny-Orleans, og det desuden efterat det er bleven beviist, at noget nær ti tusind af netop de samme Mænd, der sægte ved Waterloo, ikke engang kunde marschere et Par Mile ind i Landet."

"Ja, ja; Alt det viser jo kun at the reviewer undertiden kan tage Feil."

„Med Deres Tillabelse, Master Howel; det forekommer mig, at det, efter Deres egne Bedgaaelser, beviser, at hans Vittighed, eller rettere dens Vittighed, for der er ikke Spørgsmaal om nogen ham — at dens Vittighed er ikke synderlig bevendt selv som Vittighed betragtet; at den er uvidende om hvad den paaftaaer at kiende til; og at dens Meninger ikke ere bedre end dens Kundskab, og at det Alt tilhøbe, naar det rigtig kommer i Modsatning til En, der ved selve sit Værk godtgjør at han veed mere end andre Folk, faaer et meget usfelt Anstrog.”

„Men det er da at gaae en otte ti Aar tilbage — lad os holde os lidt mere nøie til de Artikler hvorom Samtalen begyndte.”

„Volontiers.”

Mistress Bloomfield sendte nu Bud hen til Boghandleren efter det recenserte Værk, gav sig derefter til at læse nogle af Recensionens Bemærkninger, vendte sig saa til de tilsvarende Steder i Værket selv, og udpegede nu Urigtigheden ved Citationer, Udelabelser af Contexten og flere slaaende Exempler, hvor Recensenten havde kiøbt sine Vittigheder paa det engelske Sprog's Bekostning. Derefter udhøvede hun flere af disse frække Paastande, der saa særdeles udmærkede dette Tidsskrift, og intet upar-

tiſt Menneſke kunde nære nogen Tvivl om at de vare tiøbte paa Sandhedens Bekøſtning.

„Men her har vi et Exempel ſom neppe vil tiſtede Anvendelſe hverken af Deres Sophiſterie eller Indſigelſe, Maſter Howel,” vedblev hun, „Vil De ikke have den Godhed at læſe dette Sted i Recenſionen.”

Maſter Howel gjorde det, og ſaae derefter forventningsfuld hen paa Damen.

„Reſultatet af Recenſentens Bemærkning ſkal da være at give det Udſeende af at Forfatteren har modſagt fig ſelv: ikke ſandt?”

„Jo; intet kan være tydeligere.”

„Efter Deres Yndlings=Recenſent at domme, der ved udtryffelige Ord beſtylder ham derfor. Men ſkal vi nu ikke efterſee Stedet hos Forfatteren. Her er det. For det Forſte vil De da bemærke at denne Sætning, der indeholder den udhævede Modſigelſe, er lemlæſtet, og at den Deel, der er udeladt, netop giver en lige modſat Mening af den, den har under Recenſentens Kniv.”

„Jeg tiſtaaer, at det næſten ſeer ſaaledes ud.”

„Her ſeer De, at Slutnings=Sætningen i den ſamme Paragraph, der netop refererer fig til det omhandlede Punkt, er ſat hen paa et andet Sted, for at den ſkal ſynes at høre til en ſærſkilt Paragraph, og fremsætte en

Mening der er forskjellig fra den, Forfatteren virkelig har udtrykket."

"Jeg kan paa Tre ikke fatte Andet, end at De har Ret."

"Altsaa, Master Howel, har vi haft en Vittighed der ikke var af synderlig klart Bland, Uvidenhed hvad Facta angaaer, og Feiltagelser hvad angaaer særdeles bestemte Paastande; under hvad Categorie, som Capitain Truck siger, vilde De sætte det?"

"Det er literært Bedragerie," sagde John Effingham; "og den Person, der har gjort det, er en gediegen Slyngel."

"Jeg holder begge Dele udenfor al Tvivl," bemærkede Mistress Bloomfield, og lagde Master Howels Yndlings reviewer med en Mine af kold Foragt ned paa Bordet, og jeg maa sige at jeg ikke meente det var nødvendigt nu tildags, at lære en Amerikaner af almindelig Fattesevne dette Tidsskrifts almindelige Character at kiende, og endnu mindre en saa forstandig Mand som Master Howel."

"Men der kan jo dog gjerne være meget Sandt og Rigtigt i de øvrige Bemærkninger," svarede den halsstarrige Master Howel, "om den end har gjort sig skyldig i disse Feiltagelser."

„Har De nogenfinde været i en Jury, Howel?“ spurgte John Effingham paa sin bidende Maneer.

„Ofte; ogsaa i grand Jurier.“

„Har da aldrig Dommeren sagt Dem, at naar et Vidne er truffet i Egen angaaende eet Punkt, hans Vidnesbyrd ikke har nogen Vægt angaaende alle andre?“

„Det er sandt nok; men dette er jo en Recension, og ikke et Vidnesbyrd.“

„Det er en ypperlig Distinction,“ vedblev Mistress Bloomfield og lo; „eftersom intet i Verden ligner mindre et redeligt Vidnesbyrd end en Recension!“

„Men jeg antager dog, min bedste Frue, at De vil tilstaae at dette er yderlig bidende og strengt. — Jeg kan saamæn ikke mindes, jeg nogenfinde i mit Liv har læst noget mere hvast.“

„Mig forekommer det, Master Howel, som lutter Epitheta, den letteste og den foragteligste af alle Misbrug. Hvis to Personer i Deres Narværelse brugte flige Ord mod hinanden, mener jeg, det ikke vilde vække andet end Mobbhydelighed i Deres Sjæl. Naar Tanken er klar og træffende, behøver man ikke at tage sin Tilflugt til blotte Epitheta; Folk bruger sandelig ikke disse undtagen hvor det skorter paa hiin.“

„Godt, godt, kære Venner,“ udbød Master Howel,

som han gif fra dem og hen til Grace og Sir George, „det har sig rigtignok ganske anderledes end jeg først troede, men jeg troer imidlertid dog, at De i det Hele sætter Tidsfristet for lavt.”

„Jeg haaber, at denne lille Section vil kiole noget af Master Howels Tro paa udenlandsk Moralitet,” bemærkede Mistress Bloomfield, saa saare denne Gentleman var saa langt fra dem, at han ikke kunde hore det; „jeg har da aldrig nogensinde truffet paa en mere lettroende og hengiven Afgudsdyrker.”

„Skolen tager af, men den er dog endnu stedsse stor. Menneſker, der som Tom Howel have tænkt i een og samme Retning hele deres Liv igiennem, kan man ikke let faae til at forandre deres Meninger, i Særdeleshed naar den Beundring 'der opstaaer ved Afstanden — Afstanden, der gjør Udsigten fortryllende,' ligger paa Bunden af deres Tro. Havde denne samme Artikel været skreven og trykket omkring Hjørnet af den Gade hvori han boer, vilde Howel være den Første til at sige, at det var Productet af en Karl uden Talenter eller Grundsætninger, og at det ikke var værd at tænke videre paa.”

„Jeg troer dog han vil blive klogere, om ikke bedre ved Afsløringen af disse Bedragerier.”

„Han saamæn ikke. Vil De undskyldte en simpel og

plump Bignelse, 'vil han vende tilbage som Hunden til sin Qvalster,' eller 'Soen til sin Sole.' Jeg har aldrig kiendt Nogen af den Skole fuldkommen blive helbredet førend han selv blev Gienstand for Angrebet, eller, ved at komme i nær Berørelse, prøvede den europæiske Overlegenheds Hovmod. Det er ikke længer end en Uge siden at jeg havde en Strid med ham om hans tilbudte Monstres Humanitet og Friheds Kiærlighed, og da jeg nu anførte Brugen af Tomahowken i Krigene mellem England og dette Land, paastod han virkelig, at de vilde Indianer ikke dræbte Qvinder og Born, men kun deres Fienders Hustruer og Afkom; og da jeg fortalte ham, at Englænderne som de fleste andre Nationer kun brød sig lidt om nogen anden Frihed end deres egen, paastod han ganske rolig, at deres Frihed ogsaa var den eneste, det var umagen værd at bryde sig om."

"Ja vist!" sagde nu Benham, som havde hørt paa den sidste Deel af Samtalen; "Master Howel er saa tilbunds engelsk, at han virkelig negter at Amerika er det meest civiliserede Land i Verden, eller at vi tale vort Sprog bedre end nogen Nation nogensinde har talt sit eget Sprog."

"Det er virkelig et saa aabenbart Forræderie," sagde Mistress Bloomfield, og gjorde sig Umage for at see alvorlig ud; — thi Master Benham var selv alt andet

end nøieregnende i Brugen af sine Ord og udtalte sædvanlig 'been,' som 'ben;' 'does' som 'dooze;' 'nothing' som 'nawthing;' 'few' som 'foo' etc. — „at Master Howel virkeligen burde indsternes for den offentlige Menings Eranke for denne sin Fornærmelse.”

„Selv vore Fiender erkiende jo dog for det Beste, at vor Udtale er den bedste i den hele Verden, og det antager jeg er den virkelige Grund til at vor Literatur saa hastig er naaet overst op paa Stigen.”

„Dg er det virkelig Tilfældet?” spurgte Mistress Bloomfield med en Nysgierrighed der paa ingen Maade var forstilt.

„Det, mener jeg, Ingen nægter. De er vel af samme Mening, Master Dodge?”

Udgiveren af the 'active Inquirer' havde nærmet sig, og kom netop i rette Tid for at give sin Skilling i Lauget med. Disse to Personers Tale havde vel en stor Deel tilfældes, men ogsaa en stor Deel som ikke var tilfældes. Master Wenham var barnesød i Ny-York, og hans Dialect var en Blanding der begynder at blive temmelig almindelig, nemlig af Ny-Englands doriske Dialect, the Dutch cross og den gamle engelske Stamme; hvorimod Master Dodge talte i sin Provindses rene ublandede Toskanst, og holdt strengt ved alle dets Lyd og Betegninger. Saa-

ledes paaftod han at 'Dissipation' betydede 'drunkenness'; 'ugly,' 'vicious;' 'clever', 'good-natured' og 'humbly' ('homely'), 'ugly! Foruden denne Fiinhed i Betegnelserne havde han en Deel Maader at udtale Ordene paa, som ofte havde vildledt Fremmede, og hvilke han holdt fast paa med en Halsstarrighed, der fik en Deel af sin Styrke af den Omstændighed, at det overstred hans Magt at befrie sig for dem. Uagtet alle disse Smaa-Eiendommeligheder — thi Eiendommeligheder var de for Alle og Enhver, der ikke netop leve i hans egen Provinds — havde Master Dodge ogsaa fattet Ideen om sin Overlegenhed hvad Sproget angik, og behandlede Tingene altid som Noget, der ved sin Offentlighed og Sandhed var op-
hoiet over al Strid.

„Den amerikanske Literaturs Fremskridt,“ svarede Ud-
giveren, „er virkelig forbausende; i de fire Parter af Verden troer jeg, det nu er almindelig antaget, at vor Prækestol og Retsstranke har naaet det høieste Punkt i saa Henseende. Saa have vi jo Nordens allerbedste Dig-
tere, og elleve af vore Romanforfattere overgaae alle andre Landes Romanforfattere. Det amerikanske philosophiske Selskab, troer jeg, bliver almindelig erkendt for den skarpsindigste og bedste nubestaaende Forening, med mindre det Ny-Yorke historiske Selskab skulde gjøre det denne Hæ-

der stridig. Nogle give det ene, og Andre det andet Krandsen, men jeg troer, det vilde være vansteligst at afgøre Tingen imellem dem. Til hvilket høit Trin har ikke Dramaet hævet sig i de sidste Aar. Genie bliver næsten en Boutikvare her i Amerika."

"De har forglemte at omtale Pressen i Særbeleshed," bemærkede den behagelige Mester Wenham.

"Jeg mener, vi med mere Sikkerhed kunne være stolte af Pressens ophøiede Character, end af nogen anden Ting."

"Men for at sige Dem Sandheden, Sir," svarede Steadfast, idet han tog den Anden under Armen og tog ham saa langsomt tilside, at en Deel af det Følgende blev overhørt af de to fornøiede Tilhørere; "Bestedenhed er i den Grad Fortjenestens bestandige Ledfager, at vi, som have ofret os til dette høie Formaal, ikke gierne sige noget til vor egen Noes. De vil aldrig gribe en Anis i den Svagthed at rose sig selv; men imellem os kan jeg jo gierne sige, at jeg, efter en noie Undersøgelse af Pressen i andre Lande, er kommen til den Slutning, at hvad Talenter, Smag, Oprigtighed, Philosophie, Genie, Retsindighed og Sandhedskiærlighed angaaer, Pressen i de forenede Stater staaer paa —"

Her var Mester Dodge kommen saa langt fra Til-

horerne, at den øvrige Deel af Taler ikke længer kunde høres, om der end, at dømme efter Personens og Udgi-
verens velbekjendte Betsedenhed, kun kan være lidt Tvivl
om den Maade, hvorpaa han endte sin Sætning.

„I Europa pleier man at sige,“ bemærkede John
Effingham, og hans smukke Ansigt udtrykkede den kolde
Spydighed, han saa gierne hengav sig til, „at der gives
la vielle og la jeune France; mig synes at vi her have
havt ganske smukke Exempler paa det gamle og unge
Amerika. Det første med Mistillid til alt Indenlandsk
lige til en Kartoffel, og det Andet uden nogen Mistillid,
ikke engang til sig selv.“

„Der synes at være et Slags Pendul-Urolighed hos
Menneskene,“ sagde Mistress Bloomfield, „der stedse holder
Meningen i vibrerende Bevægelse rundt omkring Sand-
heds-Centrummet; thi jeg holder det for det Allersjældneste
i Verden at finde et Mandfolk eller Fruentimmer som
ikke har Tilboielighed til, saa saare een Bildfarelse er
sluppen, at styrte lige over til den anden Yderlighed.
Gaa at træe, vi ikke besidde det Allerringeste, det er værd
at lægge Mærke til, flyder et Partie op der lader til at
være sprunget lige til den Slutning, at vi besidde Alt.“

„Det er vel altsaa een af Karsagerne, hvorfor hele
Verden leer ad os.“

„Veer af os, Master Effingham! Endog jeg havde dog virkelig troet, at i det mindste det amerikanske Navn var kommen i godt Rygte i andre Verdensdele.“

„Altsaa tager ogsaa De, betydelig feil, bedste Mistress Bloomfield. Sandt nok, at Europa nu begynder at antage, at vi ikke ere fuldt saa flette, som man eengang meente; men vi ere langt, meget langt fra at have naaet Nationernes almindelige Agtelsestrin.“

„Men man tillægger os dog vel Virksomhed, Driftighed, Livlighed?“

„Egenskaber som de meget smukt benævne, Begierlighed, Snedighed og Underfundighed! Imidlertid er jeg langt, meget langt fra at erkiende Sandheden af hvad det convenerer Europas Interesse og Fjordomme, i Særdeleshed vor ærværdige Paarørende, Gammel-Englands, at bringe i Omløb og tænke til Skade for dette Land, som efter min ringe Formening har ligesaa megen virkelig Fortjeneste at prale af, som nogen anden Nation paa Jorden; thi endt det, ved at befrie sig fra et Parties gamle Easter og Daarskaber, ikke har været siffigt nok til at opdage, at det er forfaldet til andre temmelig utaalelige Ting istedet.“

„Hvad anseer De da for vor største Feil, vort svageste Punkt.“

„Provincialisme med sit hele Slæng af sneversindede Fordomme og en Tilboielighed til at opstille Middelmaadighed som Guldkommenhed, under Indflydelse baade af Uvidenhed, der uundgaaelig skriver sig fra Mangel paa Mønstre, og af en uimodstaaelig Tendents til Middelmaadighed hos en Nation, hvor Folkeaanden hersker saa despotisk.“

„Men hersker ikke Folkeaanden overalt? — er den offentlige Mening da ikke altid stærkere end Loven?“

„I en vis Forstand kan begge disse Meninger nok holde Stik. Men hos en Nation som denne, uden Hovedstad, hvor det Hele er blot Provindser, hvor Kundskaber og Smag ere splittede omkring, der mangler denne Folkeaanden sædvanlige Retning, og modtager sin Impuls mere fra det større Antal end fra den større Dannelselse. Deraf kommer det, at den offentlige Mening aldrig, eller meget sjelden hæver sig til den absolute Sandhed. Jeg tilstaaer, at det som noget Middelmaadigt kan være godt nok — selv meget bedre end almindeligt er Tilfældet; men det bliver dog stedse noget Middelmaadigt.“

„Jeg fatter Rigtigheden af Deres Bemærkning, og jeg antager, at den saa almindelig iøinefaldende Brug af Superlativer maa tilskrives disse Grunde.“

„Uden Spørgsmaal: Folk ere blevne bange for at

udtale Sandheden, naar denne Sandhed lidet overstrider den almindelige Fattesvne, og saaledes hændes det at vi blive Vidner til det væmmelige Smigrerie, alle de offentlige Tjenere, som de kalde sig selv, tage deres Tilflugt til, for at forøge deres Popularitet, istedetfor at rykke ud med det, hvortil der haves Trang."

"Og hvad vil Resultatet blive?"

"Himlen veed. Medens Amerika er saa langt forud for andre Nationer, hvad Frihed for den gamle Skoles Fordomme angaaer, har det sat en heel Deel Fordomme af sin egen Fabrik istedet, der ikke er uden alvorlig Fare. Vi gaae det maaskee igiennem, og Selvfabets Under rette sig maaskee selv, thiendt der er een Omstændighed der truer med mere Dndt, end jeg nogensinde kunde have betrygtet."

"De mener den politiske Kamp mellem Penge og Gølketallet, der paa den sidste Tid har yttret sig saa aabenhart?" udbrod den iagttagende og forstandige Mistress Bloomfield.

"Den har sine Farer; men der er endnu et større Onde. Jeg sigter til den særdeles almindelige Tilboielighed til at indskrænke politiske Discussioner til Statsmænd. Saaledes vil den private Borger, der drifter sig til at discutere et politisk Spørgsmaal, blive anseet for et godt

Bytte af alle dem som tænke anderledes end han selv. Han vil lide Uret baade hvad hans Pung, hans Rygte, om muligt hvad hans huuslige Lykke angaaer; thi i saa Henseende er Amerikanerne den meest intolerante Nation, jeg nogensinde har kiendt. I alle andre Lande, hvor Discussion i det Hele er tilladt, har det i det Mindste Udseende af at gaae ærligt til, hvad der saa end skeer skjult; men her synes det tilstrækkeligt til at retfærdiggjøre Bedragerie, Falskhed, ja aabenbar Nederdrægtighed, at erklære, at det fornærmede Partie har haft den Driftighed at blande sig i politiske Spørgsmaal, uden at være hvad Publikum finder for godt at kalde det, et publict Meneske. Jeg behøver neppe at sige, at hvor flig en Mening saaer Effect, den aldeles maa tilintetgjøre et populært Regiments virkelige Formaal."

"Nu da De nævner det," sagde Mistress Bloomfield, "forekommer det mig, jeg har været Vidne til nogle Exempler paa hvad De mener."

"Været Vidne til, bedste Mistress Bloomfield! Man finder ligesaa hyppigt Exempler derpaa, som der findes Folk, der ere frisindede nok til at have Meninger uafhængig af noget Partie. Ikke fordi man slutter sig til noget Partie, bliver Noget anklaget her tillands, men fordi han vover at slutte sig til Sandheden. Det ene

Partie bærer over med det andet, men Partier bære ikke over med Sandheden. Det er i Politiken som i Krigen; hele Regimenter Deserteurer, saavel som enkelte Persener, ville med aabne Arme blive modtagne af dem, der nylig have været deres Fiender, da Soldatens Hre sjelden strækker sig til at afflaae noget Slags Hjælp; men begge Partier vilde vende sig imod og fyre paa de Landsmænd, der blot ønsker at forsvare deres Huse og Arnesteder."

"De udkaster et ubehageligt Billede af den menneskelige Natur, Møster Effingham."

"Blot fordi det er sandt, Mistress Bloomfield. Mennesket er værre end Dyret, blot fordi han har en Rets og Urets Lovbog, han aldrig agter. Man taler om Gompasfets Misviisning, og paastaar endog at kunne beregne den, skøndt Ingen kan opklare Principet der er Grund til dets Attraction og Misviisning i det Hele. Saaledes gaaer det ogsaa med Menneskene: de paastaa stedse at see den rigtige Vej, omend skøndt deres Dine stedse see i en stærk Retning, og den Beregning er sikker, at der finder en ganske ordentlig Misviisning Sted. Men der har vi Miss Effingham, heelt pyntet og smukkere end jeg nogensinde har seet hende."

De verlede skyndsomst et Par Diekast, og som de vare

bange for at forraade hinanden deres Tanker, gif de vor Heltinde imøde, som for at giøre Honneurs ved hendes Modtagelse.

Colvte Capitel.

Naar jeg mig gisted',
maaskee den Mand, jeg rakte Haanden, deeste
min Kiærlighed, min Omhu og min Omhed?

Cordelia.

Som intet Menneske kunde være behageligere eller meer fiint hoslig end John Effingham, naar det stak ham, fraspereede dog den omme og forekommende Naade Mistress Bloomfield, hvorpaa han tog imod sin unge Slægtning ved denne Leilighed, og den kiærlige Stemme og det indtagende Blik da han tilsatte hende. Selv Eva undgik ikke disse særdeles Omstændigheder, og ikke var hun seen med at fatte Aarsagen. Dieblikkelig indsaae hun at han var bekiendt med Sagernes Stilling imellem hende og Paul. Som hun godt kiendte Mistress Bloomfields qvindlige Trofasthed, sluttete hun temmelig rigtig, at hendes Oncles lange Jagttagelse, i Forening med de faa Ord,

der handelsesviis vare blevne overhorte af ham denne Aften, havde gjort ham endog bedre bekendt med hendes Følelsers egentlige Betskaffenhed, end Tilfældet var med selve den Veninde, hun for kort siden havde talt med om denne Sag. Dog var Eva ikke forlegen over at hendes Hemmelighed var bleven forraadt til saa mange Personer. Hendes Kiærlighed til Paul var ikke en ung Piges lunefulde Tilbøielighed, men en Qvindes inderlige Hengivenhed. Den var voxet med Tiden, og var den end forenet med Ungdommelighedens glødende Phantasie og ubetingede Tiltro, saa var den dog ogsaa støttet af ædle Principer og Retsfølelse. Hun vidste, at baade hendes Fader og Onkel agtede den Mand, hun havde valgt, og ikke troede hun, at den lille Sky, der svævede over hans Fødsel kunde have anden end en temporær Indflydelse paa hans egen fine Følelse. Hun kom derfor John Effingham imøde med en frimodig Katning, giengieldte hans kiærlige Haandtryk med et Smil som en Datter kan give en om Fader, og vendte sig derpaa om og hilste paa den øvrige Deel af Selskabet med den hertige Anstand, der var bleven en Deel af hendes Natur.

„Det er dog et af de meest henrivende Billeder, den mennefskelige Natur kan fremstille,“ sagde John Effingham til Mistress Bloomfield som Eva forlod dem; „en ung,

frugtsom, besteden, følsom Pige, saa fast i sine Principer, saa retsindig, saa reen i sin Tankegang, og saa inderlig i sin Kiærlighed, at hun betragter Valget af en Ægtemand som Andre betragter deres Pligter og Religions Handlinger. Hos hende har Kiærlighed ingen Undseelse som den ikke har nogen Svaghed."

"Eva Effingham er saa feilsfri som en Kvinde kan være; og dog maa jeg tilstaae mit Ubekiendtskab med mit eget Kion, om hun modtager Master Powis ligesaa rolig som hun modtager sin Faders Fatter."

"Maaskee ikke; thi i saa Tilfælde kunde hun vel neppe føle denne Eidenstab. De vil bemærke, at han undgaaer at vække Opsigt ved sin Opmærksomhed, og at de træffe sammen uden Forlegenhed. Jeg troer, der er noget Op-
lestende ved Kiærligheden der bringer os til at ønske at være den elskede Gienstand værdige, og frembringer det forønskede Maal ved virksom Anstrengelse. Her har vi nu to saa fuldkomne Væsen, som man vel kan træffe paa, og begge betagne af Høielse af deres ringe Værd til at være den Andens Valg."

"Lærer Kiærlighed os da — lykkelig Kiærlighed ogsaa, at være ydmyge?"

"Gjør den ikke? Det vilde neppe lade smukt at gjøre Dem, som en givt Kone, dette Spørgsmaal, thi efter

det amerikanske selvstændige Forholds Vandecter, kan et Mandskab nok philosophere over Kiærlighed, snakke om den, spase dermed, ja selv analysere denne Eidskab med en fuldvoksen Pige, og tør dog ikke gjøre Hentydninger derpaa i en Samtale med en Matrone. Naar ja, chacun à son goût; vi ere virkelig lidt eiendommelige i vore Skikke, og have tilstedet en stor Deel Landsbykoketterie og Maitres Fjasen, Afgang til Salen."

"Er det da ikke meget bedre at flige Daarstaber er indskrænket til Ungdommen, end at de skulde trænge ind i Egtetstandens Helligdom, som, efter hvad jeg hører, er altfor meget Tilfældet andre Steder?"

"Maaskee; skiondt jeg dog maa tilstaae at det er lettere at blive af med et direkte Frierie af en Moder, en Fader eller en besuldmægtiget Ven, end at blive af med en ung Dame som *propria persona* meder for egen Regning. Medens jeg var udenlands havde jeg en halv Snees Tilbud —"

"Tilbud!" udbrød Mistress Bloomfield og hævede begge sine Hænder, idet hun vantro rystede paa Hovedet.

"Tilbud — ligefremme, bona fide, Rødme foranledigende Tilbud! Hvorfor ikke det, Ma'am? Er jeg maaskee ældre end halvtreds? Er jeg ikke taalelig ungdommelig

for den Alder, og har jeg ikke sex eller otte Tusind om Aaret?"

"Atten, eller ogsaa bliver De meget bagtalt."

"Na ja, atten, om Dem behager," svarede den Anden ligegyldig, thi Penge vare i hans Dine ingen Fortjeneste, og han betragtede dem altid som Midler og ikke som Formaal, — "thi efter fyrgetyve Aar er hver Dollar en Magnet som trækker. Troer De virkelig at en ugift Mandsperson af taaleligt Udvores, af god Familie, og med et hundrede tusinde Francs rentes, skulde aldeles kunne undgaae Tilbud fra Damerne i Europa?"

"Det lyder saa opvækkende for alle vore amerikanske Begreber, at jeg altid har havt ondt ved at troe Sligt, om jeg end ofte har hørt talt derom."

"Og mon det er mere opvækkende for unge Dameres gode Benner, ved slige Leiligheder at holde Udkig paa deres Begne, end at de unge Damer selv skulde besørge Sagen, hvilket da saa lidt skeer her ligesaa aabenbart?"

"Det er godt at De er saa urokkelig en Pejbersvend, thi slige Erklæringer kunde ellers gjøre Dem Fortrød. Jeg vil tilstaae, at Skolen ikke er saa tilbageholdende og beskedet som forud, thi vi ere strax ved Haanden med at sige, at ingen Tidsalder har kunnet lignedes med vores;

men jeg maa ibrig protestere imod Deres Fortolkning af en amerikansk Piges Naturlighed og ukunstlede Væsen."

"Ukunstlede Væsen!" gientog John Effingham og trak Vinene lidt i Beiret. "Vi leve i en Tidsalder, hvor nye Dictionairer og Ordbøger ere nødvendige til at forstaae hinandens Mening. Man kalder det ukunstlet Væsen, du gode Skaber, at beleire en gammel Karl paa halvtreds, ligesom man vilde beleire en Stad. Men tys! Med gaaer nok bort med sin Datter, bedste Mistress Bloomfield, og det vil ikke vare længe, inden jeg bliver kaldt til et Familieraad. Naar, vi skal bevare Hemmeligheden til den offentlig er proclameret."

John Effingham havde Ret, thi Cousin og Niece forlod Bærelset sammen, og gik hen til Bibliotheket, men dog ikke saaledes at det kunde vække Opmærksomhed, undtagen hos dem, der havde havt Leilighed til at bemærke hvad der allerede var foregaaet denne Aften. Da de vare alene, dreiede Master Effingham Høgen om, og hengav sig derefter til sine faderlige Følelser.

Imellem Eva og hendes Fader havde der stedse hersket en Fortrolighed, der overgik den, der i Almindelighed findes imellem Fader og Datter. I en vis Henseende havde de været hinanden Alt, og Eva havde aldrig betænkt sig ved at udøse de Følelser i hans Barm, som

nu naturligviis vilde være bleven betroede en Moders Omhed, om hun havde havt en Moder. Da derfor deres Dine nu først mødtes, straaede de med et Udtryk af en Fortrolighed og Kiærlighed, man kunde have ventet imellem to Personer af det smukke Kien. Master Effingham sluttede sit Barn i sine Arme, trykkede hende cmt og længe taus til sit Hjerte, kysede hendes brændende Kind, og løftede hendes Hoved i Beiret.

„Dette opfylder mine bedste Forhaabninger, Eva!“ udbød han; „opfylder mine meest brændende Ønsker for Dig!“

„Min Fader!“

„Ja, min søde Pige; længe har jeg i Stilhed bedet til Gud om, at Du maatte blive saa lykkelig; thi blandt alle de unge Mennesker, vi have truffet paa, baade hjemme og udenlands, er Poul Powis den eneste, til hvem jeg kan betro Dig med den faste Tillid, at han vil agte og elske Dig, som Du fortjener at blive agtet og elsket!“

„Kiæreste Fader! kun Det manglede endnu for at gjøre mig fuldkommen lykkelig!“

Master Effingham kysede atter sin Datter, og kunde nu med større Fatning fortsætte Samtalen. „Det er kommen til en fuldkommen Forklaring imellem Powis og

„mig,“ sagde han, „om jeg end har været nødt til at give ham stærkt Opmuntring for at bringe det dertil.“

„Sir!“

„Med al Agtelse for Din Delicatesse og fine Følelse, søde Pige; men han nærer saa stor Mistillid til sig selv, og lader den ubehagelige Omstændighed, der er forbundet med hans Fødsel, tynde saa meget paa hans Sind, at jeg har været nødt til at sige ham, hvad jeg er vis paa, Du bifalder, at vi ikke bryde os om Familiestab og Connexioner, og blot see paa Individets Fortjeneste.“

„Jeg haaber, Fader, at der ikke er bleven sagt Noget, som kunde give Master Powis Anrsag til at troe, at vi ikke i enhver Henseende ansaae ham for vor Eigemand.“

„Sandelig ikke. Han er en Gentleman, og jeg kan ikke gjøre Fordring paa at være mere. Kun i een Henseende bør Connexioner have Indflydelse paa amerikanske Egteskaber, hvor begge Parter passe for hinanden i de vigtigste Punkter, og det er, at forviise sig om, at Ingen af dem skulde blive bragt ind i Kredse der ere deres Smag eller Væsen modbydelige. Et Fruentimmer i Særdeleshed bør aldrig overføres fra en dannet til en ubannet Kreds, thi hvis det skeer, og hun virkelig er en Dame, da vil der være en farlig Bægt som tynger paa hendes Kiærlighed til hendes Mand. Og naar dette vig-

tige Punkt er bragt paa det Rene, seer jeg ikke noget andet som en Fader behøver at være angstlig over."

"Powis har ulykkeligviis ingen Connerxioner i dette Land, eller staaer i noget Slags Forbindelse her; og de, han har i England, høre til en agtet Classe."

"Vi have talt om det, og han har yttret saa rigtige Gølelser, at det endog har hævet ham i min Agtelse. Jeg kender hans Faders Familie, og jeg maa ogsaa have kiendt hans Fader, omendskiondt der rigtignok var to eller tre Afshetoner med Fornavnet John. Det er en særdeles respectabel Familie i Mellemstaterne, og hørte forud til Colonial-Aristocratiet. Jack Effinghams Moder er en Afsheton."

"Mener Du, af denne Familie? Jeg huskede paa det, da Master Powis nævnte sin Faders Navn, og jeg besluttede at ville spørge Oncle Jack desangaaende."

"Nu da Du taler om det, Eva, saa maa de være i Familie med hinanden. Troer Du, at den Omstændighed er Cousin bekiendt at Powis egentlig er en Afsheton?"

Eva sagde, at hun i det Hele aldrig havde talt med sin Oncle om denne Gienstand.

"Vil Du ikke ringe, for saa kan vi strax komme efter hvor vidt min Slutning er rigtig. Du kan jo ikke nære nogen falsk Undseelse, kiære Barn, ved at lade Eders

Forbindelse blive kienbt af en saa nær, saa om Beslægtet som John."

"Forbindelse, Fader!"

"Ja, Forbindelse," svarede Faderen smilende; "saaledes kalder jeg det allerede. Jeg har dristet mig til, paa Dine Begne at give Paul Powis Din Tro, eller saa noget nær, og til Bederlag kan jeg give Dig igien saa mange Forsikringer om ufortlignelig Lykke, og evig Bestandighed, som nogen fornuftig Pige kan forlange."

Eva saae paa sin Fader med et Blik, hvori Bebreidelse var blandet med Omhed, thi hun sølte at i denne Henseende havde der fundet altfor meget af det andet Kions Fremfusenhed Sted i hendes Aliggender. Da hun imidlertid var ophøiet over Coquetterie og Affectation, og altfor inderlig hengiven i sin Tilbøielighed til at være alvorlig saaret, lyskede hun den Haand hun holdt, rystede bebreidende paa Hovedet, selv i det Dreblik hun smilede, og gjerde saa hvad der var bleven sagt.

"Du har virkelig gjort det vigtigt for os at vide mere om Master Powis, elskede Fader," sagde hun, idet hun atter satte sig ned, "om jeg end kunde ønske at Tingen ikke var sket saa raast."

"Vist ikke; Alt hvad jeg har lovet var betingelsesløs og afhængig af Dig selv. Hvis jeg har hastet for meget,

har Du intet Andet at gjøre, end at negte at ratificere den Contract, Din Commissionair har sluttet."

"Du proponerer noget Umuligt," sagde Eva, greb atter den Haand, hun kort i Forveien havde sluppet, og trykkede den heftigt imellem begge sine; "Commissionairen staaer i altfor stor Anseelse, har altfor stor Ret til at befale, og nyder altfor stor Tillid til at besvrygte det. Jeg vil, jeg ratificerer virkelig Alt hvad Du paa mine Begne har lovet, eller vil love."

"Selv om jeg annullerer Contracten, Du Gode?"

"Selv da; Fader. Jeg vil ikke ægte Nogen uden Dit Samtykke, og har en saa ubetinget Tillid til Din omme Omhu for mig, at jeg ikke engang tager i Betænkning at sige, at jeg vil ægte den, Du lover mig til."

"Gud velsigne Dig, Gud velsigne Dig, Eva! Jeg troer Dig, thi saaledes har jeg altid fundet Dig, ligesiden Tanken har styret Dine Handlinger. — Veed Master John Effingham at komme herhen;" og da Tjeneren lukkede Døren i efter sig, vedblev han, "og saaledes vil Du vedblive at være til Din Dødsdag."

"Du, lettsindige, ubekymrede Fader; Du forglemmer at Du selv har været den, der har overdraget min Pligt og min Lydighed til en Anden. Naar nu dette Sø-Uhyre skalde vise sig som en Tyran, kaste Masken og fremstille

sig under sine virkelige Farver! Er Du saa forberedt, tankeløse, fremfusende Fader" — og Eva kysede med barnlig Omgivenhed Master Effinghams Kind, som hun talte, og hendes Hjerte svulmede af Fryd — „er Du saa beredt paa at præke Lydighed, den Lydighed som det saa var Pligt at vise?"

„Fys! Du velsignede Pige; jeg hører Cousins Trin, han maa ikke overraske os saaledes."

Eva reiste sig, og da hendes Oncle kom ind, rækkede hun ham venlig Haanden, skændt med bortvendt Ansigt og taarefuldt Øie.

„Det er paa Tide at jeg bliver stevnet," sagde John Effingham, efterat han havde trukket den blussende Pige til sig og kysset hende paa Panden, „thi for alle de tete à tetes iaften med unge og gamle Personer, begyndte jeg at holde mig selv for at være negligeret. Jeg haaber imidlertid at kunne komme tidsnok med en bestemt Misbilligelse?"

„Oncle Jack!" udbrod Eva med et forstilt bebreidende Blik, „Du er den Sidste der burde tale om Misbilligelse, for Du har kun gjort lidet andet end synge til Supplicantens Roes lige siden Du først saae ham."

„Retop; og jeg maa derfor som de Andre underkaste mig Følgerne af min egen Fremfusenhed og mine falske Slut-

ninger. Er jeg mon stevnet hid for at spørge efter hvor mange Tusinde jeg aarlig skal bidrage til det unge Pares Huusholdning? Jeg haver Forretninger; sliig strax 'fem,' og naar Papirerne ere i Orden, vil jeg skrive dem under uden at læse dem."

"Allerædelmodigste Cyniker," udbød Eva; „gid jeg nu turde gjøre blot et eneste Spørgsmaal!"

„Spørg kun uden Betænkning, min unge Dame, thi i Dag er det Deres Uafhængigheds og Myndigheds Dag. Jeg tager Feil af min Mand, om Powis ikke bliver Capitain paa sit eget Skib inden Enden tager det."

"Naa altsaa; hvem viser Du egentlig denne Edelsmodighed: mig eller Herren?"

"Temmelig godt spurgt," sagde John Effingham, lo og trak atter Eva hen til sig, og kyssede hende paa kinden; „thi om jeg end laae paa Pincken kunde jeg neppe sige hvem jeg holder meest af; om end Din lille Tasse veed, at Du faaer de fleste Kys."

"Mine Følelser ere næsten ligesaadanne, John; thi min egen Søn vilde neppe være mig kiarere end Paul."

"Jeg seer nok, at jeg maa ægte ham," sagde Eva, og tørrede hurtig Blødestaarerne af sine kinder, thi hvad kunde vel fryde hendes Hjerte mere end at høre den Elskedes Priis; „om jeg vil beholde min Plads i Deres

Gunst. Men vi glemme det Spørgsmaal, vi ville gjøre Uncle Joek."

"Det er sandt, søde Pige. Var Din Moder ikke en Kæsheton, John!"

"Jo vist, Ned; Du skal dog vel ikke først nu lære min Stamtavle at kende paa denne Tid af Dagen?"

"Vi vil saa gierne bringe Dig og Paul i Familie sammen; kan det ikke lade sig gjøre, troer Du?"

"Jeg vilde give min halve Formue til, at sige med Evas Samtykke, om det var saaledes! — Hvad Anledning er der til at antage at det er rimeligt, eller blot muligt?"

"Du veed, at han bærer sin Belynders og adoptive Faders Navn, men hans Familienavn er virkelig Kæsheton."

"Kæsheton!" udbød den Anden paa en Maade, at det var tydeligt, det var første Gang, han nogensinde havde hørt tale om den Omstændighed.

"Ja; og som der kun er en eneste Familie af dette Navn, og som bogstaverer sit Navn paa en lidt eendommelig Maade, for her har Paul selv skrevet det paa et Kaart, saa har vi troet at han mulig kunde være i Slægt med Dig. Jeg vilde ønske, vi ikke skulde stufes i denne Forventning."

"Kæsheton! — ja vist er det et usædvanligt Navn, og, efter hvad jeg veed, er der ogsaa kun en eneste Ka-

milie, der bærer det, her tillands. Er det muligt, at Powis virkelig er en Asfheton?"

"Udenfor al Tvivl," udbød Eva med Heflighed; "vi har det fra ham selv. Hans Fader var en Asfheton, og hans Moder —"

"Hvad?" spurgte John Effingham med en Heflighed, der forbausede Tilhørerne.

"Ja, det er mere end jeg kan sige Dig, thi han har ikke nævnet sin Moders Familienavn; men som hun imidlertid er Lady Dunluces Søster, som er gift med General Ducie vor Giests Fader, er det rimeligt, at hendes Navn var Dunluce."

"Jeg erindrer ikke at nogen af Familien har gjort fligt et Partie, ei heller Nogen som kan have gjort fligt et Partie, og jeg kender dog personlig og særdeles nøie hver eneste Asfheton i Landet."

Master Effingham og hans Datter saae paa hinanden, thi det var dem begge lige smerteligt, at der maatte være en anden Familie Asfheton.

"Var det ikke for den eiendommelige Maades Skyld, hvorpaa dette Navn er stavet," sagde Master Effingham, "saa kunde jeg troe, der vare Asfhetoner, vi ikke kendte noget til; men det er vanskeligt at faae i Hovedet, at der vare flige Personer af en agtet Familie, vi ikke have

hørt noget om, thi Powis sagde, hans Familie var fra Mellemstaterne —"

"Og at hans Moder heed Dunluce?" spurgte John Effingham heftig, for det lod ogsaa til at han ønskede at opdage en Familieforbindelse mellem sig og Paul.

"Nei, Det syntes mig ikke, han sagde, Fader, skiondt det er rimeligt nok, thi hans Fantes Stamgods er et gammelt Baronie, og disse gamle Baronier blive jo sædvanlig Familienavn."

"Deri maa Du tage Feil, Eva, siden han bemærkede, at Rettigheden stammede fra hans Moders Moder, der var et engelskt Fruentimmer."

"Men hvorfor sender vi da ikke strax Bud efter ham og spørger ham ad?" sagde den ligesfremme Master Effingham; "næst efter at have ham i Søns Sted, skulde det glæde mig meest, John, at erfare at han efter Loven var berettiget til hvad jeg veed Du har gjort for ham."

"Det er umuligt," svarede John Effingham. "Jeg er eneste Barn, og hvad Fattere angaaer paa min Moders Side, da er der saa mange der staaer i lige nær Slægtskabsgrad til mig, at ingen i Særdeleshed kan være min Universal-Arving. Jeg er en Effingham, mine Besiddelser komme fra Effinghams, og til en Effingham maatte de gaae over, til Trods for alle Afshetoner i Amerika."

„Paul Powis inclusive!“ udbød Eva og løftede Fingeren mod ham.

„Ja; jeg har rigtignok efterladt et Legat til ham; men det var til en Powis og ikke til en Assheton.“

„Men han erklærer sig jo selv for en Capitain Assheton og ikke for en Powis.“

„Tæet ikke mere derom, Eva. Det er mig ubehageligt. Jeg hader Navnet Assheton, ihvorvel det var min Moders, og jeg kunde ønske aldrig at faae det at høre mere.“

Eva og hendes Fader forstummede, thi John Effingham, som i Almindelighed var saa kold og fattet, talede med undertrykket indre Bevægelse, og det var klart, at han af en eller anden skjult Grund, følte endog mere end han lod sig mærke med. Den Tanke, at der skulde være noget med Paul der kunde gjøre ham modbydelig for En, der var hende saa kjær som hendes Onkel, var uudsigelig piintlig for Eva, og hun fortroed at Gienstanden nogensinde var bleven bragt paa Bane. Ikke saaledes var det med Faderen. Jevn, ligesrem og sandhedskjærlig, var Master Effingham af den Formening, at Familiehjemmeligheder ikke kunne føre til noget Godt, og han gientog sit Forslag om at stifte Bud efter Paul, og faae Sagen oplyst strax.

„Du er dog altfor fornuftig til Jack,“ saaledes endte han, „at lade et Antipathie imod et Navn, der har været Din Moders, indvirke paa Din Retsfølelse. Jeg huster nok, at der reiste sig nogle ubehagelige Spørgsmaal angaaende Din Arveret til min Tantes Formue; men det blev jo Altsammen afgjort for en tyve Aar siden, og det i Din Faveur og som jeg havde troet, ogsaa til Din fuldkomne Tilfredshed.“

„Ulykkeligviis ere Familieuenigheder altid de bitreste og sædvanlig de der vanskeligst lade sig bilægge,“ svarede John Effingham undvigende. — „Jeg vilde ønske at denne unge Mandes Navn var hvilket som helst andet, end Aspheton! Jeg vil ikke gierne see Eva ved Alteret skienke sin Tro til En, der bærer dette forbømte Navn!“

„Om jeg nogensinde bortskienker min Tro, kære Oncle Jack, da steer det til Personen og ikke til hans Navn.“

„Nei, vist ikke — han maa beholde Navnet Powis, under hvilket vi have lært ham at kiende og hvilket han har gjort saa megen Tre.“

„Det er virkelig meget besynderligt, Jack, af en Mand, der ellers er saa sindig og rolig, som Du. Jeg foreslaaer atter at vi sende Bud efter Paul for nøiagtig at erfare til hvilken Green af denne saa modbydelige Familie han virkelig hører.“

„Na nei, Fader; hvis Du holder af mig, saa ikke nu!“
 udbroed Eva, og holdt Master Effinghams Arm tilbage
 fra Klokkestrengen. „Det vilde synes mistroisk, ja gru-
 somt, om vi saa hurtig vilde indlade os paa flig en Under-
 segelse. Povis kunde troe, at vi holdt hans Familie for
 mere værd end ham selv.“

„Eva har Ret, Ned; men jeg vil ikke lægge mig t'i
 Hvile forend jeg har erfaret det Hele. Vi ere endnu ikke
 tilende med Undersøgelsen af de Papirer, salig Monday
 efterlod sig, og jeg vil benytte denne Leilighed til at kalde
 Paul til mig, og jeg vil da nok faae Anledning til at
 fornye Samtalen om hans egen Historie, thi det var ved
 denne Undersøgelse at han først talte frimodigt om sig selv.“

„Gjør det, Uncle Jack, og gjør det strax,” sagde Eva
 ivrig. „Jeg tør nok lade Dig være alene med Povis,
 thi jeg ved hvor Du agter og ærer ham i Dit Hjerte.
 Klokken er allerede henimod ti.“

„Men han vil naturligviis have mere Lust til at an-
 vende Resten af en saadan Aften til at undersøge noget
 ganske Andet end Master Mondays Fortælling,” svarede
 hendes Uncle, og det Smil, der under denne Tale svarede
 paa hans Læber, bortjog det isnende uvillige Udtryk, der
 saa nylig havde formørket hans adle Træk.

„Nei, Uncle, ikke iaften,” svarede den blussende Eva.

„Jeg har allerede givet Beviser nok paa Svaghed for een Dag. Imorgen derimod, om Du vil — om han vil, men ikke iaften. Jeg gaaer op med Mistress Hawker, der allerede klager over Træthed, og nu sender Du nok uden unødvendigt Ophold Bud efter Paul, at han skal komme til Dig paa Dit eget Bærelse.“

Eva klappede John Effingham paa Kinden, og kyssede ham, og som de samlede gik ud af Bibliotheket, pegede hun paa den Dør, der førte til Kamrene. Dacten fulgte smilende Binket, og da han var kommen ind paa sit Bærelse, stikkede han Bud efter Paul, og bad ham komme op til sig.

„Nu kan jeg da virkelig kalde Dem min Paarørende,“ sagde John Effingham, stod op for at tage mod den unge Mand, og gik hen imod ham med aabne Arme, med sit meest indtagende Bæsen: „Evas Aabenhjertighed og Deres eget Balg har ret gjort os til en lykkelig Familie.“

„Hvis der var Noget, der kunde forstørre den Lyksalighed jeg føler ved at være modtaget af Miss Effingham,“ svarede Paul, og kæmpede for at beherske sine Følelser, „saa er det den Naade, hvorpaa hendes Fader og De har modtaget mit ringe Tilbud.“

„Naa ja; nu vil vi ikke tale mere derom: ligesom først af saae jeg, hvorledes det vilde gaae, og det var

mit ligefremme Forhold, der aabnebe Templemores Dine for Umuligheden af at det nogensinde vilde lykkes ham, og hvorved jeg da har reddet hans Hjerte fra at bryde."

"Oh! Master Effingham, Templemore har aldrig elsket Eva Effingham. Gengang troede jeg rigtignok han nærede en Videnstabs for hende, og det troede han ogsaa selv: men en Kiærlighed som min kunde det ikke have været!"

"Den var vistnok forskjellig formedelst den væsentlige Omstændighed, at den var gienfærdig, som ganske særdeles kvalificerer Videnstaben, forsaavidt dens Barighed angaaer. Templemore vidste ikke just noie, hvorfor han foretrak Eva, men jeg, som kiendte saa godt det Selskab, han levede i, jeg kunde nok opdage Grunden. Bant til en fuldendt Kunst, betog den eiendommelige Forening af Dannelse og Natur hans Phantasie, thi Englænderne faae kun sjelden denne sidste at see adskilt fra Raahed, og hvor hiin Forening træffes, formildet ved stor Indsigtsfuldhed og dannede Sæder, har den noget særdeles Tiltrækkende hos sig for les blasés."

"Han er lykkelig at han saa let har fundet En istedetfor Eva Effingham."

"Denne Forandring er heller ikke unaturlig. For det

Første tilintetgjorde jeg nu ved denne Sandhed tollende Mund alt Haab, inden han havde compromitteret sig ved en Erklæring; og saa besidder jo Grace Van Courtlandt Naturlighedens store tiltrækkende Magt i en ligesaa høj Grad, som hendes Cousine. Desuden er Templemore, om han end er en Gentleman og en brav Mand, og en agtværdig Mand, ikke just i Besiddelse af meget udmærkede Egenskaber. Han vil vorde ligesaa lykkelig som en Engelskmand af hans Klasse sædvanlig bliver, og han har ingen særdeles Ret til at vente Mere. Jeg har imidlertid sendt Bud efter Dem, ikke saa meget for at tale om Kiærlighed, som for at efterspore dens ulykkelige Følger i den Sag den stakkels Mondays Papirer indeholde. Det er paa Tide at vi bringe denne os overdragne Sag til Ende. Vil De være saa god at lukke Skrinet op, der staaer paa Toiletbordet; der vil De finde Nøglen til det Skab, hvor jeg har sat Rejsehatollet der giemme Papirerne."

Paul gjorde hvad man bad ham om. Skrinet var meget stort, og fuldt af forskiellige Rum, hvoraf intet var tillaaet. I det han først lukkede op saa han et Miniatuurportrait af saa yndigt et Fruentimmer, at hans Dine bleve heftede derved, som vare de færtvylede. Uagtet Forskiellen imellem de forskiellige Perioders Klædedragt

var Ligheden imellem dette og Gienstanden for hans Kiærlighed isinesaldende. Henreven af Glæde over denne Opdagelse, og virkelig i den Formening, at det var et Portrait af Eva, han saae, i en Klædedragt, der just ikke var synderlig forskiellig fra den nærværende, thi Moden var i de sidste tyve Aar, ikke undergaaet nogen synderlig stærke Omvælninger, udbrod han —

„Det er i Sandhed en Skat, Master Effingham, som jeg af mit inderste Hjerte misunder Dem. Det ligner og dog — i visse Enkeltheder — ligner det ikke — Næsen og Panden ere neppe saa smukke som Miss Effinghams!“

John Effingham foer sammen ved at see Miniaturportraitet i Pauls Haand, men fattede sig idet han smilede over sin unge Vens Feiltagelse, og sagde med den største Rolighed: —

„Det er ikke Eva, men hendes Moder. De to Enkeltheder, De nævnede, skriver sig fra min Familie; men i alle andre er Ligheden næsten identisk.“

„Det er altsaa Mistress Effingham!“ hviskede Paul og stod og stirrede med ærbødig Sorgmodighed paa den Elskedes Moder, og med en Interesse, Kundskaben om, hvem det var, snarere havde foreget. „Hun bøde ung, Sir?“

„Ganske ung; man kan neppe sige, hun altfor snart blev en Engel, thi det havde hun altid været.”

Dette blev sagt med en indvortes Bevægelse, som ikke undgik Paul, og det forundrede ham. Der fandtes en sex eller syv Miniaturportraitchapseler i den aabnede Afdeling, og da han antog, at den, der laae øverst hørte til det Portrait, han holdt i Haanden, tog han det op, og med et Slags sønlig Urefrygt aabnede Laaget for at lægge Portraitet af Evas Moder paa dets Plads. Men istedetfor at finde det tomt, mødte derimod et andet Miniaturportrait hans Blik; og det Udbrud, der nu undslap den unge Mand var et Glædens og Forundrings Udbrud.

„Det maa være min Bedstemoder, De nu falder i Hentykkelse over,” sagde John Effingham og to. „Jeg sammenlignede det igaar med Evas, som maa findes derhenne i en rød Læderkapsel. Jeg forundrer mig imidlertid ikke over Deres Udbrud, for hun var en Skionhed i sine Dage, og intet Fruentimmer er saa tøstet at lade sig male efterat hun er bleven grim.”

„Nei, Master Effingham! Jeg finder her det Portrait, jeg mistede ombord i Montauken, og som jeg troede var bleven gjort til Bytte af Araberne. Det har uden tvivl forvildet sig ind i Deres Kahyt, og er af Wanvare bleven lagt imellem Deres Sager. Det har stor Værd for mig,

for det er næsten den eneste Aминdelse jeg eier efter min Moder!"

"Deres Moder!" raabte John Effingham, og reiste sig uvilkaarlig. "Det maa dog vel være en Feiltagelse, for jeg giennemgik endnu i Morges alle disse Portraiter, og det er første Gang de have været oppe siden vor Ankomst fra Europa. Det kan ikke være det Portrait, De har mistet."

"Mit er det sandelig; deri kan jeg ikke tage Feil!"

"Det skulde dog i Sandhed være besynderligt, om en af mine Bedstemødre — for begge de gudsfrygtige Damer ere her — skulde være Deres Moder! Maa jeg ikke see det Portrait De mener, Povis."

Paul bragte Portraitet og et Lys hen til ham.

"Dette!" skreg John Effingham, og hans Stemme lød barsk og unaturlig for Paul — „og det Malerie ligner Deres Moder?"

"Det er hendes Portrait — det Portrait der blev mig overleveret af dem der droge Omsorg for mig som Barn. Jeg kan hverken tage Feil af Ansigtet eller af Klædebragten."

"Og Deres Faders Navn var Aсsheton?"

"Ja; John Aсsheton, af Aсshetonerne fra Pennsylvanien."

John Effingham samrede sig heit; og da Paul forfærdet og overrasket saae tilbage paa ham, var hans Bens Ansigt dødblegt, og den Haand, hvormed han holdt Portraitet, rystede som et Espeløv.

„Er De søg, kiære Master Effingham?“

„Nei, nei, det er umuligt! Denne Dame havde ingen Børn. De er bleven bedraget ved en eller anden indbildt eller virkelig Fighed. Dette Portrait er mit, og har ikke været ude af mit Børge de sidste fem og tyve Aar.“

„Tilgiv mig, Sir; det er min Moders Portrait, og ingen Andens; det Portrait som jeg mistede i Montauken.“

John Effingham kastede et forfærdeligt Blik paa den unge Mand, og Paul vilde just til at ringe paa Kloffen, da et Wink forekom det.

„See her!“ sagde John Effingham med hæst Stemme; og han berørte en Fjeder i Indfatningen, og der kom Begyndelsesbogstaverne af to Navne tilsyne, omslynge af Haar; „er dette ogsaa Deres?“

Paul saae overrasket og bedrøvet paa ham.

„Det afgjør rigtignok Spørgsmaalet; en saadan Indretning var der ikke ved mit Portrait, og dog troer jeg endnu at dette søde tankefulde Ansigt er min elskede Moders Træk og ingen Andens.“

John Effingham kæmpede for at synes rolig, han glemte Portraiterne, tog Nøglen op af Skrinet, lukkede Skabet op og tog Rejsehatollet frem. Han gav Paul, der havde Nøglen, Vink om at aabne den, og kastede sig i en Stol; men Alt stete mekanisk, som om Hånd og Besigeme kun havde lidet eller slet ingen Forbindelse med hinanden.

„En eller anden tilfældig Lighed har bedraget Dem hvad Portraitet angaar,” sagde han, medens Paul søgte efter Numeret blandt Master Mondays Breve. „Vist ikke; det kan ikke være Deres Moders Portrait. Hun efterlod sig ingen Børn. Sagde De ikke at Kæsheton var Deres Faders Navn?”

„Kæsheton — John Kæsheton — deri kan der i det Mindste ikke være nogen Feiltagelse. Ved dette Numer standsede vi — vil De læse, Sir, eller skal jeg?”

Den Anden gav Paul et Vink, at han skulde læse, og saae til samme Tid ud, som om det var umuligt for ham selv at opfylde denne Pligt.

„Her er et Brev fra det Fruentimmer, til hvem det synes at Barnet er overdraget — til denne Dowse,” sagde Paul og lod sine Dine glide ned ad Brevet. „Det lader ikke til at være andet end tom Passlar — ha! — hvad er det?”

John Effingham riste sig pludselig op i Stolen og sad og stirrede paa Paul, som den stirrer, der venter en eller anden overordentlig Udvikling uden at vide af hvad Natur den vil blive.

„Det er en besynderlig Passage,” vedblev Paul, „som virkelig trænger til Forklaring. Jeg har taget BARNET med mig for at faae Portraitet fra Juveleren der havde gjort Indfatningen istand, og den lille Unge kiendte det strax.”

„Hvad mærkeligt er der deri? Andre har jo ogsaa Portraiter, og dette BARN kiendte sit bedre end De.”

„Men saadant Noget er ogsaa haendts mig, Master Effingham! Det er en af disse Begivenheder fra min Barndom, hvorom jeg endnu har og altid har haft en levende Forestilling. Skiondt jeg dengang kun var meget lille, erindrer jeg dog godt, at jeg paa saadan en Maade blev bragt hen til en Juveleer, og hvor glad jeg blev ved at faae min Moders Portrait igien, det som nu er gaaet tabt, efterat jeg ikke havde seet det i et Par Maanedes Tid.”

„Paul Blunt — Powis — Alesheton!” sagde John Effingham, og hans Stemme lød saa hæst, at man neppe kunde forstaae ham, „vil De vente her et Dørlid — Jeg kommer strax igjen.”

John Effingham stod op, og uagtet han samlede af sin Styrke sammen, var det kun med den yderligste Anstrengelse at han naaede hen til Døren, og afflog bestandig Pauls Tilbud om at støtte sig, og denne vidste da ikke hvad han skulde tænke om denne stærke Sindsbevægelse hos en Person, der ellers var saa sindig og rolig. Da John Effingham var kommen ud af Bærelset, søgte han sig bedre, og gik hen til Bibliotheket, efterfulgt af sin egen Tjener, som han havde befaleet at lyse sig.

„Beed Capitain Ducie om han vil høre mig med sin Nærværelse et eneste Dieblik,” sagde han og vinkede til Tjeneren, at han kunde gaae. „Jeg behøver Dig ikke længer.”

Et Dieblik efter stod Capitain Ducie for ham. Denne Gentleman blev strax frapperet ved den Persons blege Ansigt og Sindsbevægelse, han var bleven hentet til, og ytrede sin Frygt for, at han pludselig var bleven syg. Men en Bevægelse med Haanden forhindrede ham i at tage i Klokkestrengen, og han blev staaende i taus Forundring over den Scene, han saa uventet skulde være Vidne til.

„Et Glas Vand, om ieg maa bede Dem, Capitain Ducie,” sagde John Effingham, og forsøgte med cavaleermæssig Høflighed at smile, som han gjorde denne Anmod-

ning; men denne Anstrengelse gav atter hans Ansigt et forfærdeligt Udseende. Da han var kommen sig lidt efter denne Drif, sagde han raskere, —

„De er jo Powis' Fætter, Capitain Ducie?“

„Vi ere Godskendebørn, Sir.“

„Og Deres Moder er —“

„Lady Dunluce — en Peeress —“

„Men hendes Familienavn?“

„Hendes eget Familienavn er forsvundet i min Faders; Ducierne gjør nemlig Fordring paa at være en ligesaa gammel og hædret Familie som den, hvorfra min Moder arver sin Rang. Baroniet Dunluce er virkelig ogsaa gaaet igiennem saa mange Ravne giennem Qvindelinien, at jeg er af den Formening, det ikke kan være hensigtsmæssigt at gienoplive den Families Navn, som først blev tilkaldr.“

„De misforstaaer mig — Deres Moder heeb — inden hun blev gift —“

„Miss Warrender.“

„Jeg takker Dem, Sir, jeg vil ikke opholde Dem længer,“ svarede John Effingham, reiste sig, og gjorde sig Umage for at hans Bæsen skulde understøtte hans høflige Ord. „Jeg har gjort Dem saa pludselig Uleilighed — jeg er bange for — maa jeg — Deres Arm —“

Capitain Ducie traadte i en Fart til, og kom netop tidsnok til at forhindre den Anden fra at falde om paa Gulvet, og til at tage ham i sine Arme. Han var besvimet.

Trettende Capitel.

Hvad er ham Hecuba, og han for hende,
at han for hende skulde sælde Taarer?

Samlet.

Morgenens efter sadde Paul og Eva alene i det Bibliothek, der i saa lang Tid havde været Scenen for den Eftingshamste Families indbyrdes Fortrolighed. Eva havde grædt, og Pauls Dine vare ikke heller ganske frie for Tegn paa at have givet efter for stærke indvortes Bevægelser. Lyksalighed straaledede imidlertid dog endnu ud af Begges Ansigt, og de blye men kjærlige Dietast, hvormed vor Heltinde giengjældte sin Efters omme beundrende Blik, tolkede alt Andet end Mistillid om deres tilkommende Lykke. Hendes Haand laae i hans, og ofte blev den i Samtalens Løb havet til hans Læber.

„Dette er Altsammen saa forunderligt,“ udbroød Eva efter en af disse hyppige tankefulde Pauser, de begge hen-

gav sig til, „at jeg neppe kan troe, jeg er vaagen. At De, Blunt, Powis, Kesheton, tilsidst skulde blive en Effingham!“

„Og at jeg, der saa længe nu har troet, jeg var et fader- og moderløst Barn, endnu skulde finde min Fader i Live, og saadan en Fader som Mester John Effingham!“

„Jeg har længe troet, der laae noget tungt paa Cousin Jacks Hjerte — undskyld mig, Powis, for jeg maa have Tid til at benævne ham med et Navn, der fordrer større Erbødighed.“

„Kald ham kun altid saaledes, Du Gode, thi jeg er vis paa, det vilde gjøre ham ondt om Du i mindste Maade forandrede Dig mod ham. Han er jo Din Uncle Jack.“

„Ja, men han kan nok engang ganske uventet ogsaa blive min Fader, som han paa saa forunderlig en Maade er bleven Din,“ vedblev Eva, og saae skielmsk op paa den lykkelige blussende unge Mand; „og saa vilde jo Cousin Jack lyde altfor familiært og ligefremt.“

„Din Fordring paa ham synes at være saa meget større, end min, at jeg holder for, at naar den velsignebe Dag kommer, Eva, den vil gjøre ham til min Uncle Jack, istedetfor til Din Fader. Kald Du ham, hvad Du vil; — men hvorfor vil Du absolut kalde mig Powis?“

„Det Navn vil stedsse være kosteligt i mine Dine! Du indskrænker mine Rettigheder ved ikke at tillade mig at forandre Navn. Den halve Deel af de unge Damer hertillands givte sig for at blive kaldte Mistress Den og Den, istedetfor Miss, og jeg er derimod fordømt til at forblive Eva Effingham alle mine Dage.“

„Har Du noget imod Navnet, saa kan jeg gjerne blive ved at hede Powis. Det har nu været Tilfældet saa lange, at det næsten er bleven legalt.“

„Nei, nei — Du er en Effingham, og maa ogsaa blive kiendt som en Effingham. Hvor er jeg dog ikke lykkelig! Jeg bliver sparet for den Smerte at stilles fra mine gamle Venner ved mit Livs vigtigste Begivenhed, og min Egtestands Hjem er det samme som min Barndoms Hjem.“

„Jeg skylder Dig Alt, Eva: Navn, Lykke, selv et Hjem.“

„Det veed jeg just ikke. Da det nu er opdaget, at Du er Edward Effinghams Sonnesønsøn, mener jeg, at Dine Udsigter til at komme i Besiddelse af Wigwamen ere ligesaa store som mine, om vi end af forskellige Veie søgte vor ægtestabelige Lyksalighed. Et Arrangement af denne Natur vilde ikke blive vanskeligt at bringe i Stand, eftersom John Effingham lettelig kunde godts-

gøre en Datter Tabet af sit Huus og sine Landeie-
domme ved Hjælp af disse pengeværdende Actier og Oblis-
gationer, hvoraf han har saa mange."

"Jeg seer Sagen fra en anden Side. Du var Mas-
ter — min Faders Arving — hvor fremmed klinger dog
ikke Ordet 'Fader' for disse uvante Øren! — men Du
var min Faders udvalgte Arving; og Dig, Du Søde, maa
jeg, foruben at jeg skylder Dig den kostelige Skat, Dit
Hjerte og Din Tro, ogsaa skyldes min Formue."

"Er Du saa sikker paa det, Du Uafnemmelige? —
Har maastee ikke Master John Effingham — Onkel
Jack — adopteret Dig som sin Søn, endog førend han
kiendte noget til det naturlige Baand der virkelig finder
Sted imellem Eder?"

"Jo; thi jeg mærker, at Du er bleven underrettet
om det Meste af hvad der er passeret mellem os. Men
jeg haaber at min Fader, ved at betro Dig sit Tilbud,
ikke forglemte at gøre Dig bekiendt med de Betingelser
under hvilke det blev modtaget?"

"Han lod Dig vederfares al mulig Retfærdighed, thi
han sagde mig at Du havde fordret, der ikke skulde skee
nogen Forandring i Testamentet, men at den uværdige
allerede indsatte Arving skulde forblive Arving."

"Og deri samtykkede Master —"

„Cousin Jack,” sagde Eva og lo, thi Latter hjem søger
saa let den overvættes lykkelige.

„Deri samtykkede vor Uncle Jack.”

„Ogsaa aldeles rigtigt. Testamentet vilde ikke være
bleven forandret, thi Din Interesse var allerede bleven
varetaget.”

„Paa Din Beløftning, sedeste Eva.”

„Det vilde have været paa mine bedre Kjælsers Be-
løftning, kiæreste Paul, havde det ikke været saaledes.
Men det Testament kan nu ikke længer gjøre Nogen
hverken Skade eller Gavn.”

„Jeg stoler paa at det forbliver uforandret, Du El-
skede, for at jeg kan skylde Dig saa Meget som muligt.”

Eva saae ømt paa sin Forlovede, rødmede endog
stærkere end Sundhedens og Lykkens Blomst paa hendes
Kind, og smilede som Den, der vidste Mere, end hun
harde Lust til at komme frem med.

„Hvad hemmelig Mening skjuler sig bag dette sær-
deles betydningsfulde Blik?”

„Den, Papis, at jeg har fortaget en Handling, der
næsten er straffylldig. Jeg har revet et Testament
istykker.”

„Dog ikke min Faders?”

„Netop; men det stete i hans Nærværelse, og om

end ikke ganske med hans Samtykke, dog med hans Vidende. Da han underrettede mig om Din større Ret, forlangte jeg, at det skulde ske strax, for at Du, om der skulde hænde Noget, kunde være den lovmæssige Arving, som noget der fulgte af sig selv. Uncle Jack stillede sig an som om han ugiernne vilde gjøre det, men jeg troer sikkert, han sov en heel Deel roligere ved den Overbeviisning at denne Retfærdighedshandling var skeet."

"Jeg er bange for, han sov kun lidt, saaledes som det var. Det var langt over Midnat inden jeg forlod ham, og hans Sindsbevægelse var forfærdelig at være Vidne til for en Søn."

"Og den belovede Forklaring vil atter fornøye hans Kummer. Hvad skal den ogsaa til i det Hele? Er det da ikke nok, at vi ere forvissede om, at Du er hans Søn? Og har vi ikke hans høitidelige Forsikring derfor — en næsten døende Mands Forklaring?"

"Ingen Skygge maa hvile over min Moders Rygte. Feil har der været; men det er smerteligt, — oh! hvor smerteligt — for en Søn at tænke ilde om sin Moder."

"Angaaende dette Punkt nærer Du jo aldeles ingen Tvivl. Din egen foregaaende Kundskab og John Effings hams bestemte Erklæring gier Dig jo til Søn af en pletfri Moder."

„Udenfor al Tvivl; men dette Offer maa bringes min Moders Aand. Klokken er nu ni; det lyder snart til Thee, og saa er hele den sorgelige Fortælling bleven os lovet. Væd med mig, Eva, at den maa vorde saaledes at den ikke skal saare en Søs Dre.“

Eva tog Pauls Haand imellem begge sine, og kysede den med et Slags helligt Haab, der hverken bragte Rødme eller Undseelse med sig. De to unge Hjerter vare virkelig saa inderlig forbundne med hinanden, saa omfattende og tillidsfuld havde Begges Fortrolighed været, og saa reen var deres Kiærlighed, at Ingen af dem betragtede en sliq Ytring af den Andens Følelse anderledes end som en Erkiendelse af en Afhængighed af et andet helligt Princip vilde være bleven anseet. Klokken kaldte dem nu til Theebordet, og Eva gav efter for sit Kiøns Blyhed, og bad Paul at gaae et Par Minuter isorveien, for at deres Fortroligheds Hellighed ikke skulde blive svækket ved profane Dines Beskuelse.“

Maaltidet gik stille af, da den foregaaende Aftens Opdagelse, (der ved John Effinghams Erklæringer var bleven bekiendt for alle i Huset, saa saare han var kommen til sig selv igien, eftersom Capitain Ducie i sin Uskyldighed havde kaldt alle dem, der kunde høre ham, til Hjælp), da denne Opdagelse foranledigede et Slags

moralst Urolighed, der hvilede tungt paa hele Selstabets Livlighed og Behagelighed, med Undtagelse af de Elskende. Som inderlig Lyksalighed sjelden er snaksom, gik Maaltidet stille af; og da det var forbi, forsoiede de sig bort som ikke ved Familiebaand vare forenede med dem der havde Interesse i den forestaaende Sammenkomsts Opdagelser, og lod Familien være ene, og de, der vare blevene underrettede om, at man gierne onstede deres Nær-værelse, begave sig da i Stilhed til John Effinghams Børelse. Dette sidste Selstab bestod blot af Master Effingham, Paul og Eva. Den Første gik ind i Fættens Sovestue, hvor han havde en privat Samtale med denne, der varede en halv Time. Og efter den Tids Forløb bleve de to andre tilkaldte. John Effingham var en Mand med en stærk, en stolt Sjæl, og hans største Feil var den Tiltro til sig selv, der gjorde ham uvillig til at ty til en høiere Magt om den Hjælp, den Styrelse og det Raad, som Alle trænger til. At ydmyge sig for Gud var han imidlertid ikke uvant til, og i de sidste Aar var det ofte skeet, thi, blot hvad hans Medstabsninger angik, var det, hans Modbydelighed eksisterede for at erkiende endog at de blot stode paa samme Trin som han. Han følte hvor meget retfærdigere, mere intuitive og selv samvittighedsfuldere hans egne Hensigter vare

fremfor den største Deel af Menneſkehedens i Almindelighed, og han nedlod ſig ſjelden til at overlægge med Andre hvilke Meninger han burde nære, eller hvorledes han ſkulde forholde ſig. Man behøver neppe at ſige at ſligt et Væſen var underkaſtet ſtarke og betagende Lidenſkaber, og diſſe vare ofte altfor mægtige baade for hans Kiærlige Følelſe, ja endog for hans Grundſætninger. Den Scene, han nu maatte finde ſig i, var ſølgelig en piinlig Krænkelse og Selvydmygelse for ham; men da han ikke mindre følte dens Retſærdighed end dens Nødvendighed, og da han var bleren enig med ſig ſelv om at udføre hvad der nu var bleven Pligt for ham, bragte ſelve hans Characteers Stoltthed ham til at gjøre det og ſom det ſomme de ſig en Mand og uden Tilbageholdenhed. Det var alligevel en ſmertelig og ydmygende Pligt, og der udfordredes al den Selvbeherſtelse, al den Retſfølelſe, og al den klare Erkiendte af Følgerne, ſom et ſaa ſkarpsynet Menneſte maatte beſidde, for at være iſtand til at gaae den igiennem med den nødvendige Roſlighed og Fatning.

John Effingham tog imod Paul og Eva ſiddende i en Læneſtol; for, om man end ikke kunde ſige, han var ſyg, var det dog tydeligt at hans Legeme var bleven rystet ved de foregaaende ſaa Timers Begivenheder og

Sindsbevægelser. Han gav dem hver en Haand, og idet han trak Eva kærligt til sig, trykkede han et Kys paa hendes brændende Kind der snart blev bleg snart atter rød, et Tegn paa de stormende Tanker indenfor. Det Blik han gav Paul, bød denne venligt velkommen, om end en heftigt glødende Plet paa hver Kind tydede paa, at hans Nærværelse vækkede baade Smerte og Glæde. En lang Pause fulgte paa dette Møde, og John Effingham brød omsider Tausheden.

„Nu kan der ikke være noget Spørgsmaal om, kære Paul,” sagde han, og smilede ømt, men sørgmodigt, som han saae paa den unge Mand, „at Du er min Son. Brevene, som John Asheton har skrevet til Din Moder, efter Dine Forældres Skilsmisse, vilde allerede afgjøre dette vigtige Punct, havde ikke allerede Navnene og de andre Omstændigheder, der ere komne til vor Kundskab, overtydet mig om den kostbare Sandhed, thi kostelig og kjær er den Kundskab mig, at jeg er Fader til en saa værdig Son. Du maa forberede Dig paa at høre Ting, som det ikke vil være behageligt for en Son at høre paa.”

„Na nei, Uncle Jack — kære Uncle Jack,” udbrod Eva, og kastede sig i hans Arme, „lad os ikke høre noget Saadant. Det er nok for os at vide, at Du er Pauls

Fader, og vi ønskede ikke at høre mere, — vi vil ikke høre mere."

"Det ligner Dig, Eva, men det forslaaer ikke for hvad jeg anseer for Pligtens Bud. Paul havde to Forældre, og ikke den ringeste Skygge af Mistillid maa hvile over den ene af dem for at staae den andens Følelser. Ved at vise mig denne Omhed, overseer Du Paul."

"De maa ikke tænke for meget paa mig, bedste Sir, men blot spørge Dem selv tilraads — Deres egen Følelse — kort sagt, min Fader, De maa mere tænke paa Dem selv end paa Deres Søn."

"Jeg takker Eder, mine Børn — hvilket Ord, hvist en ny Fornemmelse for mig, Ned! Jeg føler hele Eders Omhed, men vil I tage Hensyn paa min Sjelerø, og ønske I, at jeg skal gienvinde min Agtelse for mig selv, saa maa I lade mig tage den Byrde af min Sjæl der betynger den. Det er stærke Ord; men om jeg end ikke har nogen overlagt Forbrydelse eller positiv Last at skrifte, føler jeg, at de dog neppe ere stærke nok for Tingen selv." Her holdt John Effingham inde som for at samle sig, og blev derefter ved med et Alvor, der lod hvert Ord falde med Vægt paa hans Tilhøreres Øren. "Det er Din Fader velbekendt, Eva, skiondt det rimeligt er nyt for Dig," sagde han, "at jeg nærede en Videnkab

for Din salig Moder, som kun saa Menneſter nogensinde ſole for nogen af Dit Kion. Din Fader og jeg beilede begge til hende paa een og ſamme Tid, men jeg kan dog ikke ſige at der ſandt nogen rivaliſerende Jelelſe ſted imellem os, Edward."

"Du lader mig kun vederfares Ret, John; thi kunde min elſtede Evas Tilbøielighed have voldet mig nogen Kummer, da var det, fordi den bragte Dig Smerte."

"Jeg havde desuden ogſaa den Hjerteforg at maatte ſkienke hendes Valg mit Biſald, thi ſaa ſandt jeg nærede Agtelſe for hendes egen Lykjalighed, handlede Din Moder viſſelig mere klogt i at betroede den til Din Faders rolige, kiærlige, mandige Dyder, end om hun havde ſat ſine Forhaabninger til ſaa voldsomt og eccentriciſt et Menneſte ſom mig."

"Du gjør Dig Uret, John; Du kan vel have været beſtemt, og undertiden lidt barſt, men voldsom har Du dog aldrig været, og allermindſt mod et Fruentimmer."

"Kald det hvad Du vil; det gjorde mig dog uſkikket til at gjøre ſaa blidt, ſaa omt, og dog ſaa høihjertet et Bæſen ſaa fuldkommen lykkeligt, ſom hun fortjente at være det, og ſom Du gjorde, medens hun vandrede her paa Jorden. Jeg havde Mod til at blive, og erfare, at min Fætter havde ſaaet 'Ja', (om Brylluppet end af Skaanſel

for mine Følelser blev udsat hele tre Aar) og derefter forlod jeg dem med et Hjerte, hvori sonderknuust Stoltthed, saaret Kiærlighed, og en Harm, som snarere var vendt mod mig selv end mod Dine Forældre, stredes indbyrdes — og i denne Forsætning forlod jeg dem, med det fortvivlede Forsæt aldrig igien at samles med min Familie. Denne Beslutning vedgik jeg ikke engang for mig selv, men uden at være anerkjendt lurede den i min Sjæl, og tærede som en dødelig Sygdom; og da jeg saaledes foer afsted fra den lykfsaligheds Scene jeg havde været et nødtvungent Vidne til, bragte den mig til at forandre mit Navn, og at gjøre en heel Deel usammenhængende og latterlige Indretninger, Alt i den Hensigt at forlade mit Fædeland."

"Stakkels John!" udbrod hans Fætter uvilkaarlig; "det vilde have været et Skaar i vor Lykke, havde vi vidst det!"

"Det var jeg sikker paa, selv i de Dieblig, jeg vreb mig under det Slag, Du saa aldeles uden Hensigt havde bibragt mig, Ned; men Eidenstaberne ere tyranniske og hinanden modstridende Herrer. Jeg antog min Moders Navn, skiftede Ejener, og holdt mig fra de Egne af mit Fædreland, hvor jeg var kjendt. Den Gang frygtede jeg for at miste min Forstand, og den Tanke foer igiennem

min Sjæl, at jeg ved et raskt Givtermaal kunde betvinge den gamle Videnskab, som var saa nær ved at tilintetgøre mig."

"Ja vel var det en temporær Vaksen af Dine Forstands Evner, John."

"Det var en ligesvem Virkning af Videnskaber, Fornustten aldrig havde lært at beherske. Tilfældet bragte mig i Bekendtskab med Miss Warrender i en af Sydstaterne, og efter hvad jeg indbildte mig, lod hun til at kunne realisere alle mine vilde Planer om Lyksalighed og Hævn."

"Hævn, John!"

"Jeg maa tilstaae det, Edward, om det end maa opvække Eders Uvillie imod mig. Jeg gjorde allerførst Miss Warrender's Bekendtskab som John Asheton, og der gik nogle Maaneder inden jeg bestemte mig til at vove det frygtelige Forsøg jeg har nævnt. Hun var ung, smuk, af god Familie og godmodig; havde hun en Feil — var det hendes høie Sind — ikke hovmodige Sind — men hun var høihjertet og stolt."

"Gud være lovet!" brød frem af Pauls inderste Sjæl med ubetimelig Gølelse.

"Du har kun lidt at være bekymret over, min Son, hvad Din Moders Character angaaer; — var hun end ikke fuldkommen, manglede hun dog ingen qvindelig Dyd,

og vilde, ja, burde have gjort enhver forstandig Mand lykkelig. Min Haand blev modtaget, thi hendes Hjerte var frit. Miss Warrender var just ikke overordentlig rig, og, foruden de andre uforsvarlige Bevæggrunde, der havde Indflydelse paa mig, troede jeg, det vilde være behageligt for mig at vide, jeg var bleven valgt for min egen Skyld og ikke for min Formue. Jeg blev virkelig mistroisk, og uædelmodig, og saa vilde jeg nødig tilstaae den Svag-
hed, der havde faaet mig til at forandre Navn. Landets ubestemte, jeg kunde næsten sige, løse Love angaaende Ægteskab, gjorde intet Slags Forklaring nødvendig, og ingen Eysning eller Tilladelse fordrebes, og ved Ceremonien blev kun Fornavnet nævnet. Vi bleve altsaa viiede; men jeg var saa langt fra at glemme Andres Rettigheder, at jeg under Tausheds Lovte forskaffede mig en Attest desangaaende lydende paa mit eget Navn; og vil I reise hen til det Sted, hvor Ceremonien gik for sig, skal I finde John Effinghams og Mildred Warrenbers Ægteskab behørig indført i Kirkebogen af den Geistlige, der forrettede Vielsen. For saa vidt gjorde jeg hvad Retfærdigheden bød, om jeg end af en ugrundet Bedaaelse, jeg nu neppe kan gjøre Rede for, og som der ikke kan gøres Rede for, uden ved at skrive det paa Eidenstabsens forvitbede Grumheds Regning — om jeg end holdt

mit egentlige Navn skjult for hende, hrem jeg ikke burde have skjult Noget for. Jeg indbildte mig — jeg gjorde mig Umage for at indbilde mig at jeg ikke var nogen Bedrager, eftersom jeg virkelig var af den Familie jeg udgav mig for, paa min Moders Side, og jeg pnskede at troe, at jeg let vilde finde Tilgivelse naar jeg aabnbarede, hvem jeg virkelig var. Da jeg gjorde Miss Warrenders Bekiendtskab, lvede hun og Ssteren sammen med en godmodig men svag Tante, og ingen mandlige Paarørende vare der, som kunde giøre de Efterspørgsler, der saa naturlig vilde have tilbudt sig selv for Personer af ganske almindelig Verdenskundskab. Det er rigtignok sandt, jeg var bleven bekiendt med dem under gunstige Omstændigheder, og de havde al Grund til at holde mig for en Afsheton paa Grund af nogle enkelte Vidnesbyrd, jeg var i Besiddelse af, der uimodsigelig godtgjorde mit Slægtskab med denne Familie uden at forraade mit eget Navn. Men der hersker saa liden Mistro hertillands, at, ved at holde mig borte fra de Steder, hvor jeg var personlig kiendt, jeg kunde have levet hele mit Liv uden at det var kommen for Dagen.”

„Det var Uret, kiære Uncle Jack,” sagde Eva, og tog hans Haand og kyssede den kiærligt, idet hendes Afsyn blussede af Følelse for hendes Riøns Rettigheder, „og

jeg vilde være troløs mod min Qvindelighed om jeg talte anderledes. De havde indladt Dem i den helligste af alle menneskelige Forbindelser, og ondt er det Barsel, naar sligt et Forhold er tilfløret af Usandhed. Men De kunde dog være bleven lykkelig ved en dydig og kiærlig Ægtefælles Side!"

"Al! det er kun et fortvilet Forsøg, at ægte En, medens Hjertet endnu er en Anden hengivent. Fortroligheden kom altfor sildig, thi da Mildred mærkede hvor ulykkelig min Stilling var, astvang hun mig en seen Tilstaaelse, en Tilstaaelse af Alt med Undtagelse af at jeg havde skjult mit virkelige Navn, og retfærdig saaret ved det Bedragerie hun havde været Gienstanden for, og idet hun gav efter for en høihjertet og ædeltsolende Kands Indslydelse, erklærede hun mig, at hun ikke længer under slige Bestingelser vilde vedblive at leve med mig. Vi skiltes ad, og jeg ilede til de sydvestlige Stater, hvor jeg tilbragte de følgende tolv Maanedes med at reise om fra et Sted til andet, i det forsængelige Haab at vinde Gindsro. Jeg besøgte Sletterne, og meget af denne Tid gik, hvad Verden angaaer, tabt for mig i Selskab med Jægere og Nomader."

"Nu kan man altsaa forklare sig Dit Kiendskab til den Deel af Landet," faldt Master Effingham ind, "jeg

Eva Effingham, 5—8 S.

aldrig før har kunnet gjøre Rede for. Vi troede, Du i al den Tid var hos Dine gamle Venner i Carolina."

"Der var Ingen, som vidste, hvor jeg havde skjult mig, for jeg gik under et andet Navn, og havde ikke engang nogen Tjener med mig. Jeg havde imidlertid sendt en Adresse til Mildred hvor Breve kunde træffe mig, thi jeg havde begyndt at føle en oprigtig Kærlighed for hende, og længtes efter igien at blive forenet med hende, naar hendes saarede Følelser atter kunde have gienvundet Rolighed. Ægteskabets Forpligtelser ere altfor alvorlige til letsindigen at blive aflastede, og jeg søgte mig overbevist om, at Ingen af os vilde finde inderlig Sjælelære, uden at opfylde det Forholds Pligter vi havde indgaaet."

"Og hvorfor ilede De da ikke til Deres Kone, Onkel Jack," spurgte Eva, "saa saare De var kommen tilbage til Colonierne?"

"Å! min kjære Pige, i St. Louis fandt jeg Breve, der berettede hendes Død. Ikke med et eneste Ord blev der talt om noget Barn, og ikke havde jeg mindste Anelse om, at jeg var Fader. Da Mildred døde, troede jeg hvert Aand, hver Forpligtelse, hvert Spor af mit overlevede Ægteskab tilintetgjort; og hendes Slægtningers Forhold, hvoraf der vare nogle Faa tilbage i Landet, gav mig

ingen Lust til at gjøre det offentlig bekendt. Da jeg taug stille, blev jeg naturligtvis ved at gaae for Pebersvend, om jeg end, — hvis der havde været nogen factisk Grund for at vedgaae hvad der var steet, hvad enhver, der kiender mig, vil antage, haaber jeg, — ikke vilde have vægret mig derfor."

"Tor jeg spørge, kiære Sir," spurgte Paul med en Tøngstlighed, der viste hvor omsindtlig han var over at det i det Hele var nødvendigt at berøre Gienstanden; — "tor ieg spørge hvorledes min Moders Families Forhold var?"

"Jeg har aldrig kiendt Mafter Warrender, min Kones Broder, men han havde det Rygte at han var en stolt og fordringsfuld Mand. Hans Breve vare langtfrå at være venstabelige — neppe til at udholde; thi han stillede sig an som om han troede, jeg havde efterladt en falsk Adresse medens jeg opholdt mig i Mellemstaterne, og han kom med en Deel Bemærkninger som dengang vare mig uforklarlige, men som de Breve, Paul har ladet blive hos mig, tilstrækkelig have oplyst. Jeg holdt ham dengang for grusom og sølesløs, men vel havde han Undskyldning for sin Opførsel."

"Og det var, Sir —?" spurgte Paul med Hefstighed.

"Jeg seer af de Breve, Du har givet mig, min Søn,

at Din Moders Familie havde fattet den Idee, at jeg var John Asheton af Lancaster, en Person af en besynderlig Character, der havde været uheldig givet i Spanien, og hvis Kone, jeg endnu troer, lever i Paris, fortabt for sig selv og sine Venner. Min Slægtning levede for sig selv, og forvandt aldrig sin Sorg. Som han var en af de faa Personer af det Ravn, der kunde have ægtet Din Moder, lader det til at hendes Slægtninge har fattet den Idee, at han havde gjort sig skyldig i Bigamie, og at Paul sølgelig var illegitim. Af hans Breve fremgaaer det endog, at Master Warrender har havt en Sammenkomst med ham, og ved at nævne hans Kone er bleven vliift Døren. Det var en stolt Familie, og da Mildred var død, greb man til det Middel at skjule hendes Barns Fødsel, for at afvende en indbildt Banære. Hvad mig selv angaaer, da kalder jeg den alvidende Gud til Vidne paa, at Tanken om, at jeg var Fader, aldrig er opstaaet hos mig, før jeg erfarede at en John Asheton var Pauls Fader, og at Mildred Warrenters Miniaturportrait, som jeg fik af hende under mit Ægteskab, lignede hans Moder. Capitain Ducies Erklæring angaaende hans Moders Familienavn gjorde Ende paa hver Tvivl."

„Men vakte da ikke Lady Dunluces Navn, eller Du-

tiernes og Pauls Slægtningers Navn nogen Nysgier-
righed hos Dem, Uncle Jack?

„Hvorledes det, søde Pige? — Jeg kunde jo ikke
føle Nysgierlighed angaaende et Barn, om hvis Tilvæ-
relse jeg var uvidende. Jeg vidste, at Warrenderne havde
Fordring paa Rang og Rigdomme i England, men
hørte aldrig Titelen nævne, og brød mig aldeles intet
om de Penge, som sandsynligviis ikke vilde blive Mildred
til Deel. Om General Ducie har jeg aldrig nogenfinde
hørt, da han først ægtede Mabel Warrender efter min
Efterskifte, og efter Modtagelsen af min Svogers Breve.
Jeg ønskede at glemme, at denne Familie var til. Jeg
tog over til Europa, og forblev udenlands i syv Aar, og,
som det var paa en Tid, da Continentet var lukket for
Englænderne, havde jeg ikke Leilighed til at høre noget
til Sagen. Ved min Tilbagekomst var min Kones Tante
død, og ligeledes den sidste af min Kones Brødre;
hendes Søster maa dengang allerede længe have væ-
ret Mistress Ducie; Ingen talte om Warrenderne, alt
Spor af dem var næsten tabt, og Gienstanden var
altfor smertelig for mig til at jeg enten skulde have søgt
den eller dvælet ved den. Det traf sig saa besynderligt,
at jeg under mit sidste Besøg til den anden Hemisphære,
i 1829, reiste op ad Nilen i Selskab med General Ducie.

Vi traf hinanden i Alexandria, tog til Vandfaldene sammen og reiste tilbage sammen. Han lærte mig at kiende som John Effingham, en rig amerikansk Rejsende, uden synderlig andre Fortienester, og jeg lærte ham at kiende som en behagelig engelsk Stabsofficer. Han var tilbageholdende som en Englænder af Rang, og taledes sjelden om sin Familie, og det var først ved vor Tilbagekomst at han sagde mig, han havde faaet Breve fra sin Kone, Lady Dunluce; men jeg drømte kun lidt om, at Lady Dunluce var Mabel Warrender. Hvor tidt ere vi ikke lige ved at faae de vigtigste Eftirretninger og blive dog ved at leve i Uvidenhed og Mørke; Ducierne synes omfider, ved de Undersøgelser der ere stete angaaende den eccentricke John Ashteton, at være komne til den Mening, at Egtskabet var gyldigt, og at der ikke hvilede nogen Plet ved Pauls Fødsel."

"Tilligemed min Uncle Warrender, stod de en lang Tid i den Formening, at den omtalte John Ashteton var min Fader," sagde Paul. "Men en hændelsesviis gjort Opdagelse har for kort siden overbevist dem om deres Bildfarelse, og saa antog de da ganske naturligt at det maatte være den eneste anden John Ashteton, man kiendte til, og som gaaer for en Pebersvend, og det rimeligviis med god Grund. Jeg har selv holdt denne sidste G. ntlæ-

man for min Fader, om han end har behandlet de to eller tre Breve, jeg har skrevet ham til, med den samme Eiegenlydighed hvormed man kunde falde paa at behandle en Bedragers Fordringer. Stoltthed har siden hindret mig i at fornye Correspondencen."

"Det er John Assheton af Nescopeck, min Moders Broders Søn, saa forstøffet en Pebersvend som er at finde i hele Unionen," sagde John Effingham, og smilede til Trods for den alvorlige Gienstand og den inderlige Sindsberegelse der saa nylig havde betaget hans Tanker. "Han maa have holdt Brevene for et Mystifications-Forsøg af en af hans spøgefulde Kamerader, og det forundrer mig kun, at han i det Hele har holdt det for nødvendigt at besvare dem."

"Han har blot besvaret eet, og det Svar har virkelig noget af den Character, De mener, Sir. Jeg tilgiver ham af mit ganske Hjerte, da jeg nu kender Sandheden, om end hans tilsyneladende Foragt dengang saarede mig bittert. Jeg traf dengang Master Assheton, og betragtede ham opmærksomt; for, saa besynderligt det end lader, man sagde, jeg lignede ham."

"Hvorfor er det besynderligt? Jack Assheton og jeg selv have, eller rettere havde en stærk Familietilhed med hinanden, og skøndt den Tanke for første Gang opstaar

hos mig nu, kan jeg dog selv spore denne Lighed. Dit Udseende er mere asshetonst end effinghamst, skøndt Du ogsaa ligner Effinghamerne."

"Disse Forklaringer ere meget tydelige og tilfredsstillende," bemærkede Master Effingham, "og efterlade ingen Tvivl om, at Paul er John Effinghams og Mildred Warrenders Søn; men ophøiet over al Tvivl vilde det være, om Drengens Barndom kunde blive fremstillet ligesaa klart, og Aarsagerne blive angivne, hvorfor Warrenderne overgave ham til deres Omsorg, der atter afstod ham til Master Powis."

"Deri seer jeg ikke noget Dunkelt," svarede John Effingham. "Paul er uimodsigeligt det Barn, Talen er om i salig Mondays Breve, og til dennes Moder var hun betroet indtil hun overgav ham i sit fjerde Aar til Master Powis, for at blive fri for al Uleilighed og Udgivt, skøndt hun beholdt den aarlige Pension, Lady Duntuce havde sat ud. Navnene kommer frem i de sidste Breve, og havde vi strax læst Brevene igiennem, vilde vi tidligere være komne til samme Resultat. Kunde vi blot finde den Person, der hedder Dowse, der lader til at have opmuntret til Bedrageriet, og som givtede sig med Mistress Monday, vilde det Hele blive opklaret."

"Det mener jeg ogsaa," sagde Paul; thi han og John

Effingham havde i Forening giennemgaaet Resten af Mondays Papirer, saa saare den Sidstes Kræfter efter Besvimelsen vilde tillade det; „og Capitain Truick søger nu efter en af sine gamle Passagerer, som jeg mener, nok skal hjælpe os paa Spor. Skulde vi erholde det Vidnesbyrd, vilde hvert Lovspørgsmaal være afgjort.”

„Slige Spørgsmaal ville aldrig opstaae,” sagde John Effingham og rakte sin Søn kiærlig Haanden. „Du er jo i Besiddelse af det Vielsesdocument, Din Moder fik, og jeg erklærer mig selv for at være den deri benævnedes John Ashteton. Denne Erklæring har jeg skrevet bag paa Documentet, og her er et andet, som jeg har faaet, der lyder paa mit rigtige Navn, med et Endossement af den Geistlige om, at jeg under Ceremonien gik under et andet Navn.”

„En slig Person er sin Kjøle uværdig, Uncle Jack,” sagde Eva ivrig.

„Det mener jeg dog ikke, Barn, thi han var uvidende om det originale Bedragerie. Documentet og Indførelsen i Kirkebogen stede først efter Vielsen, og kunde kun gavne, hvorimod det ikke kunde skade Noget. Den omtalte Geistlige er nu Biskop, og lever endnu. Om det gøres nødvendig, kan han aflægge Vidnesbyrd om Ægtefæltets Lovmæssighed.”

„Og den Geistlige, af hvem jeg er bleven døbt, lever ogsaa,” udbød Paul, „og har aldrig tabt mig af Sigte. Han var tildeels i min Moders Families Fortrolighed; og selv efter at jeg var bleven adopteret af Master Powis, erkendte han sig idelig om mig som om en af sine smaa Christne, som han kaldte mig. Det var ikke nogen ringere Person end Dr. —.”

„Det vilde jo i og for sig være tilstrækkeligt til at godtgjøre Identiteten,” sagde Master Effingham, „endog uden Mondans Vidnesbyrd. Hele Mørket er foranlediget ved Johns Navneforandring, og hans Uvidenhed om, at hans Kone havde et Barn. Det lader til, at ogsaa Duscierne have haft antagelige Grunde for at betvivle Egtstabet's Gyldighed; men Alt er nu opklaret, og som her er Spørgemaal om en stor Eiendom, vil vi bære Omsorg for at der ikke skal finde noget videre Mørke Sted i denne Sag.”

„Hvad Eiendommen angaaer, er den Sag allerede i Orden,” sagde John Effingham, og saae til Eva med et Smil. „En Amerikaner kan altid gjøre et Testament, og et, der blot indeholder en eneste Bestemmelse er snart færdigt. Mit er færdigt, og Paul Effingham, min Sen af mit Egtstabs med Mildred Warrender, og senest Kiendt i de forenede Staters Marine under Navnet Paul Powis,”

er behørig erklæret for min Arving. Det vil være tilstrækkeligt i hver juridisk Henseende, lad være vi vil faae en heel Deel Gladder at døie."

"Oncke Jack!"

"Datter Eva!"

"Hvem har givet Anledning dertil?"

"Han, som begyndte en af de helligste blandt alle juridiske Forpligtelser med et uforfvarligt Bedragerie. Den klogeste Maade at gaae den imøde paa vil være at gjøre vor Erkiendelse af Slægtskabet saa offentlig som muligt."

"Jeg seer ingen Nødvendighed i at gaae i Detail, John," sagde Master Effingham; "Du blev ung gift, og mistede Din Kone i det første Aar af Dit Ægteskab. Hun var en Miss Warrender og Lady Dunluces Søster; Paul og Ducie ere erklærede for Fættene, og den Første er beviist at være Din Son, om hvis Tilværelse Du har været uvidende. Ingen vil sandelig driste sig til at spørge Nogen af os besangaaende, og det er mig indlysende, at alle fornuftige Folk maa være tilfredse med denne simple Beretning om Sagen."

"Fader!" udbød Eva, idet hun hævede sine smaae Hænder, som i Forundring; "i hvilken Hovedstad, i hvilken Deel af Verden, vilde vel en saa fattig Beretning

tilfredsstille Nyhsgierigheden? Meget mindre vil den være tilstrækkelig her, hvor hvert menneskeligt Væsen, den Dannebe saavel som den Udannebe, den Lærde og den U lærde, den Høie og den Lave, troer sig selv en constitutionel Dommer ved alle sine Medskabningers Handlinger."

"Vi har i det Mindste den Trost at vide, at ingen Opdagelse vil gjøre Sagen enten værre eller bedre," sagde Paul, "este rsom Eladderer i hvert Tilfælde vilde komme med sin egen Historie, om end dens Falskhed vilde være ligesaa klar som Middagsolen. Nygtesmeden er en Vogn i sit Væsen, og Sandhed er den sidste Ingrediens der bliver anseet nødvendig for hans eller hendes Qualificationer; en veldocumenteret Kiendsgierning er virkelig et Dødsbug for Nygtesmeden. Jeg haaber derfor, kære Sir, at De ikke vil sige Mere, end at jeg er Deres Søn, en Omstændighed der er mig altfor kostelig til at blive udeladt."

John Effingham saae Kiærligt paa den unge Mand, han saa længe havde næret Agtelse og Beundring for, og hans Dine fyldtes med Taarer, som han følte den inderlige Lykfsalighed, der kun kan fryde en Fadens Hjerte.

Fjortende Capitel.

Jeg, for min Deel bryder mig ikke derom: Jeg siger kun lidt; men naar Tiden kommer, skal der blive Munterhed og Glæde.

Nym.

Om end Paul Effingham havde Ret, og Eva Effingham ligeledes havde Ret i deres Meninger om Rygtekunsten, forglemte de dog begge een kvalificerende Omstændighed, som, i det den skriver sig fra en forstieilig Aarsag, frembringer den samme Virkning ligesaa vel i en Hovedstad som i en Provinds. I hiin danne mærkelige Begivenheder et ni Dages Underværk formedelst Mængden af Begivenheder i denne formedelst Massen af Passiar. Da det blev offentlig bekendtgjort i Templeton at Mester John Effingham havde fundet sin Søn i Mester Powis, blev, som denne Søn havde anet, Alt hvad der stod i Forbindelse med denne Omstændighed udbredt og troet, med Undtagelse af Sandheden. Det vækkede naturligtvis mere Nysgierrighed og Forundring hos den Dannede og bedre Deel, thi John Effingham havde goaet for en afgjort Pebersvend; men for det Meste tillob de Familien at have Gæstelser og Hændelser for sig alene, der ikke skulde blottes for Naboerne. Da de selv havde Begreber om de huuslige Forholds Hellighed, vilde de gierne ogsaa

agte de samme Følelser hos andre. Men med Undtagelse af disse faa, var Byen en fjorten Dags Tid i fuld Oprør med Gisninger, Efterretninger, Modsigelser, Bekræftelser, Duplik og Triplik. Flere Landsby-elegants, hvis Berdenskundskab var erhvervet i den Dal, hvor de vare fødte, og som havde rynket paa Næsen af den stille, tilbagesholdne, dannede Paul, fordi det just ikke traf sig saaledes at han fandt Naade for deres Dine, vare tilbøielige til at hævne sig paa ham formedelst hans Fordringer paa at være sin Faders Son, som om det var en Uretfærdighed imod dem selv; thi flige Commentatorer over Menneſter og Ting, ville stedse bringe Alt ned paa lige Trin med sig selv. Derpaa maatte da de forestaaende Bryllupper paa Wigwamen til at passere Revue ikke alene for Byens og Landets Kritik, men for selv den mægtige Stapelstabs, som det er Moden at benævne den forstyrrede og smagløse Samling af skrigende røde Muursteens Huse, Svalerede-Kirker, og colossalske Giestgivergaarde, der staae paa Manhattans D; og Egtstabs Discussionerne blev den almene interessante Samtalegienstand i dette velordnede sociale Samfund, saaofte Samtalen om Dollarer, Actier og Vine behørig var udtømt. Sir George Templemore blev forvandlet til høibaarne Lord George Templemore, og Pauls Slægtskab med Lady Dunluce blev som sædvan-

lig forandret til at han var den eventuelle Arving til et Hertugdømme af samme Navn; det Fortrin Eva gav en Adelsmand blev naturligvis tilskrevet den aristokratiske Smag, hun havde indsuget under sit Ophold i fremmede Lande; — Eva, den talentfulde, kvindelige, dansende Eva, hvis europæiske Forbindelser havde lært hende at sætte Pris paa Dannelse, Ynde, retenue, og den Tone, der hører hjemme hos den bedste Deel af Selskabet, havde jo ogsaa lært hende at foragte dets blotte Ydre og Glimmer! Men ligesom der ingen Bestyttelse findes mod Falskhed, saaledes kan man ikke heller raisonere med Uvidenheden.

Nogle faa af de Indviede, med Master Steadfast Dodge og Mistress Abbot i Spidsen, behandlede Sagen som endnu mere vigtig, og som om den indeholdt en uhyre Interesse for hele Communen.

„Jeg for min Deel, Master Dodge,“ sagde Mistress Abbot under en af deres hyppige Conferencer omtrent en fjorten Dages Tid efter det foregaaende Capitels *éclaircissement*, „Jeg troer saamæn ikke, at Paul Powis er Paul Effingham. Siger De ikke, De har kendt ham, under Navnet Blunt, da han var yngre?“

„Jo, Ma'am. Under det Navn gif han forhen overalt, og besynderligt maa det i det Mindste forekomme En,

at han fører saa mange forskiellige Navne. Sandheden er, Mistress Abbot, om man kan komme efter den, som jeg altid paastaar, er meget vanskeligt i Verdens nærværende Indretning —"

"De har aldrig sagt noget mere rigtigt, Master Dodge!" afbrød Damen ham, thi Høiester som hendes ventede ijelden efter Guldendelsen af en Sætning. — "Jeg kan nu aldrig komme efter Sandheden af nogen Ting. Husk nu bare selv paa, at De selv sagde, at det var Master John Effingham der skulde givtes med Eva, og see nu, nu falder det nok til, at det bliver hans Søn!"

"Damen maa have stiftet Sind, Mistress Abbot; hun faaer den samme Rigdom med en yngre Mand."

"Hun er græsselig! Og jeg er vis paa, det vil blive en Vindring for hele Byen, naar hun er givet, enten det saa er med Faderen eller Sønnen. Og saa kan De ikke troe, Master Dodge, hvor jeg har været fortvivlet over at finde at de to gamle Effinghames virkelig bone fy-da ikke ere Brødre! Jeg vidste jo nok at de kaldte hinanden Cousin Jack og Cousin Ned, og at Eva var saa affecteret af og til at kalde sin Oncle 'Cousin Jack', men hun er jo i det Hele saa affecteret og de Gamle ere saa udenlandske, at jeg holdt det hele for Comoedie; jeg sagde til mig selv som saa, Rabolavet bør kiende mere til en Mand's

Familie end han selv kan; og hele Nabolaget erklærede dem for Brødre; og nu slipper det ud til, at de blot ere Fætttere!"

"Denne gang troer jeg dog rigtignok at Familien havde Ret og at Publikum tog Feil."

"Og hvad saa meer? Jeg gad nok vidst, hvem der har en bedre Ret til at tage Feil end Publikum, Master Dodge? Vi leve her i et frit Land, og naar Folket ikke engang imellem kan tage Feil, hvad for virkelig stor Nytte har de saa vel af deres Frihed? Vi ere alle tiinhobe syndefulde Stakler naar vi ere de Bedste, og forgieves er det at vente andet end Feil af Syndere."

"Nei, Min bedste Mistriis Abbot; nu er De virkelig altfor haard imod Dem selv; thi hvert Menneſte erkender, at De er ligesaa exemplarisk som De er Deres religiøse Pligter hengiven."

"Åh! Jeg talte ikke saa egentlig om mig selv, Sir; jeg er ikke Egoist i Sigt, og ønsker at overlade mine egne Ufuldkommenheder til mine Venners og Naboers Barmhertighed. Men mener De, Master Dodge, at et Gintermaal mellem Paul Effingham, for saadan maa man da vel kalde ham, og Eva Effingham vil være gyldigt? kan det mon ikke forhindres, og vilde i saa Tilfælde Formuen ikke falde til det Offentlige?"

Eva Effingham, 5—8 S.

„Saaledes burde det være, min bedste Frue, og jeg haaber at den Dag ikke er langt borte, da det vil vorde saaledes. Folket begynder at forstaae sine Rettigheder, og nok et Aarhundrede vil ikke forgaae før end det vil tillvinge sig dem ved de nødvendige Straffelove. Vi have bragt det saa vidt at en Mand ikke længer kan tilfredsstille sin aristocratiske, egenkiærlige Lyst til at gjøre Testamente, og De kan tage mit Ord for det, vi ville ikke hvile før end vi have bragt Alt paa det rigtige Trin.“

Cæsaren maa ikke af denne Tale slutte, at Master Dodge var en Agrarier eller at han higede efter en Deling af Eiendommen engang i Tiden; thi da han for sin egen Person allerede besad Mere end der muligviis kunde falde paa en enkelt Persons Anpart, nærede han ikke den allerringeste Attraa efter at forringe den ved en almindelig Deling. Egentlig kiendte han ikke sin egen Mening undtagen at han fælte Misundelse over Alt hvad der stod over ham; i hvilken Misundelse virkelig ogsaa hele Hemmeligheden af hans Principer, hans Bevæggrunde og hans Værdomme var at søge. Alt hvad der kunde rive dem ned, som Opdragelse, Omgang, Formuesomstændigheder og Smag havde stillet paa et høiere Trin end han, var i hans Øine billigt og retfærdigt, som Alt, hvad der i saa Henseende kun vilde have gjort ham personligt Eiengiæld, vilde have været

Tyranni og Undertrykkelse. Som enhver anden menneskelig Ting har Amerikas Institutioner deres flette saavel som deres gode Side, og medens vi nære stadig Tillid til den sidste relative Fortrin i Sammenligning med andre Systemers Resultater, vilde vi ikke fuldende Hensigten med dette Værk, om vi ikke med stærke Farver skildrede en af de meest fremstikkende Følger af den totale Tilintetgjørelse af kunstige personlige Udmærkelser her i Landet, som stærkt har bidraget til at frembringe den meer end almindelig isoenfaldende fremherskende Tilbøielighed til at atroe hvad der er i en Andens Besiddelse, og at skraale Af og Bee over en Fortjenstfuldhed, de ikke kunne naae.

„Det glæder mig at høre dette,“ svarede Miss Abbot, hvis Principer vare fra den samme løse Skole som hendes Selskabs; „for jeg holder for, at Ingen skulde være i Besiddelse af Rettigheder undtagen de, der havde været betagne af religiøs Henrykkelse, at sige, om man havde til Hensigt at værne om Moraliteten i et Land. Der gaaer jo den gamle Søbjørn Truck og hans Fiskekammerad Commodoren med deres Vine og Etænger som sædvanlig. Na, kald paa dem, Master Dodge, for jeg gad dog nok vide hvad den Første nu kan have at sige om sine elskede Offspringer!“

Master Dodge gjorde som hun bad, og Havets, saa-

velsom Søens Befarer sadde fort efter i Mistriss Abbots lille Stue, som man kunde kalde Gladderens Focus, og ved Siden af de Tvende som for lidt siden havde været de eneste Samtalende der.

„Det er nogle mærkelige Nyheder, Gentlemen,” begyndte Mistriss Abbot, saa saare der atter var bleven stille efter at de vare komne ind. „Master Powis er Master Effingham, og det lader til at Miss Effingham bliver Mistress Effingham! Miraklerne høre ikke op, og jeg betragter dette som et af de allerforunderligste, der er indtruffet i min Tid.”

„Det har De Ret i Ma'am,” sagde Commodoren, blinke med Diet og slog sit sædvanlige Slag med Haanden; „De er just ingen Kars Unge, og Master Powis har Grund til at glæde sig over at være Helten i sig en Historie. Hvad mig angaaer, jeg kunde ikke være bleven meer forundret, om jeg havde halet Sagdollageren tilveirs med en Læsekrog og en Østestorpe til Madding.”

„Jeg hører imidlertid,” vedblev Damen, „at der er Tvivl om at dette Mirakel ogsaa er et virkeligt Mirakel. Man ymter om, at Master Powis hverken er Master Effingham eller Master Powis, men at han virkelig er en Master Blunk. Ved De noget derom, Capitain Truck?”

„Jeg er bleven introduceret til alle tre Navne, Ma'am,

og jeg betragter ham som en Bekjendt under alle tre Besøvnelser; desuden kan jeg forsikre Dem, at han er Nummer Et, paa hvad for en Boug, De saa tager ham: en Karl der"

"Naa, jeg kan just ikke holde det for saa stor en Anbefaling for En at være Nummer Et, eller Nummer To, eller at have Fiender. Om Dem, Master Dodge, tør jeg da nok sige, at De ikke har en eneste Fiende paa Jorden."

"Det skulde giøre mig ondt, om jeg havde, Mistress Abbot. Jeg er Hvermands Ven, fornemmelig den Gattiges Ven, og jeg antager, at Hvermand burde være min Ven. Jeg betragter hele Menneskeslægten som Brødre, og mener, at de ogsaa burde leve som saadanne."

"Meget sandt, Sir — fuldkommen sandt; vi ere alle Syndere, og burde være overbærende med hinandens Feil. Det er ikke min Sag — Jeg siger, det er ikke vor Sag, Master Dodge, hvem Miss Effingham giøter sig med, men var det min Datter, troer jeg ikke, jeg vilde synes om, at hun skulde have tre Familienavne, og desuden beholde sit eget ovenikøbet!"

"Effinghams kneise temmelig stærkt, skiondt det ikke er let at see, hvorfor; men de gjør det, og for slige Folk hedder det maaskee, jo flere Navne jo bedre," svarede Udgiveren.

„Jeg for min Deel behandler dem nu med Forekommenhed, som jeg gjer mod enhver Anden; thi det er en Lov for mig, Capitain Truck, at vise mig eens mod Alle, mod Kongen paa sin Trone som mod Tiggeren paa Gaden.“

„Jeg forstaaer Dem — det er blot for at vise, at De ikke føler Dem ophøiet over Deres Overmand. Vi har mange slige Philosopher her tillands.“

„Rigtig,“ sagde Commodoren.

„Jeg gad nok vidst,“ begyndte atter Mississ Abbot, thi saavel i hendes som i Master Dodges Hoved herskede der sli en Confusion — sli en total Confusion angaaende selfabeligt Væsen og Forhold, at hun hverken hørte eller felte den gamle Somands kolde Sarcasme; „Jeg gad nok vidst, om Eva Effingham ved denne Feilighed virkelig er bleven gienfedet! Hvad mener De, Commodore?“

„Gien — hvad, Ma'am?“ sagde Commodoren, overbevist hos sig selv om, at han aldrig før havde hørt det Ord; thi i hans Sabather paa Vandet, hvor han ofte ret inderlig tilbød Gud i sit Hjerte, hørtes aldrig noget som de rigtige Gudsfrygtiges Sprog.

„Jeg kan blot sige, hun er den nydeligste Skude, der nogensinde har flydt paa Vandet, men jeg kan ikke sige

noget om hendes Gienopvækkelse — jeg har virkelig aldrig hørt tale om at hun har været druknet."

"At, Mistress Abbot, selv Effinghamernes bedste Bønder tør ikke påstaae; at de ere gudfrygtige. Jeg vil ikke gierne være misundelig eller sige noget imod godt Naboskab, men, skulde jeg giere min Eed de paa, kunde jeg beedige en heel Deel Ting som uimodsigelig vilde bevise at Ingen af dem nogensinde have været betagne af religiøse Følelser."

"Nei, nu veed De dog, Master Dodge, hvor jeg har der Bagtalelse," udbød Enken affectert ivrig, "og jeg kan ikke taale saa skrækkelig en Beskyldning. Jeg forlanger Beviser for hvad De der siger, og disse Herrer ere vist ogsaa enige med mig deri."

Med 'Beviser' forstod Mistress Abbot blot Exempler.

"Godt, Ma'am, siden De påstaaer at jeg skal bevise hvad jeg har sagt, skal De ikke blive skuffet. For det Første læse de deres Familiebønner op af en Bog."

"Men det gjør jo alle de, som ikke ere i Sygelukaset," sagde Capitainen.

"Om Forladelse, Sir, — ingen uden Catholikerne og Kirkebetjentene begaae sliig en Ugudelighed. At læse for Guddommen, Mistress Abbot, er særdeles stødende for en gudfrygtig Sjæl."

„Som om Herren trængte til en Secteur! det er virkelig slet, maa jeg tilstaae, thi en vis Form bliver ved Familiebonnerne en Comoedie.“

„Ja vist, Ma'am; men hvad siger De da om Kaart?“

„Kaart!“ udbød Mistress Abbot, og løftede sine gudsfrygtige Hænder op i hellig Rædsel.

„Netop, vanhellige Papirblade, bemalede med Konger og Droninger. Det er dog virkelig mere end en almindelig Synd, Mistress Abbot, og er særdeles antirepublicansk.“

„Jeg tilstaaer, at det havde jeg ikke ventet mig! Jeg har nok hørt om Eva Effinghams upassende Væsen, men jeg tænkte dog ikke, hun var saa aldeles fortabt at hun skulde røre ved Kaart. Oh! Eva Effingham, Eva Effingham, hvortil er ikke din stakkels syndige Sjæl bestemt.“

„Hun danser nu ogsaa — jeg antager, at De veed det,“ vedblev Master Dodge, som, da han fandt sin Populæritet lidt i Aftagende, et Par Uger i forveien selv havde bivaanet Forsamlingen, og nu ikke undlod at vise en nys Dandsets Iver.“

„Danser!“ gientog Mistress Abbot i hellig Rædsel.

„Neel, Skotsk og Fiddelbedi!“ tonebød Captain Truck.

„Netop,” bemærkede Commodoren; „det har jeg seet med mine egne Øine. Men jeg føler mig forpligtet til at sige Dem, Mistress Abbot, at Deres egen Datter —”

„Biansy = Alzamy = Anne!” udbrod den forfærdede Moder.

„Netop; My = Aunty og Suemi = Anne, om hun hedder saadan. Ved De, Ma'am, at jeg har seet Deres egen velsignede Datter My Aunty Anne gjøre noget meget værre end dandse?”

„De er forfærdelig, Commodore! hvad kunde mit Barn vel gjøre, der var værre end dandse?”

„Ja, naar De vil høre Alt, Ma'am, er det min Pligt at sige Dem det. Jeg saa Aunty — Anne (Commodoren var virkelig uvidende om Pigens Navn) springe i Loug i Gaarmorges saadan mellem syv og otte. Saa sandt som jeg atter haaber at faae Sogdollareren igien at see, gjorde jeg ikke.”

„Og det kalder De ligesaa slemt som at dandse?”

„Meget værre, efter mit Begreb, Ma'am. Der springer man jo saadan omkring uden Musik og uden at det seer smukt ud, især saaledes som det stete med My — Aunty — Anne.”

„De holder nok af at spase. Springtouget er jo ikke forbudt i Bibelen.”

„Naturligviis; og Dands ikke heller, om jeg kjender Noget til den; og for den Sags Skyld, da ikke heller Raart.“

„Men at øde sin Tid er — syndig at øde sin Tid, og ond Eidskab, og idel Bedrøffethed.“

„Netop; My-Kunty-Anne gif just hen til Posten for at hente Vand — Jeg tør sige, De havde sendt hende derhen — og hun spildte Tiden; og hvad nu den anden Eidskab angaar, da kom hun ikke til at nyde Springtougets Glæder førend hun og Raboens Datter havde flaaets, og trukket hinanden dygtig i Haaret om hvem der skulde have Touget, ret som om de havde været to Havgasser. Tro De mig, M'am, at der fattedes intet Andet i at gjøre det til den skindbarligste Synd, end en Bierfidler.“

Medens Commodoren holdt Mistress Abbot i Schach paa denne Maade, var Captain Truck, som havde givet ham et Bink, imidlertid ifærd med at spille Enken et lille Puds. Det var en af disse Fadersmænds staaende Morstaber, der nu vare blevne svorne Venner og bestandige Selstabskamerader, at tage hen til Yndlingspynten, naar de havde fanget saa mange Fisk som dem lystede, tænde sig, den Ene sin Sigar, og den Anden sin Pipe, blande deres Grog, og, naar de saa vare færdige at af-

handle Menneskehedens Anliggender, at fordrioe Tiden med et Slag Fiirkort paa en bestemt Stub. Det traf sig at Capitainen netop havde det samme Spilkort der var bleven brugt ved alle disse Feiligheder, hos sig i Kommen, som da var tydelig nok af den Omstændighed at Kaartene næsten vare ligesaa mærkede bag paa som paa Retten. Ganske hemmelig viste han nu sin Kamerad disse Kaart, og som nu Mistress Abbots hele Opmærksomhed var spændt efter at erfare den frygtelige Underretning om sin Datters Forvildelser, puttede Capitainen dem alle sammen: Konger, Damer, Knegtter, Lier, Rier, Otter og Esser, alle tilhobe, ned i Damens Sykuro. Saa saare denne Daad lykkeligt var fuldbragt blev der givet Commodoren et Tegn om, at Planen var udført, og den theologiske Kæmper begyndte nu efterhaanden at give lidt efter, om han end lige til det Sidste vedblev at paaastaa at det var en Synd at springe i Loug, om det end var af det tilgivelslige Slags. Havde Fjættemanden blot kunnet nogle Phraser udenad, og besiddet et større Forraad af Bibelsteder og lidt mere Hidsighed, kunde han maaskee have etableret en ny christelig Sekt; thi medens Menneskene fremture i at oversee Guds tydeligste Bud, hvad Ydmyghed, Barmhertighed og Lydighed angaaer, synes Intet at behage dem mere end at forøge Cataloguen over Forseelserne mod

den guddommelige Majestæt. Det var maaskee heldigt for Commodoren, der var en dygtig Karl i at kaste en Læsesnore, men som for det Meste afgjorde sine Stridigheder med Næven, naar han blev haardt ængstet — det var maaskee heldigt for ham, at Capitain Truck nu fik Seilighed til at komme ham til Hjælp.

„Det forbauser mig, Ma'am," sagde den ærlige Pædagog, at en saa hellig Kone som De er, vil nægte at det er Synd at springe i Toug; thi det Punkt troer jeg dog nok hele Folket har været enigt om i de sidste halvhundrede Aar. De erkender da vel at man ikke godt kan springe i Toug uden Pædagogik."

„Jeg haaber dog, Capitain Truck, at De ikke dermed mener, at nogen af mine Døtre viser Pædagogik?"

„Jo, Ma'am; hun gaaer for den bedste Tougsspringer i Byen, hører jeg, og Pædagogik, eller Pædagogik, Raskhed, Smidighed i Legemet er en af de fornemste Bestingelser for Udevelsen af denne Kunst. Naar, og saa de unødige Gientagelser ved at gjøre Et og det Samme idelig og altid i saa lang Tid, og unødige Gientagelser ere forbudte selv i vore Bødder — og jeg kalder baade Gæder og Moder til at bevidne den Sag."

„Det er virkelig noget ganske Nyt for mig; jeg maa tale til Pastoren desangaaende."

„Af de to Ting er Tongspringningen snarere mere syndesuld end Dands, efterjom Musikken gjør denne behagelig, hvorimod man maa perse Sjelen til at indlade sig paa hiin. — Det er nok ellers paa Tiden, Commodore, at vi maae lette. Lær jeg vide Dem om en Ende Traad, Mistress Abbot, for at heste denne Krog her lidt bedre?“

Enken gik hen til sin Sykuro, løstede et Stykke Gallico op, for at lede efter Traaden, og Tier, Nier, Otter og Esfer laae der og gloede op paa hende, og som hun vendte sig om til sine Siester, bemærkede hun at de alle tre stode og stirrede paa Kaartene med saa megen tilsyneladende Forundring og Nysgierrighed som om to og to af dem ikke kjendte noget til deres Historie.

„Græsseligt!“ udraabte Mistress Abbot, „græsseligt, græsseligt! Mærkhedens Magter have været her paa Jærde!“

„Og det lader til at de har havt saa temmeligt meget at bestille,“ bemærkede Capitainen roligt, „thi et bedre sammenboiet Spilfort har jeg endnu aldrig fundet paa nogen Baf.“

„Græsseligt, græsseligt, græsseligt! Som de fyrgethye Doge i Orkenen, Master Dodge.“

„Det er i Sandhed et Prøvelsensfors, Ma'am.“

„Efter mit Begreb, Ma'am,“ sagde Capitainen, „ere

disse Kort da ikke værre end Springtouget, skiondt jeg tilstaaer, de kunde have været lidt renere."

Men Mistress Abbot var ikke oplagt til at tage Tingene saa let. Hun saae Diævelens Hoved, og bildte sig ind at det var en ny Fristelse i hendes Enkestand.

"Er det ogsaa virkelig Kaart?" udbrod hun som En, der nærer Mistillid til sine egne Sandsers Vidnesbyrd.

"Aldeles Ma'am," svarede Commodoren venligt, "det er Spar Es, et ypperligt Kaart naar De er i Forhaanden; og det er Knægten, som tæller een, veed De, naar Spader er Trumf. Jeg har da aldrig i mit Liv seet et mere medtaget Spil."

"Eller et mere gennemtærstet Spil," tilføiede Capitainen med Deeltagelse.

"Naa, vi kan da ikke alle være fuldkomne, og jeg haaber, at Mistress Abbot vil fatte sig og see denne Sag i et behageligere Lys. Hvad mig angaaer da holder jeg Springtouget for noget værre end Spader Bonde, baade Sagn og Helligdage. Men vi skal nok ikke faae nogen Laxerter at see idag, Commodore, om vi ikke rive os løs fra dette behagelige Selskab."

Her tog begge Skielmerne Afsted, og forsoiede sig ned til Tollen, efterat Capitainen, som forudsaae, at der vilde blive Velilighed til at benytte dem, betænksomt tilbed

at frie Mistress Abbot fra Raartenes forhabte Nærh.d, i det han betroede hende, at han samvittighedsfuld vilde see dem sænke til bunds paa det dybeste Sted i Soen.

Da de to Hædersmænd vare komne et ordentlig Stykke ud fra Søbrædden, standsede Commodoren pludselig Roningen, slog med Haanden og satte en høj Patter op som om nu hans Munterhed pludselig var brudt igiennem al Tvang. Capitain Truck, der havde tændt en Cigar, begyndte at ryge; og som han sjelden hengav sig til en steiende Munterhed, svarede han blot med Dinene, og rystede af og til med Hovedet med stor Veltfredshed, altsom en mere end almindelig lystig Tanke foer igiennem hans Phantasie.

„Hør Commodore,“ sagde han, idet han pustede Røgen tilveirs, og stirrede efter den, indtil den svandt bort som en lille Sky, „ingen af os er nogen Kylling. I har studeret Livet paa det ferske Vand, og jeg har studeret Livet paa det salte Vand. Jeg siger ikke, hvilket af de To frembringer de bedste Studenter, men jeg veed at de begge frembringe bedre Christne end Dunkraften.“

„Retop. Jeg fortæller dem tidt nok i Landskbyen at det kun baader lidet at følge den Blinde; see det er min Lære, Sir.“

„Og det vilde uden Tvivl vise sig at være en meget god Lære, naar I vilde udlade Eder lidt mere tydelig —

„Javel, Sir, jeg kan forklare mig —“

„Behøves ikke. Jeg ved hvad I mener ligesaa godt, som om jeg havde sagt det selv; og desuden ere korte Taler de allerbedste. I mener, at en Styrmand maa vide hvorhen han styrer, og det er en fuldkommen rigtig Være. Min egen Erfaring siger mig, at om I presser en Fjeder ned med Eders Fod, den vil springe op saa saare den bliver løsnet. Dunkraften kan vistnok trykke en svær Vast, men det Dieblif den heises iveiret, kommer Altting op igjen. Jeg antager, I ved, at denne Master Dodge har faret som Passageer med mig et Par Gange?“

„Jeg har nok hørt det — det var jo ret en Tiger i Fægtningen med Regerne — en reen Satan.“

„Ja, jeg hører, han fortæller selv saadan en Historie; men her, ved I hvad, Commodore, jeg vil helst gjøre Alle og Enhver Ret og Skiel, og jeg finder ikke at det er synderligt bevendt hertilands i saa Henseende. Den Dags Helt er nu i Begreb med at ægte den smukke Miss Effingham: der er ogsaa Andre der gjorde deres Pligt, som for Exempel Master John Effingham; men Paul Blunt — Powis — Effingham, gjorde Sagen af. Om Master Steadfast Dodge, Sir, siger jeg Intet, undtagen det skulde være, at han intet Sted var nær ved mig under Actionen; og hvis der var Noget der skabede sig som en ful-

ten Crocodil ved samme Leilighed, da var det Ederes ydmyge Tjener."

"Og det betyder da, at han ikke var nær ved Fienden, bander jeg paa."

"Og behøver ikke at være bange for at forsvære Eder. Hvem der saae Master John Effingham og Master Powis paa den Dag, vilde have svoret paa, at de vare Fader og Søn; og hvem der ikke saae Master Dodge, vilde strax have sagt, at han ikke hørte til deres Familie. See, det er det Hele; jeg forkleiner aldrig nogen Passageer, og desaarfag vil jeg blot tilføie, at Master Dodge ikke er nogen Krigsmand."

"Han siger, at han i den sidste Tid har haft religiøse Henrykkelser, som man kalder det."

"Det er den høie Tid, Sir, for, efter hvad jeg veed, har han længe nok haft syndige Henrykkelser. Jeg siger, at den Karl gaaer omkring her i Vandet og river ned paa dem, hvis Skorem han ikke er værdig til at løse, og at han har publiceret en Deel Breve i sin Journal, der ere ligesaa falske som hans Hjerte; men lad ham bare tage sig iagt at Verden ikke paa en regnsuld Dag skal faae at see en Extract af en vis Bogbog fra et Skib, som heder Montauken. Jeg glæder mig ellers over dette Bryllup, Commodore, eller over disse Bryllupper, thi jeg hører Eva Effingham, 5—8 f.

at baade Master Paul Effingham og Sir George Templemore ville gjøre en dobbelt Bugline deraf i Morgentidlig. Alt er klart; og saa snart mine Dine have skuet det velsignede Syn, tager jeg igien over til Ny-York."

"Det er altsaa klart, at den unge Gentleman er Master John Effinghams Søn?"

"Saa klart som Polarstjernen i en stjerneklar Nat. Den Person, der talte med mig ved 'Ildløjerne', har gjort Ende paa den sidste Tvivl, om der var nogen. Master Effingham selv, der er saa rolig og forsigtig, siger, at der er tilstrækkelige Beviser for at godtgjøre det ved hvilken Domsstol det skal være i Amerika. Det Punkt kan nu ansees som afgjort, og det glæder mig, at det er saaledes, eftersom Master John Effingham saalænge har gjældt for en gammel Pebersvend at det er til Hæder for Corpsen at erfare, at et Medlem af samme er Fader til en saa ædel Søn."

Her lod Commodoren Ankeret falde, og de to Benner gave sig til at fiske. Omtrent en Time blev der kun talet lidet, men da de havde faaet det behørigte Antal Aborrer, gik de iland ved den yndede Kilde, og fik deres Fisk stegt. Som de nu sadde der i Græsset og deelte sig imellem Punschen og Fisken, fornøjede disse Hædersmænd atter

deres Samtale paa deres sædvanlige discursive, philosophiske og sentimentale Maade.

„Vi ere Borgere i et særdeles stort Land, Commodore,” begyndte Capitain Truë efter et dygtigt Drag; „det siger Alle og Enhver, ligesom Maine til Florida, og hvad Alle og Enhver siger, maa jo være sandt.”

„Det er rigtigt, Sir; og jeg forundrer mig undertiden over, hvorledes saa stort et Land er kommen til at frembringe saa lille en Person som mig.”

„En god Ko kan jo gierne have en daarlig Kalv, og det forklarer jo den Ting. Har I ellers mange dydige og gudsfrygtige Fruentimmer i denne Deel af Verden som Mistress Abbot?”

„Høie og Dale ere opfyldte med dem. I mener vel flige Personer, der have faaet saamegen Religion ind, at de ikke have Plads til noget Andet?”

„Jeg vil til min Dødsstund beklage, at I ikke er bleven opdraget til Gøen! Naar I opdager saa meget af det rette Stof paa det første Band, hvad vilde I da ikke være bleven til paa det salte. Folk der suge Næring af en Hjerne og en Samvittighed som Master Dodges, Commodore, maa med Tiden blive overordentlig klartseende.”

„Netop; hans Læsere overgaar sig snart selv. Men det har da ikke stort at betyde, Sir; thi Folk i denne

Deel af Verden holde ikke længe nok ved nogen Ting til at det enten skal kunde gavne eller skade synderlig."

"Hvst til Forandring, hæ?"

"Eigesom uheldige Fiskere, stedse rede til at stifte Plads. Jeg troer virkelig ikke, Sir, at I i hele denne Egn vil finde en halv Snees Sonners Grave ved Siden af deres Forældres. Allemand lader til at have en dødelig Mobbhydelighed for Stadighed."

"Det holder haardt at elske sligt et Land, Commodore!"

"Jeg tænker aldrig paa at elske det, Sir. Gud har skienket mig en herlig Vandflade, der tilfredsstiller mit Sind og mine Fordringer, en deilig Himmel, herlige grønne Bjerger, og jeg er fornøiet. Man kan elske Gud i saadant et Tempel, om man end ellers ikke elsker Noget."

"Jeg antager, at hvis I ikke elsker Noget, der ikke heller er Noget som elsker Eder, og at der altsaa ikke skeer nogen Uret."

"Netop, Sir. Gens egen Person er bleven Afguden, om man end i det almindelige Staahet undertiden er i Forlegenhed med at vide om man er En selv eller en af Raboerne."

"Jeg gad nok kende Eders politiske Meninger, Commodore; I har udtalt Eder om Alt undtagen derom, og jeg har sættet den Idee, at I er en sand Philosoph."

„Jeg anseer mig selv kun for en Pattedlut i Svøbet i Sammentigning med Eder, Sir; men mine ringe Meninger staaer til Tjeneste som de ere. For det Første, Sir, har jeg da levet længe nok paa Vandet, til at vide, at Alle og Enhver er en Elsker af Friheden i sin egen Person, og at han har en hemmelig Modbydelighed for den hos andre Menneſker. Saa har jeg lært, Sir, at Patriotisme betyder Bred og Dst, og at Oppositionen er enhver enkelt Person i og for sig.“

„Kiendte man blot Sandheden, Commodore, saa troer jeg, I havde klaret Canalen.“

„Ganſke viſt. Efterat jeg var bleven jaget omkring af de vittige Hunde paa Landjorden, og havde brugt en fri Mands Privilegium efter deres Befaling, ſaa længe, indtil jeg var bleven fri af ſaa megen Frihed, har jeg nu givet Slip paa den, Sir, og trukket mig tilbage i det private Liv, her ude paa Dſjegos Seen, hvor jeg for det Meſte gjør hvad jeg har Lyſt til, ſom den fattige Slave, jeg er.“

„I bør vælges til Præſident næſte Gang.“

„Jeg ſkylder Sogdollageren min nærværende Emancipation, Sir. Førſt begyndte jeg at raiſonnere over ſaadan en Person ſom denne Maſter Dodge, ſom har preſſet ſig herind i Landſbyen med ſamt ſin Uvidenhed, og i den ſeneste Tid ageret Sandhedens Dolk og Lys-

straalen for den Blinde. Naa da, Sir, sagde jeg til mig selv, hvis denne Mand er den Mand, som jeg troer han er som en Mand, mon han vel saa kan være noget bedre end en Udgiver!"

"Det var nu et ganske aparte Spørgsmaal for Eder selv, Commodore: hvorledes besvarede I det da?"

"Svaret var tilfredsstillende for mig selv, Sir, hvad det saa end kunde være for andre Mennesker. Jeg sagde hans Blad af, og satte mig for at tænke for mig selv. Netop paa den Tid var det at Sogdøllageren beed, og istedetfor at stræbe efter at vorde en stor Mand og vore Patrioterne og Landets vise Mænd over Skuldrene, forsøgte jeg paa at gjøre mig uødelig ved at hugge ham. Nu gaaer jeg til Balgene, for jeg føler, det er min Pligt; men istedetfor at tillade en slig Person som denne Master Dodge at sige mig hvorledes jeg skal stemme, giver jeg den Mand min offentlige Stemme, som jeg vilde have Tiltro til i det private Liv og ingen Anden."

"Fortræffeligt; jeg faaer med hvert Minut, jeg tilbringer i Eders Selskab, mere og mere Agtelse for Eder; og nu vil vi drikke paa deres Fremtids Lykkelighed som skulle staae Brud og Brudgom imorgen. Hvis alle Mennesker vare saa filosofiske og lærte som I, Commodore,

vilbe Menneskeslægten være meget bedre paa Gled end den er idag."

"Rigtig; af mit ganske Hjerter drifker jeg den Skaal; men er det dog ikke besynderligt, Sir, at slige Folk som Mistress Abbot og Master Dodge skal have det i deres Magt at fornærme saadanne Mennesker, som dem, hvis Fremtids Lykke vi netop have havt den Ære at omtale?"

"Jh, Commodore; en Flue kan jo stikke en Elephant, om den kan finde et svagt Sted paa dens Hud. Jeg fatter rigtignok ikke aldeles Historien om Master Effingshams Givtermaal, men vi see jo, at Frugterne have været en vakker Søn; og jeg holder for, at naar en Mand rigtig giver sig: saa er han forpligtet til at tilstaae det, som en anden Forbrydelse; thi det skylder han dem, der ikke have gjort sig skyldig i samme Synd, for at vise Verden at han ikke langer hører til dem."

"Netop; men i denne Deel af Verden have vi Fluer der bide gennem den tykkeste Hud."

"Det kommer deraf, at der ingen 'Skandse' er i Eders Selstabsstib, Commodore. Ombord i en velindrettet Paket steer al Tænknings agter, og de, som ønske at vide hvor paa Fag Farteiet er, ere nødt til at vente til Observationerne ere tagne, eller sidde stille hen i deres Uvidenhed. Hele Bansteligheben skriver sig fra den Om-

stændighed, at fornuftige Folk leve saa meget for sig selv
at Daarerne saare let faae Overmagten. Forstaaer I mig
Commodore?"

"Aldeles," sagde Commodoren, og lo og slog med Haanden;
"jo, det er heldigt nok, at somme Folk ikke er saa
tyndhovedede som andre. Jeg antager, at I kommer til
Brylluppet, Capitain Truck?"

Nu gav Capitainen sig til at slaa med Haanden,
saa sig omkring for at forsikre sig om, at Ingen stod og
lurede, og med Fingeren paa Næsen, svarede han med en
mere dæmpet Stemme end sædvanlig: —

"Jeg veed, I kan holde tæ, Commodore. Hvad jeg
nu vil sige, behøver ikke at fortælles til Mistress Abbot,
for at blive gientaget og atter gientaget, men det maa
holdes saa pænt som Eders Mading i Madingdaasen."

"I kender Eders Mand, Sir."

"Hvis I da, saadan en ti Minutter førend den slaaer
ti imorgen tidlig vil snige Eder ind i Ny-St. Pauls
Gallerie, vil I faae at see Skønhed og Blufærdighed
allermæst smykket naar de ere usmykkede! Forstaaer I?"

"Aldeles;" og han slog med Haanden heftigere end
sædvanlig.

"Det passer sig ikke for os Pebersvende at see igien-
nem Fingre med Ugteskab; men jeg vilde ikke føle mig

lykkelig, om jeg ikke skulde overvære Paul Powis og Eva Effinghams Bryllup."

Her vadede de to Hædersmænd deres Tunge, som Capitain Truck kaldte det, og derefter blev da Samtalen altfor philosophisk og contemplativ for denne bestedne Meddelelse af Begivenheder og Ideer.

Li og Tyvende Capitel.

Med rene Ord: vilst du, min hele Sjæl
 Har Capulets savre Datter evig vundet;
 Min heft hun er som jeg er hendes heft;
 Vort Eftkøbs Bånd er fast; end Kirkens ei er bundet;
 Det skal Du binde.

Romeo and Juliet.

Morgenens, der var bestemt for Evas og Graces Bryllup= per kom, og alle Wigwamens Indvaanere vare tidlig paa Benene, om man end havde gjort sig den yderste Flid for at forhindre Efterretningen om den forestaaende Høi= tidelighed fra at rygtes i Landsbyen. Men de vidste kun lidt hvor nøie de bleve bevogtede, kiendte kun lidt til de lave Kunst= greb, de, der kaldte sig deres Naboer, nedlode sig til; hvor de gav

fig i Passiar med Tjenestefolkene for at erholde Næring for deres Gieninger og for sig selv retsfærdiggjøre deres Overdrivelser, Rygter og Bagtalelser. Nyheden slap ud, som strax vil erfares, og det igiennem en Canal, som vil sætte Læseren, der er ubekiendt med visse af det amerikanske Livs Eiendommeligheder, lidt i Forundring.

Vi have ofte omtalt Annette, den *Femme de chambre* der var fulgt med fra Europa, om vi end ikke have haft Leilighed til at dvæle ved hendes Character, der var som et Fruentimmers af hendes Klasse, saaledes, som det er velbekendt at denne Klasse eksisterer i Frankrig. Annette var ung, havde smukke sorte, spillende Dine, var velstabt og besad en Parisergrissetes sædvanlige *Tourneure* og Bæsen. Som det er de provindsiale Sæders svage Side at ansee Skienhed for Ynde, Pragt for Elegance, og Præstie for virkelig Fortjeneste, havde Annette faaet erhvervet sig et Navn i sin Kreds, som et Fruentimmer af meer end almindelige Fordringer paa Udmærkelse. Hendes Pynt var efter den høieste Mode og var af det bedste Stof, estersom den bestod af Gvas aslagte Klædningsstykker; og Pynt er da ogsaa et Punkt som betyder særdeles meget for dem der ikke ere vant til at komme ud i Verden.

Da den dobbelte Ceremonie skulde finde Sted før

Frokosten, var Annette tidlig bestieftiget om sin unge Herskerindes Person med at isøre hende Brudekjolen. Som hun var bestieftiget med sin sædvanlige Forretning, lod hun til at være i en usædvanlig indre Bevægelse, og flere Gange bleve Anappenaalene fæstede urigtigt, og flere Ting maatte forandres for at bøde paa hendes Feiltagelser. Eva havde stedsse været et Mønster paa Taalmod, og hun har disse smaa Skædesløsheder med en Rolighed der vilde have givet Paul en forøget Bekræftelse paa hendes beundringseværdige Selvbeherstelse saavel som paa et Temperaments Blikskab, der virkelig havde hende over de Dodeliges sædvanlige Mangler.

„Vous êtes un peu agitée, ce matin, ma bonne Annette,” bemærkede hun blot, da hendes Kammerpige havde begaaet en meer end almindelig Feil.

„J'espère que Mademoiselle a été contente de moi jusqu' à présent!” svarede Annette, ærgertlig over sig selv, og med en Tone, som sædvanlig pleier at tilkiendegive Lyst til at forlode en Tjeneste.

„Ja vist har Du opført dig vel, Annette, og er meget dygtig i Din métier. Men hvorfor spørger Du derom netop nu?”

„Parce que — fordi — med Mademoiselles Tilladelse, jeg havde isinde at bede om min congé.” —

„Congé! Tænker Du paa at forlade mig, Annette?”

„Jeg vilde heller end gierne bøde i Mademoiselles Tjeneste, men vi ere alle underkastede en Skiebne,” — Conversationen gik paa Franst, — „og min nøder mig til at opgive min Tjeneste som samme de chambre.”

„Det er en pludselig Beslutning, og for En der lever i et fremmet Land, en beshynderlig Beslutning. Maa jeg spørge Dig, hvad Du har isinde at tage dig til, Annette?”

Her gav Kammerpigen sig en vis Air, forsøgte at rødme, saae ned paa Leppet med en studeert Bestedenhed, der vilde have fært den bag Lysen der ikke kiendte til Standen, og forkyndte sin Hensigt ogsaa at ville give sig ved Udgangen af Maanedens.

„Givte Dig!” gientog Eva; „Dog vel aldrig med gamle Pierre, Annette?”

„Pierre, Mademoiselle! Jeg nedlader mig saamæn ikke til at see ned til Pierre. Je vais me marier avec un avocat!”

„Un avocat!”

„Oui, Mademoiselle, jeg giver mig med Monsieur Aristobule Bragg, om Mademoiselle tillader det.”

Eva forblev et Par Minuter ganske taus af Fer-

unbring og det de Prøver uagtet, hun havde oplevet paa den vide Kreds, Amerikanerne af en vis Klasse, give deres Er-
gierrighed. Samtalen paa 'Pynten' faldt hende naturligt ind, og det vilde ikke have været naturligt, om en Dame, man for saa kort siden havde beileet til, var bleven noget for-
undret over at finde sin afviste Elsker saa hurtigt søge
Trøst i hendes Kammerpiges Smil. Imidlertid var
hendes Forundring over denne Bekiendelse dog ringere end
rimeligvis Læserens vil være, thi, som allerede er bleven be-
mærket, havde hun seet altfor meget af Elskerens virksomme
høielige Idræt, til at føle syndertlig Forundring over nogen
af hans moralske *tour de force*. Eva var imidlertid ikke til-
fulde bekiendt med de Hensigter og den Politik der havde
ført Kristobulus til denne Guldbgyrdelse af alle hans ægte-
skabelige Planer, som vidtløftig maa udvikles for at blive
rigtig forstaaede.

Master Bragg havde intet Begreb om nogen Distinc-
tion i denne Verden udenfor den der strev sig fra Penge
og politisk Held. For hine havde han en practisk Agtelse
der var ligesaa inderlig som hans Ønsker for deres Bes-
siddelse, og for dette følte han bestemt den samme Agtelse
som den, der er opdraget under et feudalt System, vilde
føle for en feudal Herre. Hine havde han efter flere,
uheldige Forsøg fundet uopnaaelige ved Hjælp af Givter-

mael, og han havde vendt sine Tanker til Annette, som han i flere Maanedes havde holdt i Baghaanden, som et pis aller for det Tilfælde, han skulde gaae glip af Eva og Grace, (thi med begge de rige Arvinger havde han havt Hensigter). Annette var en yndet Syjomfrue, hendes Person var behørig tiltrækkende, hendes gebroknede Engelse gav hendes temmelig overfladiske Tanker en vis Point, hun var af en passende Alder, og han havde friet, og faaet Ja, saa saare det var afgjort at baade Eva og Grace uigienksdeligt vare tabte for ham. La parisienne havde naturligviis ikke betænkt sig et Dieblisk paa at blive en Advokats Kone, thi efter hendes Tænkemaade var Givtermaal en lovmæssig Maade at forbedre sine Omstændigheder paa. Deres Plan var snart arrangeret. De skulde have Bryllup saa saare Annettes Opsigelsesmaaned var udløben, og derefter skulde de drage vesterpaa, hvor Master Bragg havde den Idee at ville practisere som Jurist, holde Skole eller gaae til Congressen; eller blive Kjøbmand, holde Giestgiverie eller sauge Brænde; eller kort sagt, give sig ifærd med hvad der tilbød sig, medens Annette skulde hjælpe paa ménagen, ved at sye Skæbderfynning og undervise i Fransk; hvilken sidste Bestielse lod til at skulle blive temmelig peripatetisk, eftersom Besøftningen var betydelig adspredt, og kun saa af

dem, der boede i det Indre, holde det for nødvendigt at tage mere end et Kvarters Underviisning i nogen af den høiere Opdragelses Grene, eftersom deres Hensigt er at studere, som det kaldes, og ikke at lære. Aristobulus, der var temmelig fremfusende, vilde have Opsættelsen forstøttet, men det afflog Annette bestemt, eftersom hendes *esprit de corps* som Kammerpige, og alle hendes Netfærdigheds Begreber bortviste Tanken om, at den Forbindelse, der saa længe havde fundet Sted mellem Eva og hende selv, skulde afbrydes efter et Dieblifs Barsel. Saa modsatte vare *les idées des fiancés* hinanden i dette Punkt, at det endog et Dieblif saae ud til at skulle komme til rupture imellem dem, eftersom Master Bragg holdt sig til Mennefskets naturlige Uafhængighed i den Grad at han kunde være bleven uafhængig af alle Forpligtelser som Loven ikke udtrykkelig bød, og Annette derimod haandhævede en europæisk *semme de chambre's* Værdighed, hvis Følelse for hvad der var passende fordrede, at hun ikke skulde forlade sin Tjeneste uden behørig Opsigelse. Affairen blev lykkelig afgjort ved at Aristobulus fik i Commission at overtage et Lager i Sicrens Graværelse, efterat Master Effingham ved et Bink af sin Datter havde benyttet den Omstændighed at hans Tjenestegaar var omme, til at have deres Forbindelse.

Denne Finale af Master Braggs Kiærlighed vilde til enhver anden Tid have voldet Eva en stor Fornøielse, men man kan ikke vente, at en Brud skal stienke deres Lykke og Udsigter nogen Opmærksomhed, der ikke have nogen naturlig eller erhvervet Fordring paa hendes Kiærlighed. Ifort deres Brudestads mødtes Cousinerne i Master Effinghams Bærelse, hvor denne snart efter indfandt sig, for at føre dem ind i Salen. Sjelden have to mere elstelige unge Fruentimre været samlede ved en lignende Leilighed. Som Master Effingham stod imellem dem, een i hver Haand, vendte hans taareblandte Øie sig snart til den ene og snart til den anden, med en ædel Stolthed og en Beundring som selve hans Omhed ikke kunde betvinge. Les Toilettes vare saa simple som Biesfesceremonien ville tillade, thi det var deres Agt, at der ikke skulde finde noget unødvendigt Opgog Sted, og maaskee begge Brudenes fine Skionhed blev gjort end mere henrivende ved denne Simpelhed, som det ofte med Rette er bleven bemærket, at dette Lands Skienne ere mere indtagende i en Klædedragt af en mindre stadselig Character end i den fuldbendte og regelmæssige ceremoniose Pynt. Som man kunde vente udtalte Evas følelsesfulde Sjel sig i hendes Ansyn, og Graces Udseende havde Udtrykket af indtagende Beskedenhed og Naturlighed. Begge vare

naturlige, yndige, og vi maa tilføie, at de begge staaede som Master Effingham tog deres Hænder.

„Denne Stund er baade en glædelig og en smertelig Stund,“ sagde denne kære, denne fortræffelige Mand; „da jeg vinder en Søn, og mister en Datter.“

„Og jeg, kæreste Uncle,“ udbrod Grace, og hendes Tøilser bævede paa hendes Dienlaag, som Duggen der er nærved at falde fra Bladet, „har jeg da ikke ogsaa Deel i Deres Tøilser?“

„Du er den Datter, jeg mister, kære Barn, thi Eva bliver alligevel hos mig. Men Templemore har lovet at ville være stionsom, og jeg vil stole paa hans Ord.“

Derefter omfavnede Master Effingham begge de indtagende Pionne Piger, der stode smykkede for deres Livs vigtigste Begivenhed, elskelige ved deres Ungdom, deres Skienhed, Ustydighed og Betsedenhed, og med dem Begge under Armen førte han dem ind. John Effingham, begge Brudgommene, Capitain Ducie, Master og Mistress Bloomfield, Mistress Hawker, Capitain Truck, Mademoiselle Bisfoille, Annette og Anne Sidley vare alle forsamlede i Salen for at tage imod dem, og saa saare Shavlerne vare blevene lagte omkring Eva og Grace for at skjule deres Brudedragter, begav hele Selskabet sig til Kirken.

Uffstanden imellem Wigwamen og Ny St. Paul var

høist ubetydelig, og Kirkegaardens alvorlige Graner blandede sig paa mange Punkter med de muntre Træer paa hiins Grund, og som Husene i denne Deel af Byen kun vare saa, naaede hele Brudekoren ind i Kirken, uden at være bleven bemærket af nysgierrige Blikke. Den Geistlige ventede paa dem i Choret, og da begge de unge Mænd førte deres udvalgte lige hen for Alteret, begyndte den dobbelte Ceremonie uden Ophold. I dette Dieblisk kom Aristobulus, Master Dodge og Missess Abbot frem fra Galleriet, og toge Plads foran. Ingen af dem hørte til denne Kirke, men da de giennem Annette havde faaet at vide, at Bielserne skulde gaae for sig denne Morgen, saa gjorde deres Delicatesse sig ingen Skrupler ved at trænge sig frem ved denne Velighed; thi lige indtil det sidste Dieblisk fik Publicitetsprincipet, som lod til at være giennemvævet i deres hele Væsen, dem til at mene, at Intet var saa helligt, at det kunde stilles udenfor deres graadige Nysgierrighed. De gik ind i Kirken fordi de ansaa Kirken for et offentlig Sted, bestemt efter samme Princip som Andre af deres Slags holde for, at, naar en Port af en Hændelse er blæst op, alt moralsk Forsvar er hævet mod de Paatrængende i det Dieblisk, det physiske er hævet.

Bønnens høitidelige Sprog og Ønsterne bleve ikke forstyrrede ved disse uvelkomne paatrængende Personers

Kærværelse, thi i dette høitidelige Dieblik tabte alle andre Jølelser sig i dem der mere egentlig hørte til Scenen. Som nu den Geistlige gjorde det sædvanlige Spørgsmaal, 'om der var Nogen, der havde Noget at indvende imod, at de, der stode for ham, bleve forenede i den hellige Ægtestand,' stødte Mistress Abbot til Master Dodge, og spurgte i sin Misfornøielses Fylde viselig hvidstende, om det ikke var muligt at komme med nogen rigtig Hindring. Kunde hun saa sandt have faaet sit gudelige Ønske opfyldt, vilde den naturlige, bestedne, blide, Kirken besøgende Eva aldrig nogensinde være bleven gift. Men Udgifveren var ikke Karl for at handle aabenlyst i nogen Ting, eftersom hans egen Provinds vare blotte Hentydninger og Bink, og som disse for Dieblicket ikke vilde være tilstrækkelige, bestemte han sig til at opsætte sin Hevn til en anden Gang. Vi sige 'Hevn', thi Steadfast hørte til den Klasse, der betragter en Lykke eller Fordeel, hvoraf den ikke nnder rigtig Godt, som en Uret, der bliver gjort den selv.

Det er en viis Kirkefest der gjør Bielsesceremonierne fortvarige, thi de Jølelser, de vække, vilde hyppig blive altfor stærke til at dæmpes, om de uden Nødvendighed bleve forlængede. Master Effingham bortgav begge Brudene, den ene som Fader, den anden som Formynder, og ingen af Brudgommene fik Ringen paa den urigtige Finger.

Det er Alt hvad vi have at sige om Scenen foran Alteret. — Saa saare Betsignelsen var udtalt, og Brudene vare løste fra deres Egtmænds første Omfavnelser, lagde Master Effingham Skavlet om deres Skuldre uden engang at kysse Eva, og med dem begge under Armen ledte han dem skyndsomt ud af Kirken, thi det var ham modbydeligt at gjøre de hellige Følelser, der vare overst i hans Hjerte, til et Skuespil for den raa paatrængende Tilsku-
 Ved Døren overgav han Eva til Paul, og Grace til Sir George, idet han taus trykkede deres Haand, og gav dem Tegn med Haanden til at skynde sig over til Wigwamen. Han blev adlydt, og i ring re end et Kvarteer fra den Tid, de havde forladt Salen, var hele Selskabet atter der forsamlet. Hvilken Forandring var der dog ikke foregaaet i saa Manges Stilling i dette korte Mellemrum!

„Fader,” hviskede Eva, som Master Effingham trykkede hende til sit Hjerte, og Taarerne strømmede fra deres Dine. „Jeg er endnu Din!”

„Mit Hjerte vilde bryde, hvis jeg maatte troe det var anderledes, Du Elskede. Nei, nei; jeg har ikke mistet en Datter, men vundet en Sen.”

„Og hvilken Plads skal jeg vel indtage i denne Scene,” spurgte John Effingham, som med Besindighed først havde gratuleret Grace, for at hun ikke skulde føle sig forglemt

i fligt et Dieblif, og som havde maget det saaledes, at hun just nu modtog Gratulationer af det øvrige Selskab; „Skal jeg da baade miste Søn og Datter?“

Eva smilede sødt giennem Taarer, drog sig ud af sin egen Faders Arme, og blev modtaget af sin Svigerfader. Efterat denne nu omt havde kysset hendes Pande flere Gange uden at slippe hende af sine Arme, stille hun det fyldige Haar ad over hans Pande, klappede ham paa kinden som et Barn, og sagde omt:

„Uncle Jack!“

„Jeg troer, at det ogsaa for Fremtiden bliver min Rang og Værdighed. Paul skal ingen Forandring gjøre i vore Følelser, men vi ville holde af hinanden som vi steds have gjort.“

„Paul kan ikke stille sig imellem Dem og mig. De har altid været en anden Fader i mine Dine og for mit Hjerte. Kiære, kiære, Cousin Jack.“

John Effingham trykkede atter den skionne, heftige, rødmende Pige til sit Bryst, og som han gjorde det, følte de begge, uagtet deres Tab, at et nyt, et kiærere Bånd end nogensinde før bandt dem til hinanden. Eva tog nu imod Gratulationer af det øvrige Selskab, og derefter begav de to Brude sig paa deres Værelser for at ombytte de Klæder, hvori de havde staaet for Alteret, med deres mere almindelige Stads.

Paa sit eget Bærelse fandt Eva nu Anne Sidley, der med Utaalmodighed længtes efter at udøse sine Følelser, thi den ærlige kiærlige Skabning sølte altfor meget til at aabne sin Kiærligheds Taarestrøm i Trediemands Nærvarrelse.

„Ma'am — Miss Eva — Mistress Effingham!“ udbrød hun, saa saare hendes unge Frue traadte ind, og hun var bange for at sige altfor meget nu da hendes Barn var bleven gift Kone.

„Min kiærlige gode Nanny!“ og Eva tog sin gamle Anne i Favn, og deres Taarer blandede sig taus med hinanden. „Du har seet dit Barn indgaae den vigtigste jordiske Forbindelse, Nanny, og jeg veed, Du beder for mig, at den maa blive en lykkelig Forbindelse.“

„Det gjør jeg — det gjør jeg, Ma'am, Frue, Miss Eva, — hvad skal jeg nu kalde Dem for Fremtiden, Ma'am?“

„Kald mig Miss Eva', som Du har gjort siden min Barndom, kiæreste Nanny.“

Nanny tog med Henrykkelse mod denne Tilladelse, og de tyve Gange benyttede hun sig deraf denne Morgen. Hun vedblev at bruge denne Benævnelse, indtil hun, to Aar sildigere, vuggede en lille Eva paa sine Knæ, som hun havde gjort med Moderen, da Matronerangen begyndte at

giøre sine Rettigheder gjældende, og vor nærværende Brud blev *Mistress Effingham*.

„Jeg skal dog ikke forlade Dem, Ma'am, nu da De er bleven gift?“ spurgte Anna frygtsoomt; thi om hun end ikke kunde forestille sig flig en Begivenhed indenfor Muslighedens Grændser, og Eva rimeligviis mere end tengang havde forsikret hende om det Modsatte, saa vilde hun dog saa gierne giøre denne Forsikring endnu vissere. „Jeg haaber, at der aldrig skal hændes Noget, der faaer mig til at forlade Dem, Ma'am.“

„Noget Gaadant skal aldrig hændes med min gode Willie, Nanny. Og da Annette nu staaer i Begreb med at giøre sig, vil jeg trænge mere end for til Din Hjælp.“

„Og Mamerzellen, Ma'am?“ spurgte Nanny med tinsbrende Dine; „hun tager da vel ogsaa over til sit eget Land, nu da De kan Altting, og ikke langer behøver hende?“

„Mademoiselle Wiesville reiser hjem til Frankrig til Efteraaret, men i Selstab med os Alle; thi min kiære Fader, Onkel Jack, min Mand“ — og Eva rødmede som hun udtalte dette nye Ord, — „og jeg selv, Du selv ikke at forglemme, min gamle Amme, vi seile Alle sammen over til England med Sir George og Lady Templemore de første Dage af October, paa vor Reise til Italien.“

„Det er mig ligemeget, Ma'am, naar jeg blot kom-

mer med Dem. Jeg vilde rigtignok heller, vi ikke skulde leve i et Land, hvor man ikke kan forstaae Alt, hvad Folk sige; men hvor De er, skal dog mit jordiske Paradiis være."

Eva kysede endnu engang den trofaste Kvinde, og da Annetie var kommen ind, stiftede hun Klæder. De to Brude mødtes oppe paa Trappen, da de vilde gaae ned igien i Salen. Eva gik lidt iforveien, men med et halvt skjult Smil gjorde hun Plads for Grace, neiede høitidelig, og sagde, — „Det passer sig ikke for mig at gaae foran for Lady Templemore — Jeg som blot er Mistress Paul Effingham."

„Nei, kære Eva; jeg er ikke saa svag, som Du bilder Dig ind. Troer Du ikke, jeg havde ægtet ham, om han ikke havde været Baronet?"

„Templemore er en Mand, som ethvert Fruentimmer kunde elske, og jeg troer ligesaa fast, som jeg inderlig haaber det, at han vil gjøre Dig lykkelig."

„Og dog er der eet Fruentimmer, som ikke vilde holde af ham, Eva!"

Eva saae stiot paa sin Cousine, og i første Dieblis studsede hun; men derefter frydede det hendes Sjæl, at Sir George havde været saa aabenhjertig, thi hans frie og mandige Tilstaaelse var et Pant paa hans Charactere's

Trofasthed og Oprigtighed: og hun greb ømt sin Cousines Haand, og sagde —

„Denne Fortrolighed er den herligste Compliment, Du kunde sige mig, Grace, og den fortjener Siengield. At Sir George Templemore kan have følt en forbigaaende Videnkab for En, der saa lidt fortjente det, kan være sandt; men mit Hjerte tilhørte allerede en Anden længe før jeg kiendte ham.“

„Du vilde aldrig have ægtet Templemore, Cousine; han siger selv nu, at Du er altfor continental, som han kalder det, til at Du kunde synes godt om en Engelsemand.“

„Saa skal jeg sandelig gribe den første den bedste Leilighed til at bringe ham ud af Bildfarelsen, jeg holder af en Engelsemand, og han er netop Manden.“

Som saa Fruentimre ere stinsyge paa deres Bryllupsdag, optog Grace det godt, og de gik sammen ned ad Trapperne, og affpeilede hinandens Lykialighed gienfædig i deres blye, men hjertelige Smil. I den store Sal kom Brudgommene dem imøde, og enhver af Brudene tog dens Arm, der nu var bleven af saa stor Betydning for hende, og de gik nu op og ned i Værelset, indtil de bleve kaldte til den déjeuner à la fourchette, som var bleven anrettet under Mademoiselle Wiesvilles specielle Overoplygt, paa sin Fransk.

Bryllupsdage, som alle formaliter forberedede Fests-
dage, blive let lidt kedsommelige. Men det var imidlertid
tid ikke Tilfældet med denne, thi med dette Maaltid svandt
hvert Spor af Forberedelse. Vel sandt, at Familien ikke
forlod Stedet, men, med denne Undtagelse, herskede Frihed
og stille Glæde hele Tiden. Capitain Truck var den eneste,
der viste Tilbøielighed til at være sentimental, og som
han saa sig om, udtrykkede han mere end eengang sin
Tvivl, om han ogsaa virkelig havde valgt den rette Bane
til at blive lykkelig paa.

„Jeg befinder mig i en eenlig Categori,“ sagde
han, som de om Aftenen endnu sad ved Middagsbordet.
„Mistress Hawker og begge Herrerne Effingham have
nu været gifte; alle de Andre ere gifte, og jeg maa
nok bekvemme mig til at sige, at jeg nok vilde gifte
mig, om der blot var Nogen, der vilde have mig. Selv
Master Powis, min høire Haand i denne hersens afri-
kanske Affaire, har forladt mig og ladet mig staae her
alene, som et enkelt nærgaaet Fyrretræ i en af Deres Ud-
hugninger, eller en Løseils Faldblok danglende paa en
Raanokke uden Skive. Mistress Brud,“ — saaledes tilta-
lede Capitainen Eva hele Dagen igiennem, og ændse nu
aldeles ikke Lady Templemores Fordringer i saa Hens-
seende — „vi vil betragte min forladte Stilling mere

philosophisk, Mistress Brud, naar jeg faaer den Gæde at føre Dem og saa mange af dette velsignede Selskab tilbage igien til Europa, hvor jeg tog dem ombord. Efter Deres Anvisning troer jeg da vel jeg tør vove —"

"Men man glemmer jo ganske og aldeles mig," udbød Master Howel, som ogsaa var iblandt Bryllupsgæsterne. "Hvad skal der blive af mig, Capitain Truck, om dette Givteraseri endnu gaaer videre?"

"Jeg har længe haft en Plan for til Deres Bedste, kære Sir, og som jeg nu vil benytte Leiligheden til at komme frem med. Jeg proponerer, mine Damer og Herrer, at vi indføre Master Howel i Fortegnelsen paa Medlemmerne af vor Givteraaarsreise, og at vi tage ham med os til Europa. Det skal være mig en Hæderspost at introducere ham til hans gamle Ven, Storbritanniens D."

"Na! den Lyksalighed frygter jeg for ikke er bevaret for mig!" sagde Master Howel klynkende. "Jeg har rigtignok i mine Dage tænkt paa noget Sligt, men Alberen tilintetgjør nu flige Forhaabninger."

"Alder, Tom Howel!" sagde John Effingham; "I er kun halvtredsfindstyve Aar, ligesom Ned og jeg selv. For en fyrgetyve Aar siden vare vi jo alle Børn tilhobe; og dog seer I jo, at vi, som for saa kort siden ere komne tilbage, allerede ere ifærd med en ny Reise. Grist Mod,

Ben; kanstee der kan være en Dampbaad, der kan bringe Jer hjem, naar I har Lust."

"Aldrig!" sagde Capitain Truck afgjørende. "Det er moralsk umuligt, mine Herrer og Damer, at det atlantiske Hav nogensinde skal blive befaret af Dampbaade. Den Sætning holder jeg paa til min Dødsdag: men hvad trænge vi ogsaa til Dampbaade, naar vi have Paketter saa straalende som Slotte?"

"Jeg vidste saamæn ikke, at De nærede saa stor en Agtelse for Storbritanien, Capitain. — Det er virkelig opmuntrende at finde saa ædelmodige Følelser mod den gamle D, hos En af dens Descendenter. — Maa jeg drikke paa deres Fremtids Lykke, Sir George og Lady Templemore." —

"Na, jeg har saamæn ikke noget imod England, om end Tobakslovene der ikke ere de allerfineste. Men Onsket om at faae Dem med, Master Howel, har mindre sin Grund i Attraa efter at vide Dem i England, end for at faae Dem til at indsee, at der ogsaa ere andre Lande i Europa —"

"Andre Lande! — Men De antager dog ikke, at jeg er saa uvidende i Geographien, at jeg skulde troe, der ikke vare andre Lande i Europa — som, for Exempel, Hannover, Brunsvig, Brunsvig-Lüneburg og Danmark;

gamle Georg den Tredies Søster blev jo gift med Kongen i det Land, og saa Würtemberg, hvis Konge ægtede the princess royal."

"Og Mecklenburg-Strelitz," tilføiede John Effingham alvorlig, "fra hvilket Land den Prindsesse var, som ikke blot blev gift med Georg den Tredie in propria persona, men ogsaa ved Guldæggtig. Intet kan være klarere end Dine geographiske Kundskaber, Howel: men foruden disse specielle Regioner ønsker vor værdige Ven Capitainen ogsaa at underrette Dig om, at der gives saadanne Lande som Frankrig, og Østerrig og Rusland og Italien, hvilket sidste da neppe kan giengælde En Uleiligheden ved at besøge det."

"De har giettet min Bevæggrund, Master John Effingham, og udtrykker den finere end jeg kunde have gjort," udbød Capitainen. "Hvis Master Howel vil gjøre mig den Ære at tage med mig baade frem og tilbage, saa vil jeg betragte den Fornøjelse at høre hans Bemærkninger over Personer og Ting som en af de største Behageligheder jeg nogensinde har nydt."

"Maaskee jeg kunde tage mig det over at vove mig saa langt som til England, men ikke heller et eneste Skridt længere."

„Pas à Paris!“ udbød Mademoiselle Biesville, som undrede sig over, at noget fornuftigt Væsen vilde giøre sig den Ulidelighed at gaae over det atlantiske Hav blot for at see ce melancolique Londres. „For min Skyld tager De dog til Paris, Master Howell?“

„For Deres Skyld vilde jeg giøre hvad det skulde være; men neppe for min egen Skyld. Jeg tilstaaer, at jeg har tænkt derpaa, og vil ogsaa tænke mere derpaa. Jeg tilstaaer, jeg god nok seet Kongen af England og Vordernes Huus inden jeg dør.“

„Ja, og Toweren og the Boars Head ved East Cheap og Hertugen af Wellingtons Statue og Londoner Broen og Richmond Hill og Bowstreet og Sommersethouse og Oxford Road og Bartelemys Fair, og Hungerford Market og Charing Cross, — gamle Charing Cross, Tom Howel,“ tilføjede John Effingham med et godmodigt Nik med Hovedet.

„En vidunderlig Nation!“ udbød Master Howel, og hans Dine tindrede, medens den Anden blev ved. „Naar Alt kommer til Alt, troer jeg ikke, jeg kan døe rolig, naar jeg ikke faaer nogle af disse Ting at see; at see det Alt sammen vilde blive for meget for mig. Hvor langt ligger vel Hundesen fra St. Catharines Bærst, Capitain?“

„Na! kun et Par Kabellængder. Hvis De bare vil blive ved Skibet indtil det er kommen rigtigt i Havn, lover jeg Dem, at De endog skal faae Hundeen at see inden De gaaer iland. Men saa maa De ogsaa love mig ikke at smugle noget Tobak ind.“

„De behøver ikke at være bange for mig; jeg hverken ryger eller skraaer, og det forundrer mig slet ikke, at en saa poleret Nation som den engelske har saadan Modbydelighed for Tobak. — Saa man virkelig kan see Hundeen inden man gaaer iland! det er dog ret et vidunderligt Land! — Kan De virkelig dee rolig, Mistress Bloomfield, uden at have seet England?“

„Jeg haaber, Sir, at naar den Tid kommer, jeg skal møde Døden rolig, hvad der saa end er gaaet iforveien. Jeg erklærer, som Mistress Effingham, at jeg nærer en heftig Attraa efter at faae Italien at see; en Attraa, som jeg troer hun nærer, efter hvad hun virkelig har erfaret, og jeg, efter mine skionne Forestillinger.“

„Nei, det forundrer mig dog virkelig. Hvad kan dog vel Italien eie, som kunde opveie den Uleilighed ved at gjøre saa lang en Reise?“

„Jeg haaber, Cousin Jack,“ sagde Eva, og rødmede ved Lyden af sin egen Stemme, thi paa denne den inderlige Lyksalighedens og Sindsbevægelsernes Dag havde hun

i den Grad hengivet sig til sine Følelser, at hun var mindre Herre over sig selv end ellers, — „jeg haaber, at vor Ven Wenham ikke bliver forglemmt, men at han bliver indbudet til at gjøre Selskab med.“

Denne Repræsentant for la jeune Amerique var ogsaa nærværende ved Bordet, og var bleven indbudet af Agtelse for hans afdøde Fader, der havde været en af Master Effinghams gamle Venner; og da han nu blev saa forekommende bemærket af Bruden, betænkte han sig ikke med Svaret.

„Jeg troer, at en Amerikaner kun kan lære Lidet af andre Nationer end af sin egen,“ bemærkede Master Wenham, med den Skoles Selvbehagelighed, hvortil han hørte, „om man end kunde ønske, at Alle i dette Land skulde reise, for at hele den øvrige Verden kunde nyde godt af denne Samfærsel.“

„Det er dog Jammerklade,“ sagde John Effingham, „at, for Exempel, eet af vore Universiteter ikke er nomadisk. Gamle Yale var i sin Barndom; men ulig de fleste andre Skabninger gik det meget lettere omkring som Barn, end det nu formaaer i sin vorne Manddomsalder.“

„Master Effingham er ret munter,“ sagde Master Wenham med Værdighed; thi medens han var saa lettroende som man kunde ønske sig, hvad Amerikas Overlegen-

hed angik, saa var han dog ikke fuldt saa forekommende som Tilhængerne af den engelsk-amerikanske Skole, der ialmindelighed overdrage Bedømmelsen af deres Evner og sædvanlige Aandsdannelse til deres Lærere angaaende de Punkter, der staae i Forbindelse med deres Svagheder. „Jeg er af den Mening, at alle og enhver ere enige i, at Amerikaneren, i sit Samkvem med Europa, meddeeler Mere, end han modtager.“

De mere erfarne Tilhøreres Smil var delicat og skjult, og Samtalen gik over paa andre Gienstande. Det var let at faae Munterheden høirostet ved slig en Leilighed, og, tvertimod hvad Skik og Brug var i Wigwamen, hvor Mandfolkene sædvanlig stod fra Bordet tilligemed det smukke Kion, gjorde Capitain Truck, John Effingham, Master Bloomfield og Master Howel sig en lystig Aften, som man kalder det. Der blev stukket betydeligt paa de herlige Varer, og den retskafne Capitain fik Lov til at tænde sin Cigar. Ved Midnat svor han paa, han næsten havde isinde at strive Mistress Hawker til og bede om hendes Haand; Hjertet vidste hun jo nok, hun allerede længe havde besiddet.

Den næste Dag, paa den Tid, da der var stille i Huset, formedelst den Omstændighed, at de fleste af Selskabet vare ude for at besøge deres respective Forretning=

ger med at seile, ride, gymnasticere og spadsere, besandt Eva sig i Bibliotheket, hvor hendes Fader havde forladt hende et Par Minuter iforveien for at stige tilhest. Hun sad ved Bordet og skrev et Brev til en gammel qvindelig Slægtning for at underrette hende om sit Bryllup. Døren stod paa Klem, og Paul viste sig pludselig der, som han gik og søgte efter sin unge Brud. Hans Trin havde været saa sagte, og saa fordybet havde vor Heltinde været i sit Brev, at hans Komme var forbleven ubemærket, omendstændt det allerede da var længe siden, at Evas Dre havde lært at skielne hans Gjed, og hendes Hjerte at banke ved den tiærkomne Lyd. Et yndigt Fruentimmer er maa-
 skee aldrig mere elskelig indtagende, end naar hun i den smukke Morgendragt viser sig frisk og sød som den nysødte Dag. Eva havde været lidt mere omhyggelig for sit Toilette end hun pleiede, og havde netop benyttet sine Preciosa paa en passende Maade, et Slags Prydelse, som saa særdeles viser en Dames bannede Smag, naar den rigtig anvendes, og som, under andre Omstændigheder, ligesaa useilbarlig forraader Sjæls Simpelhed. Hendes Morgenspydelse var meer end almindelig udsøgt, stændt man ikke bestomindre ved første Diekast maatte see, at hun var i Negligée. Annettes Pariserduelighed, paa hvilken Møster Bragg byggede saa mange Forhaabninger om sin Frem-

tids Lykke, havde faaet og afpasset denne Kjole til hendes fuldendte Skabning med en saa fuldkommen Smag og Taft, at den endog lod ane flere Yndigheder end den fremhævede, om end hele Figurens Omrids var den elskeligste Qvindeligheds. Men uagtet hele Skabningens fuldendte Modelering, den fulde, svulmende, men lille Gode næsten fæagtige Lethed, hvor Intet syntes magert og spinfelt, og den deilige Haand, der kom frem af Blonderne, stod Paul næsten som forstenet af Beundring over sin skionne blomstrende Bruds Kasse. Der er maaskee ingen saa rørende Gøelse for en Mand, som den, der betager ham ibet han betragter den Skønhed, den tillidsfulde Hengivenhed, den hellige Reenhed og Sandhed, der straalet fra en ung, uerfaren, uskyldig Qvindes Kasse, naar hun saa vidt har overvundet sin naturlige Frygtssomhed, at hun kan tolke sin Omhed for ham, og give efter for sin Naturs stærkeste Indskydelser. Saaledes var det nu med Eva. Hun sad og skrev om sin Mand; og om end hendes Udtryk vare bundne ved Blufærbighed, Smag og Opdragelse, saa var de dog Vidne om hendes ikke ytrede Omhed og Hengivenhed. Taaerne stode i hendes Øine, Pennen stælvende i hendes Haand, og hun bedækkede sine Øine med Haanden, som for at skjule sin Svaghed for sig selv. Paul blev urolig, han vidste ikke hvorfor; men Eva i

Taarer var for ham et smerteligt Syn. Diebliffelig var han ved hendes Side og lagde sin Arm omt om hende som han kiærlig drog hende til sit Bryst.

„Eva, — kiæreste Eva!“ sagde han, „Du græder?“

Det klare Blik, den glade Rødme og den blide Omhed, der mødte Udbrudet af hans Følelser, beroligede Egtemanden, og af Skaansel for saa ung en Bruds fiintfølende Blyhed, slap han hende, og beholdt blot hendes Haand.

„Af Lyksalighed, Poveris — kun af inderlig Lyksalighedsfølelse, som jeg frygter gjør os Fruentimmer svagere end selve Kummer.“

Paul kyskede begge hendes Dine, betragtede hende et Dieblif med den inderligste Beundring, og Evas Dine hævede sig og sænkede sig vexelvís, som om de bleve blandede af hans Blik, og dog ikke gierne vilde miste dem, og derefter kom han da til hvad der førte ham til Bibliotheket.

„Min Fader — Din Fader —“

„Cousin Jack!“

„Cousin Jack, som Du vil, har nylig gjort mig en Foræring, som blot staaer tilbage for den større Gave, jeg igaar for Alteret modtog af Din egen fortræffelige Fader.“ See her, kiæreste Eva; han har foræret mig dette

elskelige Portrait af Dig selv; elskeligt og dog saa langt fra Birkeligheden. Og her er ogsaa Portraitet af min stakkels Moder, istedetfor det, som blev borttaget af Araberne."

Eva stirrede længe og stivt paa de stionne Træk af sin Husbonds Moder. Hun gienfandt i dem den blide Tanke, den indtagende Blidhed, der først havde vundet hendes Hjerter for Paul, og hendes Læber bavede som hun tryk-
kede det seleselsøse Glas imod dem.

"Hun maa have været meget smuk, Eva; og der er et vist blidt melankolisk Udtryk i Ansigtet, der ligesom forudsiger, at hendes Kiærlighed skulde falme i Sorg."

"Og dog har dette unge, aandsfulde, trofaste Væsen indgaaet den samme høitidelige Forbindelse som vi, Paul, og det med ligesaamange velbegrundede Forhaabninger om en lys Fremtid som vi selv!"

"Nei, Eva, ikke saaledes, Eva — Tillid og hellig Sandhed vare ikke tilstede ved mine Forældres Vielse. Hvor der findes Bedrag ved Begyndelsen af en Contract, er det ikke vanskeligt at forudsige Enden."

"Du har aldrig bedraget, Paul; dertil er Dit Hjerter for ædelt!"

"Hvis Noget kan giøre en Mand værdig til sli-
g en Kiærlighed, Du Søde, da er det den ædle, betagende Til-

lid, hvormed Dit Kion overgiver sig til vort Retssind og Trofasthed. Har dette rene Hierte mon nogensinde tvivlet om et levende Væsens Værd, det havde stienket sin Kiærlighed?"

"Om sig selv tidt, kiæreste Paul; og man siger, at Egenkiærlighed ligger til Grund for alle vore Handlinger."

"Du er den Sidste til at følge denne Sætning, Elskede, thi de, der ere Dine nærmeste Fortrolige, erklære, at alle Spor af Egenkiærlighed ere forsvundne i Din Natur."

"Mine nærmeste Fortrolige! saa har da altsaa min egen kiære Fader forraadt sin store Svaghed, og rost den Foræring han har gjort."

"Din fortræffelige Fader veed altfor vel hvor lidt det er nødvendigt. Skal jeg sige Sandheden, saa har jeg snakket et Kvarteers Tid med den gode Anne Sidley."

"Nanny — den kiære gamle Nanny! — og Du har været svag nok til at lytte til en Ammes Borttale over hendes Barn, Forræder!"

"Hver Roes over Dig, velsignede Eva, er behagelig for mine Øren, og hvem kan vel tale med mere Overbeviisning om de huuslige Egenheder, der ligge til Grund for al huuslig Belsignelse, end de, der have været Vidne til Din Sjæls Liv, lige fra Din Barndom til det Dieblif, hvor Du har paataget Dig en Hustrues Pligter?"

„Paul, Paul; Du er fra Dig selv; altfor megen Lærdom har gjort Dig forstyrret!”

„Jeg er ikke forstyrret, Du elskede, Du skionne Eva, men lykkelig: jeg føler en lykkelighed, som nok kunde gøre det af med en stærkere Forstand.”

„Skal vi ikke nu tale om andre Ting,” sagde Eva, og trykkede hans Haand til sine Læber med Agtelse og Kjærlighed, og saae taknemmelig op i hans emme, veltalende Dine; „jeg haaber, at den Forlegenhed, Du for kort siden omtalte, har lagt sig, og at Du ikke langer føler Dig fremmed i Din egen Families Huus.”

„Da jeg nu kan gøre Forbringinger igiennem Dig, tilstaaer jeg, at min Samvittighed begynder at blive roligere angaaende dette Punkt. — Har Du hørt noget til det Arrangement, som de Gamle have betænkt med Hensyn paa mit fremtidige Udkomme?”

„Jeg vilde ikke høre paa Fader, da han begyndte at tale om den Sag, thi jeg mærkede, det var et Forslag, som gjorde Forstiel mellem Paul Effingham og Eva Effingham, to Personer, som jeg for Fremtiden kun enstev at betragte som en eneste Person i alle Henseender.”

„Du kan i denne Sag baade gøre Dig selv og mig uret, Du Elskede. Men maastee Du ikke heller har lyst til at høre mig tale derom.”

„Hvad befaler min Egteherre?“

„Saa her da, og Sagen er snart afgjort. Vi ere hinandens naturlige Arvinger. Effinghamer af Navn som af Familie, ere vi hinandens nærmeste Paarørende, thi om vi end kun ere Sostendebørn i tredje Grad, er vor Familie dog saa lille, at Husbonden i dette Tilfælde er Hustruens naturlige Arving, og Hustruen Husbondens. Nu foreslaaer Din Fader, at hans Eiendomme skulle vurderes, og at min Fader skal sætte en lignende Sum ud for Dig, som hans Formue aldeles sætter ham istand til, og at jeg til Giengjæld bliver Eier af de Godser, som ellers vilde have tilfaldet Dig.“

„Dig tilhører jeg, mit Hjerte, min Kiærlighed, min Pligt; hvad betyder saa vel Formue!“

„Jeg mærker nok, at Du er saa aldeles Fruentimmer, Eva, at vi nok maae arrangere det Hele uden engang at spørge Dig tilraads.“

„Kan jeg vel være i sikrere Hænder? — en Faders, der stedse har været altfor overbærende med mine uforstandige Ønsker; en anden Faders, der kun har bidraget altfor meget til at fordærve mig paa den samme ubetænksomme Maade — og en —“

„Mands,” tilspiede Paul, som mærkede, at Eva betænkte sig paa at udtale et Navn for ham, der var hende

ſaa uvant og dog ſaa kiært, „der vil ſtræbe at gjøre endnu mere i denne ufordeelagtige Henseende.“

„Og en Mandſ,“ tilſvarede hun, og ſaae op paa ham med et Smil ſaa uſtyldigt ſom et Barns, og Rødmen bedækkede hendes Pande, „om det forførdelige Ord ſkal udtaleſ, der gjør Sit til at forſtørre en Egenkiærlighed, der allerede er ſtørre end den burde være.“

En ſagte Banken paa Døren ſik Eva til at fare ſammen og ſee forlegen ud, ſom En, der bliver greben i en Feil. Poul ſlap den Haand, han under denne korte Samtale havde holdt i ſin.

„Sir — Ma'am —“ ſagde Anne Sidleys frygtsomme, blide Stemme, ſom hun holdt Døren paa Klem, uden at vove at ſee ind, „Miſs Eva, — Maſter Powis!“

„Kom kun ind, kiære Manny,“ ſagde Eva, og fattede ſig øieblikkelig, thi hendes Annes Nærværelſe forekom hende ſtedſe kun ſom hendes andet Jeg. „Hvad er der?“

„Jeg haaber, jeg ikke er ufornuftig, men jeg vidſte, at Maſter Effingham var alene hoſ Dem her — det vil ſige Ma'am — Miſs Eva, — Sir. —“

„Siig Du kun hvad der er, min gode gamle Amme, — er jeg ikke din egen Eva — og er dette ikke din egen Evas —“ og Eva ſtandsede atter, rødmede, og ſmilede inden hun udtalte Ordet, Mand'!

„Jo, Ma'am; og Gud være lovet, at det er saaledes. — Jeg drømte — det kan nu være fire Aar siden, Miss Eva, vi var i Danmark, og jeg drømte, at De blev gift med en mægtig Prinds.“

„Men Din Drøm har ikke sagt sandt, min gode Nanny, og Du seer af denne Begivenhed, at det ikke er sikkert at stole paa Drømme.“

„Jeg vurderer ikke Prindsen efter deres Kongeriger og Kroner, Ma'am, men efter deres Egenstaber — og hvis Master Powis ikke er en Prinds, hvem er det da.“

„Det forandrer virkelig Sagen,“ sagde den unge Kone glad; „og jeg mener, naar Alt kommer til Alt, kiære Nanny, at jeg maa hylde din Drømmetheorie.“

„Men jeg maa fornægte den, gode Mistress Sibley, om dette skal agere et Exempel paa dens Sandhed,“ sagde Paul smilende. „Men maaskee denne Prinds var Miss Eva uværdig, naar vi see os rigtig om?“

„Nei, Sir; han blev den ventligste, den kiærligste Egtemand; har ikke over med alle hendes forsængelige Ønsker, om Miss Eva kunde have slige Ønsker, men elskede hende og bestyttede hende, og viste hende ligesaamegen Omhed som hendes egen Fader og ligesaamegen Kiærlighed som jeg selv.“

„I hvilken Henseende, min gode Amme, han viste sig

som en usfateerlig Egtemand," sagde Eva med tindrende Dine; „og jeg haaber ogsaa, han var forekommende og venlig mod Dig?"

„Morgenens efter Brylluppet tog han mig ved Haanden, og sagde, trofaste Anne Sidley, Du har pleiet og sørget om min Elskede da hun var et Barn, og som en ung Lady, og jeg beder Dig nu, at Du vil blive ved at tjene hende som en gift Kone lige til hendes Dødsdag! Det gjorde han virkelig, Ma'am; og det forekommer mig, som om jeg kan høre de Ord han sagde. Forsaaavildt har Drømmen sagt sandt."

„Min trofaste Anne," sagde Paul smilende, og greb Ammens Haand; „Du har været alt hvad godt og trofast er mod min elskede Eva, baade medens hun var et Barn og som en ung Lady, og jeg beder Dig nu inderlig at Du vil vedblive at tjene hende, som min Kone til hendes Dødsdag."

Nanny klappede i Hænderne med et Grydeskreig, og idet hun brast i Taarer, udbred hun som hun foer ud af Bærelset, „det er Altsammen gaact i Dpsyldelse, — det er Altsammen gaaet i Dpsyldelse!"

En Pause af flere Minuter fulgte paa dette Udbrud af overtroiske og naturlige Følelser.

„Alle de, som leve om Dig, holde Dig for Midt-

punktet for al deres Kiærlighed," vedblev Paul, da hans Høiester fik Ord.

"Vi have hidtil været en Kiærlig Familie. — Gud give, det stedse maa blive saaledes."

Atter fulgte en henrykkende Taushed, der endnu varede længer end den første. Eva stirrede op paa sin Mand, og sagde med en sin Nyegierrighed —

"Du har betroet mig en heel Deel, Paul, forklaret Alt, undtagen en eneste Ubetydelighed, som dengang gjorde mig urolig. Hvorfor standjede Ducie Dig saa ligefrem, da I vare i Begreb med at forlade Montauken sammen, og Du vilde gaae først ned i Baaden? — Er Etiketten ombord i en Orlogsmand saa streng, at den kan forsvare saadan en — Grovhed, kunde jeg næsten kalde det!"

"Etiketten ombord i en Orlogsmand er tilvisse streng, og det med Rette, men hvad Du holdt for en Grovhed var i Virkeligheden en Compliment. Blandt os Sømand, gaaer Inferieuren foran ned i Baaden, og Superieuren foran op af Baaden."

"See, det kommer der af at giøre Slutninger uden at kende til Tingene; jeg holder for, at det stedse er sikrere, slet ingen Mening at have, end at danne sig en uden fuldstændig Kundskab til de nærmere Omstændigheder."

„Lad os hele vort Liv igiennem holde fast ved denne Regel, Elskede, og vi ville erkiende dens Fordele: En fuldkommen gjensidig Tillid, Varsomhed med at gjøre Slutninger, vil til vort Livs Ende bevare den samme ægtestabelige Lykke, som vi nyde i dette velsignede Dieblif.“

Ende.

